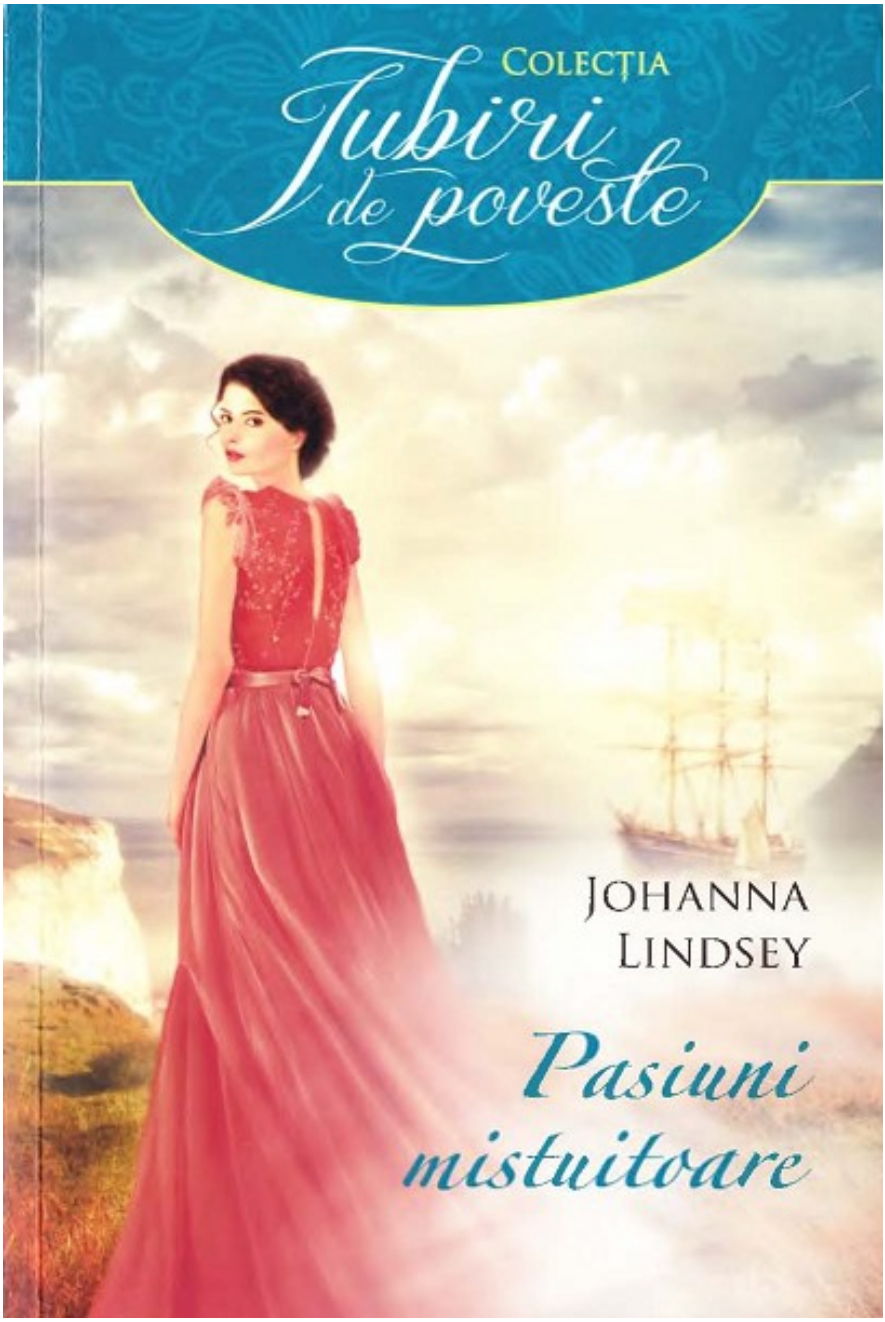
COLECȚIA
Iubiri de poveste
JOHANNA
LINDSEY
Pasiuni
mistuitoare

JOHANNA LINDSEY
PASIUNI MISTUITOARE

***Stormy Persuasion by* Johanna Lindsey**

Copyright © 2014 Johanna Lindsey
Alma este marcă înregistrată a Grupului Editorial Litera
Copyright © 2016 Grup Media Litera pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate
Editor: Vidraşcu şi fiii
Redactor: Mira Velcea
Corector: Păuniţa Ana
Copertă: Flori Zahiu
Tehnoredactare şi prepress: Ioana Cristea
Traducere din limba engleză Laura Berteanu

Capitolul 1

Judith Malory se aşează în genunchi în faţa ferestrei camerei pe care o împărţea cu verişoara ei, Jacqueline, privind amândouă casa în ruină din spatele somptuoasei vile cu grădini a ducelui de Wrighton. Deşi Judith era cu câteva luni mai mare decât verişoara ei, Jack – cum îi spusese tatăl ei doar ca să-şi sâcâie rudele prin alianţă din America – fusese întotdeauna şefa. Sau, mai bine zis, instigatoarea. Jack spunea că avea să fie o rebelă, la fel ca tatăl ei, James Malory. Jack spunea că avea să fie pirat, la fel ca tatăl ei. Jack spunea că avea să fie o bătăuşă de excepţie… Şi lista continua. Judith o întrebase cândva de ce nu-şi dorea să o urmeze în ceva şi pe mama ei, la care Jack răspunsese fără ezitare:

— *Asta* chiar că nu ar fi deloc amuzant.

Judith nu era de acord. Ea îşi dorea să fie soţie şi mamă, în această ordine. Şi deja nu mai era un obiectiv îndepărtat. Anul acestea, şi ea, şi Jacqueline împlineau optsprezece ani. Ziua lui Judith fusese cu o săptămână în urmă, a lui Jacqueline urma să fie peste două luni. Aşa că aveau să-şi facă amândouă debutul în societate în vara aceasta, doar că debutul lui Jacqueline urma să aibă loc în America, şi nu în Londra, iar Judith nu credea că ar fi putut suporta să nu participe la acest eveniment din viaţa celei mai bune prietene. Dar mai avea câteva săptămâni în care să găsească o soluţie de a schimba cumva acest aranjament neplăcut.

Fiice ale fraţilor mai mici din familia Malory, James şi Anthony, cele două fete nu-şi puteau aminti să fi fost vreodată despărţite. Şi, de fiecare dată când mamele lor le aduseseră să-şi viziteze verii, pe Brandon şi pe Cheryl, la vechiul domeniu al ducelui din Hampshire, petreceau ore întregi la fereastră, în speranţa că aveau să zărească din

nou lumina stranie strălucind printre ruine. În prima noapte în care o văzuseră fuseseră atât de entuziasmate, încât nu se putuseră stăpâni.

Nu mai văzuseră lumina decât de două ori de atunci. Dar, până apucaseră să ia felinarele şi să străbată în fugă peluza întinsă până la vechea casă abandonată de pe proprietatea învecinată, lumina dispăruse.

Fuseseră, desigur, nevoite să-i spună vărului lor, Brandon Malory. Era cu un an mai mic decât ele, dar, la urma urmei, era casa lui. Titlul şi averea ducelui de Wrighton îi reveniseră din partea mamei lui, Kelsey, care se măritase cu vărul fetelor, Derek. Părinţii lui aleseseră să se mute acolo după naşterea lui Brandon, pentru ca băiatul să crească pe deplin conştient de statutul lui şi de implicaţiile acestuia.

Din fericire, faptul că era duce nu-l transformase într-un răzgâiat insuportabil.

Dar Brandon nu văzuse niciodată lumina cu ochii lui, aşa că nu era câtuşi de puţin interesat să stea de pază la fereastră în seara asta, sau în orice altă seară. Se afla în acest moment în celălalt capăt al încăperii, încercând să o înveţe pe sora mai mică a lui Judith, Jaime, să joace whist. În plus, la cei şaptesprezece ani recent împliniţi, Brandon arăta mai mult a bărbat decât a băiat şi, deloc surprinzător, era acum mult mai interesat de fete decât de fantome.

— *Acum* sunt destul de mare ca să-mi spuneţi şi mie Secretul?

Sora mai mică a lui Brandon, Cheryl, apăruse în uşa deschisă de la camera verişoarelor ei.

Jaime Malory sări de la măsuţa pe care erau întinse cărţile de joc şi se duse în fugă la Cheryl, o prinse de mână şi o trase înăuntru, înainte de a se întoarce spre sora ei mai mare, Judith.

— Este. Eram de vârsta ei când mi-aţi spus mie.

Dar Jacqueline fu cea care răspunse, strâmbându-se

la verişoara ei mai mică:

— Adică anul trecut, pisicuţo. Şi, spre deosebire de tine, Cheryl locuieşte aici. Spune-i, Brand. E sora ta. Trebuie să promită că n-o să se ducă niciodată singură să investigheze, iar tu va trebui să te asiguri că o să-şi ţină promisiunea.

— Să investighez?

Cheryl se uită la cele două verişoare mai mari, care refuzaseră ani de-a rândul să-i împărtăşească secretul lor.

— Cum pot să fac o promisiune, atâta timp cât nu ştiu ce anume promit?

— Nu avem timp de logică, pisicuţo, zise Judith, ţinându-i isonul lui Jacqueline. Mai întâi promiţi. Şi Jaime a promis, şi ea nici măcar nu locuieşte aici. Dar asta e casa ta, şi, dacă nu promiţi, o să ajungem să ne facem griji pentru tine. Nu vrei asta, nu?

Cheryl stătu o clipă să se gândească, apoi clătină din cap.

— Promit.

Judith o înghionti pe Jacqueline, dându-i de înţeles să facă onorurile, iar Jack nu o dezamăgi. Spuse, pe un ton îndrăzneţ:

— Sunteţi vecini cu o fantomă. Locuieşte vizavi.

Cheryl pufni în râs, dar se opri în clipa în care observă că Judy şi Jack nu râdeau.

Cu ochii măriţi, întrebă:

— Pe bune? Aţi văzut-o voi?

— Da, acum vreo cinci ani, spuse Judith.

— Judy a şi vorbit cu fantoma, adăugă Jacqueline.

— Dar Jack a văzut prima lumina, chiar de la fereastra asta. Aşa că a trebuit să mergem să vedem ce se-ntâmplă. Întotdeauna fusesem de părere că o casă atât de veche trebuie să fie bântuită. Şi am avut dreptate.

Cheryl înaintă încet, se aşeză lângă ele, la fereastră, şi se uită la construcţia dărăpănată de care părinţii ei se

plânseseră de nenumărate ori. Scoase un oftat de uşurare în clipa în care nu văzu nicio lumină. Nu era nici pe departe atât de curajoasă ca verişoarele ei. Dar, în lumina lunii, putea vedea clar conturul bătrânei case impunătoare, căzută în ruină cu mult înainte să se nască vreunul dintre ei – o siluetă mare, întunecată şi înfricoşătoare. Se cutremură, se răsuci pe călcâie şi alergă lângă fratele ei, unde se simţea protejată.

— Doar nu aţi intrat în casă, nu? întrebă Cheryl.

— Ba sigur că da! zise Jack.

— Dar ni s-a spus să nu ne ducem acolo!

— Doar pentru că e periculos din cauză că podelele sunt rupte, pereţii se dărâmă şi acoperişul a cedat. Şi sunt multe pânze de păianjen. Pânze de păianjen peste tot! Eu şi Judy am stat până dimineaţa să ni le scoatem din păr, în noaptea aia.

Cu ochii şi mai mari, Cheryl spuse:

— Nu pot să cred că v-aţi dus înăuntru. Şi încă noaptea!

— Ei, păi cum altfel puteam afla cine-i acolo? Încă nu ştiam că e o fantomă.

— Ar fi trebuit să-i spuneţi tatei că aţi văzut lumina, zise Cheryl.

— Dar asta n-ar fi fost distractiv! îi atrase atenţia Jack.

— Distractiv? Nu trebuie să faceţi pe curajoasele doar pentru că aveţi nişte taţi curajoşi.

Când cele două fete mai mari începură să râdă, Cheryl spuse:

— Aha, aţi râs de mine! Ar fi trebuit să bănuiesc!

Jacqueline zâmbi larg.

— Chiar crezi că ţi-am fi ascuns Secretul în toţi aceşti ani, doar ca să râdem acum de tine? Tu ai vrut să ştii, şi uite că în sfârşit ţi-am spus. Este incredibil de palpitant.

— Şi doar puţin înfricoşător, adăugă Judith.

— Şi nesăbuit! insistă Cheryl.

Jack pufni.

— Dacă am lăsa asta să ne împiedice, nu ne-am mai distra niciodată. Şi am fost înarmate. Am luat o lopată din grădină.

— Iar eu am luat cu mine foarfeca, adăugă Judith.

Cheryl îşi dorise întotdeauna să fie atât de curajoasă ca ele. Acum se bucura că nu era.

Îşi imaginaseră că aveau să găsească un vagabond, dar dăduseră în schimb peste o fantomă. Era de mirare că nu albiseră de spaimă în noaptea aia, dar părul auriu al lui Judy avea încă şuviţe arămii, iar al lui Jack era încă la fel de blond ca al tatălui ei.

— Nu ne-am putut da seama de unde venea lumina atunci când am intrat în casă, în noaptea aia, spuse Jack. Aşa că ne-am despărţit.

— Eu l-am găsit prima, zise Judy, continuând povestea. Nici măcar nu sunt sigură în ce cameră era. Nu am observat lumina decât după ce am deschis uşa. Şi l-am văzut, plutind în mijlocul încăperii. Şi nu era deloc bucuros să mă vadă. I-am spus pe loc că se afla pe o proprietate privată. Mi-a răspuns că eu nu aveam ce căuta acolo, că era casa lui. I-am spus că fantomele nu au case. După care a întins braţul, arătând în spatele meu, şi mi-a cerut să ies. A fost puţin cam aspru. Nu-mi plăcea cum se uita la mine, aşa că i-am întors spatele şi mă pregăteam să plec.

— Când am sosit eu, zise Jack. Şi i-am văzut doar spatele, în timp ce se îndepărta, plutind. I-am strigat să aştepte, dar nu m-a ascultat. A urlat la noi: „Plecaţi! Amândouă!” Atât de tare, că s-au zgâlţâit grinzile. Sau, mă rog, ce mai era din ele. Am ieşit în goană din casă. Dar eram la jumătatea drumului înapoi spre casă, când ne-am dat seama că nu ne putea face nimic. Şi ratam şansa de a-l ajuta să depăşească acel stadiu. Aşa că ne-am întors şi am căutat prin toate încăperile, dar nu mai era acolo.

— Aţi vrut să-l ajutaţi? întrebă Cheryl, nevenindu-i să

creadă.

— Ei bine, Judy a vrut.

Cheryl o privi cu uimire pe verişoara ei mai mare.

— De ce?

Judith ridică uşor din umeri şi spuse:

— Era un bărbat chipeş, tânăr. Nu avusese mai mult de douăzeci de ani când murise. Şi mi s-a părut atât de trist atunci când l-am văzut prima oară, înainte să mă observe şi să se răţoiască la mine şi să-mi spună că dărăpănăturile alea erau ale lui.

— Şi, uite-aşa, Judy s-a îndrăgostit de o fantomă în noaptea aia, adăugă Jack, chicotind.

— Ah! icni Judith. Nu-i adevărat!

— Ba da! o necăji Jack.

— Aş vrea doar să ştiu din ce motiv a devenit fantomă. Cu siguranţă a fost ceva tragic şi înspăimântător, dacă părul i s-a făcut alb înainte să moară.

— Avea părul alb? întrebă Cheryl, cu ochii ca de bufniţă. Înseamnă că e bătrân.

— Nu spune prostii, pisicuţo, o admonestă Jacqueline. Cumnata mea, Danny, are părul alb, nu-i aşa? Şi era la fel de tânără ca noi atunci când l-a cunoscut pe Jeremy.

— Aşa e, recunoscu Cheryl, apoi o întrebă pe Judith: Şi era chiar aşa de frumos?

— Foarte frumos. Şi înalt, cu nişte încântători ochi verzi, care străluceau ca smaraldele – şi nu care cumva să te duci să-l cauţi fără noi! adăugă Judy, cu o urmă de gelozie în voce.

Cheryl pufni.

— Nu sunt atât de curioasă ca voi două. Nu am nici cea mai mică dorinţă să întâlnesc o fantomă, mulţumesc frumos.

— Asta e bine, pentru că s-ar părea că are şi puteri magice. Sau nu ai observat că acoperişul a fost reparat?

Cheryl scoase o exclamaţie de surprindere.

— De o fantomă?

— De cine altcineva?

— Nu, n-am observat. Camera mea e pe cealaltă parte a casei.

— Am observat eu, interveni Brandon. Şi nu am văzut niciun muncitor pe acolo care să fi făcut treaba. Dar, cu siguranţă, acoperişul a fost reparat de curând.

— Sper că nu i-ai atras atenţia tatălui tău asupra acestui lucru, zise Jacqueline.

— Nu. Altfel, aş fi fost nevoit să-i spun Secretul, şi eu nu-mi încalc promisiunile.

Jacqueline îi adresă un zâmbet radios.

— Ştiam eu că putem conta pe tine, Brand.

— În plus, tata bodogăne ori de câte ori cineva aduce vorba despre dărăpănătura aia. Îl enervează faptul că nu poate scăpa de ea. A încercat să cumpere proprietatea, ca să o poată demola, dar ultimul proprietar înregistrat a fost o femeie pe nume Mildred Winstock, iar ea doar a moştenit locul, nu a trăit aici. Şi nu-i de mirare, având în vedere că o fantomă îşi face veacul pe-acolo. Casa asta e goală de pe vremea stră-străbunicului meu. Astfel se şi explică faptul că a ajuns aşa în paragină. Pe de altă parte, v-am spus motivul pentru care a construit-o şi cui i-a dat-o.

— Cui? întrebă Cheryl.

— Nu-i o poveste pentru copii, răspunse Brandon.

— Amantei lui? ghici Cheryl.

Judith îşi dădu ochii peste cap la auzul răspunsului atât de precoce al verişoarei ei, apoi schimbă subiectul.

— E o minune că locul nu s-a ruinat de tot, având în vedere că e pustiu de cinci generaţii.

— Nu-i chiar pustiu, răspunse Brandon. Domeniul ducal plăteşte un minimum de personal pentru întreţinere, tocmai pentru a nu se întâmpla acest lucru. Dar tata nu a putut afla cui i-a lăsat domnişoara Winstock proprietatea când a murit, aşa că ne-am procopsit cu ea şi trebuie să o

vedem în fiecare zi în grădina din spate.

Derek plantase copaci şi tufişuri dese pe hotarul proprietăţii, ca să ascundă vederii clădirea părăginită, astfel încât lumea să se poată delecta în grădinile ducale, fără ca priveliştea să aibă în vreun fel de suferit. Dar copacii nu ascundeau bătrâna casă atunci când cineva privea de la etajele superioare ale vilei ducelui.

Judith oftă, îndepărtându-se de la fereastră.

— Gata, dragi verişori, spuse Jacqueline, e timpul ca eu şi Judy să mergem la culcare. Probabil că şi voi la fel. Mâine-dimineaţă ne întoarcem la Londra.

De îndată ce verişorii lor părăsiră încăperea, Jacqueline spuse:

— La ce te aşteptai? Ei nu au văzut fantoma, aşa ca noi.

Judith oftă.

— Oh, nu mă surprinde că Cheryl e lipsită de spirit de aventură. Derek şi Kelsey o ţin atât de protejată aici, în timp ce noi două am crescut la Londra.

— Ah, aşadar, ai oftat pentru că nu am văzut lumina în timpul acestei vizite? Putem să mergem să cercetăm printre ruine la noapte, dacă vrei.

— Nu, fantoma nu ni s-a arătat decât o dată. Sunt sigură că se ascunde acum, când îi invadăm domeniul. Mare păcat! spuse Judith şi oftă din nou.

Jacqueline azvârli cu o pernă în ea.

— Nu mai ofta după o fantomă! Îţi dai seama, nu, că nu e genul care să se căsătorească?

Judith izbucni în râs.

— Da, m-am prins şi singură de asta.

— Bine, pentru că ar fi foarte greu să obţii un sărut de la el, darămite o hârjoneală.

Judith ridică dintr-o sprânceană.

— Hârjoneală? Parcă anul trecut ai renunţat la ideea de a avea o viaţă desfrânată.

— Muşcă-ţi limba. O să rup o foaie din cartea verişoarei noastre Amy şi nu o să accept un refuz – când o să găsesc un băiat care să-mi placă. Şi atunci, Dumnezeu să-l ajute! Omul ăla n-o să ştie ce l-a lovit, adăugă Jacqueline, cu un zâmbet strengăresc.

— Ai grijă să nu-l găseşti prea repede. Şi *să nu-l găseşti* în America!

Şi iat-o din nou – călătoria lui Jacqueline, aşteptând la orizont. Prima oară când Jacqueline se dusese în America împreună cu părinţii ei, Judith fusese tristă şi deprimată pe toată perioada celor două luni cât durase absenţa ei. Fetele îşi juraseră atunci să nu mai fie niciodată la mai mult de o călătorie cu trăsura distanţă una de cealaltă. Aşa că Judy fusese şi ea cu Jack, atunci când fata făcuse a doua călătorie în America. Dar fetele nu ştiuseră atunci de promisiunea pe care James Malory le-o făcuse fraţilor Anderson când se născuse Jack. Unchii ei din America acceptaseră ca Jacqueline să fie crescută exclusiv în Anglia, cu condiţia să îşi facă debutul în societate în America, în speranţa că va cunoaşte şi se va căsători cu un american. Cel puţin, doreau această şansă.

Când fusese întrebat de ce făcuse o concesie atât de necaracteristică pentru el, James răspunsese:

— În felul ăsta, n-a mai fost nevoie să-i omor. Cred că George ar fi fost foarte supărată pe mine, dacă o făceam.

E drept, erau, la urma urmei, fraţii lui George, şi nici James nu glumise atunci când spusese că i-ar fi omorât. George era mama lui Jacqueline. Georgina, mai exact, dar James insista să-i spună soţiei sale George, pentru că ştia că astfel îi scotea din sărite pe fraţii ei. Adevărul era însă că până şi cei cinci fraţi ai ei îi mai spuneau aşa, din când în când. Dar promisiunea pe care o făcuse James ajutase la păstrarea în toţi aceşti ani, a unui armistiţiu nerostit între el şi cei cinci cumnaţi din America. Armistiţiu care fusese necesar, ţinând cont de faptul că încercaseră, la un

moment dat, să-l spânzure pe James Malory.

— Nu o să mă mărit până nu te măriţi tu, o asigură Jacqueline pe verişoara ei. Aşa că ai grijă să nu fii tu cea care se grăbeşte. Nu trebuie să urmăm turma şi să ne măritǎm din primul sezon, chiar dacă mamele noastre se aşteaptă să o facem. Anul ăsta e pentru distracţie. Anul viitor poate fi pentru măritiş.

— Asta n-o să te împiedice să pleci în America fără mine, spuse Judith, întristată.

— Nu, dar mai avem două săptămâni ca să găsim o soluţie. O să vorbim cu părinţii noştri imediat ce ne întoarcem la Londra. Pe părinţii *tăi* trebuie să-i convingem. Tata s-ar bucura să vii cu noi, dar, când unchiul Tony a zis nu, tata a trebuit să-i respecte decizia. Ştii tu, fraţii, şi mai ales ăştia doi, sunt întotdeauna uniţi. Dar, dacă-i spun că refuz să merg în America dacă nu vii şi tu cu mine, o să se înduplece. Şi, chiar aşa, de ce a refuzat tatăl tău? Că doar nu se poate spune că-ţi aşteaptă cu nerăbdare debutul în societate. Se transformă din ce în ce mai mult într-un căpcăun, pe măsură ce se apropie ziua fatidică.

Judith chicoti.

— Tata nu e niciodată căpcăun. Poate că e cam încordat şi puţin mai arţăgos în ultima vreme, dar… Ai dreptate, ar fi foarte fericit dacă nu m-aş mărita niciodată.

— Exact. Aşa că ar fi trebuit să se bucure de ocazia de a te trimite cu mine, aşa, ca să mai amâne inevitabilul.

— Dar este căsătoria inevitabilă, cu nişte taţi ca ai noştri?

Jacqueline râse.

— Te gândeşti la verişoara Regina, care a fost crescută de cei patru unchi Malory, după ce sora lor, Melissa, a murit, şi cum niciunul dintre ei nu a putut găsi un soţ suficient de bun pentru nepoata lor? A trebuit să treacă prin nenumărate sezoane din cauza asta. Biata Reggie! Dar nu uita că atunci fraţii Malory nu aveau soţii care să pună

piciorul în prag. Nu crezi că mamele noastre vor face exact asta, atunci când dragostea va bate la uşă? Stai puţin. Asta e, nu-i aşa? Mătuşa Roslynn a fost cea care a spus că nu poţi să pleci, şi unchiul Tony a fost de acord cu ea, doar ca să-i facă pe plac?

Judith se strâmbă în timp ce încuviinţa din cap.

— Aşteaptă cu atâta nerăbdare debutul meu! E mult mai entuziasmată decât mine. Ba chiar a ales un bărbat anume, pe care îl consideră perfect pentru mine.

— Cine?

— Lord Cullen, fiul unuia dintre prietenii ei scoţieni, răspunse Judith.

— L-ai cunoscut?

— Eu nu l-am mai văzut de când eram copii, dar l-a văzut ea. M-a asigurat că este bogat, frumos, o partidă în toată regula, din toate punctele de vedere.

— Şi presupun că locuieşte în Scoţia, nu?

— Da, firește.

— Atunci nu-i bun. Ce e în capul mamei tale, să te dea unui bărbat care să te ia de lângă noi?

Judith râse.

— Probabil îşi imaginează că o să ne cumpere o casă în Londra, ca să rămânem aici.

Jack pufni.

— Nu ne asumăm astfel de riscuri, mai ales cu scoţienii, care pot fi foarte încăpăţânaţi. Staţi puţin. *El* este motivul pentru care nu se lasă înduplecată?

— Ce-i drept, se teme să nu fie furat de altcineva, dacă nu sunt prezentă la debutul sezonului. Aşa că, da, n-aş fi surprinsă să aflu că acesta este adevăratul motiv pentru care refuză să mă lase să amân debutul şi să vin cu tine în America.

Jacqueline îşi dădu ochii peste cap.

— Prostuţo! Pur şi simplu nu ne-am unit forţele până acum. Suntem mult mai puternice aşa. Ascultă-mă bine, o

să vii cu mine în America. Nu am nici cea mai mică îndoială.

Capitolul 2

Judith stătea întinsă în pat, cu ochii larg deschişi. Jacqueline adormise de îndată ce pusese capul pe pernă, dar Judith rămăsese trează, pentru că îşi dădea seama că era posibil ca, următoarea dată când îşi vizita verişorii din Hampshire, să fie măritată. Nu cu Ian Cullen, dar poate cu un bărbat căruia pur şi simplu să nu-i poată rezista. Deşi ea şi Jacqueline nu-şi doreau să se îndrăgostească numaidecât, cu siguranţă nu anul acesta, Judith văzuse ce se întâmplase cu verişoarele ei mai mari. Dragostea avea puterea de a da peste cap cele mai bine gândite planuri.

Şi, de îndată ce se mărita, probabil avea să uite de fantoma ei.

Iar ăsta chiar că era un gând trist. Deşi îşi dădea seama că era o prostie, nu voia să uite de întâlnirea aceea atât de incitantă sau să nu-şi mai vadă niciodată fantoma. Şi atunci îi venise în minte gândul că era posibil ca fantoma să i se arate dacă intra în casă singură. Iar gândul *ăsta* nu o lăsa să doarmă.

În cele din urmă, cedă tentaţiei, îşi puse o pelerină cu glugă şi o pereche de pantofi, coborî la parter să găsească un felinar, apoi traversă în fugă peluza din spatele casei. Dar, când ajunse la casa veche şi întunecată şi încercă să intre pe uşa din faţă, aşa cum făcuse şi altă dată, o găsi încuiată. Nu blocată, ci de-a dreptul încuiată. Oare Derek făcuse asta? Dar de ce, având în vedere că majoritatea ferestrelor nu aveau geamuri, aşa că oricine ar fi putut intra cu uşurinţă pe una dintre ele?

Îşi strecură felinarul printr-o fereastră şi îl aşeză pe podea, apoi pătrunse în casă pe aceeaşi cale. Nu văzuse

nicio lumină de afară, dar se îndreptă totuşi spre încăperea în care găsise prima oară fantoma.

Scândurile şubrede îi scârţâiau sub picioare. Dacă era acolo, avea s-o audă venind – şi avea să dispară din nou.

Se gândi să strige:

— Nu te ascunde de mine! Ştiu că eşti aici. Arată-te!

Fireşte, nu se arătă. Se dojeni pentru că îşi închipuise că o fantomă ar fi putut face ce-i spunea ea. Îl luase prin surprindere data trecută. Şi, printr-o prostie, de data asta pierduse elementul surpriză. Cu toate acestea, era hotărâtă să verifice din nou acea încăpere, înainte să se dea bătută şi să se întoarcă în pat.

Deschise uşa. Nu scârţâi de data asta. Fusese unsă? Ridică felinarul ca să lumineze în jur. Camera arăta diferit. Foarte diferit. Pânzele de păianjen dispăruseră. Iar canapeaua nu mai era plină de praf. Într-un colţ al camerei, era un pat îngust, cu o pernă şi o pătură mototolită. Oare mai locuia şi altcineva aici, în afară de fantomă? De data aceasta, chiar cineva certat cu legea?

Până şi ferestrele din această încăpere erau acoperite cu pături, aşa că lumina felinarului ei nu ar fi fost văzută de afară – şi de aceea nu mai văzuseră nici ele lumina, de atâta vreme. Probabil că fantoma era furioasă că un vagabond se mutase în casa lui şi nu reuşise să îl pună pe fugă.

Dar vagabondul nu era acolo acum. Poate că fantoma mai era. Se pregătea să-i spună prietenului ei invizibil că îl putea ajuta în problema cu vagabondul, când o mână o cuprinse pe după talie şi alta îi acoperi gura. Fu suficient de surprinsă cât să scape felinarul. Acesta nu se sparse, dar se rostogoli pe podea – şi se stinse. Nu! Întuneric total şi un bărbat cât se poate de real, cu mâinile pe ea.

Era pe punctul de a leşina, când îl auzi şoptindu-i în ureche:

— Nu ţi-ai ales locul potrivit pentru o întâlnire

romantică, femeie! E şi amantul tău aici? Cu el vorbeai mai devreme? Dă din cap dacă da sau nu.

Judith dădu din cap în ambele feluri. Bărbatul scoase un sunet de frustrare şi adăugă:

— Dacă-ţi iau mâna de la gură ca să poţi să-mi răspunzi, să nu te prind că ţipi. Dacă ţipi, îţi pun căluş şi te leg. Şi te las să putrezeşti în pivniţă. Ne-am înţeles?

Ideea de a fi legată la mâini şi cu căluş la gură nu o speria atât de mult ca alte lucruri pe care ar fi putut să i le facă străinul acesta. Jack ar fi găsit-o a doua zi de dimineaţă, pentru că ar fi ghicit exact unde anume dispăruse. Aşa că Judith dădu din cap în semn că da. Bărbatul îi luă mâna de la gură, dar o ţinea în continuare cu braţul, strâns lipită de el, ca să nu poată fugi. Putea totuşi să ţipe…

— Ei? Cât mai e până apare şi cealaltă jumătate a acestei întâlniri romantice? întrebă el din nou.

— Nu am venit aici ca să mă întâlnesc cu cineva, îl asigură ea, fără să se gândească.

De ce nu spusese mai bine „în orice clipă”? Atunci bărbatul ar fi plecat – sau poate nu?

— Atunci ce cauţi aici şi cum ai intrat? Am încuiat nenorocita aia de uşă.

— *Tu* ai încuiat-o? Dar ce rost a avut, când sunt atâtea ferestre deschise?

— Pentru că o uşă încuiată spune ceva. Transmite în mod clar mesajul că musafirii sunt nepoftiţi.

Judith pufni.

— Uite cine vorbeşte! Ştii că locul ăsta e bântuit?

— Este? Eu sunt doar în trecere. Dacă e vreo fantomă pe aici, nu şi-a făcut încă apariţia.

— Eşti în trecere, dar ai un pat aici? zise ea, cu superioritate. Minţi. Şi nu erai aici acum o clipă. Ai venit prin perete? Există vreo cameră ascunsă, legată de asta?

Bărbatul râse, dar gestul îi păru forţat. Judith avea

senzaţia că intuise corect. Dar oare de ce nu se gândiseră ea şi Jack până acum la asta? Până şi casa ducelui avea câteva camere şi pasaje secrete.

Acum, bărbatul îşi puse bărbia pe umărul ei.

— Ai o imaginaţie foarte bogată, drăguţă. Ce-ar fi să-mi răspunzi mai bine la câteva întrebări? Ce căutai aici, în toiul nopţii, dacă spui că nu te întâlneai cu un iubit?

— Am venit să vizitez fantoma care locuieşte aici.

— Iar prostia asta? pufni el. Nu există fantome.

Ce frumos ar fi fost ca fantoma ei să apară tocmai atunci, ca să-i demonstreze că se înşela! Atenţia vagabondului ar fi fost distrasă îndeajuns cât Judith să apuce să fugă şi apoi să-l aducă pe Derek, ca să scape de el.

Apoi însă îşi dădu seama că încăperea era prea întunecată ca să poată vedea fantoma, chiar dacă aceasta ar fi apărut.

Frustrată că acest delincvent îi distrugea şansa de a mai vedea vreodată fantoma, Judith nu-şi mai dorea decât să se întoarcă în patul ei. Încercă să se desprindă de el, dar bărbatul o strânse şi mai tare.

— Nu te mai zbate, sau o să încep să cred că îţi doreşti altfel de atenţii din partea mea. Asta e, scumpo? În cazul ăsta, te servesc cu plăcere.

Judith trase cu zgomot aer în piept, apoi rămase complet nemişcată.

— Ah, sunt dezamăgit, adăugă el, şi, judecând după ton, chiar părea să fie. Miroşi bine. Îmi place cum te simt în mâinile mele. Speram ca şi gustul tău să fie la fel de bun.

Judith înţepeni.

— Sunt urâtă ca noaptea! Am bube şi negi!

Bărbatul râse.

— Ei, oare de ce nu te cred?

— Aprinde felinarul şi o să vezi.

— Nu, e mai bine pe întuneric. Eu zic că bubele şi

negii sunt o tentativă de cacealma şi mizez pe o poftă viguroasă. Şi cred că o să câştig mâna asta.

În ciuda avertismentului, şi fusese un avertisment, Judith tot nu se aştepta să fie întoarsă atât de repede şi sărutată înainte să îl poată opri. Nu se opuse. Respiraţia lui mirosea a brandy. Şi, fiind primul ei sărut, poate că nu ar fi fost chiar atât de rău să mai exploreze puţin…

Dar n-o făcu. Mâna i se agită bezmetic pe întuneric, dar avu noroc cu ţinta. Îl izbi direct în obraz şi îl făcu să-i dea drumul.

Bărbatul râse.

— Ce? Ţi-am furat şi eu un sărut. Nu e cazul să devii violentă.

— Eu plec acum şi te sfătuiesc să faci acelaşi lucru, dacă ştii ce-i bine pentru tine.

Un oftat.

— Da, mi-am dat deja seama de asta. Dar dă-mi voie să te conduc şi să văd că ai ieşit în siguranţă de aici. Nu vreau să te am pe conştiinţă dacă o să cazi prin duşumea şi-o să-ţi rupi gâtul.

— Nu! Stai! strigă Judith, în clipa în care bărbatul o ridică în braţe. Cunosc casa asta mai bine decât tine.

— Mă îndoiesc, mormăi el şi o scoase în braţe afară din cameră.

Traversară în acelaşi fel încăperea principală şi o duse la cea mai apropiată fereastră, apoi o trecu pe partea cealaltă.

— Nu spune nimănui că m-ai văzut aici, şi o să dispar mâine în zori.

— Dar chiar nu te-am *văzut.* Ai avut grijă de asta.

Şi încă nu-l putea vedea. Luna lumina slab veranda, însă bărbatul se îndepărtase de lângă fereastră de îndată ce ea îi dăduse drumul, dispărând în întunericul dinăuntrul casei.

Nu aşteptă să-i răspundă, nu ştia nici măcar dacă o

auzise. O rupse la fugă înspre casa ducelui, apoi urcă în camera ei.

Fu cât pe ce să o trezească pe Jacqueline ca să-i povestească întreaga aventură, dar hotărî apoi că putea aştepta până a doua zi. Un gând încă nu-i dădea pace: cum de-şi permitea un vagabond sărac să bea brandy franţuzesc? Preţul pentru o asemenea delicatesă era atât de piperat, încât nu şi-l permiteau decât cei foarte bogaţi. Şi tocmai de aceea era principala marfă a contrabandiştilor…

Capitolul 3

— De ce te uiţi la mine ca şi cum *eu* aş fi făcut ceva rău? se întrebă cu voce tare Boyd Anderson în timp ce intra în salon, pentru a i se alătura surorii sale, Georgina, la masa de prânz.

Vorbise pe un ton glumeţ, însoţindu-şi cuvintele cu un zâmbet larg, dar era, cu toate acestea, o întrebare destul de serioasă, ţinând cont de încruntarea pe care o vedea pe chipul ei.

Fratele şi sora aveau amândoi ochii căprui-închis, dar părul lui şaten era cu câteva nuanţe mai deschis decât al ei. Georgina avea musafiri astăzi şi era îmbrăcată într-o rochie drăguţă, de un roşu-corai, dar îşi lăsase părul desfăcut, aşa cum făcea adeseori atunci când nu aştepta decât membrii familiei.

Boyd era cel mai mic dintre cei cinci fraţi ai Georginei şi singurul cu reşedinţă permanentă în Londra. Fusese decizia lui, şi încă una foarte înţeleaptă, având în vedere că era al treilea Anderson care se căsătorea cu un membru al clanului Malory. Soţia lui, Katey, era fiica nelegitimă a lui Anthony Malory, o fiică pe care Anthony nici nu ştiuse

măcar că o avea înainte ca Boyd să înceapă să se ţină după ea. Aşa recent descoperită cum era Katey, cei din familia Malory, şi nu erau puţini, ar fi fost foarte supăraţi dacă Boyd ar fi încercat să plece cu ea în America, în ciuda faptului că fata fusese crescută acolo.

Georgina se strădui să-i adreseze lui Boyd un zâmbet liniştitor, dar nu-i ieşi prea bine.

— Ia loc. I-am cerut bucătăresei să prepare mâncarea ta preferată, zise ea, arătând înspre scaunul din faţa ei. Nu a fost uşor să găsim scoici albe.

— Încerci să mă mituieşti? Lasă, mai bine nu-mi răspunde. E vorba despre călătoria lui Jacqueline, nu-i aşa? Ce s-a întâmplat? Credeam că suntem de acord că e bine să se ducă.

— Aşa e. Ştiu că tu şi fraţii noştri nu-i vreţi decât binele lui Jack. Iar această călătorie importantă a asigurat liniştea în familia noastră – chiar dacă ne-a fost băgată pe gât.

Boyd se încruntă.

— Chiar trebuie să te exprimi aşa?

— Da, trebuie, pentru că aşa a fost.

Boyd oftă.

— Ştiu că am fost încăpăţânaţi când am insistat să-şi facă debutul în America…

— Foarte încăpăţânaţi, i-o reteză ea.

— Şi, da, continuă el, ştiu că acum petrece mai mult timp în Anglia decât în Connecticut. Dar mai există un motiv, mai important, pentru care Jacqueline trebuie să-şi facă debutul în America. Se opri şi aruncă o privire spre uşă, înainte să adauge, în şoaptă: Sper că soţul tău nu este acasă, nu? N-aş vrea să ne surprindă în mijlocul acestei conversaţii.

— Stai liniştit, James s-a dus la docuri, să se asigure că au fost livrate toate proviziile pentru călătorie. Dar nu m-ar mira dacă l-ar târî mai întâi pe Tony până la Knighton.

— Fir-ar să fie, aş vrea să-mi spună şi mie când fac asta! Îmi place foarte mult să urmăresc meciuri de asemenea calibru.

— Nu ţi-ar plăcea azi. James e foarte supărat, aşa că probabil va fi destul de brutal.

— Cu atât mai bine! Ia stai. De ce este *el* supărat? Pentru că eşti tu supărată… pe cineva?

— Nu sunt supărată pe nimeni, doar îngrijorată. Jack e cea care a făcut o criză.

— În legătură cu plecarea?

— Să zicem.

— Dar credeam că vrea să se ducă.

— Oh, voia. Dar credea că Judy o să vină cu ea. Însă Judy nu vine. Şi acum Jack refuză să se ducă fără ea.

Boyd râse.

— Ei, de ce oare nu sunt surprins? Fetele astea două au fost întotdeauna nedespărţite. Toată lumea o ştie. Şi de ce nu poate Judy să vină?

— Nu-i dă voie mama ei. Roslynn se pregăteşte de trei luni pentru sezonul de aici. Îl aşteaptă cu mai multă nerăbdare chiar decât fetele noastre. Ştie deja cine ce petreceri şi ce baluri o să găzduiască şi are invitaţii promise pentru toate. Ştie deja care sunt cei mai dezirabili burlaci, inclusiv un scoţian pe care îl preferă pentru Judy, fiindcă este fiul unei bune prietene. Nu lasă nimic la voia întâmplării şi crede că Judy ar putea rata un eveniment important dacă vine cu noi.

Boyd îşi înălţă privirea spre tavan.

— Dar se vor întoarce la timp pentru sezonul de aici. Poate să piardă doar o săptămână sau două. Le rămâne în continuare tot restul verii. Acesta este şi motivul pentru care plecăm acum, primăvara.

— Dar tocmai teama că ar putea rata începutul este motivul încăpăţânării mamei lui Judith. Şi să ştii că eu, una, o înţeleg. La urma urmei, primele zile ale sezonului sunt

momentele în care apar cele dintâi scântei, în care se formează perechile, în care tinerii încep să curteze fetele. Chiar şi o întârziere de o săptămână poate schimba multe. E posibil să fi pierdut deja toate şansele. Fireşte, o preocupă cel mai mult scoţianul ei. Nu vrea ca vreo altă fată să îl răpească pe Lord Cullen. Aşa că se asigură că Judy va fi aici odată cu el, chiar de la începutul sezonului.

— Chiar crezi că asta contează în cazul celor mai drăguţe debutante de anul ăsta?

— N-o să conteze pentru Jack. Ea o să aibă grijă să pună mâna pe bărbatul pe care-l vrea din clipa în care o să-l vadă şi n-o să lase nimic să-i stea în cale. Fie că e pe-o parte sau pe cealaltă a oceanului.

— Pentru Dumnezeu, Georgie! Vorbeşti despre fiica ta, nu despre una dintre uşuraticele alea de Malory!

Se uită la el ridicând dintr-o sprânceană, un obicei pe care îl căpătase la scurt timp după ce se măritase cu James Malory.

— Te-ar mira să semene cu tatăl ei?

— Nu chiar în asemenea măsură, mormăi Boyd, nemulţumit. Ar fi trebuit să-i înăbuşiţi astfel de tendinţe de la bun început.

Georgina râse încet.

— Nu ai cum să înăbuşi o influenţă atât de puternică. Dar asta nu contează. Spre deosebire de Jack, care, uneori, trece la fapte înainte să gândească, Judith este prea blândă şi mult prea înţelegătoare ca să-i contrazică vreodată pe cei din jur. Iar Roslynn ştie asta despre fiica ei. Şi tocmai de aceea rămâne neclintită în hotărârea ei ca Judy să nu rateze primul bal al sezonului de aici. Mă tem că, dacă nu o putem face pe Roslynn să se răzgândească, nu mai plecăm nicăieri. Jack a declarat pur şi simplu, într-un acces de furie, că nu va participa la niciun sezon dacă cea mai bună prietenă a ei nu-i va fi alături.

— La naiba, Georgie! Ridicăm ancora peste trei zile.

Este prea târziu să anulăm plecarea. Katey aşteaptă cu nerăbdare călătoria asta.

— Crezi că mie îmi convine situaţia? Ne-am făcut deja bagajele, spuse Georgina. *Maiden George* a fost adusă de la docurile din sud şi am angajat un echipaj întreg. Corabia este chiar acum ancorată în Tamisa. Insistăm pe lângă Roslynn de luni de zile, am folosit toate argumentele, iar acum ne-au mai rămas doar câteva zile, şi ea spune în continuare nu.

— Dar toţi fraţii noştri sunt în drum spre Bridgeport. Şi Amy va ajunge şi ea cât de curând, ca să supervizeze pregătirile. A urcat pe corabie cu Warren, săptămâna trecută. Vor crede cu toţii că s-a întâmplat ceva groaznic dacă nu apărem când suntem aşteptaţi.

— James o să plece oricum, ca să-i anunţe ce s-a întâmplat, dacă se ajunge la asta, îl asigură Georgina. N-o să-i lăsăm să-şi facă griji. Îmi pare rău, Boyd. Ştiu că tu şi fraţii tăi aşteptaţi momentul ăsta. Dar nu aş vrea să fiţi cu toţii supăraţi dacă James nu-şi ţine promisiunea. Nu ar fi vina lui.

Îi aruncă o privire tăioasă.

— De când face Jack regulile? O urc chiar eu pe corabie, dacă tu şi James nu vreţi să insistaţi.

— Nu înţelegi ideea de bază, Boyd. Toată călătoria asta nu are niciun rost dacă fiica mea îşi petrece tot timpul bosumflată. Niciunul dintre noi nu s-a aşteptat la reacţia lui Roslynn. Am tot încercat să o facem să se răzgândească. Dar e de neclintit în hotărârea ei. Ţine cont că e scoţiancă, şi nu o dată şi-a ieşit din fire în timp ce noi toţi încercam să o facem să îşi schimbe părerea.

— Atunci, renunţă la speranţa că Jack se va mărita vreodată, spuse sec Boyd.

Georgina sări în picioare.

— Poftim? Retrage-ţi imediat cuvintele, Boyd Anderson!

Boyd se ridică şi el, cu aceeaşi expresie de încruntare ca a surorii lui.

— Nu mi le retrag. Ţi-am spus că mai este un motiv, şi mai important, ca Jack să-şi facă debutul în America. Ştii bine că va avea mai multe şanse de a găsi dragostea lângă un bărbat care nu cunoaşte reputaţia soţului tău. Tinerii de aici nu vor îndrăzni să se apropie de ea, de teama lui.

Georgina se lăsă înapoi pe scaun, dar era în continuare supărată din cauza celor spuse despre soţul ei.

— Jack nu se teme că s-ar putea întâmpla asta, şi nici noi.

— În cazul ăsta, înseamnă că vă amăgiţi singuri, pentru că asta e firea omului. Nu există bărbat care să-l cunoască sau care să fi auzit măcar zvonuri despre el şi care să rişte să-l aibă drept socru pe James Malory – asta presupunând că James nu-l omoară înainte să ajungă la altar.

Georgina scoase o exclamaţie şi chiar se bâlbâi puţin înainte să-i răspundă, furioasă:

— Acum chiar sunt de acord cu Jack. Ba chiar nu mă mai duc nici eu. Nu aş putea să suport o călătorie de câteva săptămâni pe mare lângă cineva atât de îngust la minte ca tine!

Boyd îşi pierdu şi el cumpătul şi se îndreptă pufnind spre ieşire:

— N-o să-mi las nepoata să rateze o ocazie atât de importantă doar pentru că voi nu ştiţi să puneţi piciorul în prag!

— Cum îndrăzneşti?! strigă Georgina şi azvârli cu o farfurie în urma lui.

Farfuria îşi rată ţinta şi se sparse în mijlocul holului. Uşa de la intrare se deschise înainte ca Boyd să ajungă în dreptul ei, şi Jacqueline comentă, cu ochii mari:

— Iar sparge vase din cauza ta?

Boyd pufni şi o apucă de braţ, pentru a o scoate din

nou afară.

— N-a avut niciodată o ţintă prea bună. Apoi continuă cu o expresie foarte serioasă: Ai idee câte probleme creezi?

Jack zâmbi ştrengăreşte, fără vreo urmă de remuşcare.

— Face parte din planul meu.

— Să ne scoţi pe toţi din minţi?

— Să o aduc pe Judy cu noi.

— Am o idee mai bună. Haide, trebuie să găsim un anumit scoţian şi să-i aranjăm un mic accident.

— Serios?

— Cu siguranţă nu am chef de aşa ceva, dar presupun că putem încerca mai întâi să discutăm omeneşte cu el.

— Cu un scoţian? zise Jack, începând să râdă.

Boyd ţâţâi.

— Spune-mi măcar că e în oraş. Nu vreau să omor un cal pe un drum până în Scoţia şi înapoi în trei zile.

— De fapt, chiar e aici, venit cu treburi. A ajuns acum câteva zile şi nu a ratat niciuna în care să nu treacă să o vadă pe Judy. Nici nu-ţi închipui cât de greu mi-a fost să fac în aşa fel încât să nu fie acasă să-l primească. Speram să priceapă aluzia şi să renunţe. Dar mătuşa Ros şi-a dat seama ce pun la cale, după ce Judy a găsit curajul să-i spună că nu o să participe la niciun sezon dacă nu poate să participe pe ambele ţărmuri ale oceanului.

— Şi a ţinut?

— Nu încă. Dar o să ţină până la urmă. Deocamdată, mătuşa Ros e sigură că Judy o să se calmeze după ce corabia noastră o să plece fără ea. Dar a spus că sunt o influenţă proastă pe lângă fiica ei.

Jack sfârşi cu un zâmbet satisfăcut, mândră, se pare, că fusese numită astfel.

— Aşadar, Judy nu l-a întâlnit încă pe Lord Cullen, ca să-şi dea seama dacă-l place sau nu?

— Nu l-a mai văzut de când era copil. El, pe de altă

parte, a văzut-o în ultimii ani şi este destul de amorezat. Dar Judy nu se grăbeşte deloc să-l cunoască. Ar trebui să se întâlnească chiar acum cu el, în parc. Roslynn voia să o ducă acolo. Dar o să spună că nu se simte bine.

— Atunci, hai să ne întâlnim noi cu el. Putem să ne folosim de sentimentele lui faţă de Judy şi să-i explicăm că i-ar face o favoare dacă ar coopera şi ar pretinde că a avut un accident, care-l va împiedica să participe la evenimentele de la început de sezon. Atâta vreme cât este de acord să-i spună asta lui Roslynn, ca să nu mai aibă motiv să se opună plecării lui Judy, nu voi mai avea de ce să-i rup oasele.

Jacqueline zâmbi larg.

— Îţi dai seama că vorbeşti exact ca tata?

— Muşcă-ţi limba, Jack!

Capitolul 4

— Ai reuşit să găseşti ceva? Mai avem două zile până la plecare şi acum nici Jack, nici George nu mai vin cu noi, din cauza încăpăţânării nevestei tale! spuse James, izbindu-l pe Anthony cu pumnul în bărbie atât de tare, încât fratele său se dădu câţiva paşi înapoi.

Vorba se răspândise repede, după ce fraţii Malory fuseseră văzuţi intrând împreună la reşedinţa Knighton. Locurile din jurul ringului erau deja ocupate, ca şi cum meciul ar fi fost programat. La uşă se strânseseră o mulţime de oameni, care se băteau ca să intre. Knighton ridicase exasperat mâinile în aer şi renunţase să mai încerce să le împiedice accesul. Anthony, cel mai tânăr dintre fraţii Malory, venise la Knighton aproape întreaga viaţă ca să exerseze în ring, dar meciurile lui nu erau prea interesante, având în vedere că nu pierdea niciodată – cu

excepţia cazurilor în care fratele lui, James, intra în ring împreună cu el. Nimeni nu putea şti care dintre fraţi avea să câştige, aşa că pariurile zburau astăzi în toate direcţiile.

Sprâncenele negre ale lui Anthony se împreunară în clipa în care-şi privi fratele.

— Nu. Şi nu mai încerca să-ţi verşi frustrările pe mine.

— Dar pe cine altcineva? spuse James sec şi-i servi din nou o dreaptă în forţă. Dar acum?

— Calmează-te, James. Pe toţi dracii, nu-i vina mea!

— Ba sigur că a ta e, dragă băiete. Tu eşti singurul care poate să o facă pe nevastă-ta să se răzgândească. Ce, ţi-ai ieşit din mână? Dumnezeule mare, asta e, nu-i aşa?

Anthony izbi în plin cu pumnul în stomacul fratelui său, urmându-şi lovitura cu un upercut.

James Malory rămase neclintit. Fusese pus la zid de mai multe ori de bărbaţi care încercaseră să-l învingă, printre care se număra şi fratele lui. Dar Anthony fu trântit la pământ de următoarea lovitură a lui James, iar runda fu câştigată de acesta din urmă. Pe toţi dracii, James câştiga prea uşor când era nervos. Dar Anthony fu salvat de umilinţa de a se da bătut în clipa în care vizitiul lui urcă pe marginea ringului şi îi solicită atenţia. James, văzându-l şi el, se dădu înapoi.

Anthony se ridică şi luă biletul pe care i-l întindea bărbatul. Îl citi în timp ce se întorcea spre James, care rămăsese în mijlocul ringului. Pufni, apoi spuse:

— Judy îmi sugerează să-mi scutesc faţa de vânătăi şi să vin acasă să-mi fac bagajele. Se pare că Ros a capitulat.

James începu să râdă la auzul veştii bune, şi în acea clipă Anthony îl luă prin surprindere şi reuşi să-i ardă un pumn care-l trimise pe fratele său la podea. Dar toată supărarea lui James se evaporase odată cu primirea neaşteptatei veşti, aşa că se mulţumi doar să ridice dintr-o sprânceană aurie, într-un gest întrebător:

— Asta pentru ce-a mai fost?

— Pentru că acum ştiu sigur că am dat de belele, mormăi Anthony, deşi îi întinse lui James mâna, ca să se ridice. Nu ştiu cine a făcut-o să se răzgândească sau cum a reuşit, dar sunt sigur că eu sunt ăla pe care o să-şi verse acum nervii.

— În cazul ăsta, norocul tău că o să vii cu noi, în timp ce soţia ta va rămâne acasă, îi atrase atenţia James. Va avea suficient timp să se calmeze, până ne întoarcem.

Ştiau amândoi că Roslynn nu avea să meargă cu ei, fiindcă suferea cumplit de rău de mare. Şi ea, şi fiica mai mică a lui Anthony, Jaime, aveau amândouă aceeaşi problemă, aşa că, şi presupunând că Roslynn ar fi fost dispusă să îndure calvarul de dragul lui Judy, nu ar fi putut s-o forţeze pe Jaime să treacă din nou prin asta.

Şi nici nu ar fi putut s-o lase pe Jaime singură acasă timp de două luni, cât avea să dureze călătoria.

Dar James observă că remarca lui nu părea să-l fi făcut pe Anthony să se simtă mai uşurat.

— Ei, haide, frăţioare! Nu-mi spune că cel mai faimos crai al Londrei nu poate transforma furia unei femei într-un alt fel de pasiune, zise el, aplecându-se să ia mâna întinsă de Anthony.

Însă fratele său şi-o retrase brusc.

— Nu-mi stă în fire să lovesc un bărbat doborât la pământ, dar aş putea face o excepţie în cazul tău.

James râse şi se ridică.

— Mulţumesc, dar trebuie să te refuz. N-aş vrea ca Judy să creadă că mesajul ei nu ne-a găsit la timp.

*

În mijlocul Atlanticului, corabia *Nereus* se îndrepta cu viteză bună spre Bridgeport, Connecticut. Deşi afacerea familiei Anderson, Skylark Shipping, avea o flotă cu mai multe ambarcaţiuni, fiecare frate avea la rândul său o

corabie proprie, iar *Nereus* era deţinută şi comandată de Warren, al doilea frate din familia Anderson şi soţul adorator al lui Amy Malory. Perechea petrecea jumătate de an pe mare împreună cu cei trei copii, Eric şi gemenii Glorianna şi Stuart, plus, firește, profesorii acestora. Cealaltă jumătate a anului şi-o petreceau în casa din Londra, astfel încât copiii să-şi poată cunoaşte numeroasa familie.

Amy era pe punte, bucurându-se de soarele primăverii, în ciuda vântului destul de aspru. Fiind singura femeie din familia Anderson care trecuse cu succes prin experienţa unui sezon londonez, fusese rugată de fraţii Anderson să organizeze evenimentele sociale din timpul vizitei de două săptămâni pe care Jacqueline o făcea în Bridgeport. Desigur, soţia lui Drew Anderson, Gabby, îşi făcuse şi ea debutul în societate la Londra, dar evenimentul fusese întrerupt din scurt şi se transformase într-un scandal de proporţii, chiar din vina lui Drew, aşa că ea nu era cu adevărat în măsură să ofere sfaturi pe această temă. Amy nu se baza pur şi simplu doar pe experienţa personală. Se sfătuise cu verişoara ei, Regina, experta familiei Malory în ceea ce privea evenimentele sociale.

Era treaba lui Amy să aducă familia Anderson acasă, pregătită pentru aceste evenimente. Trebuia totodată să gândească meniurile şi să trimită invitaţiile. Warren avea să o ajute cu acestea, fiindcă ştia pe cine să includă. Deşi Amy îl însoţise de zeci de ori la Bridgeport de-a lungul anilor şi-i întâlnise pe mulţi dintre prietenii şi cunoştinţele familiei Anderson, nu avea cum să şi-i amintească pe toţi. Cu toate acestea, totul trebuia să fie perfect înainte să sosească Jacqueline şi părinţii ei.

Copiii erau mai entuziasmaţi de această călătorie decât era ea, pentru că aveau să fie lăsaţi să participe la toate evenimentele. În Anglia, ar fi trebuit să aştepte până când împlineau optsprezece ani pentru a putea fi incluşi

printre adulţi, dar în America nu existau astfel de reguli. Amy era prea copleşită ca să se poată bucura. Atâtea de făcut, atâtea de aranjat!

Cu atâtea pe cap, aproape că nu observă când senzaţia începu să apară, apoi o simţi brusc şi se aplecă în faţă, ca şi cum ar fi primit o lovitură puternică în stomac. Warren, care se apropia din spate, o văzu şi fu numaidecât cuprins de panică.

Îşi puse uşor mâinile pe spatele ei.

— Ce fel de durere e, scumpo?

— Nu e durere.

— Atunci…?

— Ceva… rău… o să se întâmple.

Warren ridică numaidecât privirea spre cer, căutând semnele unei furtuni care i-ar fi putut lovi pe neaşteptate, dar nu se vedea nici urmă de nor.

— Când?

— Nu ştiu.

— Poftim?

— Nu ştiu.

Warren oftă.

— Dacă tot ai presentimente din astea, mi-aş dori tare mult să le poţi interpreta mai clar.

— Mereu spui asta. Şi nu foloseşte niciodată la nimic, pentru că nu pot. Trebuie să ne întoarcem, Warren.

Warren ţâţâi, o ajută să se îndrepte şi o întoarse cu faţa spre el, ca să o poată cuprinde în braţe.

— Nu-ţi dai seama ce spui. Ar însemna să dezamăgim toată familia care este deja pe drum. Până şi James şi Georgie vor fi plecat deja cu Jack, cu mult timp înainte să ne putem întoarce.

— Aş vrea să putem călători cumva mai repede, mârâi ea frustrată, cu faţa îngropată în pieptul lui.

Warren râse încet.

— Asta nu e posibil. Dar nu mai avem tunuri la bord…

Amy îl întrerupse.

— Ai totuşi suficientă încărcătură care ne trage în jos.

— Sigur că am, doar cu asta mă ocup. Şi, cu toată încărcătura, înaintăm chiar foarte repede. Încă o săptămână, plus minus o zi, şi o să fim în Bridgeport.

— Dacă nu se schimbă vântul, mormăi ea.

— Fireşte. Dar ştii, indiferent de presentimentul tău, poţi să mai reduci din efectul loviturii şi să te asiguri că nu este devastatoare. Hai, fă-o acum. Spune ceva care să te liniştească, scumpo. Fă un pariu. Ştii că întotdeauna câştigi.

Ridică ochii spre el şi îi adresă un zâmbet încărcat de dragoste.

— Pun pariu că nu se va întâmpla nimic atât de rău cât familia mea să nu-i poată face faţă.

— Sigur vrei să fie ceva atât de vag?

— Nu e vag. Am acoperit toată familia mea, toată familia ta, toate soţiile, soţii şi copiii.

Capitolul 5

Erau mai multe celule, dar aceasta era singura folosită momentan. Nu era o celulă dintr-o închisoare, deşi, cu siguranţă, cei închişi în ea aveau acest sentiment.

Sub pământ, fără ferestre, prizonierii nu ar fi avut niciun pic de lumină dacă un felinar nu ar fi fost ţinut aprins zi şi noapte. Lumina era pentru paznic, nu pentru prizonieri.

Baza fusese construită spre sfârşitul secolului trecut, atunci când Coroana devenise mai agresivă în patrularea apelor din sud, în special de-a lungul coastei din Cornwall. Baza constase la început dintr-un simplu doc şi vreo câteva barăci, pe la jumătatea distanţei dintre Dorset şi Devon. În timp, se dezvoltase, şi o comunitate începuse să prindă rădăcini acolo. Prăvălii, un grajd, taverne… Dar principala

ocupaţie continua să fie capturarea contrabandiştilor, care erau trataţi cu multă severitate.

Erau trimişi în coloniile din Australia sau spânzuraţi. Erau singurele două verdicte aplicate în urma unor procese care erau mai degrabă o bătaie de joc.

Nathan Tremayne îşi dorise nu o dată să se fi născut cu un secol în urmă, înainte să apară toate aceste complicaţii. Pe atunci, marfa de contrabandă era descărcată chiar în docurile din sate şi toată lumea dădea o mână de ajutor. Ba chiar şi autorităţile locale se făceau că nu observă activităţile ilegale, atâta timp cât îşi primeau lada de brandy sau de ceai. Fusese un mod simplu de a ocoli taxele exorbitante, iar coasta întinsă din zona Cornwall făcuse din această regiune a Angliei locul ideal pentru a aduce rom, brandy, ceai, chiar şi tutun cetăţenilor, altfel cât se poate de cinstiţi, la preţuri rezonabile. Pe atunci, puţinele patrule de pe coastă reprezentau un risc prea mic pentru contrabandişti. Dar asta se schimbase.

În ziua de azi, cei câţiva contrabandişti care-şi mai desfăşurau activitatea rămâneau pe zi ce trecea fără locuri în care să-şi poată ascunde încărcătura. Până şi tunelele săpate în stâncă erau încetul cu încetul descoperite şi supravegheate de patrule. Contrabandiştii ajunseseră să-şi depoziteze marfa mai departe de ţărm, departe de patrule, înainte de a putea fi distribuită. Dar bunurile tot trebuiau descărcate la ţărm pentru a putea fi transportate – sau încărcate înapoi pe o navă, dacă vreun contrabandist bănuia că ascunzătoarea lui fusese descoperită de cine ştie ce muiere băgăcioasă, care, fără doar şi poate, ar fi informat autorităţile. Aşa fusese prins Nathan, cu o săptămână în urmă. Oamenii lui scăpaseră, împrăştiindu-se ca şobolanii într-un canal. El şi corabia lui avuseseră altă soartă.

Fusese o cursă. Patrula îl aşteptase, ascunsă. Dar nu putea dovedi nimic decât dacă reuşea să evadeze. Însă

cum să evadeze dintr-o asemenea celulă? Cu lanţuri la mâini şi la picioare, lanţuri prinse la rândul lor în perete, abia dacă putea să stea în picioare sau să ajungă până la bărbatul înlănţuit lângă el. Erau patru, toţi în aceeaşi poziţie. Nu îi cunoştea, nu se obosea să stea de vorbă cu ei. Un bătrân fusese lăsat fără lanţuri. El avea sarcina de a le pasa celorlalţi castroanele de tablă cu terci. Dacă era treaz. Dacă nu se enerva atunci când era trezit. Nathan pierduse deja câteva mese din cauza temperamentului bătrânului.

Nathan dormea când veniseră să-l ia, îi desfăcuseră lanţul prins de perete şi-l târâseră după ei. Ultimul bărbat care fusese scos din celulă ieşise urlând că era nevinovat şi nu se mai întorsese. Nathan nu spuse nimic, dar simţea un foc arzându-i mocnit în piept. Avusese şi alte opţiuni, alte meserii, alte ambiţii. Poate că ar fi ales alt drum dacă tatăl lui, Jory, nu ar fi murit. Dar una dusese la alta, şi, după un lung şir de evenimente, iată-l acum aici, pe punctul de a fi spânzurat sau trimis la închisoare pe viaţă.

Cele două gărzi care îl târau nu îi dăduseră nici măcar şansa să meargă singur. I-ar fi încetinit prea mult cu lanţurile pe care încă le avea la picioare şi pe care sub nicio formă nu i le scoteau.

Nu putu nici măcar să-şi acopere ochii atunci când lumina zilei îl izbi, în clipa în care fu scos de sub pământ.

Fu dus într-o încăpere spaţioasă şi trântit direct pe un scaun tare, din lemn, din faţa unui birou. Era o încăpere elegantă, semăna mai degrabă cu un salon cu mobilă scumpă, ceea ce indica faptul că bărbatul care o ocupa era o persoană importantă. Bărbatul, care, judeca Nathan, să fi avut cu vreo cinci ani mai mult decât el, adică în jur de treizeci, purta o uniformă imaculată cu nasturi strălucitori şi avea nişte ochi albaştri în care se citea curiozitatea. Avea aerul unui aristocrat. Era ceva comun ca fiilor mijlocii sau mezinilor din familiile de vază să le revină diverse funcţii guvernamentale.

Bărbatul le spuse gărzilor să plece, apoi i se adresă lui Nathan:

— Eu sunt Arnold Burdis. Comandantul Burdis, mai exact.

Nathan era surprins că fusese lăsat singur cu un ofiţer. Chiar credeau că o săptămână petrecută într-o groapă, în care nu mâncase decât terci, îl slăbise într-atât? Poate că erau în mijlocul unei baze înţesate de soldaţi, dar, chiar şi aşa, nu ar fi fost un efort prea mare pentru Nathan să-l pună la pământ pe omul din faţa lui.

Observă numaidecât pistolul vechi de duel, pătat, aşezat pe birou din motive evidente. Nathan îl privi preţ de câteva clipe, cântărind în minte şansele pe care le avea de a ajunge la el înaintea comandantului. Probabilitatea că nu avea decât un singur glonţ fu factorul decisiv, pentru că lui Nathan i-ar fi trebuit cel puţin două, unul pentru comandant şi unul pentru lanţul de la picioare, ca să poată scăpa. Sau l-ar fi putut lua ostatic pe comandant…

— Vrei un brandy?

Bărbatul îşi turnă un pahar pentru el, şi chiar mai era încă unul în afara acestuia pe birou, în faţa lui.

— Una dintre sticlele mele? întrebă Nathan.

Colţurile gurii lui Burdis tremurară uşor.

— Ţi-ai păstrat simţul umorului, în ciuda situaţiei în care te afli. Ce neobişnuit!

Comandantul îi turnă totuşi un pahar de brandy şi împinse paharul pe masă, înspre el.

Zdrăngănitul lanţurilor în clipa în care Nathan ridică paharul la buze era mai mult decât grăitor în privinţa situaţiei la care făcuse referire comandantul. Dar sarcasmul nu era umor. Şi nu luă decât o înghiţitură, ca să-şi umezească gura uscată. Dacă individul intenţiona să-l îmbete ca să-i descătuşeze limba, avea să fie dezamăgit.

— Este o mare realizare pentru noi că te-am prins, Tremayne. Dar era doar o chestiune de timp. Începuseşi să

devii neglijent. Sau poate doar mai îndrăzneţ decât ar fi fost înţelept.

— Poate mai degrabă disperat?

— Chiar aşa? Să îndrăznesc să mă consider responsabil?

— Pentru încăpăţânare şi perseverenţă, dacă vrei. Eu, unul, prefer să dau vina pe o femeie.

De data asta, Burdis chiar râse înfundat.

— N-o facem toţi, din când în când? Dar informatorul meu nu purta fustă.

— Îmi spui numele lui?

Nathan lansă întrebarea, apoi îşi ţinu răsuflarea.

Dar bărbatul din faţa lui nu purta o conversaţie de complezenţă şi nici nu era suficient de distras încât să răspundă din reflex la o întrebare rapidă. Exista un motiv pentru această atitudine cordială, doar că Nathan nu-şi imagina care putea fi acesta. Începuse însă să creadă că ofiţerul se juca cu el. Din cine ştie ce plăcere perversă sau din orice alt motiv. Iar Nathan voia să înceteze.

— Voi avea măcar parte de un proces? întrebă el tăios.

Comandantul învârti brandy-ul în pahar şi-i mirosi aroma, înainte să ridice o privire curioasă spre Nathan şi să-l întrebe:

— Ai cu ce să te aperi?

— Găsesc eu ceva.

— Nţ-nţ-nţ. Eşti mult prea degajat pentru situaţia în care te afli. Admirabil, presupun, însă deloc necesar. Nu ţi-a trecut nicio clipă prin gând că viaţa dumitale este în mâinile mele? Mi-aş imagina că orice om cu minte s-ar abţine de la comentarii sarcastice, cel puţin până când ar afla pentru ce l-am chemat.

Îl ducea cu zăhărelul? Aproape că-i dădea de înţeles că nu avea să fie spânzurat în acea zi. Dar acest fapt îi stârni din nou bănuielile. Dacă acesta nu era procesul şi

comandantul nu era judecătorul lui, atunci ce mama dracului se întâmpla? În plus, fusese prins asupra faptului. Nu avea cum să se apere, şi o ştiau amândoi.

Se lăsă pe spătarul scaunului.

— Vă rog, continuaţi!

— Am succes în meseria mea pentru că am grijă să aflu tot ce se poate afla despre cei pe care îi vânez. Iar dumneata eşti, într-un fel, o anomalie.

— Nu există nimic deosebit la mine, comandante.

— Ba dimpotrivă. Ştiu că ai avut şi alte îndeletniciri. Dintre cele legale. Ba chiar destul de multe, şi ai fost maestru în toate, ceea ce este uimitor pentru cineva de vârsta dumitale. Nu te-ai putut hotărî ce vrei să faci în viaţă?

Nathan ridică din umeri.

— Tatăl meu a murit şi mi-a lăsat corabia şi echipajul lui. Acesta a fost factorul decisiv.

Burdis zâmbi.

— Aşadar, crezi că ai contrabanda în sânge? Îmi permit să te contrazic. Ştiu deja mai multe despre dumneata, Tremayne, decât m-aş fi aşteptat să aflu. Privilegiul rangului, accesul la date şi registre.

— În cazul ăsta, probabil ştiţi mai multe decât mine.

— Posibil, dar mă îndoiesc. Ai coborât destul de jos pe proverbiala scară socială, nu-i aşa? Toate femeile din familia dumitale şi-au ales greşit soţii sau doar mama dumitale?

Toate zalele lanţurilor zdrăngăniră în clipa în care Nathan se ridică de pe scaun, se aplecă peste birou şi mârâi printre dinţi:

— Ţi s-a urât cu viaţa?

Comandantul întinse numaidecât mâna după pistol, îl armă şi îl îndreptă înspre pieptul lui Nathan.

— Stai jos, până nu chem gărzile.

— Chiar crezi că un glonţ poate să mă oprească

înainte să-ţi rup gâtul?

Burdis râse nervos.

— Da, eşti diavolul în persoană, am înţeles ideea. Dar ai un conte în arborele genealogic, aşa că întrebarea este logică.

— Cu toate astea, nu-i treaba dumitale!

— Într-adevăr. Nu am vrut să te jignesc. Doar că mi s-a părut fascinant să aflu din cine te tragi, chiar dacă de departe… îţi dai măcar seama că ai fi putut să stai acum într-un scaun ca al meu în locul celui pe care îl ocupi? Am fost bulversat când am conştientizat acest lucru. De ce nu ai încercat niciodată să profiţi de originea pe care o ai?

— Pentru că eu nu aşa sunt. Şi pui prea multe întrebări unui om pe care deja l-ai prins.

— Recunosc, curiozitatea e meteahna mea. Acum, hai, stai odată jos, înainte să mă răzgândesc şi să te trimit înapoi în celulă.

Din nou zăhărelul, sugestia că această poveste ar fi putut avea şi alt final în afară de cel evident. Nathan goli paharul de brandy din faţa lui, înainte să se prăbuşească din nou pe scaun. Putea să facă faţă unui singur pahar fără să-şi piardă agerimea minţii. Aristocrat afurisit! Nathan bănuia în continuare că totul era un joc, dar nu-i putea înţelege sensul. Strămoşul lui de viţă nobilă era probabil undeva mai sus în ierarhia aristocrată decât familia comandantului. Ce alt motiv ar fi putut avea toată această şaradă?

— Ai de gând să-mi spui cine a fost informatorul? întrebă încă o dată Nathan.

— A fost doar un lacheu, dar nu poţi ghici pentru cine lucrează? Ştiu din surse sigure că ai căutat şi dumneata această persoană. Probabil că a crezut că te apropiai prea tare şi că erai pe punctul să-l găseşti.

Nathan înlemni.

— Hammett Grigg?

— Da, m-am gândit că o să-ţi ajungă indiciul ăsta. Acelaşi bărbat despre care se presupune că l-a ucis pe tatăl dumitale.

— Nu este o presupunere. A existat un martor.

— O vrajbă mai veche, o socoteală încheiată în cele din urmă între cei doi bărbaţi. Eu asta am auzit.

— Tatăl meu nu era înarmat. A fost ucis.

— Şi asta intenţionai să faci şi dumneata cu Grigg?

— Vreau să-l omor, da, dar într-o luptă cinstită – cu mâinile goale.

De data asta, Burdis râse făţiş.

— Priveşte-te în oglindă! Chiar crezi că ar fi o luptă dreaptă? Nu am nimic împotriva răzbunării. Simt şi eu, ocazional, această nevoie. Dar o să-l prind şi-o să îl spânzur pe domnul Grigg cu mult înainte să pui dumneata mâna pe el. La urma urmei, este următoarea mea ţintă.

— Iar eu voi fi mort înainte să-l prinzi.

Burdis îi umplu la loc paharul lui Nathan, înainte să răspundă:

— Ai înţeles greşit motivul pentru care te-am adus aici, la mine. Îi voi da ocazia să-mi mulţumeşti într-o bună zi.

— Pentru ce?

Comandantul deschise sertarul şi scoase dinăuntru o coală de hârtie, neîmpăturită, pe care o puse pe birou, în faţa lui. Bătu cu degetul în hârtie.

— Am aici graţierea dumitale, deja semnată. O ocazie pentru dumneata să o iei de la capăt, cu numele curat. Dar vine cu o condiţie, fireşte.

Nathan se încruntă.

— Asta-i o glumă?

— Câtuşi de puţin. Documentul va rămâne în posesia mea până când vei îndeplini condiţia despre care am pomenit, dar este o ofertă justificată.

— Vrei să ţi-l prind pe Grigg, dar fără să-l omor? Chiar

crezi că aş putea rezista tentaţiei dacă aş reuşi să pun mâna pe el?

— Lasă-l pe Grigg! Ţi-am spus deja şi ţi-o *promit:* voi avea grijă să-l spânzur pentru dumneata.

Pentru prima oară, tonul lui Arnold Burdis nu mai era chiar atât de cordial. Nathan se săturase să se tot întrebe ce era în sinea lui. Se mulţumi să remarce:

— Pari nervos.

— Sunt. Omul meu, pe care-l lăsasem să-ţi păzească corabia, a fost omorât. L-am găsit plutind în apă, acolo unde ar fi trebuit să fie *Pearl* a dumitale.

— Mi-ai pierdut corabia?

— Nu am *pierdut-o,* mârâi Burdis. A fost furată, şi nu, nu de Hammett Grigg. L-am prins pe unul dintre hoţi. În graba în care au ridicat ancora, a căzut în apă, şi l-am pescuit noi. Ne-am dus după corabie, fireşte, probabil că am fi şi prins-o din urmă dacă am fi ştiut încotro se îndrepta. Am căutat în susul şi-n josul coastei, dar au făcut o manevră de necrezut şi s-au dus direct în larg şi au dispărut la orizont.

— Cine sunt?

— Nu sunt englezi, dar fură vase englezeşti de mai bine de zece ani. Doar din când în când şi niciodată din acelaşi port, aşa încât să nu se poată stabili o legătură între furturi. La început, scoteau doar corăbiile în larg şi le scufundau. Apoi însă s-au hotărât să se răzbune şi să scoată profit cu ele.

— Să se răzbune?

— E vorba despre nişte americani care ne poartă pică, din cauza ultimului război pe care l-am purtat cu ţara lor. Război care i-a lăsat orfani. Erau doar nişte copii la acea vreme, şi tocmai de aceea au început să se răzbune doar de vreo zece ani încoace. Un bilet împăturit fu aruncat în direcţia lui Nathan. Iată detaliile pe care le-am obţinut de la omul lor. Superiorilor mei nu le pasă nici cât negru sub

unghie de lanţul ăsta de jafuri în porturile noastre. Te vor doar pe dumneata şi pe tovarăşii dumitale de breaslă. Dar mie nu-mi place să mă calce nimeni pe bătături, şi asta au făcut indivizii aceştia în clipa în care mi-au omorât unul dintre oameni şi mi-au furat trofeul direct din portul meu!

Nathan ridică dintr-o sprânceană? Era trofeul *lui?*

— Spune-mi că nu-mi ceri să-ţi aduc înapoi corabia mea!

— Nu. Dacă reuşeşti să recuperezi *Pearl,* e din nou a dumitale. Deşi nu prea îţi dau şanse. Vopsesc corăbiile furate în culori noi, le dau alte nume, apoi le vând la licitaţie concetăţenilor lor de bună credinţă, care îi cred constructori navali cât se poate de legitimi. Şi fac treaba asta de ani buni. Dar dumneata vei pune capăt afacerii lor. Nu va fi uşor să-i convingi pe yankei să-ţi facă vreo favoare, dar va trebui să găseşti o cale de a aduce autorităţile aici, ca să colaboraţi pentru a pune capăt operaţiunii. Aceasta este condiţia mea. Vreau o scrisoare de la un oficial american în care să mi se confirme faptul că hoţii au fost arestaţi şi afacerea lor a fost oprită.

— Doar atât? răspunse sec Nathan.

Comandantul miji ochii, cu o expresie de avertizare:

— Să nu-ţi treacă nicio clipă prin minte să încerci să fugi, odată ce-ţi dau libertatea de a îndeplini această sarcină. După cum am spus, am aflat mai mult decât mă aşteptam despre dumneata, inclusiv faptul că deţii tutela celor două rude care ţi-au mai rămas. N-aş vrea să văd cum nepoatele dumitale ajung să plătească pentru nelegiuirile unchiului lor. Aşadar, eşti de acord cu condiţiile mele?

— În schimbul libertăţii? Mai e cazul să întrebi?

Capitolul 6

În Grosvenor Square, în casa lui Edward şi Charlotte Malory, majoritatea numeroşilor membri ai familiei Malory din Anglia şi încă vreo câţiva prieteni apropiaţi se adunaseră la o petrecere de rămas-bun pentru Jack şi Judy, care aveau să plece a doua zi dimineaţa spre America. Echipajul era deja la bordul corăbiei *Maiden George,* cuferele fuseseră deja încărcate. Nu mai rămânea decât ca toţi cei şapte membri ai familiei care urmau să traverseze oceanul să urce la bord în zorii zilei următoare, prea devreme pentru a-şi lua rămas-bun în port – aşa se justifica petrecerea din această seară.

Privind în jur prin încăpere, Judith îl căuta pe Brandon, ca să-l poată întreba ce se întâmplase cu vagabondul din casa de vizavi de vila ducală. Îi spusese că bănuia că era vorba despre un contrabandist, şi Brandon o asigurase că el şi tatăl lui vor avea grijă să-l facă să-şi ia tălpăşiţa de acolo. Dar se părea că verii ei din Hampshire nu aveau să-şi facă apariţia în această seară. Nu era surprinsă, având în vedere că ea şi Jacqueline îi vizitaseră atât de curând şi primiseră deja din partea lor toate gândurile bune şi urările de drum bun în călătorie.

Derek chiar îi spusese lui Judith:

— Pun pariu că mama ta o să se răzgândească, aşa că îţi urez şi ţie o călătorie plăcută.

— Aş vrea să-mi spună *Amy* asta, răspunsese Judith, şi nu fusese o glumă.

Derek râsese.

— Da, asta ţi-ar garanta că o să pleci în America, nu-i aşa?

Într-adevăr, aşa era. Amy nu pierdea niciodată vreun pariu.

Judith îşi dădea seama că ar fi trebuit să-i ceară lui Amy să facă această prinsoare, înainte să plece cu Warren. Poate că într-adevăr o făcuse şi de aceea iată că pleca acum.

Jacqueline veni lângă ea şi spuse pe un ton supărat:

— *El* n-ar trebui să fie aici, având în vedere că nu este prieten apropiat al familiei şi nu îl cunoaşte decât mama ta.

Judith urmări privirea verişoarei sale şi o văzu pe Roslynn agitându-se pe lângă Lord Cullen.

— Dar acum îl cunoaştem cu toţii. În plus, mama are dreptate. A fost foarte drăguţ şi amabil din partea lui să vină în seara asta şi să-mi ureze călătorie plăcută, având în vedere că probabil nu se simte prea confortabil, din cauza rănilor suferite.

— Este aici pentru că a pus ochii pe tine, iar maică-ta a pus şi ea ochii pe el, *pentru* tine. Spune-mi că n-ai apucat-o şi tu pe drumul ăsta, când amândouă am jurat că nu o să ne măritǎm în acest an.

Judith zâmbi larg şi o necăji:

— Acum, că l-am revăzut după atâţia ani, trebuie să recunosc că s-a transformat într-un tânăr foarte chipeş, nu găseşti?

— Dacă-ţi plac părul arămiu şi ochii albaştri, zise Jacqueline. N-ai decât să flirtezi cât vrei, doar să nu te îndrăgosteşti de pe-acum.

— Nu te mai agita. Nu mă grăbesc să mă întorc la el, când nici n-am plecat încă.

Într-un colţ al încăperii, Boyd li se alătură lui James şi lui Anthony, care îl cercetau şi ei din priviri pe scoţian. Anthony spunea:

— Ros ar fi trebuit să ne spună ce pune la cale, că vrea să aranjeze ceva între el şi Judy. Dar nu mă plâng, având în vedere că ne-a readus pacea în familie. Dar, dacă nu ar fi atât de evident că nu prezintă niciun interes pentru fetiţa mea, aş avea câte ceva de împărţit cu el.

— S-a notat, îl aprobă James.

— Totuşi, se vede că e topit după ea, se amestecă şi Boyd.

— Şi de unde-ai putea să ştii tu ceva despre asta,

yankeule? îl întrebă Anthony.

— Pentru că, în disperare de cauză, eu şi Jack ne-am dus la el şi l-am rugat să pretindă că a suferit un accident, pentru ca Judy s-o poată convinge pe maică-sa să o lase să plece în America.

— Tija aia pe care o are la picior e strânsă cam tare ca să fie falsă, remarcă James.

— Nu e falsă, zise Boyd, zâmbind larg. Băiatul ăsta e agil cam cât un bou. L-a încântat atât de tare întreaga poveste, încât chiar a căzut de pe cal şi şi-a rupt piciorul.

James îşi dădu ochii peste cap. Anthony spuse:

— Văd că va trebui totuşi să discut destul de serios cu Roslynn. Pe legea mea, ce-o fi în capul ei să vrea să o dea pe fata noastră unui asemenea împiedicat?

— Totuşi, a fost un plan genial, trebuie să recunoşti, zise James. Chestia cu piciorul rupt. Tu ar fi trebuit să te gândeşti la asta, Tony.

— Nici măcar nu ştiam că individul există, cum aş fi putut să mă gândesc?

— Data viitoare când mai tăbărâţi pe mine, ţineţi minte că-mi sunteţi datori. Amândoi! zise Boyd, apoi plecă repede de lângă ei.

— Mi s-a părut mie sau tocmai ţi-a dat peste nas? întrebă Anthony, pe un ton uluit. Şi a mai şi rânjit, pe deasupra.

James ridică din umeri.

— Ar trebui să ştie până acum că am o memorie foarte proastă, atunci când îmi convine. Şi în mod sigur memoria mea este întotdeauna extrem de proastă atunci când vine vorba despre un Anderson… Soţiile făcând excepţie, desigur.

Lord Cullen nu rămase mult. Nici măcar nu ar fi trebuit să vină, având în vedere că doctorul îi dăduse indicaţii stricte cum că nu are voie să se sprijine în piciorul rupt timp de trei luni. După ce Judith îi mulţumi încă o dată

pentru vizită şi-i ură însănătoşire grabnică, Jacqueline o apucă de braţ şi se îndreptară amândouă spre mamele lor.

— Eşti şi tu la fel de încântată? întrebă Jack. O să ne distrăm minunat, sunt sigură. Simt că debordez de entuziasm.

— Ce simţi tu e triumf, nu entuziasm. E o diferenţă.

— Ei, orice ar fi, hai să stăm puţin de vorbă cu mama ta. Poate a cedat când a aflat că nici scoţianul ei n-o să fie prezent la începutul sezonului, dar tot nu este împăcată cu ceea ce a numit „toana noastră colectivă”. Şi, dacă ea nu e fericită, atunci unchiul Tony nu va avea parte de o despărţire plăcut în această seară şi va fi întors pe dos întreaga călătorie.

Judith roşi în timp ce Jack o ţâra în cealaltă parte a încăperii, înspre mamele lor. Oricât de directă ar fi fost Jack din când în când şi oricât de mult s-ar fi obişnuit până acum cu această latură a verişoarei ei, Judy rămânea de părere că anumite lucruri n-ar fi trebuit niciodată menţionate, nici măcar ca o aluzie, iar ce făceau părinţii lor în spatele uşilor închise cu siguranţă intra în această categorie.

Amândouă fetele se duseră lângă Roslynn şi o cuprinseră pe după talie. Judith era acum la fel de înaltă ca mama ei, la un metru şi şaizeci şi cinci de centimetri, şi avea acelaşi păr auriu, cu şuviţe arămii. Dar avea ochii exotici, albastru cobalt, ai tatălui ei – o combinaţie uluitoare, sau cel puţin aşa îi spunea în permanenţă familia ei. Însă trăsăturile lui Judith semănau şi cu ale mamei ei. Avea faţa în formă de inimă şi pometi fini, un nas mic şi ascuţit, ba chiar şi aceleaşi buze pline, generoase. Jacqueline, pe de altă parte, nu semăna deloc cu mama ei. Nu moştenise silueta mărunţică a Georginei. Era mai înaltă, de un metru şaptezeci, şi avea părul blond şi ochii verzi ai lui James Malory, însă trăsăturile ei erau unice: un nas obraznic, pometi înalţi, bărbie foarte pronunţată şi o gură mult prea senzuală pentru o femeie.

Buzele îi erau arcuite acum într-un zâmbet menit să topească inimi. Puţini oameni erau imuni la zâmbetele ei, iar Roslynn nu se număra printre aceştia. Totuşi, îşi mustră nepoata:

— Haide, să nu te prind! N-o să reuşeşti să mă faci să mă simt mai bine.

— Eşti sigură? întrebă Jacqueline. Nu ţi-am auzit încă accentul scoţian, care să ateste o veritabilă proastă dispoziţie. Dar Judy nu vrea să mă creadă pe cuvânt, aşa că trebuie să o convingi tu, înainte să ridicăm ancora. Apoi adăugă pe un ton ceva mai serios: Nu o lăsa să sufere din cauza încăpăţânării tale…

Georgina o întrerupse, exclamând:

— Jacqueline Malory! Taci în clipa asta!

Jacqueline îi susţinu privirea mamei sale cu o expresie calmă în care nu se citea nici urmă de remuşcare. Avea o atitudine protectoare faţă de familia ea, avusese întotdeauna, mai ales când venea vorba despre Judith. Nu era prima oară când intervenea ca să-i susţină cauza lui Judy, iar Roslynn o iubea cu atât mai mult pentru asta.

— E în regulă, George, spuse Roslynn, apoi se întoarse spre Jack. Înţeleg ce vrei să spui, scumpo. Şi nu aveam de gând să-mi las fetiţa să plece fără să-i transmit toate gândurile mele bune. Îşi înclină capul înspre Judith. Poţi să te distrezi. Ba chiar vreau să savurezi din plin fiecare clipă a acestei călătorii. Apoi tonul îi deveni aspru şi adăugă: Dar să nu îndrăzneşti să te întorci îndrăgostită. O să aştepţi şi o să te îndrăgosteşti aici. Şi nu vreau să mai existe discuţii pe tema asta.

Răspunsul lui Roslynn fu un zâmbet. Jack se aplecă pe după Roslynn şi o întrebă pe Judith:

— Nu i-ai spus?

— Ce să-mi spună? întrebă Roslynn.

Jacqueline chicoti.

— Nu ne măritǎm anul ăsta. La anul, poate, sau chiar

peste încă unul. Nu ne grăbim. Chiar deloc.

— Este adevărat, mamă, confirmă Judith. Toată distracţia o să fie pe parcurs, până se ajunge la pasul final.

În timp ce fetele se duseră să discute cu restul invitaţilor, Roslynn îi spuse Georginei:

— Sunt convinsă că acestea au fost, literă cu literă, cuvintele fetei *tale.*

— Nu te contrazic, spuse Georgina.

— Dar nu pot fi chiar atât de naive. Când o să se-ntâmple, o să se-ntâmple, şi nu vor putea face nimic pentru a împiedica asta.

— Ştiu. Totuşi, mi-aş dori ca Jack să-i fi spus şi tatălui ei că are această intenţie. James şi-a ascuns foarte bine sentimentele, dar e un butoi de pulbere de la începutul anului, de când i-a intrat în minte gândul că sfârşitul anului ar putea s-o găsească pe Jack măritată. N-o să reacţioneze prea bine atunci când o să se îndrăgostească, să ştii.

— Şi Tony cum crezi că o să reacţioneze? Înainte, se ducea la reşedinţa Knighton doar de câteva ori pe săptămână, dar de câteva luni merge acolo în fiecare zi. Ar vrea să oprească timpul în loc, dar nu poate, şi chestia asta îl frustrează la culme. Adevărul fie spus, este unul dintre motivele pentru care nu am vrut să amân debutul lui Judith aici şi am sperat că o să-l prefere pe Cullen înainte chiar să înceapă sezonul. Cu cât Judy se mărită mai repede, cu atât mai repede familia mea îşi va reveni la normal – până când o s-o luăm de la capăt cu Jaime.

Georgina râse.

— Sincer, ar fi trebuit să-mi faci mai curând această mărturisire, draga mea.

— Probabil, spuse Roslynn, nereuşind să-şi ascundă de această dată accentul. Apoi oftă. Îţi jur, soţii noştri nu ar fi trebuit să aibă fete. Băieţi, oricât de mulţi, ar fi fost foarte bine. Dar fete? Asta sigur o să iasă cu cântec. Îţi mărturisesc, mi-e teamă pentru peţitorii lor. Soţii noştri nu

sunt genul care să stea deoparte şi să lase lucrurile să se deruleze în legea firii.

Capitolul 7

Judith încercă să-şi ascundă zâmbetul în clipa în care ea şi Jack se îndepărtară de lângă mamele lor. Începea să simtă şi ea o parte din entuziasmul care o cuprinsese pe Jacqueline. Iar verişoara ei era atât de mândră de faptul că avusese dreptate, încât se înfoia în pene ca un păun. Ca să nu i-l servească pe acel „Ţi-am spus eu!" care o enerva atât de tare pentru că îl auzise de atât de multe ori, Judith îşi puse un deget pe buzele lui Jacqueline în clipa în care aceasta deschise gura.

— N-o spune. Lasă-mă pe mine. Ai avut dreptate – ca de obicei. Mama mea nu e supărată pe mine din cauza întorsăturii pe care au luat-o evenimentele, aşa că nu mai am de ce să mă simt vinovată şi pot să mă bucur pe deplin de călătoria noastră.

— Nu aveam de gând să spun *asta,* zise Jacqueline. Apoi o răsuci pe Judith pe călcâie, cu faţa înspre uşa dublă a salonului. Cine e el şi de ce îmi pare cunoscut?

Judith îl văzu şi ea atunci pe bărbatul cu pricina, îmbrăcat elegant, deşi nu în stilul englezesc. Nu purta pardesiu, ci o mantie tivită cu blană de hermină. Haina cu coadă de dedesubt era prea amplă pentru a fi la modă. Şi vedea cumva o sabie conturându-se pe sub pelerină? Avea aerul unui străin, dar Jacqueline avea dreptate – într-adevăr, îi părea cunoscut. Şi nu erau singurele de această părere.

Unchiul Edward fu cel care atacă primul problema, făcând un pas în faţă pentru a i se adresa cu obişnuitul său ton jovial:

— Încă o rudă de mult pierdută? Intră!

Aproape toată lumea se întoarse în acelaşi timp, ca să vadă la cine se referea Edward. Tânărul din uşă părea stânjenit acum, că devenise centrul atenţiei. Şi poate şi uşor copleşit, cu atâţia oameni în încăpere. Deşi Judith se îndoia că tânărul înalt şi chipeş era în vreun fel înrudit cu familia ei, nu credea că unchiul ei glumise. Pe de altă parte, când glumea vreodată unchiul Edward atunci când venea vorba despre familie?

Iar străinul nu negă concluzia pe care o trăsese unchiul ei. Ba chiar se arătă mai degrabă uluit atunci când îi răspunse:

— Cum de-aţi ştiut?

Verişoara lui Judith, Regina, făcu un pas în faţă, cu un zâmbet larg. Frate lui Jack, Jeremy, făcu un pas în faţă, cu un zâmbet larg. Anthony făcu doar un pas în faţă. Toţi trei semănau cu străinul cu ochi exotici, uşor oblici, de culoare albastru cobalt, şi părul negru ca pana corbului.

— Încă un Malory, puse James punctul pe z, pe cel mai caraghios ton din lume.

Tânărul se uită fix la James şi, fără să pară câtuşi de puţin intimidat de el, aşa cum li se întâmpla celor mai mulţi bărbaţi, spuse:

— Nu, domnule, nu sunt un Malory. Sunt contele Andrássy Benedek, de Ungaria.

— Chiar aşa? Totuşi, eşti rudă cu noi. Spune-ne, din ce Stephanoff te tragi?

— Maria – se pare.

— Bunica bunicii noastre Anastasia? remarcă Anthony. Nu pari prea sigur.

— Am obţinut această informaţie din jurnalul străbunicului meu, care este acum doar o amintire.

Anthony începu să râdă.

— Alt jurnal? Când văzu privirea nedumerită a lui Andrássy, adăugă: Am găsit şi noi unul, cu vreo zece ani în

urmă, scris de bunica mea, Anastasia Stephanoff. Înainte de acesta, era doar un zvon cum că prin venele noastre curge sânge de ţigan.

Andrássy încuviinţă din cap.

— Nu am auzit niciodată de acest strămoş Stephanoff. Nu cred că răposatul meu tată ştia de el. Caravanele de ţigani trec prin Ungaria, dar nu rămân niciodată mult timp. Nu am cunoscut niciodată personal vreunul. Aşa că, pentru mine, nu au existat niciun zvon şi nici vreun alt indiciu, înainte să găsesc jurnalul. Ca o ironie a sorţii, poate că nici nu aş fi avut vreodată cunoştinţă de existenţa lui sau ocazia să îl citesc dacă sora mea vitregă nu l-ar fi găsit în podul casei noastre, în timp ce se ascundea acolo în urma uneia dintre crizele ei de nervi, dar acestea sunt detalii neplăcute, cu care nu este nevoie să vă împovărez.

— Poate cu altă ocazie, spuse Edward, făcând un pas în faţă, ca să îl conducă pe Andrássy în încăpere.

— Ce s-a întâmplat cu jurnalul străbunicii tale? De ce nu-l mai ai?

— A ars în focul care mi-a distrus casa şi toate moştenirile de familie.

— Îngrozitor! se auziră mai multe glasuri.

— Ai rămas pe drumuri? întrebă Edward.

— Nu, câtuşi de puţin. E drept că tatăl meu nu a avut niciodată încredere în bănci, dar eu, unul, nu i-am împărtăşit acest sentiment. Am moştenit ceva din partea mamei. Putem discuta în particular?

— Nu este necesar, băiete, zise Edward. Toţi cei de aici fac parte din familia noastră.

Acest detaliu îl lăsă fără grai pe tânăr. Pe de altă parte, toţi cei patru fraţi Malory erau de faţă: Jason, al treilea marchiz de Haverston şi cel mai mare, Edward, al doilea ca vârstă, James şi Anthony. Soţiile lor erau şi ele prezente, la fel şi cei mai mulţi dintre copii, inclusiv soţiile copiilor şi câţiva dintre nepoţii mai mari. Peste douăzeci de

membri ai familiei Malory veniseră la petrecerea de rămas-bun a lui Jack şi a lui Judy, iar tânărul conte era, în mod evident, copleşit.

— Nu mi-am imaginat... spuse Andrássy, plimbându-şi roată prin încăpere ochii albaştri, cu o uşoară sclipire de emoţie. Sperasem să pot găsi unul sau poate doi urmaşi ai Mariei, dar... nu mi-am imaginat niciodată că sunt atât de mulţi. Şi nici măcar nu păreţi surprinşi să mă vedeţi.

Edward râse încet.

— Nu eşti primul membru al familiei care îşi face apariţia abia la maturitate, băiete. Deşi e drept că eşti o rudă ceva mai îndepărtată decât ne-am fi aşteptat. Şi sunt sigur că suntem cu toţii interesaţi să aflăm ce anume ai citit în acel jurnal despre stră-străbunica noastră, Maria Stephanoff.

Anthony îi întinse lui Andrássy un pahar, pe care acesta se mulţumi să-l ţină în mână, în timp ce vorbea:

— Jurnalul a aparţinut străbunicului meu, Karl Benedek, fiul Mariei. Tatăl lui Karl, după cum este de înţeles, nu a vrut să vorbească despre aventura indiscretă pe care o avusese cu o ţigancă şi nici nu a făcut-o până într-o noapte în care a crezut că era pe moarte. Caravana Mariei era doar în trecere, şi tatăl lui Karl le-a îngăduit ţiganilor să petreacă o noapte pe pământul lui. Maria a venit la el şi i s-a oferit, drept plată. Era tânără şi frumuşică, însă contele a refuzat-o, până când fata i-a spus că din legătura lor se va naşte un fiu. Benedek nu avea copii, deşi încercase să obţină unul de la patru neveste. Era suficient de disperat încât să o creadă în acea noapte, dar, a doua zi dimineaţă, s-a înfuriat, considerându-se înşelat.

— Dar nu fusese o minciună?

— Nu, nu fusese. Cumva, Maria ştia. Şi i-a jurat că urma să-i aducă băiatul după ce acesta se năştea. Contele tot nu credea că îi purta copilul în pântece, dar, pentru orice eventualitate, a refuzat să o mai lase să plece. A

ţinut-o prizonieră preţ de fix nouă luni, până când Maria a născut un băiat. Stră-străbunicul meu i-a dat drumul femeii, dar a păstrat copilul, pe care l-a numit Karl. Maria a spus că băiatul o putea găsi dacă avea vreodată nevoie de ea, oriunde în lume s-ar fi aflat. Un lucru foarte ciudat. Stră-străbunicul meu nu a mai văzut-o vreodată şi nu i-a spus fiului său, singurul lui moştenitor, nimic despre ea, până în noaptea în care a crezut că era pe moarte.

— Şi a murit în acea noapte? întrebă James, curios.

— Nu, a murit abia peste zece ani. Iar el şi Karl n-au mai vorbit niciodată despre această poveste stranie. Dar, atunci când stră-străbunicul meu chiar a murit, Karl a plecat să-şi caute mama, pe Maria. A găsit-o în Anglia, călătorind în continuare cu ţiganii ei. Nepoata ei, Anastasia, tocmai se măritase cu un marchiz.

— Stai, spuse James, încruntându-se. Nu poate fi asta tot ce a scris Karl despre soţul Anastasiei. Doar că era un marchiz din ţara asta?

— Nu, Christopher, marchizul de Haverston, era numele scris în jurnal. M-am dus mai întâi la Haverston, dar mi s-a spus că marchizul actual este în Londra. Mi s-a dat această adresă, dar era cât pe ce să nu vin în seara asta, pentru că sunt doar în trecere prin Anglia, în drum spre America, unde vreau să-l caut pe tatăl surorii mele vitrege, Catherine. Aveam de gând să mă stabilesc şi să-mi fac un rost în viaţă înainte să-i caut pe descendenţii Mariei. Dar pur şi simplu nu am putut rezista ocaziei de a-l cunoaşte măcar pe unul înainte să părăsesc Anglia.

— Încep să bănuiesc că nu vrem să o cunoaştem pe sora ta, presupuse James.

— Nu, nu vreţi, recunoscu Andrássy, cu un oftat.

— Nu-ţi face griji, băiete dragă, zise Edward. Fratele meu James are un talent remarcabil la a face faţă dificultăţilor care apar la noi în familie, aşa că am învăţat să lăsăm astfel de lucruri în seama lui, oricât ar părea de

neînsemnate.

Era destul de evident, judecând după expresia tânărului conte, că se simţise jignit.

— Nu am venit ca să vă cer ajutorul. Sunt capabil să fac faţă responsabilităţilor care-mi revin, iar ea…

— Da, da, ea îţi cam dă mustrări de conştiinţă, am priceput, spuse Anthony, punând un braţ pe după umărul lui Andrássy. Dar nu l-ai auzit pe fratele meu să se plângă că a fost desemnat să-ţi susţină cauza, nu?

James ridică dintr-o sprânceană aurie.

— Aşteaptă o clipă, zise el, dar fu ignorat.

Anthony continuă:

— Norocul – al nostru, al tău, cine ştie – face că tocmai ridicăm ancora spre America mâine-dimineaţă. Eşti bine-venit să ni te alături. Nu este nevoie să mai spui niciun cuvânt în plus despre sora ta, dacă aşa preferi. Hai să zicem că ne acorzi o şansă să te cunoaştem mai bine şi invers. Dacă vrei, consideră că soarta a fost cea care te-a adus aici în această seară.

Andrássy nu acceptă, însă nici nu refuză. Şi, înainte să se hotărască într-un fel sau altul, ceilalţi membri ai familiei doriră o şansă de a vorbi cu el. James şi Anthony se dădură la o parte, privind cât de repede îl accepta familia. Jack şi Judy îl încolţiseră deja.

— O să-l zăpăcească de tot, remarcă Anthony.

— Jack cu siguranţă, îl aprobă James. Se pricepe destul de bine la asta. Şi, dacă ea e de părere că ar trebui să vină cu noi, treaba este deja stabilită.

— Nu te îndoieşti că e unul de al nostru, nu? întrebă Anthony, gânditor. N-aş putea spune că l-ai primit chiar cu braţele deschise.

— Nu strică dacă-i verificăm trecutul, răspunse James. O să-l rog pe Jeremy să vadă ce poate să afle despre el, cât timp suntem plecaţi. Dar, ţinând cont de faptul că ne îndreptăm spre teritoriul fraţilor Anderson, s-ar putea să nu

ne strice încă o rudă Malory, oricât de îndepărtată, de partea noastră. James făcu o scurtă pauză, înainte de a adăuga: Pe de altă parte, nu sunt sigur că e o idee chiar aşa bună să-l luăm pe o corabie cu noi. După ce ajunge să ne cunoască, s-ar putea să vrea să o ia la fugă, în direcţia opusă.

— Vorbeşte doar despre tine, bătrâne.

— Chiar şi aşa, n-ar fi ceva ce nu s-a mai întâmplat. Şi de pe corabie nu are unde să fugă.

Anthony râse încet.

— E cazul să-l trezim pe Knighton în seara asta? Să ne descărcăm de toată agresivitatea înainte să ridicăm ancora? Poate că are efect vreo săptămână sau două.

— Nu e nevoie. Am cerut să fie instalat un ring în cala de pe *Maiden George.* Ştii că îmi place să fiu prevăzător.

Capitolul 8

— Eşti sigur că vrei să faci asta, căpitane? întrebă Corky Menadue şovăind, stând alături de Nathan, pe docurile londoneze.

Nathan zâmbi.

— Să-mi recuperez corabia? Pe toţi dracii, normal că vreau.

— Mă refeream la faptul că vrei să munceşti pe corabie, până ajungem în colonii.

— Cred că li se spune „state” acum.

— Dar nu e ca şi cum nu ţi-ai putea plăti drumul, zise Corky, nu pentru prima oară.

Nathan îşi privi ofiţerul secund. Îl moştenise pe Corky odată cu *The Pearl,* dar îl cunoscuse aproape întreaga lui viaţă. Corky fusese secundul lui Jory Tremayne, iar Nathan crescuse practic pe corabia tatălui său – până când Jory îl

lăsase la mal cu forţa.

Se simţise atunci cuprins de o cumplită furie neputincioasă, însă nimic din ce spusese nu îl făcuse pe Jory să se răzgândească. Era pentru protecţia lui, insistase Jory, ca şi cum Nathan nu şi-ar fi putut purta singur de grijă. Şi era acum bântuit de gândul că poate că tatăl lui ar mai fi fost în viaţă dacă el, Nathan, ar fi fost acolo atunci când bătrânul fusese împuşcat.

„Uită de Grigg! Ţi-am spus, îţi garantez că voi avea grijă să-l spânzur pentru tine."

Nu şi dacă Nathan reuşea să-l găsească înaintea comandantului Burdis. Dar mai întâi trebuia să-şi găsească corabia.

Nathan îi aminti bătrânului său prieten:

— Celelalte vase pleacă abia peste o săptămână, şi destinaţia lor nu este Connecticut. Iar eu în Connecticut trebuie să ajung. Pe când corabia aceasta ancorează la doar optzeci de kilometri distanţă de locul care mă interesează pe mine. Sincer, este un noroc chior. Şi era şi cazul să mai am şi eu parte de ceva noroc. În plus, timpul nu este de partea noastră, chiar dacă aş vrea să irosesc banii plătindu-mi drumul, ceea ce nu vreau. *The Pearl* va fi vândută dacă nu ajungem acolo curând.

— Pe mine temperamentul tău mă îngrijorează. Ultimul căpitan de la care ai acceptat ordine a fost tatăl tău, iar asta s-a întâmplat acum cinci ani. Mai ţii minte măcar cum se face? Când Nathan râse scurt, Corky adăugă: Iar căpitanul ăsta e putred de bogat, dacă e să te iei după suma cu care ne plăteşte. Şi îţi cunosc părerile în ceea ce îi priveşte pe bogătaşi.

— Nu eşti obligat să vii cu mine, să ştii, îi spuse Nathan prietenului său cu părul creţ.

— Şi ce altceva să fac până când te întorci tu cu *The Pearl?*

După *ce* Burdis îl eliberase, Nathan îi găsise pe Corky

şi pe aproape toţi ceilalţi membri ai echipajului într-o tavernă din Southampton, unde Nathan se stabilise după ce plecase din Cornwall. La început fuseseră şocaţi să îl vadă, apoi îşi exprimaseră zgomotos entuziasmul şi uşurarea de a vedea că Nathan era liber.

După ce fusese capturat de oamenii legii, nu se aşteptaseră să-l mai vadă vreodată. Nathan nu le purta pică fiindcă fugiseră în noaptea în care fuseseră confiscate nava şi marfa. Ba chiar era extrem de bucuros că scăpaseră, fiindcă ei cu siguranţă nu ar fi beneficiat de oferta care-i fusese făcută lui. Încă nu-i venea să creadă că se putea mişca din nou liber.

Se dovedise că Burdis nu era un nătărău chiar atât de mare – pentru un aristocrat. Îi aranjase lui Nathan o baie, o masă bună şi îi înapoiase toate lucrurile, chiar şi pistolul. Apoi îl dusese la portul lui de bază, din Southampton.

După ce le povestise oamenilor lui ce se întâmplase şi ce trebuia să facă acum, aceştia fuseseră dornici să plece chiar în acea seară ca să recupereze corabia. Nathan fusese tentat, dar, cum condiţiile comandantului îi erau proaspete în minte, fusese nevoit să îi refuze, explicându-le că avea nevoie să ajungă în America pe o cale legală.

„Dacă furi orice altă corabie în afară de a ta, înţelegerea cade”, îi spusese Burdis. „Nu mai ai voie să încalci nicio lege din acest moment, căpitane Tremayne.”

Pe toţi dracii, erau prea multe condiţii! Dar avea de gând să le respecte, atâta timp cât însemnau o şansă de a-şi recupera corabia.

Când alesese să continue pe urmele tatălui tău, ştiuse că nu avea să fie uşor. Totuşi, îi plăcuseră riscurile contrabandei, îi plăcuse să-i lase cu buza umflată pe oamenii legii, atunci când aceştia nu-l puteau ajunge din urmă. Nu ajunseseră niciodată nici măcar aproape de el pe vremea când operase în Canal. Dar faptul că trebuia să caute în mod constant locuri noi în care să-şi depoziteze

marfa îl făcuse să-şi piardă răbdarea şi îi crease o permanentă stare de frustrare.

Crezuse că rezolvase în sfârşit această problemă cu câteva luni în urmă, când descoperise ascunzătoarea perfectă: casa abandonată, aflată la mică distanţă de ţărm, în interiorul comitatului Hampshire. Casa avea şi un avantaj suplimentar, cel mai apropiat vecin fiind ducele de Wrighton. Nimeni n-ar fi îndrăznit să vină să-şi bage nasul pe acolo. Dar nu îi luase în calcul pe servitorii prea curioşi ai ducelui. Dacă muierea aia n-ar fi venit în căutare de fantome sau ca să se întâlnească pe ascuns cu vreun iubit – asta bănuia Nathan că se întâmplase de fapt –, nu ar fi fost obligat să mute marfa atât de repede şi nu ar fi fost prins din această cauză.

După ce trimisese vorbă echipajului în Southampton să aducă nava în golfuleţul obişnuit ca să poată reîncărca marfa, cineva din echipajului lui probabil menţionase acest lucru cuiva din echipajul lui Grigg. Iar Grigg îşi auzise oamenii vorbind despre asta. Nu ar fi fost prima oară când cele două echipaje ajungeau în aceeaşi tavernă. Prefera să creadă că aşa se întâmplase decât că era posibil să existe un trădător printre oamenii lui. Dar afurisita aia de muiere rămânea principala vinovată.

Nu glumise când îi spusese lui Burdis că o femeie era de vină pentru capturarea lui. Ar fi trebuit să se asigure că aceasta nu avea să vorbească. Un sărut le înmuia, de cele mai multe ori, dar asta nu se întâmplase şi în cazul ei. Fusese sigur că avea s-o facă să-l placă şi nu avea să spună nimănui despre prezenţa lui. Poate ar fi trebuit să aprindă un felinar, ca să vadă cu cine avea de-a face. Şi zâmbetele lui făceau de cele mai multe ori minuni, atunci când venea vorba despre femei. Dar sărutul nu avusese efectul scontat, şi ajunsese în schimb să o insulte. Nu fusese nevoie să o vadă ca să-şi dea seama că se zbârlise toată.

— Avem timp să bem o bere şi să ne rostogolim cu

cineva prin aşternut, căpitane. Vii?

— Parcă ţi-am cerut să nu-mi mai spui aşa. Nu sunt căpitanul tău în călătoria asta.

Totuşi, Nathan se plictisea pierzând timpul în aşteptarea trăsurilor. Măsură din priviri docul, dar ultima trăsură plecase de zece minute, şi nu apăruse nicio alta. Probabil însă că erau mai multe, şi Nathan nu voia să rişte să întârzie plecarea spre America fiindcă era dat afară pentru că nu fusese prezent să descarce trăsurile. Fiecare zi conta, atunci când *The Pearl* era pe punctul de a fi schimbată şi vândută. Era şi aşa destul de enervant că nava pe care se îmbarcase în Southampton făcuse un ocol pe la Londra, pentru a lua pasageri.

— Haide! insistă Corky. Ni s-a cerut să aşteptăm, dar n-a spus nimeni că nu putem aştepta în taverna de-acolo. Uită-te din uşă după trăsuri, dacă ţii morţiş, dar nici măcar nu s-a întors barca care transportă lucrurile pe corabie. Şi o să fie o călătorie lungă. O fetişcană care să-mi ureze drum bun e tot ce mă interesează în seara asta.

Nathan pufni.

— Te-ai bucurat de compania unei femei acum trei seri, în Southampton. Sau erai prea beat ca să mai ţii minte?

— Oh, da! admise Corky rânjind. Dar asta a fost atunci, iar acum e ultima noapte pe care o petrecem pe uscat. Trei săptămâni pe mare înseamnă foarte mult timp.

— S-ar putea să avem vânt bun şi să facem doar două săptămâni. În pus, ţi-am zis, nu e nevoie să vii. Încă poţi să te întorci în Southampton şi să mă aştepţi acolo.

— Şi să te las fără secund pe drumul de întoarcere? Păcat că am aflat prea târziu de corabia asta ca să se poată înscrie şi ceilalţi băieţi.

— Nici nu aş fi ştiut că se caută un echipaj dacă nu aş fi trecut pe la Alf şi Peggy ca să le spun că o să lipsesc vreo câteva luni.

Bătrânul Alf era îngrijitorul unei căsuţe aflate la câţiva kilometri de Southampton, în susul coastei.

Nathan îi găsise pe cei doi căutând pe cineva care să aibă grijă de nepoatele lui cât timp el era plecat cu *The Pearl.* Se dovedise a fi un aranjament mai bun decât sperase, căsuţa având propriul ei doc privat, de care Alf îl lăsa să se folosească pentru a ancora *The Pearl.*

Alf fusese foarte generos, după ce soţia lui, Peggy, acceptase să aibă grijă de fete. Nici măcar nu îi ceruse vreun ban lui Nathan, stabilise doar regula ca niciun fel de marfă ilegală să nu fie vreodată descărcată acolo, fiindcă ştia în ce fel de afaceri era implicat căpitanul de pe *The Pearl.* Alf refuza să vorbească despre cealaltă corabie, mai mare, care stătea goală, ancorată în docul lui, iar Nathan nu era în poziţia de a pune întrebări indiscrete atunci când cei doi bătrâni îi făceau o asemenea favoare.

— Cel puţin ai reuşit să mă iei pe mine, spuse Corky.

— Doar pentru că le mai trebuia un tâmplar, şi m-am folosit de asta ca să te pot include. Alf chiar a ezitat să spună ceva, fiindcă ştie că nu mă mai ocup de tâmplărie. Nevastă-sa, Peggy, a adus vorba. Ori de câte ori vin să văd fetele, mă bate la cap să mă reapuc de o meserie care să nu mă trimită după gratii. Bătrânica îşi face griji pentru mine.

— S-a ataşat de nepoatele tale şi se teme să nu rămână iar fără tutore. Şi are dreptate, să ştii. Uite cât de aproape ai fost de data asta. Eşti sigur că vrei să-ţi mai recuperezi corabia?

— Ce, ai de gând să începi şi tu să mă baţi la cap?

— Este că berea aia a început să-ţi pară o idee mai bună acum? i-o întoarse Corky.

Capitolul 9

Nathan râse şi se dădu bătut, urmându-şi prietenul de cealaltă parte a docului. Taverna pe care pusese ochii Corky era între un depozit şi un ghişeu de bilete. Nathan nu cunoştea deloc Londra, nu mai fusese niciodată aici şi nici nu auzise vreodată ceva bun despre acest oraş. Dar tavernele erau taverne, iar aceasta nu arăta cu nimic diferit de cele pe care le ştia acasă, în Southampton. Deşi pe Nathan nu îl interesa compania unei femei în această ultimă seară la ţărm, fiindcă avea prea multe pe cap ca să-i mai stea gândul la fuste, o halbă de bere ar fi fost, ce-i drept, bine-venită.

Nu şi le dorise, dar avea acum responsabilităţi pe care nu le avusese cu un an în urmă, când el ar fi fost cel care să sugereze o hârjoneală rapidă printre cearşafuri. Dar asta se terminase. Se terminase în clipa în care sora lui murise şi Nathan rămăsese singurul care putea avea grijă de cele două copile ale ei. Nu că nu ar fi avut propriile aspiraţii înainte de asta. Doar că nu se grăbise să şi le realizeze.

Nepoatele lui, Clarissa şi Abbie, erau nişte fete încântătoare. Nu se aşteptase să se ataşeze de ele atât de mult şi atât de repede, dar, de fiecare dată când se ducea să le vadă, îi era tot mai greu să-şi ia rămas-bun. Clarissa, în vârstă de şapte ani, era sora mai mică şi mai exuberantă. Ori de câte ori sosea, îi sărea în braţe, strigând încântată. La nouă ani, Abbie era mai rezervată. Sărăcuţa încă mai încerca să-i copieze pe snobii din familia lui taică-său, considerând că aşa se cuvenea să se poarte o domnişoară. Dar începea şi ea să se dea pe brazdă. Îşi exprima acum încântarea atunci când îl vedea şi îi simţise chiar obrazul umed atunci când îl îmbrăţişase de rămas-bun, cu câteva zile în urmă. Dumnezeule, cât de greu îi fusese să plece de data asta!

Nu meritau să trăiască în sărăcie, doar pentru că părinţii lor muriseră. Trebuia să facă ceva pentru ele, să le

ofere o casă, o locuinţă stabilă. Într-un fel sau altul, era hotărât să le asigure viaţa confortabilă pe care o avuseseră înainte.

Fetele fuseseră crescute cu totul altfel decât el. Pe de altă parte, sora lui, Angie, făcuse o căsătorie avantajoasă. Avusese o casă frumoasă în Surrey, iar fetele ei avuseseră guvernantă, preceptori şi rochii elegante. Mare păcat că toate acestea veniseră la pachet cu o familie extrem de neplăcută, care se credea mai importantă decât era de fapt, doar pentru că avea un titlu mărunt de nobleţe. Nathan nu îl plăcuse pe soţul lui Angie pentru că îi fusese evident, la scurt timp după nuntă, că nu se însurase cu ea decât fiindcă era descendenta unui conte. Nathan nu putuse nici măcar să-şi viziteze sora sau să-şi vadă nepoatele decât pe furiş, după ce cumnatul său aflase că Jory fusese contrabandist şi presupusese numaidecât că Nathan avea aceeaşi îndeletnicire.

Dar nepoatele lui nu mai aveau acum nimic. Familia tatălui lor le luase totul, după ce acesta murise şi o luase şi pe Angie după el, fiindcă fusese beat şi mânase prea repede trăsura. Nathan nu crezuse că acest lucru era posibil, dar ajunsese să urască nobilimea chiar mai mult decât înainte, atunci când snobii fără inimă le întorseseră spatele propriilor nepoate, doar pentru că nu o plăcuseră niciodată pe Angie. Tot ce mai aveau acum fetele erau rochiile elegante care nici măcar nu le mai veneau şi un unchi care spera doar să atingă nişte ţeluri pe care orice om întreg la minte le-ar fi considerat imposibile.

Îşi comandă o halbă, apoi alta. Începea să simtă furia care îl cuprindea ori de câte ori se gândea prea mult la situaţia fetelor. Poate că lui, unuia, în această ultimă seară la ţărm, îi trebuia o bătaie bună.

Cu berea în mână, Nathan privi roată prin încăpere, căutând pe cineva dispus să îl ajute în acest sens, dar taverna era atât de aglomerată, încât nu se îndoia că un

singur pumn ar fi fost suficient ca să declanşeze o debandadă totală. Şi, deşi nu ar fi fost prima oară când ar fi petrecut o noapte după gratii pentru începerea unei astfel de tărăşenii, Nathan nu îşi permitea aşa ceva în această seară dacă voia să-şi recupereze corabia.

Se îndreptă spre uşă, dar se opri în loc în clipa în care în tavernă păşiră cinci clienţi noi şi Nathan îl recunoscu pe unul dintre ei. Ce mama naibii? Oamenii lui Hammett Grigg erau aici, în Londra? Acum? Ultima oară când îl văzuse pe domnul Olivey, secundul lui Hammett, cel pe care îl recunoscuse, fusese în Southampton, cu cinci ani în urmă. Grigg şi câţiva dintre oamenii lui veniseră după Nathan, ca să afle unde se ascundea Jory. Furios încă pe taică-său, le spusese că nu ştia şi că nici nu-i păsa. Dar oamenii rămăseseră şi îl supravegheaseră o vreme, sperând că i-ar putea conduce la Jory.

Însă Nathan nu-şi mai văzuse niciodată tatăl, iar Hammett şi ai lui reuşiseră până la urmă să-l găsească pe Jory fără ajutorul lui.

Oare contrabandistul din Cornwall era chiar atât de nebun încât să-şi livreze marfa chiar în cel mai mare oraş din ţară? Nu, cu siguranţă nu putea – nu folosind docurile din Londra. Înseamnă că era în Londra cu alt motiv, poate ca să găsească noi cumpărători. Dacă oamenii lui erau aici, poate că Grigg era şi el pe aproape. Să fi avut oare Nathan atât de mult noroc încât să-l găsească înaintea comandantului Burdis?

Ei bine, tot voia o bătaie. Dacă încerca să afle ceva despre Grigg, cu siguranţă avea să pornească una. Dar ar fi preferat ca tevatura să aibă loc afară. Sau putea să aştepte şi să se ia după ei când plecau. Oare avea timp pentru asta?

Privi în spate, fără să se întoarcă. Cei cinci erau încă lângă uşă, privind înăuntru. Nu mai erau mese goale. Dacă nu plecau, aveau să vină la bar, unde stătea Nathan, şi

atunci încăierarea ar fi fost inevitabilă.

Hotărându-se, Nathan se duse spre uşă şi îşi făcu loc printre ei, împingându-i cu umărul. Treabă destul de simplă, când era mai înalt şi mai bine făcut decât ei. Aşa cum se aştepta, cei cinci veniră după el.

Cinci contra unu, probabil se simţeau siguri pe ei. Nu îl cunoşteau prea bine, şi Nathan prefera ca lucrurile să rămână aşa, preţ de câteva minute. Bărbaţii siguri pe ei aveau, de obicei, gurile slobode.

— Pleci fără să ne saluţi, băiete? zise domnul Olivey, prinzându-l de braţ pe Nathan, ca să-l oprească. Credeai că n-o să te recunoaştem?

— Ce cauţi aici? întrebă un altul. De ce nu eşti...? Auzisem că te-au prins, se corectă bărbatul.

— Şi eu auzisem că aţi dat o mână de ajutor la treaba asta, răspunse Nathan. Unde-i şeful vostru? Aş vrea să-i mulţumesc.

— Haide... Nu da vina pe noi fiindcă ai fost tu neatent, băiete.

— Pariu că a venit să-şi fluture ciocanul prin Londra. Acu', că i-au luat corabia, ce altceva i-a rămas?

Cei cinci începură să râdă, dar se opriră brusc în clipa în care Nathan îi înfipse o mână-n gât celui care vorbise, lipindu-l de zidul tavernei.

— Treaba mea nu vă priveşte pe voi, dar pe mine cu siguranţă mă priveşte a voastră. Mai întreb o dată: Unde e şeful vostru?

— Nu eşti în poziţie să pui întrebări, zise Olivey, în spatele lui. Sau chiar crezi că ne poţi face faţă la toţi?

— Hai să vedem! zise Nathan şi făcu un salt lateral, ca să se poziţioneze în aşa fel încât să-i aibă din nou pe toţi cinci în faţă.

Poate că o luptă de cinci contra unu nu era chiar cel mai fericit lucru, dar Nathan avea pasiunea şi motivaţia de partea lui, în timp ce presupunea că restul nu voiau decât

să se distreze niţel pe seama lui. Şi nu trebui să aştepte prea mult până când prima lovitură se îndreptă spre el. O pară şi lansă una la rândul lui. Apoi încă două, şi unul dintre bărbaţi dădu înapoi, clătinându-se pe picioare.

Cu sângele clocotindu-i în vene, Nathan nu avea nicio îndoială că putea să-i pună la respect, aşa singur cum era, şi să obţină răspunsurile care îl interesau înainte să termine cu ei. Nu trebuia decât să-l lase pe unul dintre ei în stare să vorbească.

Pe următorul marinar care se năpusti asupra lui îl trânti la pământ, dar bărbatul se ridică prea repede, ştergându-şi sângele de la gură.

— Ar trebui să te duci în ring, băiete, în loc să-ţi pierzi vremea cu ciocanul. Ai face o avere.

Comentariul lui Olivey îi distrase atenţia lui Nathan o clipă prea mult. Pe toţi dracii! Ambele braţe îi fură dintr-odată trase cu putere la spate, şi domnul Olivey apăru în faţa lui, râzând.

— Ar fi trebuit să fugi cât încă mai aveai ocazia. Şi ar fi trebuit să-ţi vezi de treabă. Hammett terminase cu familia ta – până când a aflat că îl cauţi. Şi uite unde-ai ajuns acum!

— Du-te dracului! scuipă Nathan.

Dar, brusc, îşi simţi mâinile libere şi auzi sunetul inconfundabil a două capete lovindu-se unul de celălalt. Nu avea nevoie să se uite în spate ca să-şi dea seama că doi dintre oamenii lui Grigg fuseseră răniţi, poate chiar scoşi din joc. Apoi fu smucit într-o parte, tras din drum, şi un braţ puternic îi căzu pe umăr. Încercă să se elibereze, dar strânsoarea se înteţi, oprindu-l.

Cu sângele clocotindu-i încă, tocmai se pregătea să se repeadă asupra bărbatului care îl ţinea imobilizat, până în clipa în care îl văzu.

Înalt, cu părul negru şi cu umerii la fel de laţi ca ai lui Nathan, bărbatul purta un pardesiu din stofă fină şi ar fi

putut trece drept un aristocrat, exceptând faptul că un membru al nobilimii nu s-ar fi amestecat într-o bătaie de stradă, nu? Nu, s-ar fi mulţumit să cheme poliţia. Mai era încă un bărbat cu el, un specimen masiv şi blond, cum nu mai văzuse niciodată Nathan, care împărţea acum pumni oamenilor lui Hammett. Să fi fost doi zănatici cu chef de încăierare? În cazul ăsta, era posibil să-l ia şi pe el la scărmănat înainte să termine, iar Nathan nu credea că mai putea scăpa din asta. Era posibil chiar să piardă corabia din această pricină. Dar, în clipa de faţă, avea nevoie ca măcar unul dintre marinarii lui Hammett să rămână conştient, ca să-l poată lua la întrebări.

Făcu tot efortul de care se simţea în stare pentru a părea rezonabil în clipa în care i se adresă bărbatului cu părul negru:

— Dă-mi drumul, ca să pot să-l ajut.

Să-l opresc, ar fi fost mai corect.

— Muşcă-ţi limba, băiete. Nu vezi că fratele meu se distrează copios?

Apoi oftă, pentru că toţi cei cinci marinari zăceau acum întinşi la pământ. I se adresă fratelui său, plângându-se:

— Zău aşa, bătrâne, ai fi putut s-o mai lungeşti niţeluş…

Matahala blondă îi adresă doar o privire plictisită fratelui său, înainte de a-şi îndrepta ochii verzi, străpungători, spre Nathan.

— Ai nevoie de-o slujbă? Mi-ar prinde bine un partener de antrenament.

Nathan îşi înăbuşi un mârâit de neputinţă. Tocmai pierduse şansa de a obţine răspunsurile. Ar fi trebuit să-l oprească înainte să-i scoată pe toţi din simţiri, dar întregul atac devastator se petrecuse atât de repede… Iar ăştia doi chiar credeau că *îl ajutaseră!*

Reuşi să răspundă:

— Nu, mulţumesc. Am de lucru.

Bărbatul brunet care-l ţinuse îi dădu drumul acum, spunând:

— Nu ne mulţumeşti, băiete? E cazul să te învăţăm bunele maniere? Apoi însă adăugă: în spate, James!

Ce se întâmplă după aceea nu-i mai lăsă timp de gândire. Lui Nathan îi trecu prin minte gândul că fusese lăsat la urmă şi că urma să încaseze bătaia vieţii lui. Dar îl văzu pe unul dintre marinari chinuindu-se să se ridice.

— Staţi! strigă Nathan, dar bărbatul pe nume James se întoarse spre marinar, în timp ce brunetul îşi puse din nou braţul pe după umerii lui Nathan.

Era prea mult. Nathan se răsuci şi, luându-l complet pe nepregătite pe celălalt, îi înfipse un pumn în bărbie, trântindu-l la pământ. Se îndoia că putea face acelaşi lucru cu matahala care se uita acum la el, cu o sprânceană ridicată.

Nathan înlemni. Probabil ar fi putut să fugă, aşa cum făcea chiar în acea clipă marinarul, dar nu voia ca bărbatul din faţa lui să vină după el. Mări distanţa dintre ei şi, arătând înspre marinarul care fugea, zise repede:

— Am nevoie de răspunsuri, iar tu şi prietenul tău mă împiedicaţi să le obţin.

— Atunci, fugi şi obţine-le. Fratele meu o să aibă chef de bătaie acum, dar nu te teme…

Nathan nu aşteptă să audă restul. Încuviinţând din cap, ocoli trăsura ciudată, de două persoane, care se oprise în faţa tavernei, şi o apucă în goană înspre docuri, alergând după marinar. I se păru că aude pe cineva râzând în spatele lui, dar probabil că era doar un client din tavernă, aşa că nu privi înapoi.

Marinarul cotise pe o stradă largă. Era întunecată, dar nu pustie.

Destul de mulţi marinari se întorceau pe corăbiile lor, unii dintre ei clătinându-se pe picioare. Nathan străbătu

strada în goană, uitându-se la fiecare bărbat pe lângă care trecea. Îi trebuiră câteva minute până să-l zărească pe omul lui Hammett, chiar în clipa în care acesta cotea pe altă stradă.

Înjurând, Nathan ajunse în capul străzii cu pricina, doar ca să găsească o alee îngustă, plină de lăzi sparte şi de tot felul de gunoaie. Un câine lătră în stânga lui. Se îndreptă în acea direcţie. Găsi câinele, dar nici urmă de marinar. Era posibil să fi intrat în oricare dintre clădiri, pe uşa din spate.

O lumină se aprinse dintr-odată la etajul uneia dintre ele. Nathan încercă uşa corespunzătoare şi o găsi încuiată. Se duse la următoarea. Aici, uşa era deschisă, aşa că Nathan se strecură înăuntru. Coridorul în care se găsea acum era întunecat – dar nu atât de întunecat încât să nu poată zări umbra ghemuită într-un colţ.

Nathan făcu un salt în faţă şi îl trase afară pe marinar, înainte ca persoana care aprinsese felinarul să coboare şi să investigheze motivul pentru care câinele începuse să latre. Nu se opri până când nu cotiră pe o altă alee, apoi îl lipi pe marinar de zidul unei clădiri.

— I-am distras atenţia omului care te bătea ca să poţi să fugi, dar să ştii că pot să termin eu treaba dacă nu…

— Stai! îl imploră bărbatul. Îţi spun tot ce ştiu, dar nu mă mai lovi.

— Unde e Grigg?

— Nu e încă în oraş, dar o să vină mâine, ca să facă o livrare.

— Cui?

— Unui bărbat din cartierul de vest, care are o tavernă cu pretenţii. Căpitanul îi aduce din când în când brandy, de vreun an încoace.

— Cine e acest bărbat? Cum se numeşte taverna? întrebă Nathan, strângând şi mai tare cămaşa bărbatului în pumnul lui.

— Nu ştiu. Tot ce ştiu e că e vorba despre o livrare importantă, aşa că Hammett o să vină personal în oraş. Are mai multe localuri simandicoase aici, dornice să cumpere marfa fină pe care poate să o aducă el. Localuri din alea pentru aristocraţi. Le face nişte oferte pe care să nu le poată refuza.

— Îmi trebuie nume.

— Nu ştiu nume, jur! Domnul Olivey ştie. Pe el ar trebui să-l întrebi…

— N-o să poată să răspundă la nicio întrebare în seara asta, dar nici tu nu-mi spui nimic folositor. Chestia asta ar fi bine să se schimbe. Cât mai repede.

— Într-adevăr, căpitanul a fost cel care te-a dat pe mâna oamenilor legii. A pus un om să se uite după echipajul tău, în Southampton. N-ar trebui să fii aşa previzibil, băiete. Te întorci mereu în acelaşi port.

Nathan ignoră pentru moment tonul sfidător.

— Aşa a reuşit Grigg să mă evite până acum?

— Da. El nu trage de două ori în acelaşi port. Dar, pentru că tu o faci, a fost simplu să pună un spion să stea cu ochii pe oamenii tăi. Era acolo când le-ai trimis vorbă că trebuie să reîncarci marfa şi să o muţi într-un loc mai sigur. A auzit chiar şi locul şi ziua în care urma să te întâlneşti cu corabia.

— Şi cum a fost aranjată atât de repede ambuscada?

— Căpitanul Grigg era în oraş în seara aia. A aflat de schimbarea ta de planuri. Şi-a trimis spionul să spună totul oamenilor legii, şi restul îl ştii.

— Ce vreau eu să ştiu este unde îl pot găsi, *băiete!* Aşa că, dacă nu are o bază, ce-ar fi să-mi spui tu unde-şi lasă marfa?

— Nu pot, pentru că nu o lasă. Chiar nu ştii câţi lucrează pentru el? Jumătate dintre ei mână doar trăsurile şi îl aşteaptă pur şi simplu pe plajă, de unde duc marfa direct la clienţi. Nu o mai ascunde, aşa cum făcea altădată.

Patrulele de pe coastă nu au nicio şansă să ne găsească. Aranjează totul în avans. Operează în felul ăsta de ani buni. Nu am ce altceva să-ţi spun.

— Ba da, ai, zise Nathan, pe un ton ceva mai potolit. Poţi să-mi spui de ce l-a omorât pe tatăl meu.

— Păi, sora ta… Chiar nu ştii?

Nathan îl ridică în aer pe bărbatul din faţa lui, ca să se facă mai bine înţeles.

— Spune-mi!

— Nu ştiu nimic. Nimic! Fălcile marinarului erau încleştate, dar bărbatul tremura ca varga. Nu lucram pentru el pe atunci.

Nathan îl îndepărtă de perete şi îşi ridică pumnul, în semn de avertisment.

— Taverna? mârâi el. E ultima ta şansă să spui ceva folositor.

Ochii marinarului se măriră.

— E o alee în spatele ei. E tot ce-am văzut eu vreodată. Căpitanul e de părere că e bine să ştim cât mai puţin. Doar domnului Olivey îi spune când, unde şi cu cine. Însă l-am auzit numindu-l Bobby pe băiatul căruia îi ducem marfa.

— Proprietarul?

— Nu ştiu, nu am întrebat.

Nathan îşi înfipse pumnul în faţa bărbatului.

— Prea puţin şi prea târziu, mormăi el, dar celălalt nu-l mai putea auzi.

Nathan pomi grăbit înapoi spre tavernă ca să-l trezească pe domnul Olivey, în speranţa că va obţine mai multe informaţii. Dar încetini în clipa în care se apropie. Rondul de noapte îi găsise pe oamenii lui Grigg. Toţi patru erau încă fără cunoştinţă, nici măcar nu mişcară în clipa în care fură ridicaţi şi urcaţi într-o căruţă care să-i ducă la închisoare. Nathan nu era surprins. Bărbatul care îi trântise la pământ era o adevărată namilă.

Nathan se simţea dezamăgit, dar, dacă marinarul care vorbise spusese adevărul, şi probabil că-l spusese, ştia acum mult mai multe decât ştiuse înainte. Şi, dacă norocul din ultima vreme ţinea, Burdis n-avea să-l prindă pe Grigg înainte ca Nathan să se întoarcă în Anglia.

Corky se afla în mica mulţime adunată în faţa tavernei, dar privea nervos în jur, uitându-se după Nathan, mai degrabă decât să fie atent la ce se petrecea. Nathan flutură braţul, ca să-i atragă atenţia.

Corky veni numaidecât lângă el.

— Trebuie să ne întoarcem cât mai repede la posturile noastre. Proprietarii corăbiei au venit să vadă cum stăm cu încărcatul şi au fost prinşi într-o încăierare. Cineva l-a trântit pe unul dintre ei la pământ, şi omul este furios…

— Ce… ghinion, spuse Nathan simţind cum i se strânge inima. Au urcat la bord?

— Nu, nu în seara asta. Tu unde ai dispărut?

Nathan îi făcu un rezumat lui Corky:

— Oamenii lui Grigg sunt în oraş. Am discutat ceva cu unul dintre ei.

— Operează în Londra? Ştiam că-i îndrăzneţ, dar nu l-aş fi crezut aşa nebun.

— Livrează aici, unui număr restrâns de cumpărători. Dar am aflat ceva despre unul dintre ei. Este primul indiciu pe care-l am în legătură cu Grigg de când l-a omorât pe Jory. Şi acum ştiu unde să-l caut când o să mă întorc în Anglia.

— Sau i-ai putea transmite aceste informaţii prietenului tău, comandantul.

— Vezi să nu! Şi nu-i prietenul meu. E doar un poliţist care mă foloseşte ca să fie avansat în funcţie. Avem doar temporar acelaşi interes.

— Nţ-nţ, făcu Corky. Prietenii îşi au şi ei rostul lor, mai ales când deţin şi-un titlu de nobleţe. Nu-ţi foloseşte la nimic să urăşti toţi aristocraţii doar din cauza familiei în

care s-a măritat sora ta.

— Nu-i urăsc pe toţi, i-o retează Nathan. Doar pe cei pe care-i întâlnesc. Acum, hai, e târziu, şi mâine-dimineaţă ridicăm ancora. Avem nevoie de somn. O să ne trezească dacă mai apare vreo căruţă de descărcat.

— Aş fi de acord cu tine, doar că asta s-ar putea să fie pentru noi.

Corky se referea la o trăsură acoperită care se apropia de ei, nu la o căruţă. Aceasta se opri, într-adevăr, şi vizitiul strigă:

— Sunteţi de pe *Maiden George?* Dacă da, am pasageri care vor să urce la bord.

Capitolul 10

Cu o seară în urmă, Nathan îi catalogase drept o pereche ciudată, în timp ce el şi Corky îi duseseră pe cei doi pe *Maiden George,* împreună cu o încărcătură exagerată de bagaje. Bărbatul se prezentase drept contele Andrássy Benedek, o rudă a căpitanului. Numele femeii nu fusese menţionat. Vorbeau engleza, dar bărbatul avea accent străin. Şi nu păreau să se placă. Deşi cei doi şuşotiseră între ei, lui Nathan îi lăsaseră impresia că se certau şi nu voiau să fie auziţi. Chipul drăgălaş al femeii avea o expresie furioasă.

Totuşi, lui Nathan îi păruse rău pentru bărbat. În mod clar, în ograda lui cânta găina, deşi nu părea să aibă mai mult de douăzeci şi cinci de ani, la fel ca el. Mult prea tânăr ca să fie deja pricopsit cu o scorpie de nevastă, oricât ar fi fost ea de drăguţă, dacă, într-adevăr, femeia era soţia lui.

În această dimineaţă însă, în timp ce zorii începeau să coloreze orizontul, Nathan avu surpriza de a-l vedea pe Benedek alăturându-i-se lângă parapet. Fugea de scorpie?

Poate că ar fi făcut o remarcă în acest sens, aşa, ca de la bărbat la bărbat, dacă nu şi-ar fi dorit să nu atragă atenţia în această călătorie.

În plus, bărbatul era nobil.

Distincţiile sociale nu avuseseră până acum vreo importanţă pentru el. Faptul că era descendentul unui conte justifica probabil această atitudine, deşi nu menţionase acest lucru nimănui şi nici nu avea de gând să o facă. Era destul de enervant că aflase Burdis. De fapt, dacă cineva i-ar fi spus zilele astea că era de viţă nobilă, probabil i-ar fi trântit un pumn în faţă. Prefera să-i trateze pe toţi cei din jurul lui ca pe nişte egali, fie că le convenea, fie că nu, dar cu aristocraţii era altceva.

Reţinerea lui se dovedi a fi o decizie înţeleaptă, deoarece contele nu rămase mult timp singur.

Însoţitoarea lui, în a cărei companie îl văzuse cu o seară în urmă, sosi doar câteva momente mai târziu, spunând:

— Nu mă poţi ignora, Andrássy!

— Nu pot? i-o întoarse Benedek. Nu vreau să mai aud niciun cuvânt despre asta, Catherine. Refuz să le mai cer încă o favoare, când de-abia i-am întâlnit.

— Dar poate că vreunul dintre ei ştie ceva. Poate-mi spune dacă tatăl meu mai trăieşte sau chiar unde este. Ai putea cel puţin să întrebi.

— Ca să mă considere nebun? Poveştile astea cu puterile magice ale ţiganilor sunt doar nişte baliverne. Şiretlicuri şi superstiţii. Cu asta se ocupă ţiganii. Se hrănesc cu speranţele şi cu visurile oamenilor naivi. Îţi spun ce vrei să auzi şi-ţi cer bani pentru asta. Nu este nimic adevărat, şi nu am de gând să-mi insult nou-descoperiţii membri ai familiei aducând vorba despre prostiile astea ale tale. Dumnezeule mare, tu măcar te asculţi ce spui?

— Cum să nu cred, când te-am văzut chiar pe tine manifestând acel har al ţiganilor, din când în când? N-ai

decât să negi cât vrei, ştii că e adevărat.

— Eu nu am decât instinctul de a găsi urma cuiva şi foarte mult noroc, atâta tot. Nu e nimic magic în asta, Catherine. Şi îmi voi folosi acest instinct pentru a-l găsi pe tatăl tău, fie şi doar ca să mă văd odată scăpat de tine.

— Cum îndrăzneşti? Nici măcar nu ai fi ştiut de existenţa acestor rude dacă n-aş fi fost eu. Eu am găsit jurnalul în care se pomenea despre ele. Îmi eşti dator!

— Nu-ţi datorez nimic, deşi îmi voi onora obligaţia cu care m-a împovărat tatăl meu, în momentul în care s-a însurat cu mama ta.

— Perfect, scumpule. Eşti un adevărat maestru al improvi…

Nathan nu-i mai putu auzi, pentru că cei doi se depărtaseră pe punte, însă tonul femeii se transformase şi îi amintea acum de torsul unei pisici, ca şi cum, într-adevăr, i-ar fi adus o laudă.

Bucuros să fie din nou singur, Nathan ridică ocheanul pe care îl împrumutase de la Artie, secundul scorţos al echipajului, pentru a examina mai îndeaproape cheiul. O barcă lungă fusese trimisă după pasageri, având în vedere că erau atât de mulţi. Pe doc se zărea un grup destul de însemnat de persoane bine îmbrăcate, care aşteptau. Dar nu asta îl interesa pe Nathan.

Întoarse ocheanul într-o parte şi-n cealaltă a cheiului, încercând să vadă cât mai departe. Era meticulos, se oprea să cerceteze fiecare chip, asigurându-se că nu recunoştea pe nimeni. Nu se aştepta să-l vadă pe vreunul dintre oamenii lui Grigg atât de curând, dar era posibil să apară Grigg în persoană, ca să-i caute. Şi, dacă într-adevăr îl vedea, nu putea spune dacă ar fi riscat să piardă *The Pearl* pentru şansa de a pune mâna pe el acum.

Cu cinci ani în urmă, Jory hotărâse să-l trimită pe Nathan departe de el, ca să-l protejeze. În ciuda furiei de care fusese cuprins în urma acestei hotărâri, Nathan îşi

iubise totuşi părintele. Era furios chiar şi în ziua de azi, dar din alte motive: el şi tatăl său nu se mai împăcaseră, iar acum era prea târziu. Dar şi asta fusese tot hotărârea lui Jory. Să nu mai ţină în niciun fel legătura, pentru ca Grigg să nu poată ajunge la Nathan, pe care să-l folosească apoi împotriva lui. Dar acum, hotărârea de a răzbuna moartea tatălui său era a *lui,* a lui Nathan. Şi nici acum, în clipa în care se pregăteau să ridice ancora, nu-şi putea alunga din minte acest gând.

În timp ce Nathan continua să cerceteze cheiul cu binoclul, fu surprins să dea peste un individ care avea la rândul lui un binoclu, îndreptat direct înspre Nathan. Nu era cineva cunoscut. Era bine îmbrăcat, cu pardesiu, şi era fără îndoială un gentilom. Bărbatul duse mâna la cap, ca şi cum şi-ar fi ridicat pălăria în faţa lui Nathan, într-un gest de apreciere a faptului că îl prinsese spionând *Maiden George.* Bărbatul chiar îi zâmbi înainte să pună ocheanul deoparte şi să urce într-o barcă cu vâsle, care îl duse pe una dintre celelalte corăbii.

Erau multe ambarcaţiuni ancorate în apele fluviului, care nu apucaseră încă să tragă la chei. Şi portul din Southampton era aglomerat, dar nu ca acela din Londra. Puteau trece săptămâni întregi înainte ca o corabie să găsească loc la ţărm aici, cel puţin aşa i se spusese.

— Ai văzut ceva interesant, domnule Tremayne?

Nathan ridică privirea spre marinarul care venise lângă el. Îi spusese că-l cheamă Walter. Nathan îl ştia în treacăt din Southampton, dar, pe de altă parte, întregul echipaj fusese recrutat în Southampton.

— Nu, doar pe cineva pe care părea să-l intereseze cam prea mult corabia noastră. Avea un ochean îndreptat spre noi.

Walter ridică din umeri.

— Şi? Poate se uita după cineva.

— Posibil, zise Nathan şi privi în lungul fâşiei de apă

care despărţea corabia lor de chei.

Barca cea lungă era deja la jumătatea drumului înapoi spre corabie şi se părea că nu era totuşi plină de pasageri – doar patru bărbaţi şi cinci doamne, fără să pună la socoteală marinarii de la vâsle. Nathan se gândi că vreo câţiva dintre ei ar fi putut fi servitoare şi valeţi. Probabil că cei mai mulţi dintre cei pe care îi văzuse pe doc veniseră doar să-şi conducă rudele sau prietenii, pentru că se urcau acum înapoi în trăsuri.

— S-ar părea că nu sunt prea mulţi pasageri, zise el.

— Păi, este o corabie privată, gândită să asigure o călătorie confortabilă familiei. Căpitanul a pus să fie construită după instrucţiuni specifice. Toate cabinele principale sunt ca nişte camere dintr-un hotel de lux.

Nathan ştia cât de extravagante erau cabinele. Nu spusese nimănui acest lucru, dar nu rezistase tentaţiei de a inspecta *Maiden George,* având în vedere că timp de un an îşi ancorase *The Pearl* lângă această corabie.

— Ai mai mers cu ea? îl întrebă Nathan pe Walter.

— De vreo câteva ori în ultimii zece ani, şi mă bucur că am avut ocazia s-o fac. Sincer, am renunţat la mare, dar întotdeauna accept bucuros un drum cu *Maiden George.* Plata e prea bună ca să ratezi ocazia şi nu te plictiseşti niciodată. Nu te-ai întrebat de ce eşti atât de bine plătit?

Nathan evită un răspuns direct şi zise:

— Păi, e prima oară când traversez Atlanticul, aşa că nu am termen de comparaţie.

Walter râse înfundat.

— E de trei ori mai mult decât standardul, băiete. Mare păcat că pleacă atât de rar, altfel aş fi fost bogat acum.

— Dacă nu prea o foloseşte, de ce o mai ţine proprietarul?

— Pentru că poate.

— Doar ca pe o extravaganţă? întrebă Nathan. Asta

nu-i normal, nu?

— Nici pe departe. Dar nici despre căpitan nu s-ar putea spune că este un om normal. Uite-l acolo! Vicontele Ryding, unul dintre numeroasele titluri ale familiei.

Nathan urmări privirea lui Walter înapoi spre ambarcaţiunea cu pasageri, care se apropia. Acum, că cerul se luminase şi barca era mai aproape, îi putea zări mai clar pe ocupanţi, însă nu privi mai departe de bărbatul masiv, din faţă. Blond, cu umeri foarte largi sub pardesiul de stofă, era bărbatul care îl salvase, dintr-o toană, cu o seară în urmă. Iar fratele lui cu părul negru era şi el în barcă.

Nathan simţi din nou golul din stomac. Cu o seară în urmă, văzând că bărbaţii nu urcaseră la bord, sperase că proprietarii nu aveau să plece la drum cu propria corabie. Mulţi nu o făceau, se mulţumeau să angajeze căpitani. Dar se părea că norocul lui Nathan tocmai se schimbase în ghinion şi că acum trebuia să se facă nevăzut, cel puţin până când ajungeau în largul mării, unde ar fi fost mai puţin probabil să fie aruncat peste bord. Să se caţăre pe catarg era o idee bună, cel puţin până când pasagerii urcau la bord, şi poate n-ar strica să rămână acolo cât dura drumul în josul râului.

Nu conta care dintre cei doi era căpitanul. Erau amândoi de viţă nobilă, şi Nathan îl pocnise pe unul din ei. Şi, chiar dacă ar reuşi cumva să facă să lase în urmă incidentul, tot avea să deteste fiecare secundă din călătoria în care trebuia să lucreze pentru un lord, oricât de puţin avea să dureze. Nobilii aveau un mod de gândire complet diferit faţă de oamenii obişnuiţi. Era o diferenţă ca între zi şi noapte. Se puteau supăra din orice nimic, din lucruri la care alţii nici măcar n-ar fi ridicat din sprânceană. Nici măcar nu-ţi dădeai seama că i-ai insultat decât când era prea târziu.

Apoi soarele apăru deasupra câtorva clădiri dinspre est şi aruncă o rază de-a lungul apei. Un păr arămiu străluci ca o flacără în lumină şi îi atrase numaidecât atenţia.

Tânăra ar fi trebuit să poarte o bonetă ca să ascundă minunăţia aia de păr, dar nu purta. Era îndeajuns de mare – optsprezece, nouăsprezece ani? — cât să şi-l poarte cochet aranjat, dar îl lăsase pur şi simplu prins într-o coadă la spate. Deşi era atât de lung, vântul tot reuşea să i-l arunce peste umeri. Hainele ei însă arătau în mod indiscutabil faptul că era o lady – o haină din catifea albastră, strânsă pe talie, o mantie de blană albă care abia dacă-i acoperea umerii, terminându-se la jumătatea braţelor. Însă chipul ei frumos, în formă de inimă, fu cel care părea a-i aminti de ceva, deşi nu ar fi putut să spună de ce anume.

— Fătuca aia cu părul roşu… îmi pare cunoscută.

Nu îşi dădu seama că vorbise cu voce tare decât când îi răspunse Walter, pe un ton mustrător:

— Nu aş vorbi aşa despre ea, dacă nu vrei să ajungi în cala corăbiei sau mai rău. Căpitanul e un om corect, dar e foarte sensibil când vine vorba despre familia lui, şi probabil că domnişoara face parte din familie. Nu l-am văzut niciodată să ia pasageri cu care să nu fie înrudit în vreun fel.

O corabie întreagă plină de aristocraţi? Corky avusese dreptate. Pe toţi dracii din iad! Dar îl asigură pe marinar:

— N-am vrut să par lipsit de respect.

— Doar un avertisment prietenesc, băiete. Ştii cum sunt cei din familia asta? Foarte, *foarte* protectori când vine vorba despre ai lor.

— N-am de unde să ştiu. N-am auzit niciodată de familia Malory înainte să semnez contractul şi să aflu numele căpitanului.

— Serios? Credeam că toată lumea ştie cine sunt.

— Sunt celebri? Şi au o reputaţie bună sau rea?

— Să zicem că amestecată, spuse Walter, râzând în timp ce se îndepărta.

Nathan se duse repede în dreptul catargului şi începu să urce, hotărât să amâne următoarea întâlnire cu familia

Malory cât mai mult timp cu putinţă.

Capitolul 11

— Sper că nu o să fii la fel de încăpăţânată ca verişoara ta, spuse Nettie Macdonald în clipa când intră în cabina lui Judith, ca să o ajute să se pregătească de cină.

Roslynn insistase să îşi trimită propria servitoare în călătorie, ca să se îngrijească de ambele fete.

Nettie era mai degrabă o membră a familiei decât o servitoare, aşa că Judith era încântată că îi însoţea. Nettie era singura servitoare personală de la bord. Având în vedere că nu erau prea multe cabine pe *Maiden George,* Georgina şi Katey, sora mai mare a lui Judith, aleseseră să angajeze pe cineva când ajungeau în Bridgeport. Pe de altă parte, ele aveau amândouă soţi care să le ajute să se îmbrace pe corabie, la nevoie.

— Jack este mereu încăpăţânată, răspunse Judith, zâmbind. Dar în legătură cu ce anume a fost încăpăţânată în seara asta?

— Nu mă lasă să mă ating de părul ei. Şi nici în rochie nu voia să se îmbrace, până când n-am pus piciorul în prag. I-am spus că n-o să-i mai spăl pantalonii ăia care-i plac atât de mult dacă nu se îmbracă decent măcar pentru cină.

Jacqueline făcuse şi pentru Judith o pereche de pantaloni pe care să-i poarte pe corabie, nu că Judith ar fi avut de gând să se atingă de ei dacă nu avea absolută nevoie. Prefera să-şi simtă fustele fluturând în vânt decât să vadă privirile marinarilor din jur aţintite asupra ei. Dar Judith îşi împletise deja părul pentru acea seară, fiind în

această privinţă de acord cu Jack că o coafură sofisticată pe corabie ar fi fost mult prea repede stricată de vânt. Totuşi, se duse direct la mica măsuţă de toaletă şi se aşeză pe scaun, doar ca să-i facă pe plac lui Nettie – iar draga ei prietenă zâmbi fericită în timp ce-i despleti părul şi începu să i-l aranjeze într-un stil mai modern.

Deşi cabina lui Judith era de dimensiuni rezonabile, spaţiul era totuşi micuţ, aglomerat cu un pat masiv, un şifonier şi un scaun confortabil pentru citit, o comodă micuţă, chiar şi o măsuţă rotundă pentru două persoane, plus cuferele ei, aliniate pe lângă un perete. Dar Judith nu avea de gând să petreacă prea mult timp în cabină. Astăzi fusese o excepţie. În timp ce restul familiei îşi aranja lucrurile şi se recupera după petrecerea de seara trecută şi plecarea matinală, Judy îşi petrecuse aproape întreaga zi citind şi odihnindu-se. Şi obişnuindu-se cu „picioarele de marinar” cum numise verişoara ei procesul de adaptare la mişcarea constantă a corăbiei.

Pe Judith nu o deranja câtuşi de puţin. Ba chiar era de-a dreptul încântată că se afla din nou pe o corabie.

Posibil pentru că îi plăcea marea chiar mai mult decât lui Jacqueline. Mare păcat că mama şi sora ei nu-i împărtăşeau pasiunea, altfel ar fi avut mai multe ocazii să navigheze cu unchiul ei, de-a lungul anilor.

Aştepta cu nerăbdare compania familiei în această seară, la cina ce urma să aibă loc în cabina mult mai mare a unchiului ei. Şi era nerăbdătoare şi să-şi revadă vărul cel nou – cel puţin presupunea că Andrássy şi sora lui vitregă aveau să fie invitaţi la cină. Iar Nettie se asigură că arăta de parcă s-ar fi dus la o cină simandicoasă dintr-un salon londonez. Rochia, din voal alb peste mătase albastră şi cu broderii liliachii nu era nouă, însă noua ei garderobă pentru acel sezon nu fusese încă terminată, fiindcă mama ei nu se aşteptase să aibă nevoie de ea pentru cel puţin încă o lună. Chiar şi aşa, luase totul cu ea, motiv pentru care avea de

două ori mai multe cufere decât Jack, haine pe care să le poarte pe corabie şi în primele zile în Bridgeport şi o garderobă completă pentru care mai avea însă nevoie de o cusătorească, care să pună la punct ultimele detalii.

— Gata! Arăţi încântător, ca întotdeauna, domnişoară dragă, spuse Nettie, după ce termină de aranjat părul lui Judith. O să chem mâine un băiat de pe punte să scotocească după cutia cu bijuterii. Nu ştiu de ce a fost pusă împreună cu hainele neterminate.

— Pentru că nu am considerat că o să am nevoie de ea înainte să ajungem în America, şi chiar aşa este. Nu îmi trebuie bijuterii pretenţioase la o cină în familie, aşa că nu este nevoie să o scoatem de nicăieri, zise Judith, apoi se grăbi să iasă din cabină, înainte ca Nettie să apuce să-şi exprime dezaprobarea.

În timp ce închidea uşa, sări surprinsă în clipa în care o femeie se răţoi în spatele ei, pe un ton mult prea aspru:

— Dă-te la o parte!

Judith înţepeni numaidecât şi, când se întoarse, văzu o pereche de ochii cenuşii, ca norii de furtună, aţintiţi asupra ei. Părul şaten al femeii era foarte bine strâns la spate, iar expresia ei furioasă o împiedica pe Judith să-şi dea seama dacă era frumoasă sau banală. Şi era furioasă pentru că drumul îi fusese blocat însă preţ de câteva clipe? Judith nu-şi putea imagina cine era, apoi îşi dădu seama. Sora vitregă a lui Andrássy, Catherine?

Deschise gura să se prezinte, dar Catherine era prea nerăbdătoare ca să o lase să spună ceva.

— Era să mă trânteşti la pământ, iar acum stai şi te holbezi la mine? Ţi-am cerut să te dai la o parte!

Tocmai se pregătea să o împingă pe Judith din calea ei, când Jacqueline trânti de perete uşa propriei cabine, în spatele lor, şi mârâi în coridorul îngust:

— Nu se ţipă pe o corabie! Învaţă regulile înainte să urci pe punte, altfel te trezeşti aruncată peste bord.

Şi, cu aceste cuvinte, Jacqueline trânti uşa la loc. Sigur, puteai conta pe o astfel de reacţie din partea lui Jack, atunci când era supărată. Faţa femeii se înroşi. Judith se văzu nevoită să plece de acolo înainte să izbucnească în râs, ceea ce n-ar fi făcut decât să înrăutăţească lucrurile. Dar săracul Andrássy! Nu glumise cu o seară în urmă când le spusese că nu-şi doreau să o cunoască pe sora lui. Acum ea înţelegea motivul.

Judith se strecură pe lângă Catherine şi urcă în fugă pe punte, unde nu-şi mai putu stăpâni un chicot de râs.

Aşteptă câteva minute, până când Jacqueline veni lângă ea.

— Îmi imaginez că era sora vitregă? zise Jack, urcând scările.

— Judecând după rochia din catifea roşie, n-aş crede că era o servitoare de la bucătărie.

Jack pufni.

— Dacă se ducea în cabina ei, să sperăm că o să rămână permanent acolo. Am auzit fiecare cuvânt. O asemenea bădărănie…

— De obicei are un motiv, o întrerupse Judith. Apoi îşi trecu braţul prin al verişoarei ei şi se îndreptară împreună spre puntea principală. Avea o expresie de încordare pe chip. Poate de durere, nu neapărat din cauza unei stări proaste de spirit.

— Nţ, făcu Jacqueline. Tu vezi mereu partea bună în oameni.

Judith râse şi o necăji:

— Iar tu încerci mereu să nu o vezi.

— Nu este adevărat! În plus, de cele mai multe ori, primele impresii sunt corecte. Cu toate acestea, o să încerc să nu emit judecăţi în această situaţie, dar numai pentru că aşa vrei tu.

Câteva minute mai târziu, intrau în cabina căpitanului. Accesul se făcea direct de pe punte, cu doar câteva trepte

în faţa uşii prin care se cobora, aşa că nu mai bătură. James şi Georgina erau pe canapea, el cu braţul petrecut peste umerii ei. Anthony şi Katey erau deja prezenţi şi se aşezaseră la masa lungă.

Era o cameră mare, care amintea de un salon. Pe o parte erau o canapea lungă şi fotolii tapiţate, plus două mese pentru jocuri de cărţi, iar pe cealaltă se găsea un birou suficient de mare încât să se poată întindă hărţile pe el, lângă zona rezervată pentru servitul mesei. Un paravan de lemn, cu gravuri sofisticate, aşezat într-unul din colţurile din spate, ascundea patul de restul încăperii. Draperiile ferestrelor aranjate într-un şir lung pe peretele din spate erau deschise, lăsând să se vadă oceanul şi luna care strălucea deasupra apei.

Era locul preferat al lui Judith de pe întreaga corabie. Adora să stea la ferestrele astea şi să privească întinderea de apă. În timpul zilei, priveliştea oceanului era încântătoare, iar noaptea, dacă luna nu se ascundea în spatele norilor, peisajul îţi tăia pur şi simplu răsuflarea.

După ce îşi sărută repede tatăl şi sora, se duse lângă ferestre. Nu putea vedea luna, având în vedere faptul că vântul îi ducea în acel moment pe o rută de sud-vest, dar lumina ei se reflecta în valuri.

Jacqueline se dusese lângă părinţii ei, pe canapea, iar Georgina, privind rochia verde pal pe care o purta Jack, i se adresă, uşor ironic:

— Mă mir că nu ţi-ai pus încă pantalonii.

— Nu m-a lăsat scoţianca, mârâi Jack. Dar cred că o să-mi baricadez uşa.

— Nettie are intenţii bune, aşa că ar fi de preferat să-i explici şi să încerci să o faci să înţeleagă.

— Să faci un scoţian să înţeleagă? replică Jack, uitându-se direct la Anthony.

Anthony izbucni în râs.

— Ros te-ar lăsa fără urechi dacă te-ar auzi c-ai spus

una ca asta.

— Numai dacă m-ar prinde, răspunse Jacqueline, strâmbându-se.

— Îmi pare foarte rău că Roslynn şi Jaime nu suportă marea şi nu au putut veni cu noi. Anthony suspină, dar era într-o stare de spirit mult prea bună ca să se mai gândească la asta, aşa că adăugă: Dar, având în vedere că yankeul va fi scos din joc preţ de câteva zile, am de gând să profit la maximum de această rară ocazie. La urma urmei, cât de des să întâmplă să am două dintre fetele mele numai pentru mine? Apoi îşi ridică paharul de brandy. Pentru răul de mare!

— Nu e amuzant, tată! zise Katey, grăbindu-se să-i ia apărarea soţului ei, Boyd.

— Mie mi s-a părut amuzant, observă James.

Andrássy sosi câteva minute mai târziu. Bătu la uşă. James se mulţumi să-i strige doar să intre. Noul lor văr era îmbrăcat oficial, în negru, cu o capă scurtă prinsă cu o broşă perlată, sub care se vedea o eşarfă albă ca zăpada. Şi avea în continuare spada. Chiar şi salutul pe care îl adresă tuturor păru puţin cam forţat – sau poate pur şi simplu se simţea intimidat.

Zâmbind, Georgina se ridică şi îl conduse la unul dintre scaune, întrebându-l în acelaşi timp:

— Vine şi sora dumitale?

— Nu. Nu se simte în largul ei să se alăture familiei la cină, pentru că nu e „una dintre noi” şi nu vrea să deranjeze. De fapt, insistă chiar să vă răsplătească generozitatea lucrând în timpul acestei călătorii. Poate la bucătărie sau…

— Asta ar fi ceva extrem de neobişnuit şi absolut deloc necesar, zise Georgina.

— Ştiţi, de fapt ar fi necesar. Catherine poate fi destul de agitată – Judith şi Jacqueline schimbară o privire şi dădură ochii peste cap, dar Andrássy continuă: Şi poate ar

fi mai calmă dacă ar avea ceva de făcut.

Oare era ideea lui Catherine sau a lui Andrássy? se întrebă Judith. Dacă era a lui, putea explica motivul atitudinii de mai devreme a surorii sale. Să o pună la treabă, ca pe o servitoare?

Probabil că acelaşi gând trecuse şi prin mintea Georginei, pentru că păru uşor enervată atunci când răspunse:

— Nu este servitoare şi nu va fi tratată ca una.

— Exact asta am încercat şi eu să-i spun, zise Andrássy. Dar mă tem că, dacă nu are cu ce să-şi umple timpul… îmi pare rău că nu ne-am gândit să aducem nişte materiale cu care să lucreze pe drum. Este foarte pricepută la cusut, îşi face singură toate hainele, atât de mult îi place să coasă. Aşa că, dacă vreuna dintre dumneavoastră, doamnelor, are nevoie de vreo reparaţie, Catherine ar fi încântată să vă ajute, măcar cu atâta.

— Ei, presupun că aş putea să-mi rup vreo câteva tivuri, răspunse Georgina, zâmbind amuzată.

Câteva persoane râseră.

Judith îşi ţinu gura şi scutură din cap uitându-se la Jack, atrăgându-i atenţia verişoarei ei să nu menţioneze faptul că Judith avea nevoie de ajutorul unei cusătorese. Nu avea de gând să se pricopsească cu Catherine, nu înainte să-şi poată forma o părere mai bună despre ea – presupunând că acest lucru era cu putinţă.

Dar subiectul fu schimbat în clipa în care sosiră Artie şi Henry, ca să anunţe cina. Cei doi rămaseră blocaţi în uşă, încercând amândoi să intre în acelaşi timp. Ceea ce nu surprinse pe nimeni, în afară de Andrássy. Cei doi bătrâni lupi de mare erau cei mai buni prieteni, dar un străin nu şi-ar fi putut da seama de acest lucru văzându-i cum se ciondăneau în permanenţă. Făcuseră parte din echipajul lui James în cei zece ani în care acesta cutreierase mările şi oceanele, dar se retrăseseră odată cu el, devenind

majordomii lui, împărţind postul aşa cum îl împărţeau acum pe cel de pe corabie, ocupând amândoi poziţia de ofiţer secund pe durata călătoriei.

Se aşezară cu toţii în jurul mesei, care fu curând acoperită de o mulţime de farfurii. Andrássy se grăbi să tragă un scaun pentru Jack, apoi să se aşeze pe cel de lângă ea. Nu era cam prea zelos? Judith se întrebă dacă urma să aibă un motiv ca să o necăjească mai târziu pe verişoara ei.

Nu-i era foame, pentru că gustase deja din preparatele pentru cină ceva mai devreme, când trecuse pe la bucătărie. Observă că şi Katey, aşezată lângă ea, abia dacă se atingea de mâncare, dar din alte motive.

— Te gândeşti la Boyd? întrebă Judith.

Katey încuviinţă din cap.

— Nu-mi place să-l văd atât de chinuit. Ai crede că, după atâţia ani petrecuţi în larg, ar fi trebuit să nu mai simtă răul de mare.

— Nu cred că e ceva care să treacă.

— Ştiu, oftă Katey. Aş vrea doar – ştii că îl punea pe doctorul de pe corabie să-i pregătească somnifere, ca să poată să doarmă până când îi trecea. M-am oferit să i le fac eu, dar m-a refuzat, pentru că vrea să fie treaz şi să stea de vorbă cu mine. Deşi în cea mai mare parte a timpului îi este prea rău ca să poată scoate un cuvânt. Aşa că ajung până la urmă să dorm prea mult, cum s-a întâmplat azi. Acum nu o să mai pot dormi la noapte, deşi noaptea e singurul moment în care reuşeşte *el* să doarmă.

— Cel puţin răul de mare nu durează decât trei sau patru zile. Dar nu ţi-ai adus nimic de citit cât timp îi ţii companie?

— Nu, nu m-am gândit la asta.

— Eu da. Şi tocmai am terminat o carte foarte bună. Mă duc să ţi-o aduc, în eventualitatea în care te aşteaptă o noapte albă.

— Mănâncă mai întâi, insistă Katey.

Judith zâmbi strengăreşte.

— Am mâncat mai devreme.

Judith îi spuse tatălui ei că avea să se întoarcă repede, apoi ieşi din cabina căpitanului. Erau câteva felinare aprinse, deşi nu ar fi fost nevoie de ele, având în vedere că lumina lunii scălda întreaga punte. Judith zări astrul în partea de răsărit a cerului şi se opri. Şi-ar fi dorit să fie lună plină, dar era frumoasă şi aşa. După ce aducea cartea, se hotărî să se ducă lângă parapet ca să o poată admira în voie, înainte de a reveni la familia ei. Dar, în timp ce urca în grabă scările la întoarcere, scăpă cartea din mână în clipa în care se izbi direct de o fantomă. Şi nu de orice fantomă, ci de fantoma ei.

Capitolul 12

Rămase paralizată, privindu-l în lumina unuia dintre felinarele de pe punte. Părul, la fel de alb cum şi-l amintea, îi flutura pe umeri. Ochii-i erau mai verzi decât ţinea ea minte. Şi era înalt.

Nu, mai înalt decât îşi amintea, îşi dădea seama acum, că stătea chiar lângă el. Peste un metru optzeci. Era prea aproape. Îşi dădu seama că o prinsese de umeri, ca să o ţină să nu cadă pe spate, pe scări. Dar ar fi trebuit să-i dea drumul, acum, că-şi recăpătase echilibrul. Cineva ar fi putut să treacă pe acolo şi să-i vadă. De pildă, tatăl ei.

Cu acest gând alarmant în minte, făcu un pas într-o parte, îndepărtându-se de scări, iar bărbatul îi dădu drumul.

— Eşti mort, fu tot ce reuşi ea să spună.

— Nu, nu sunt. De ce zici asta?

— Nu-ţi aminteşti?

— Cred că mi-aş aminti dacă aş fi murit.

— Ne-am întâlnit acum câţiva ani, în casa dărăpănată din Hampshire, lângă proprietatea ducelui de Wrighton. Am crezut că eşti o fantomă atunci când te-am găsit acolo. Ce cauţi aici?

Bărbatului îi trebuiră câteva clipe ca să facă toate legăturile, apoi însă izbucni în râs:

— Aşadar, de-asta mi se părea că te cunosc de undeva! Copila băgăcioasă cu părul ca apusul soarelui. Un zâmbet îi apăru leneş pe chip şi ochii lui de smarald o măsurară din cap până-n picioare. Dar văd că nu mai eşti copilă.

Judith roşi numaidecât. Nu, nu mai era copilă, dar chiar trebuia să caute în mod atât de ostentativ dovezile acestui fapt? N-ar fi trebuit să-şi fi lăsat şalul în cabină. Fantoma ei era un marinar de rând. Şi nu se cuvenea nici să discute atât de mult cu un membru al echipajului. Dar, la naiba cu toate convenienţele, era absolut fascinant! Judith voise să ştie absolut tot ce se putea şti despre el atunci când crezuse că era o fantomă. Încă voia să ştie. Cu acest scop, îi întinse mâna, dar şi-o retrase repede atunci când bărbatul din faţa ei nu făcu altceva decât să se uite la ea. Uşor intimidată de faptul că nu ştiuse să răspundă la salutul ei formal, spuse:

— Eu sunt Judith Malory. Prietenii şi cei din familie îmi spun Judy. Poţi să-mi spui şi tu aşa.

— Noi nu suntem prieteni, îi atrase el atenţia.

— Nu încă, dar am putea fi. Poţi începe prin a-mi spune cum te cheamă.

— Şi dacă nu-ţi spun?

— Eşti cam ursuz pentru o fostă fantomă, nu crezi? Eşti prea neprietenos pentru a fi prietenul cuiva? Foarte bine. Încuviinţă din cap şi spuse: Te rog să mă scuzi.

Apoi se duse lângă parapet. Privi reflexia unduitoare a lunii pe apa neagră ca smoala. Era atât de frumoasă…! Dar acum nu putea aprecia pe de-a-ntregul frumuseţea

priveliştii, pentru că era dezamăgită. Mult mai dezamăgită decât ar fi trebuit să fie.

Aproape că-i venea să plângă, ceea ce era absurd – dacă nu cumva Jack avusese dreptate. Îşi imaginase oare că era îndrăgostită de fantoma ei? Nu, şi asta era absurd. Fusese doar curioasă, intrigată şi fascinată de gândul că era o fantomă, că astfel de lucruri existau cu adevărat. Chiar şi după ce ea şi Jack crescuseră şi ajunseseră la concluzia că nu avea cum să fi fost cu adevărat o fantomă, tot fusese mai interesant şi mai amuzant să se gândească la el în felul ăsta. Şi totuşi, avea acum dovada că era un bărbat adevărat – un bărbat în carne şi oase, ce-i drept, foarte frumos aranjate. Şi nu era atât de palid pe cât şi-l amintea. Nu, acum pielea lui era chiar bronzată. Fiindcă muncise pe corabie? Cine era? Un marinar, asta era clar. Dar ce căutase în casa aceea veche, în toiul nopţii, cu ani în urmă? Bărbatul-fantomă îi spusese că era casa lui. Dar cum putea un marinar să-şi permită o asemenea casă?

Era mai curioasă ca oricând să afle ce era cu el. Misterele nerezolvate o scoteau din sărite. Nu ar fi trebuit să renunţe atât de uşor la răspunsurile pe care le dorea. Jack ar fi insistat.

Poate dacă l-ar întreba pe unchiul James…

— Nathan Tremayne, spuse o voce adâncă.

Judith zâmbi satisfăcută în sinea ei, apoi îl privi preţ de câteva clipe. Era atât de înalt şi de chipeş, cu părul lung şi blond fluturându-i în briza mării! Stătea la câţiva paşi de ea, privind la rândul lui în largul oceanului, aşa că nu părea să fi vorbit cu ea. Dar îi vorbise. Era oare la fel de curios în ceea ce o privea pe cât era ea în legătură cu el?

— Îmi pare bine, Nathan. Sau preferi Nate?

— Nu contează. Vorbeşti mereu aşa cu bărbaţi străini?

— Eşti străin?

— Pentru tine, sunt un străin, sublinie el.

— Câtuşi de puţin. De fapt, noi doi suntem cunoştinţe

vechi.

Nathan râse încet.

— Faptul că ne-am dat afară dintr-o casă unul pe celălalt acum cinci ani nu ne transformă în cunoştinţe. Şi ce căutai acolo, în noaptea aia?

— Eu şi verişoara mea, Jack, ne duseserăm să vedem ce e cu lumina pe care o tot vedeam acolo. Casa aia fusese întotdeauna abandonată, nimeni nu-şi amintea să fi locuit cineva acolo. Nu ar fi trebuit să fie nimeni înăuntru. Dar am văzut lumina din camera noastră, din casa ducelui.

— Şi aţi crezut că aţi găsit o fantomă?

Judith roşi din nou, dar nu se uitau unul la celălalt, aşa că îşi imagina că el nu observase.

— Când te-am văzut acolo, a fost o presupunere rezonabilă.

— Câtuşi de puţin. Chiar dimpotrivă.

I se părea că surprinde o notă amuzată în tonul lui? Trase cu coada ochiului. Era prea greu să reziste. Şi da, îl văzu zâmbind în clipa în care adăugă:

— Aţi tras o concluzie la care un adult nu ar fi ajuns niciodată.

— Ei bine, nu eram încă adulte, zise Judith. S-a întâmplat acum câţiva ani. Şi aveai felinarul în mână, dar nu îţi lumina decât partea de sus a corpului. Arătai ca şi cum ai fi plutit.

El râse din nou – ce sunet plăcut, cu tonalităţi de bas. O şuviţă de păr i se mişcă pe fruntea lată. Nu avea părul chiar atât de alb pe cât îşi imaginase ea. Vedea acum sclipiri aurii.

— Foarte bine, cedă el. Îmi dau seama că e posibil ca imaginaţia să-ţi fi jucat feste.

— Atunci, de ce eşti aici în seara asta, atât de trist? îl întrebă ea.

— Trist?

— Nu eşti trist?

— Nu, nu sunt trist, drăguţă. Dar, în loc să intre în detalii, o întrebă: Chiar crezi în fantome?

Ea ridică privirea şi îi văzu buzele arcuite într-o jumătate de zâmbet şi o sprânceană ridicată.

Râdea de ea? Oh, da! Mai observă şi că ochii lui verzi erau aţintiţi asupra ei. Foarte îndrăzneţ pentru un marinar de rând, dacă într-adevăr asta era. Foarte îndrăzneţ pentru orice bărbat, la drept vorbind, având în vedere că abia se cunoscuseră – prima lor întâlnire nu putea fi pusă la socoteală.

Ca răspuns la atitudinea lui, spuse:

— Eu şi Jack am ajuns acum câţiva ani la concluzia că ne-am înşelat în acea noapte. Dar am continuat să-ţi spunem Fantoma, pentru că ni se părea amuzant. Era secretul nostru special, pe care nu l-am împărtăşit decât verişorilor mai mici. Era mult mai interesant să spunem că am găsit o fantomă, nu pe noul proprietar al casei. Dar nu poţi fi tu proprietarul casei. Ce căutai acolo?

— Poate că-mi plac secretele la fel de mult ca ţie.

Ajunsă pe punctul de a găsi o cale spre elucidarea misterului care o intrigase ani de-a rândul, Judy fu destul de deranjată de răspunsul lui.

— Chiar nu vrei să-mi spui?

— Nu ai încercat încă să mă convingi, drăguţă. Poţi să încerci cu un zâmbet drăgălaş…

Judith înlemni. Era atât de ţeapănă, încât îşi putea auzi inima bătându-i în piept. Nu putea da crezare revelaţiei care-i devenise dintr-odată clară ca lumina zilei. *Ştia* cine era. Îşi amintise când îi spusese a doua oară *drăguţă.* Fusese prea năucită ca să bage de seamă prima oară când i se adresase aşa, dar de data asta îşi aminti unde mai auzise acest cuvânt. Cu doar două săptămâni în urmă, de pe buzele unui bărbat pe care îl bănuise a fi mult mai periculos decât un simplu vagabond.

În acea noapte, din clipa în care îşi dăduse seama cât

de ciudat era ca un vagabond să bea brandy franţuzesc, ştiuse că nu fusese ceea ce părea a fi la prima vedere. Dar asta nu era tot. Îi spusese că era mai familiarizat cu vechea casă abandonată decât era ea, aşa că fie stătuse mai mult timp acolo, fie o vizitase de mai multe ori. Pusese un lacăt la uşa unei case care nu-i aparţinea. Ieşise dintr-o încăpere ascunsă, unde ar fi putut foarte bine să dosească bunuri de contrabandă sau obiecte furate. Şi o avertizase să nu spună nimănui că îl văzuse acolo. Toate aceste aspecte duceau la concluzia că bărbatul din faţa ei era, într-un fel sau altul, certat cu legea.

Fireşte că îi povestise lui Jacqueline despre el a doua zi dimineaţa şi fireşte că Jack fusese de acord cu concluzia ei şi îi sugerase să-i spună totul lui Brandon, care putea să inventeze o poveste şi să-l avertizeze pe tatăl lui, fără să dezvăluie faptul că Judith dăduse nas în nas cu nelegiuitul în casa dărăpănată. Înainte să plece din Londra, Brandon îi spusese că vorbise cu tatăl lui şi o asigurase că îl prinseseră pe contrabandist cu marfa asupra lui chiar în acea zi. Atunci, ce căuta aici, pe *Maiden George?*

Bărbatul părea să aştepte un răspuns din partea ei. I-l dădu, şuierând:

— Meriţi să fii la închisoare. De ce nu eşti?

Capitolul 13

Nathan fu luat prin surprindere de întrebarea furioasă a fetei. Aproape că râse gândindu-se cât de aproape de adevăr era, însă nu înţelegea de unde ar fi putut ea să ştie acest lucru.

Cu toate acestea, instinctul de conservare preluă numaidecât controlul.

— M-ai confundat cu altcineva, o asigură el. Dar nu

mă miră. Mai întâi ai crezut că sunt o fantomă, apoi m-ai luat drept moşier. Nu este evident că sunt un marinar care munceşte ca să câştige o pâine?

— Nu te cred.

— De ce nu?

— Pentru că nu aveam cum să uit un chip care m-a bântuit timp de cinci ani de zile, iar acum ţi-am recunoscut şi vocea.

— De acum cinci ani de zile? Nu cred că e posibil.

— De acum două săptămâni, când m-ai acostat în aceeaşi casă, zise ea, aprinzându-se. Eşti un om certat cu legea, şi nu te vreau pe corabia asta, ca să-mi pui familia în pericol.

„Aşadar, ea a fost!” îşi spuse Nathan. Nu una dintre servitoarele ducelui, aşa cum presupusese în acea noapte. Şi poate că nici nu era cu adevărat o lady, ci numai cu titlul. Era un gând interesant şi deloc deplasat, ţinând cont de faptul că o întâlnise, în ambele ocazii, singură, în toiul nopţii. La fel cum era şi în această seară.

— Mi se pare mie că tu eşti cea care a încălcat legea, intrând în case care nu-ţi aparţin. Şi chiar de mai multe ori. Spune-mi, drăguţă, familia ta ştie de întâlnirile pe care le ai în toiul nopţii?

Fata trase aer în piept.

— Nici să nu îndrăzneşti! Ştii că ţi-am spus adevărul în legătură cu motivul pentru care mă aflam acolo în acea noapte.

— Dacă n-am fost acolo, de unde să ştiu? Oh, stai. Veniseşi să mă vezi din nou? Rânji, începând dintr-odată să se distreze. Ce-i drept, în formă de fantomă, dar tot despre mine era vorba. Şi ai recunoscut deja că ai făcut acest lucru cel puţin o dată.

Fata se încruntă.

— Să nu-ţi închipui că o să poţi inversa rolurile, dar frumoasă încercare. Ştii bine că nu încape comparaţie cu un

contrabandist. Sau poate hoţ? Ce eşti de fapt?

— Şi de ce-aş fi una sau cealaltă?

— Pentru că toate dovezile se adună, şi nu sunt puţine. Ai minţit chiar şi în acea seară. Nu erai doar în trecere, nu când aveai un pat frumos aranjat în cameră.

— Un om certat cu legea care să-şi care patul după el? Îţi dai seama cât de improbabil este?

— Ai pus lacăt la uşă, îi aminti ea.

— Dacă cel despre care tot vorbeşti a făcut asta, sunt sigur că a urmărit să nu fie trezit în toiul nopţii de vânătorii de fantome închipuite. Dar n-a ţinut, nu?

— Ţi se pare amuzant?

El zâmbi.

— Am spus eu asta?

— Nici nu era cazul, având în vedere că ţi se citeşte pe faţă! sări ea.

— Ei bine, atunci m-ai prins, drăguţă. Dar nu mi se întâmplă în fiecare zi să fiu acuzat de activităţi ilegale. Trebuie să recunosc, găsesc situaţia oarecum amuzantă.

— Ai ascuns bunuri ilegale acolo şi ai reprezentat un risc pentru familia *mea.* Verişorii mei ar fi putut fi implicaţi. Nimeni nu i-ar fi crezut că nu ştiau ce se petrece chiar sub nasul lor. Scandalul mi-ar fi afectat întreaga familie.

Lua cu atâta patimă apărarea familiei ei? Ei bine, cel puţin latura asta i-o putea înţelege. Dar nu schimba cu nimic faptul că trebuia să o convingă că se înşelase.

Aşa că râse.

— Tu te-auzi ce spui? Niciun om întreg la minte nu ar acuza un duce de ceva, cu atât mai puţin că ar fi implicat în afaceri ilegale.

— Aşadar, recunoşti? Ai ieşit din camera aia, şi am simţit gust de brandy când m-ai sărutat. Nu erai doar un vagabond în trecere, aşa cum ai spus. Nu am nicio îndoială că ai folosit casa aceea ca să-ţi ascunzi marfa în ultimii cinci ani, nu-i aşa?

El abia se stăpânea să nu râdă. Ea pusese totul cap la cap, şi chiar cu o precizie uimitoare. Isteaţă fată! Şi frumoasă, şi deşteaptă. Când întâlnise ultima oară combinaţia asta? Dar nu făcea decât să-i aducă acuzaţii pe care spera să-l audă confirmându-le. Iar asta n-avea să se întâmple. Totuşi, trebuia să o scoată de pe pistă…

Coborî vocea, îi zâmbi larg.

— Ştii, drăguţă, dacă noi doi chiar ne-am fi sărutat, crede-mă că nu ar fi fost un amănunt pe care să-l uit atât de uşor. Şi acum mă faci să-mi pară rău că nu s-a întâmplat…

Ea se uita fix la gura lui. Aşa cum sperase, îi distrăsese atenţia. Doar că nu luase în calcul faptul că acelaşi lucru i s-ar fi putut întâmpla şi lui. Simţea un imbold incredibil de puternic de a o săruta din nou, chiar acolo, pe punte, în lumina lunii. Nebunie curată.

Dar fu salvat de la a afla ce ar fi putut să urmeze atunci când îi auzi pe doi dintre membrii echipajului vorbind, vocile răsunându-le tot mai tare pe măsură ce se apropiau.

Îi auzi şi ea şi aruncă o privire temătoare în spatele lui.

— Noapte bună, drăguţă. Cred c-ar fi mai bine să dispar ca o fantomă. N-aş vrea ca familia ta să-ţi descopere pasiunea pentru întâlniri de-astea în miez de noapte.

Nathan se îndepărtă. Spera că ameninţarea subtilă, plus îndoielile pe care poate că i le sădise în minte să fie de-ajuns pentru a o face să-şi ţină gura momentan. Avea de gând să urce din nou pe catarg, dar, neputând rezista tentaţiei de a privi înapoi, se ascunse doar în umbra acestuia. Era deja la jumătatea punţii principale când se întoarse la rândul ei şi privi în urmă. Se mai gândise la vreo remarcă răutăcioasă pe care să o strige în urma lui? Dar se relaxă în clipa în care văzu că nu se uita după el, ci mai degrabă după cartea pe care o scăpase. Se întoarse după

ea.

Câteva clipe mai târziu, o pierdu din vedere atunci când intră în cabina căpitanului. Imaginea ei îi rămăsese însă în minte. Femeia asta era prea frumoasă – dar reprezenta un pericol. Trebuia să găsească o soluţie mai bună ca s-o împiedice să împărtăşească şi altora suspiciunile ei.

Dar asta putea aştepta până a doua zi.

Capitolul 14

În dimineaţa următoare, Nathan îl căută pe Corky, pentru a discuta noua lui problemă – Judith Malory. Dar prietenul său fusese trimis să frece puntea principală, o sarcină atât de umilă, încât Corky nu se putea opri din bombănit suficient timp cât să-i poată oferi vreo sugestie. Cu toate acestea, Nathan îi ţinu companie, în timp ce verifica balustrada, căutând eventuale cuie desprinse. Nu era ceva ce ar fi făcut în mod normal la începutul călătoriei – dacă nu ar fi văzut-o pe Judith sprijinindu-se de balustradă cu o seară în urmă.

— Ai grijă, căpitane! zise dintr-odată Corky, în spatele lui. Problema de care-mi povesteai se îndreaptă spre noi.

Nathan se întoarse şi o văzu pe Judith înaintând spre el. Corky se grăbi să se dea la o parte. Era şi mai frumoasă în lumina zilei, cu soarele făcându-i părul să strălucească în sclipiri roşii-aurii, îmbrăcată cu o haină lungă, de catifea, lăsată neîncheiată peste o rochie albastră tivită cu dantelă galbenă – şi cu lumina scânteindu-i în ochii de un albastru cobalt.

Cu o seară în urmă pierduse câteva agrafe, pe care Nathan le găsise pe punte, după ce plecase, aşa că nu se mira să o vadă astăzi cu părul împletit. Agrafe cu vârf de

diamant. Se gândise iniţial să le păstreze ca amintire, dar le scoase acum din buzunar şi i le întinse, sperând să amâne astfel un nou asalt. Nu reuşi.

— Nu îmi place deloc modul în care m-ai ameninţat aseară! începu ea.

Nathan ridică din umeri.

— Dacă intenţionezi să aduci acuzaţii fanteziste la adresa mea, am şi eu unele mai realiste în ceea ce te priveşte – şi anume, că pari să ai obiceiul de a te întâlni cu bărbaţi ciudaţi, în toiul nopţii.

— În clipa în care îmi pui familia în pericol, nu încape comparaţie! zise ea, furioasă. Îţi cer o explicaţie.

Nathan scrâşni din dinţi, frustrat. Nu avea de gând să dea totul în vileag şi să-i spună despre situaţia lui neobişnuită, atâta timp cât nu o cunoştea şi nu avea niciun motiv să aibă încredere în ea. Oricât de frumoasă ar fi fost, tot o aristocrată bogată rămânea. Şi nici nu era sigur că avea de gând să împărtăşească şi altora bănuielile ei. Dacă aşa ar fi stat lucrurile, de ce l-ar fi căutat din nou în această dimineaţă, ca să mai stea la discuţii? Trebuia doar să găsească o modalitate de a se asigura că n-avea să spună nimic, sau cel puţin o explicaţie pe care fata să o creadă, ca să râdă singură de concluziile la care ajunsese.

Sau poate încă o frântură de adevăr ar fi fost de ajuns…

— Tremayne! bubui o voce de undeva de la prora.

— Pe toţi dracii! şuieră Nathan printre dinţi. Ştiam eu că nu trebuia să vorbesc cu tine, când toată corabia e plină de rude de-ale tale – inclusiv căpitanul.

— Chiar aşa, de ce eşti aici? Încerci să fugi de ştreangul din Anglia?

Exasperat, Nathan spuse:

— Nu! Mă duc după corabia mea, care mi-a fost furată.

— Altă minciună? Pentru Dumnezeu, spui măcar

vreodată ceva adevărat? Apoi, cu un zâmbet de superioritate, adăugă: Dar ăsta-i tonul cu care unchiul spune: „Vino încoace!”, nu „Vino încoace ca să te omor”. Pe ăla o să-l auzi mai târziu, după ce-o să-i spun cine eşti cu adevărat, Nathan Tremayne.

Nu mai avea timp s-o îmbrobodească, aşa că zise:

— Dă-mi şansa să-ţi explic, înainte să faci ceva ce să regretăm amândoi. Nu e aşa cum crezi tu.

O lăsă cu aceste cuvinte şi, spera, cu suficiente îndoieli în legătură cu părerea pe care şi-o formase despre el încât să-şi ţină gura pentru moment.

Nathan se apropie de căpitanul Malory, destul de enervat. Omul n-ar fi putut să-l cheme într-un moment mai nepotrivit, când nepoată-sa încă-i mai ţinea o secure suspendată deasupra capului. Dar nu credea că vreo câteva minute în plus cu Judith l-ar fi scăpat de secure. Fata avea două săptămâni să se convingă că bănuielile legate de el erau întemeiate. Era posibil ca Nathan să aibă nevoie de tot atâta timp ca s-o facă să se răzgândească – dacă putea. Şi dacă nu putea? Dacă le spunea şi celorlalţi ce-i trecea prin minte?

Desigur, i-ar fi putut-o lua înainte şi să-i mărturisească totul chiar acum unchiului ei – ca de la căpitan la căpitan. Sigur, vezi să nu o facă! Ar fi fost o mişcare logică… dacă respectivul căpitan nu ar fi fost în acelaşi timp un lord. Afurisiţii ăştia de aristocraţi erau imprevizibili. Şi nu ştia nimic despre unchiul lui Judith Malory, în afară de faptul că era un lord bogat, căruia îi plăcea să se amestece în încăierări de stradă – şi se şi pricepea să se bată.

Cu siguranţă îi lăsase această impresie cu două nopţi în urmă.

Cel puţin nu credea că acest Malory era cel pe care trebuia să-l evite. Nu credea că omul voia să se răzbune pentru cele întâmplate pe chei; la urma urmei, îl lăsase să se ducă după marinarul lui Hammett. Totuşi, în calitate de

căpitan, era regele corăbiei pe perioada acestei călătorii, cuvântul lui era lege, ordinele lui trebuiau urmate, drepte sau nu, şi, dacă reuşise să-l enerveze din cauza unei femei, avea să fie furios – pe el însuşi.

Fusese un prost cu o seară în urmă, se lăsase zăpăcit de o mutriţă drăgălaşă. Vorbise cu ea ca şi cum acest lucru nu ar fi avut consecinţe, apoi uitase cu desăvârşire acest aspect, după ce îi adusese acele acuzaţii, care ar fi putut atrage după sine consecinţe şi mai grave. Ar fi trebuit să plece când avusese ocazia, înainte ca ea să-şi dea seama cine era.

Era de tot râsul. Asta ar fi trebuit să fie partea uşoară a călătoriei. Partea grea nu trebuia să înceapă decât după ce ajungeau în Connecticut, unde era nevoit să-i convingă pe yankeii responsabili cu aplicarea legii să îl ajute pe el, un englez, să-şi prindă propriii nelegiuiţi. În cel mai bun caz, avea să le ofere un foarte bun prilej pentru un râs copios. În cazul cel mai rău, aveau să-l arunce după gratii pentru îndrăzneala lui sau să-l alunge din oraş. Dar mai avea încă vreo câteva săptămâni înainte să afle cât de puternică mai era animozitatea dintre cele două ţări, care se războiseră nu o dată între ele.

Nu privi în urmă ca să vadă dacă motivul celei mai recente încurcături în care se găsea îşi luase sau nu tălpăşiţa. O putea vedea însă în continuare cu ochii minţii, cu rotunjimile ei blânde, desăvârşită în fiecare detaliu, cu buze senzuale – mult prea frumoasă pentru o singură femeie. Dacă nu putea să o convingă cu argumente, poate reuşea în schimb să o seducă şi să o facă astfel să păstreze tăcerea.

În clipa în care îi veni acest gând, luă şi hotărârea. Aşa avea să rezolve problema cu Judith Malory. De mult timp nu se mai simţise atât de mulţumit de o hotărâre luată. Şi ce dacă era înconjurată de membrii familiei ei, toţi aristocraţi? Era obişnuit să trăiască pe muchie de cuţit.

Când Nathan se apropie de James Malory, îl văzu stând de vorbă cu secundul. Artie avea o mutră foarte spăşită, ca şi cum tocmai ar fi fost mustrat.

— Nu ştiam că îl voiaţi montat înainte să ridicăm ancora… spunea el.

Căpitanul era cu spatele la Nathan, aşa că acesta nu se amestecă. Malory, cu o cămaşă albă, deschisă la gât şi umflată de vânt, cu pantaloni strânşi pe picior, cizme negre până la genunchi şi părul lăsat pe umeri, nu aducea cu nimic mai mult a aristocrat astăzi decât cu două nopţi în urmă. Privind în jur, Nathan îşi dădu seama că era singurul membru al echipajului îmbrăcat corespunzător. Asemenea căpitanului, ceilalţi marinari se descotorosiseră de veste şi lucrau acum mai confortabil, în cămăşi. La urma urmei, nu era o ambarcaţiune militară, unde echipajul să fie obligat să fie mereu îmbrăcat la patru ace, în uniformă.

Tocmai se pregătea să-şi scoată şi el haina, când Malory se întoarse şi îl observă.

— Fratele meu are de încheiat o socoteală cu dumneata, i-o trânti acesta direct.

Nathan tresări.

— Speram să nu vă fi amintit de mine.

— Uită cineva un asemenea păr? N-aş prea crede.

Dar căpitanul zâmbea şmechereşte, ca şi cum ar fi fost o amintire plăcută, ceea ce-l făcu pe Nathan să întrebe, precaut:

— Nu sunteţi supărat că l-am lovit pe fratele dumneavoastră?

— Câtuşi de puţin. Ba chiar mi s-a părut extrem de amuzant. Nu i se întâmplă prea des lui Tony să fie luat prin surprindere. Dar acum o să vrea să-şi ia revanşa, aşa că ai face bine să-l eviţi preţ de câteva zile. Şi se întâmplă că treaba pe care o am pentru dumneata o să te ajute să faci exact asta. Mi s-a spus că eşti tâmplarul navei, dar cât de multă experienţă ai în treaba asta?

Uşurat că nu avea să fie luat la rost pentru bătaia de pe chei, nici mustrat pentru că vorbise cu nepoata căpitanului, Nathan răspunse sincer:

— Trei ani, domnule. Doi în construcţii şi reparaţii şi încă unul în care m-am ocupat de făcut mobilă. Înainte de asta, am construit hornuri. Şi, mai înainte, mi-am încercat mâna la zugrăveli şi construit de acoperişuri.

— Un băiat bun la toate – pe uscat. Şi-atunci, ce cauţi pe *Maiden George?*

— Am moştenit corabia tatălui meu acum câţiva ani, dar mi-a fost furată săptămâna trecută. Există un grup de hoţi care jefuieşte Anglia de vreo zece ani încoace, dar nu atât de des încât autorităţile să poată stabili o legătură şi să-şi poată da seama cine sunt şi ce anume fac cu navele.

— Nu mi-ai răspuns la întrebare, dragă băiete, dar acum am alta. Un căpitan redus la funcţia de tâmplar pe corabie? Iubeşti atât de mult marea încât vrei să navighezi cu orice preţ?

— Destinaţia dumneavoastră este exact locul în care trebuie să ajung ca să-mi recuperez corabia.

James râse.

— Ah, asta era! Un motiv ascuns. Aşadar, hoţii ăştia sunt yankei? Povestea mi se pare de-a dreptul grozavă, pe legea mea! De-abia aştept să-i spun şi cumnatului meu. Dar hai, spune, cum ţi-ai dat seama?

— Nu mi-am dat eu seama, răspunse Nathan. Un anumit comandant Burdis l-a prins pe unul dintre hoţi şi are o socoteală personală cu el, pentru că tâlharii l-au omorât pe unul dintre oamenii lui. Mi-a spus unde pot găsi corabia, cu condiţia să îi scot eu din joc pe hoţi.

— Aşadar, lucrezi pentru guvern?

— În mod neoficial.

— Fireşte, ştii că nu-i putem călca pe bătături pe yankei fără să riscăm un nou război, nu? zise sec James.

— Mi-a fost menţionat ceva de genul ăsta.

— Ei bine, oi fi dumneata căpitan, dar nu în călătoria asta.

— O să-mi fac treaba pentru care sunt plătit, îl asigură Nathan.

— Poţi fi sigur de asta, şi o să-ncepi chiar acum. Secundul meu şi-a adus aminte să încarce toate materialele necesare, dar îmi spune acum că a uitat să te informeze *pe dumneata* că vreau un ring de box în cala corăbiei. Ia-ţi uneltele şi du-te jos, cu el. O să-ţi arate unde să-l montezi.

— Un ring de box?

James începuse să se îndepărteze, dar se întoarse, o cută începând să i se formeze între sprâncene.

— Să nu-mi spui că nu ştii ce este un ring de box!

Nathan se încordă, gata de luptă. Omul din faţa lui arăta de-a dreptul ameninţător atunci când se încrunta. Dar, ca să poată construi, Nathan trebuia să ştie ce anume să construiască. Singurele ringuri pe care la văzuse el erau pentru bătăuşi de profesie. Cu siguranţă, căpitanul nu se putea referi la aşa ceva.

— Pentru lupte cu pumni?

Cuta dispăru.

— Splendid! Aşadar, ştii.

— Cât de mare să fie?

— Mărimea prelatei va determina dimensiunile platformei. La treizeci de centimetri deasupra podelei e de ajuns. Am fost asigurat că ai toate materialele necesare. Şi, Tremayne, să nu dureze prea mult. Simt deja nevoia să mă folosesc de el.

— N-ar trebui să dureze mai mult de o zi, căpitane Malory.

— Excelent. Fă treabă bună şi poţi să-l testezi cu mine – da, da, ştiu că ţi-am oferit deja postul ăsta şi că m-ai refuzat, dar mi se pare că ai nişte frustrări de care trebuie să te scapi, ţinând cont de toată povestea cu corabia pierdută… S-ar putea să te răzgândeşti. Apropo, ai obţinut

informaţiile pe care le voiai de la marinarul ăla?

— Da.

— Presupun că ar trebui să-mi cer scuze că m-am amestecat în treaba dumitale. Ce-i drept, nu păreai a avea nevoie de ajutor. Dar îmi este foarte greu să ratez o ocazie care mi se prezintă drept în faţă. Hai, fugi acum! Ai un ring de construit.

Malory nu părea să fie băiat rău – pentru un căpitan. Nathan nu îi spusese nimic din ce nu voia să fie ştiut şi de alţii. Şi avea dreptate, nu i-ar fi stricat să-şi elibereze cumva frustrările. Doar că nu erau cauzate de motivele pe care le credea Malory. Dar să se bată cu căpitanul, în largul mării, probabil nu ar fi fost în interesul lui. În mod clar, omul nu se aştepta să piardă. Dar dacă pierdea? Şi se enerva apoi din cauza asta? Nu, cel mai bine ar fi să evite orice altă discuţie cu căpitanul, ceea ce n-ar trebui să fie prea greu. Secundul şi şeful de echipaj erau cei care primeau direct ordinele de la el. Ei erau cei care trebuiau să-i facă faţă lui James Malory în această călătorie, nu Nathan. Slavă Domnului!

Capitolul 15

De îndată ce Nathan urcase la pupa, Judith coborâse şi se aşezase chiar dedesubt, ca să poată auzi ce se spune fără a fi văzută. Dar ceea ce auzise nu făcuse decât să-i alimenteze furia. Tot mai multe minciuni! Omul ăsta spunea *vreodată* adevărul? Dar va trebui să o facă. Rugămintea lui – „Dă-mi o şansă înainte să faci ceva ce o să regretăm amândoi” – era singurul motiv pentru care nu se dusese la unchiul James odată cu el. Ei bine, asta, plus faptul că James era singurul membru al familiei care s-ar fi mulţumit doar să ridice din umeri dacă ar fi aflat că exista un contrabandist la bord.

Pe tatăl ei trebuia să-l informeze, nu pe fratele lui. Şi

totuşi, nu se dusese să-l caute nici pe Anthony. O reţinea acea fărâmă de îndoială pe care Nathan o plantase în mintea ei.

Se duse în schimb în cabina lui Jacqueline, ca să vadă dacă verişoara ei se trezise. Jack nu ar fi iertat-o niciodată dacă nu ar fi fost ea prima care să afle că dăduse nas în nas cu fosta lor fantomă şi că ştia acum cine era *cu adevărat.* Dar Judith nu avusese încă ocazia să-i spună. Cu o seară în urmă, după ce-i adusese cartea lui Katey, tatăl ei o trăsese la un joc de table, pe care încă îl mai jucau atunci când Jack se retrăsese în camera ei.

Dar Jacqueline încă dormea buştean, iar Judith nu avu nevoie decât de o secundă ca să-şi dea seama unde anume voia să fie. Cu imaginea lui Nathan Tremayne încă foarte proaspătă în minte, se duse unde ştia că avea să-l găsească. Dar, când ajunse acolo, îl auzi discutând cu Artie, aşa că se întoarse pe punte. Ştia că nu se cuvenea ca o lady să fie singură cu un membru al echipajului şi nu voia ca Artie să spună cuiva că ea mersese să-l caute pe Nathan.

În clipa în care Artie apăru pe punte, Judith coborî numaidecât înapoi în cală. Aruncă o privire înainte de a coborî şi ultimele trepte.

Nathan era singur acum. Desfăcea conţinutul uneia dintre lăzi, aşa că nu o observă când se apropie. Îşi scosese haina şi-şi desfăcuse chiar şi nasturii de sus de la cămaşă, ceea ce nu era surprinzător, fiindcă în cală era mai cald decât pe punte. Totuşi, Judith nu-şi putea dezlipi ochii de el. Arătă absolut fermecător aşa. Jack ar fi spus că arăta ca un pirat dacă l-ar fi putut vedea – nu, îşi aminti Judith, ca un contrabandist.

Gândul o ajută să-şi dezlipească o clipă privirea. Privi roată prin cala mare, care părea aproape goală, fiindcă nu era o corabie comercială, încărcată cu marfă. Proviziile erau aranjate pe lângă pereţi, în lăzi şi butoaie de diverse

dimensiuni. Înspre pupa, erau mai multe ţarcuri pline cu animale de fermă, care erau, după nevoie, duse la bucătărie. Auzea cotcodăcitul câtorva găini, ceva mai la distanţă. Nathan era în picioare, lângă o grămadă de materiale de construcţie, dar, în afară de asta, cea mai mare parte a calei era goală, aşa că era suficient spaţiu pentru ringul de box pe care trebuia să-l construiască.

— Nu te-ai fi aşteptat ca un tâmplar de corabie să aibă de făcut aşa ceva, nu? zise ea.

Nathan se încordă în clipa în care îi auzi vocea, dar nu ridică privirea.

— Pleacă, pacoste ce eşti, mormăi el, pe un ton neprietenos. Ne putem continua *dezbaterea* după ce-mi termin treaba.

Judith ignoră atât apelativul, deloc flatant, cât şi sugestia lui.

— Trebuie să clarificăm câteva aspecte. Şi, cu cât îţi termini mai repede treaba, cu atât mai repede putem face asta. Pot să te-ajut.

— Poţi pe dracu'!

— Trebuie să măsori prelata înainte să începi să construieşti ringul, nu-i aşa? Pot să te ajut să o întinzi.

El se întoarse spre ea şi spuse:

— Aşadar, ai tras cu urechea?

Ea nu văzu niciun motiv să nege.

— Am vrut să mă asigur că nu te omoară unchiul meu.

Nathan o privi cu ochii mijiţi.

— Hai, zi! Glumeşti când spui asta sau nu?

Judith ridică din umeri.

— Este o chestiune de perspectivă. Pentru mine, e cel mai drăguţ om din lume, tatăl iubitor al prietenei mele, cel mai bun prieten al tatălui meu. Sincer, e ca un ursuleţ de pluş foarte mare.

— Dar pentru cei care nu fac parte din familia lui?

întrebă el.

— Presupun că există persoane care se tem de el, deşi nu-mi pot imagina de ce.

Nathan mârâi.

— Eu pot. L-am văzut culcând patru bărbaţi la pământ acum două seri. Pumnii lui sunt adevărate arme mortale.

— Ei, asta o ştie toată lumea. Şi el, şi tata sunt pugilişti excelenţi. Cei mai buni. Şi asta de ani de zile. O abilitate pe care au moştenit-o de pe vremea când erau cei mai mari crai din Londra.

— Ai măcar idee ce spui? Boxul şi sedusul femeilor nu au nicio legătură una cu cealaltă.

— Ba sigur că au, când te gândeşti cât de des erau provocaţi la duel de soţii înşelaţi! Dar nu voiau să omoare un om doar pentru că nefericitul se întâmpla să aibă o nevastă necredincioasă, aşa că preferau să mute cea mai mare parte a acestor provocări în ring. Oricum, tot ei câştigau.

Nathan făcu un pas spre ea.

— Aş fi crezut că astfel de chestiuni lumeşti nu ajung la nişte urechi atât de delicate ca ale tale.

Judith dădu înapoi. Oare subiectul pe care îl adusese în discuţie era motivul pentru care ochii lui verzi deveniseră atât de senzuali? Pulsul i se acceleră. Trase adânc aer în piept, ca să se calmeze, dar zgomotul îi sună ca un suspin până şi ei.

Spuse pe nerăsuflate:

— Era ceva ştiut de toată lumea, nu un secret de familie.

El continua să se apropie de ea.

— Familia ta are secrete?

Ea continua să se dea înapoi, să se îndepărteze de el.

— Orice familie are secretele ei, dar îmi imaginez că nu chiar atât de multe pe câte ai tu.

Ea se gândi preţ de-o clipă să rămână locului. Încerca

să o facă să-i fie frică? Să se teamă că era sigură acolo cu el? Poate că nu fusese chiar cea mai strălucită idee, având în vedere că omul ăsta avea propriile lui secrete de ascuns şi ea era singura care i le cunoştea.

Continua să se retragă din faţa lui, dar dădu peste ceva. Împiedicându-se, se trezi brusc aşezată pe o ladă. Nathan făcu un pas înapoi, ca şi cum tocmai obţinuse rezultatul pe care şi-l dorea, şi spuse pe un ton uşor amuzat:

— Dacă nu vrei să te bagi, nu te băga!

O făcuse intenţionat? Simţi numaidecât că o apucă nervii, privindu-l cum se îndepărta. Tocmai se pregătea să-l ia la rost pentru că încercase să o sperie, când Nathan se opri şi adăugă:

— Sau poate vrei sărutul ăla despre care discutam... Aruncă o privire în jur. Îl vrei?

Voise doar să o sărute? Ar fi putut fi mai clar.

— Categoric nu! spuse ea pufnind.

El se întoarse din nou cu faţa spre ea şi zise:

— Nu fi aşa indignată, drăguţă. Voiam doar să-ţi arăt diferenţa.

— Ce diferenţă?

— Dintre sărutul contrabandistului tău şi al meu, răspunse el. M-am gândit că ar putea fi un mod mai plăcut de a clarifica confuzia pe care ai făcut-o.

— Mă îndoiesc că ar fi cea mai mică diferenţă.

Nathan râse.

— Aşa bun a fost?

Judith ridică dintr-o sprânceană.

— Să înţeleg că te crezi mai bun?

El ridică din umeri.

— Nimeni nu se plânge, dimpotrivă. Aşa că poate vrei să te gândeşti la oferta mea – în loc să te temi că un contrabandist ar putea să-ţi rupă gâtul, ca să nu-i dezvălui secretul. La asta te-ai gândit, nu-i aşa?

— Şi asta nu e o ameninţare subtilă?

— Nu, nu te-aş ameninţa niciodată. Ba chiar cred că te-aş proteja până la ultima suflare.

Reuşi să o surprindă.

— De ce?

— Pentru că nu există decât puţine motive pentru care merită să mori: familia, ţara… şi dragostea unei femei frumoase.

De ce-i spunea asta? Ca să îi dea de înţeles că s-ar fi putut aprinde ceva romantic între ei dacă-i păstra secretul? Dar nu-i aşteptă răspunsul. Se întoarse în schimb la treaba lui, fără să o mai bage în seamă. Scoase prelata din ladă şi o aruncă în mijlocul calei, înainte de a începe să o desfacă.

Judith îl privea şi vedea cât de eficient lucra. Nu exista nici cea mai mică pauză care să sugereze că nu ştia exact ce făcea, ceea ce o obliga să admită că, într-adevăr, învăţase tâmplărie la un moment dat. Dar oare chiar avusese această îndeletnicire timp de trei ani, aşa cum îi spusese lui James? Când să fi avut timp de asta dacă, cu cinci ani în urmă, se ocupa deja de contrabandă? Foarte bine, conchise ea, poate că nu făcuse contrabandă chiar tot timpul, dar, cu siguranţă, fusese ocupaţia lui cea mai recentă. Recunoscuse că avusese o corabie – presupunând că ce-i spusese unchiului ei era adevărat.

Nu-şi putea dezlipi privirea de el, fascinată de felul în care i se mişcau muşchii în timp ce se muta dintr-o parte în alta. Avea muşchi prea bine dezvoltaţi pentru un marinar de rând. Deşi trebuia să admită că îl putea vedea în postura de căpitan al propriei nave. O construise oare singur? Aşa învăţase tâmplărie? Atunci, cine-l învăţase să navigheze?

Dumnezeule, avea atât de multe întrebări! Una ducea la alta. Şi totuşi, nu îi adresă niciuna, ba chiar se trezi că respira cu dificultate văzându-l cum îşi aruncă pe jos cămaşa şi începe să bată cuiele în primele scânduri ce aveau să alcătuiască platforma. Pieptul îi strălucea, deja

acoperit de sudoare.

I se făcuse şi ei cald. Îşi scoase haina şi o aşeză pe lada pe care stătea.

— În plus, îmi vin în minte lucruri mult mai plăcute pe care le-aş putea face cu gâtul tău, zise el brusc, ca şi cum conversaţia dintre ei nici nu s-ar fi întrerupt. Apoi: Nu roşeşti?

Ea îşi dezlipi privirea de pieptul lui şi văzu că se uita din nou la ea şi că o surprinsese privindu-l. Asta chiar o făcu să roşească. Dar oare şi el chiar se gândise tot timpul ăsta la gâtul ei?

— Nu au fost doar doi donjuani în familia mea, aşa că nu mai are ce să mă facă să mă simt stânjenită.

— S-ar părea că eu stau ceva mai bine, zise el, râzând înfundat.

— Încerci în mod intenţionat să mă faci să mă simt stânjenită, aşa că încetează!

— Nu în mod intenţionat. Sau crezi că mi se întâmplă frecvent să vorbesc cu domnişoare rafinate, aşa ca tine? Crede-mă, femeile pe care le cunosc eu nu roşesc. Zâmbi larg, apoi continuă pe un ton serios: Ce te-a făcut să crezi aseară că mi-ai mai auzit vocea undeva – cu excepţia ocaziei de acum cinci ani, pentru că a trecut prea mult timp de atunci ca să-ţi mai poţi aminti aşa ceva?

— Nu a fost vocea ta, recunoscu ea, ci faptul că mi-ai zis „drăguţă”. Şi contrabandistul mi-a spus la fel.

— Şi crezi că nu este un cuvânt des folosit? Chiar crezi că eu sunt singurul bărbat care-i spune aşa unei femei?

— Dacă nu eşti contrabandist, atunci ce eşti?

— După cum s-a stabilit deja, sunt proprietar de corabie şi tâmplar. Ar trebui să te mulţumeşti cu asta.

— Dar ai spus că eşti aici doar ca să câştigi o pâine, îi aminti ea. Îţi dai seama că o singură minciună face ca tot ceea ce ai spus să pară suspect?

Nathan râse din nou.

— Eşti foarte bănuitoare, pentru o fată atât de tânără. O domnişoară de familie bună aşa ca tine… Cum se face că ştii măcar cum stă treaba cu contrabandiştii?

— Ai fi uimit să afli în ce au fost implicaţi unii dintre membrii familiei mele.

— Ca de pildă?

— Nu eu îmi dezvălui secretele aici, ci tu.

— Nu în timp ce lucrez.

Judith îl ignoră şi răspunse:

— Chiar poţi să termini ringul într-o zi, cum i-ai spus unchiului?

— Da, chiar dacă ar fi trebuit să tai cheresteaua, dar nu e cazul. Artie a spus că a luat toate materialele de la un om care se ocupă cu construirea de ringuri, aşa că totul este deja tăiat şi trebuie doar asamblat. Te temi să nu cad în dizgraţia unchiului tău dacă-l dezamăgesc?

— Nu, când o să se întâmple asta, mă îndoiesc că o să aibă vreo legătură cu abilităţile tale de tâmplar.

— Ba o să aibă, dacă-mi tot distragi atenţia.

Judith îşi înăbuşi un surâs şi spuse:

— Eu nu spuneam nimic. Tu ai început să vorbeşti despre gâturi.

Nathan pufni, dar continuă să lovească dur cu ciocanul, chiar şi când întrebă, câteva minute mai târziu:

— Cât de des se întâmplă ca tatăl sau unchiul tău să piardă provocările despre care vorbeai?

— N-au pierdut niciodată.

— Niciodată? Nici când au fost luaţi prin surprindere?

— Cine-ar îndrăzni să facă asta?

El nu se arătă încântat de răspunsuri, dar, fiindcă se părea că putea să lucreze şi să converseze în acelaşi timp, Judith continuă, aducând în discuţie un alt subiect:

— N-am ce zice, ai găsit o scuză foarte bună, ca să nu recunoşti că fugi de lege.

— Ce scuză?

— Faptul că te duci după corabia furată? Ai construit-o tu?

— Nu, am moştenit-o de la tatăl meu, acum doi ani.

— Aşadar, faci contrabandă de doar doi ani?

Strecură capcana, sperând să-l păcălească şi să-l facă să spună adevărul, în timp ce era concentrat asupra muncii lui. Dar el nu căzu în plasă.

Ridică privirea spre ea şi spuse:

— Ţi-am spus că te înşeli, dar pari totuşi foarte curioasă în legătură cu persoana mea. Aşa că ce-ar fi să cădem la învoială? O să-ţi răspund la întrebări pe parcursul călătoriei noastre, dacă răspunzi şi tu la câteva dintre întrebările mele. Şi dacă putem cădea de acord să ne păstrăm secretele unul celuilalt.

— Eu nu am niciun secret care m-ar putea trimite la închisoare, spuse ea, pe un ton înţepat.

Nathan ridică din umeri.

— Nici eu nu am. Dar, dacă nu vrei să cădem la învoială, n-ai decât.

— Nu te grăbi, n-am spus asta. Să fie clar: te oferi să-mi spui povestea vieţii tale, versiunea adevărată, dacă sunt de acord să păstrez doar pentru mine tot ce aflu?

— Va trebui să faci mai mult decât atât. Nu poţi spune nimănui că ne-am mai întâlnit până acum. Asta va trebui să fie secretul *nostru.*

— Dar verişoara mea, Jack…

— Nimănui!

Ea închise gura, cu zgomot. Nu era sigură că putea ţine secrete faţă de Jack şi cu siguranţă nu îşi dorea aşa ceva, căci îşi spuseseră dintotdeauna totul.

Supărată, zise:

— S-ar părea că ieşi mai avantajat tu din înţelegerea asta. Va trebui să mă gândesc la ceva care să echilibreze balanţa.

— Aşadar, avem o înţelegere?

— Avem.

Se ridică să-i strângă mâna, dar auzi pe cineva strigând-o.

— Trebuie să plec. Mă strigă Jack.

— E o voce de femeie.

— Da, este, dar n-avem timp să-ţi explic.

— Avem timp pentru asta.

Se îndrepta deja grăbită spre scară şi nu avea de gând să se oprească şi să-l întrebe la ce se referea. Aşa că nu îl văzu când lăsă ciocanul şi se întinse după ea. Dar, dintr-odată, o ţinea într-un mod destul de intim, cuprinzând-o cu un braţ pe după talie şi cu celălalt pe după spate, sprijinindu-i ceafa cu mâna lui. Se simţi uşor aplecată pe spate, şi buzele lui se mişcară uşor peste ale ei.

O ţinea într-o poziţie atât de clasică, chiar romantică! Totuşi, gândul care-i trecu prin minte fu că îi fura din nou un sărut. Dar, de data asta, ştia cine era hoţul – nu un vagabond fără chip, ci un ticălos incredibil de chipeş. Aşa că, în clipa în care făcu ceea ce ştia că trebuia să facă şi încercă să îl împingă la o parte de lângă ea, nu se strădui prea tare, iar mâinile ei ajunseră să alunece pe pieptul lui gol şi să i se aşeze pe umeri. Şi, înainte să poată încerca din nou, modul plăcut în care buzele lui se mişcau peste ale ei îi trezi nişte senzaţii atât de vibrante, încât nu-şi mai dori să se retragă din strânsoarea lui.

Experienţa era pur şi simplu prea senzuală, felul în care el îi despărţi buzele cu ale lui, îi trase buza de jos între dinţi şi i-o muşcă uşor, apoi îşi trecu limba peste ele, înainte de a o atinge jucăuş pe a ei. O strânse mai tare şi o sărută mai adânc, făcându-i inima să-şi iasă din ritm şi stârnind un val de căldură care-i cuprinse tot trupul.

Complet cufundată în ceea ce îi făcea, Judith fu surprinsă în clipa în care Nathan îi dădu drumul şi se trezi stând în capul scărilor, fără ca el să o mai susţină. Deschise brusc ochii şi îl văzu privind-o într-un mod curios, pe care

nu-l putea înţelege.

— A fost vreo diferenţă? întrebă el.

De asta o sărutase?

— Ştii foarte bine că a fost o diferenţă, pentru că ştii cât de scurt a fost celălalt sărut şi că s-a terminat aşa!

Nu îl lovi la fel de tare pe cât o făcuse atunci, în casa cea veche. Şi probabil că acesta fu şi motivul pentru care Nathan izbucni în râs.

— Să înţeleg că înţelegerea a picat?

— Nu, dar promit că o să mă gândesc la ceva foarte neplăcut pentru tine, cu care să echilibrez balanţa în înţelegerea asta – pe lângă faptul că o să-mi spui adevărul.

— Mă îndoiesc că orice are legătură cu tine ar putea fi neplăcut, drăguţă.

— Chiar dacă îţi cer să fii la dispoziţia mea şi să-mi faci toate toanele?

Nathan zâmbi larg.

— Se pare că şi aşa tot eu ies în avantaj.

— N-aş fi atât de sigură, pufni Judith.

— Oh, eu da. Cât timp nu îmi creează probleme cu căpitanul, sunt la comanda ta. Vrei să pecetluim înţelegerea cu un alt sărut?

Judith nu-i răspunse, ci începu să urce scările. Îl distrase mai mult decât suficient pentru o singură zi. La următoarea întâlnire, ea avea să fie în avantaj. Şi urma să aibă grijă ca lucrurile să rămână aşa.

Capitolul 16

— Pare singură şi tristă, îi spuse Judith lui Jacqueline.

O priveau pe Catherine Benedek, care tocmai apăruse pe punte, cu părul castaniu strâns atât de sever în cocul de la spate, încât vântul nu i-l răvăşise încă.

— Şi de ce ne interesează asta pe noi? întrebă Jacqueline.

Ronţăind din nişte pateuri, stăteau aşezate pe una din treptele dintre punţi, trase într-o parte în aşa fel încât marinarii să se poată mişca liber încolo şi-ncoace, fără să le ceară să se dea la o parte.

Judith nu-şi revenise încă după efortul de care fusese nevoie pentru a o minţi pe Jack când aceasta o întrebase unde fusese.

Şi avea obrajii roşii ca focul din această cauză.

Dar Jacqueline îi luase deja mâna ca să o conducă spre trepte, aşa că nu observase.

Dumnezeule mare, ajunsese să o mintă pe Jack! Înainte să urce înapoi pe punte, Judith fugise în bucătărie, de unde adusese nişte pateuri. Avea nevoie de un pretext, ca să-i poată explica lui Jack de ce nu o găsise deja acolo. Îi întinsese pateul lui Jack şi-i spusese:

— M-am dus la bucătărie după astea.

Şi totuşi, era încă în agonie. *Cum* avea să poată ţine un secret faţă de prietena ei cea mai bună, atunci când nimeni pe lume nu o cunoştea mai bine ca Jack?

Dar misterioasa Catherine Benedek se dovedea foarte utilă în a o face să mai uite de secrete, şi de săruturi, şi de foste fantome – cel puţin pentru o vreme.

— Nu eşti curioasă ce-i cu ea?

— După ce-am auzit-o cum ţi-a vorbit aseară, în faţa cabinei? Nu.

— Eu da. Cine ţipă aşa fără niciun motiv?

— Ea.

Judith îşi dădu ochii peste cap.

— Hai să ne prezentăm.

— Bine. Dar, dacă mai ţipă o dată, să ştii că o arunc peste bord.

Jack azvârli ce-i mai rămăsese din pateu peste parapet şi îşi scutură mâinile de pantaloni în timp ce se

ridica. Îşi pusese deja costumul de corabie – pantaloni bufanţi, o cămaşă largă şi o eşarfă roz pe cap, care-i ţinea bine strâns părul lung şi blond. Şi nu se obosea cu pantofi sau cizme, preferând să meargă în picioarele goale. Îşi comandase trei seturi de haine pentru călătorie şi comandase încă trei pentru Judith, deşi verişoara ei îi spusese că nu avea să le poarte. Amândurora le plăcea foarte mult să călătorească pe mare, dar, spre deosebire de Jack, Judith nu avea nicio dorinţă de a ajuta la manevrarea corăbiei.

— Abia te-ai atins de pateu, spuse Judith, în timp ce-şi scutura la rândul ei mâinile. Te simţi bine?

— Cred c-ar fi trebuit să mă abţin de la laptele proaspăt pe care mi l-a adus Nettie aseară. Am dormit prea mult din cauza lui şi acum mă simt cam înceată. Asta-i tot.

— Nettie mi-a adus şi mie un pahar de lapte, dar nu am dormit mai mult din cauza asta. Aşa că nu cred că-i de la lapte. Eşti sigură că nu te-ncearcă vreo răceală? Ai febră?

Jacqueline îi dădu mâna la o parte când Judith încercă să-i atingă fruntea.

— Nu te mai agita atâta, *mami.* Sunt bine.

— Nţ-nţ, făcu Judith. Mătuşa George te-ar trimite înapoi în pat. Am vrut doar să văd dacă ai febră.

— Nu am. Acum, hai, facem odată cunoştinţă cu scorpia aia?

Aproape că ajunseseră lângă femeia elegant îmbrăcată, aşa că

Judith spuse în şoaptă:

— Fii drăguţă!

Apoi făcu prezentările.

Un zâmbet cald dezvălui faptul că femeia era, la urma urmei, drăguţă.

— Eu sunt Catherine Benedek. Mă bucur să vă pot cunoaşte în circumstanţe mai plăcute.

— Aşadar, nu eşti mereu atât de nesuferită? întrebă

Jacqueline direct.

Luată prin surprindere, Catherine le asigură:

— Nu, doar atunci când mă încearcă durerile, aşa ca ieri. Mă durea înfiorător capul. Din cauza lipsei de somn, îmi imaginez. Mă grăbeam să ajung la cabina mea ca să iau nişte laudanum. Îmi cer scuze pentru reacţia mea.

— Încă ai accent american, observă Jacqueline. N-ai stat prea mult în Europa?

— Ba da, răspunse Catherine, şi tristeţea reveni în ochii ei de culoare gri-deschis. Dar mama mea era din America, aşa că…

— Era? o întrerupse Jacqueline.

— Da. A murit recent, în incendiul care l-a luat şi pe tatăl lui Andrássy.

Da, asta cu siguranţă explica tristeţea lui Catherine, îşi zise Judith.

— Cât de îngrozitor! Condoleanţele mele, zise ea.

— Eşti foarte amabilă, răspunse Catherine. Dar presupun că am accentul mamei mele. Sunt surprinsă că ai remarcat.

— Mama lui Jacqueline este americancă, la fel şi cinci dintre unchii ei, îi explică Judith.

— Asta e motivul pentru care mergem în America. Ne facem un debut în Connecticut, ca să mulţumim acea parte a familiei ei. Apoi ne mai facem unul în Anglia, pentru cealaltă latură a familiei. Mie abia dacă mi-au dat voie să vin cu ea, în ultima clipă. Sunt destul de nepregătită. Întreaga mea garderobă încă trebuie pusă la punct, în special la tivuri.

Catherine se lumină la faţă.

— Oh, Andrássy v-a spus că-mi place să cos? Aş fi încântată să te ajut.

— N-aş vrea să te deranjez.

— Dimpotrivă, mi-ai face o favoare. Aş mai scăpa de plictiseală. Promite-mi cel puţin că o să te mai gândeşti.

Judith zâmbi larg.

— Desigur.

Zâmbetul rămase pe buzele lui Catherine, ceva mai larg acum.

— Ce motiv plăcut pentru o călătorie. Şi eu am rude în America, deşi Andrássy nu crede că tatăl meu ar mai putea fi în viaţă, după atâţia ani.

— Dar tu crezi?

— Da, cred. S-a presupus doar că a murit, după ce corabia lui s-a scufundat pe coasta Floridei. Dar au existat supravieţuitori ai naufragiului, care s-au întors în Savannah, unde locuiam noi. Poate că şi tatăl meu a supravieţuit. Poate că era rănit şi a rămas undeva să se recupereze. Aşa s-ar explica de ce nu s-a întors acasă. Poate chiar s-a întors, mult mai târziu, a aflat că plecasem, dar nu a ştiut unde să ne caute.

— Atunci, după tine, căsătoria dintre mama ta şi tatăl lui Andrássy nu a fost legală? întrebă Jacqueline.

— Eu aşa cred. Dumnezeu s-o ierte, a fost o prostie şi o ruşine din partea ei să se recăsătorească atât de repede. Am urât-o mulţi ani pentru asta.

— Serios? Ţi-ai urât mama?

Judith interveni, înainte ca Jack să o calce iar pe bătături pe femeia din faţa lor.

— Furia poate fi uneori luată drept ură. Este însă de înţeles că ai fost furioasă pe mama ta pentru că a renunţat la tatăl tău, când tu încă te gândeai că ar putea fi în viaţă.

— Îţi mulţumesc pentru înţelegere, zise Catherine şi-i zâmbi lui Judith. Nu trecuse decât o lună când mama a făcut bagajele şi mi-a spus că plecăm în Europa. Mi-a zis doar că mergeam să vizităm o veche prietenă de-a mamei ei, în Austria. Dar, la trei luni după ce am ajuns acolo, l-a întâlnit pe conte, care se afla în oraş cu afaceri, şi s-a căsătorit cu el. Trei luni! Apoi am fost forţată să trăiesc în ţara lui înapoiată, unde abia dacă întâlneşti pe cineva care

să vorbească engleza.

— Îmi pare – *ne pare* rău, zise Judith.

Dar Jack strică totul, adăugând:

— Mie mi se pare interesant. O viaţă nouă, într-o ţară atât de diferită de a noastră! Nu ai niciun pic de simţ de aventură?

— Aventură? Glumeşti?

— Se pare că nu, zise Jacqueline, sec.

Catherine nu păru să observe tonul lui Jacqueline şi schimbă subiectul.

— Nu semănaţi deloc a ţigani, zise ea. Nu aşa ca Andrássy.

— Te-ai fi aşteptat să semănăm, ţinând cont cât de departe în genealogia noastră a fost Anna Stephanoff? întrebă Jacqueline.

— Aveţi totuşi ochii ca el, observă Catherine. Chiar şi forma exotică.

— Doar câţiva dintre noi mai au părul negru şi ochii despre care vorbeşti, spuse Judith.

— Dar talentele?

Judith se încruntă.

— Ce anume vrei să…?

Dar râsul lui Jack o întrerupse.

— Cred că se referă la prezicerea viitorului şi la alte astfel de talente pentru care sunt renumiţi ţiganii.

Dintr-odată, Catherine păru foarte agitată.

— Da, chiar aşa. Aveţi vreuna din voi un har aparte? Sau altcineva din familie? L-am implorat pe Andrássy să vă întrebe, dar el nu crede în astfel de lucruri.

— Nici noi nu credem, zise ferm Jacqueline.

Femeia păru atât de dezamăgită, încât lui Judith i se făcu milă de ea.

— Cei din familia noastră au, ce-i drept, un noroc aparte, dar nimeni nu i-ar spune un har ţigănesc.

— Şi totuşi, poate că asta este, se grăbi să spună

Catherine. Poţi să-mi explici?

Jack o privea cu ochii mari, dar Judith continuă:

— Ei bine, de exemplu, unchiul nostru Edward se pricepe foarte bine la investiţii, dar numai unii oameni zic că e noroc. Alţii îl consideră o persoană foarte priceputǎ când vine vorba despre chestiuni financiare. Verişoara noastră Regina este foarte bună la format perechi. Bărbaţii şi femeile care ajung să fie împreună datorită ei sunt de cele mai multe ori foarte fericiţi unul cu celălalt. Tatăl meu şi fratele lui Jack, Jeremy, care au şi trăsăturile ţigăneşti despre care vorbeam mai devreme, au avut întotdeauna noroc la femei, iar acum sunt foarte fericiţi în căsnicie. Dar, din nou, ăsta nu poate fi considerat un har. Şi…

— Şi asta e tot! se amestecă Jacqueline, terminând în locul ei. Acum e rândul tău să ne spui se anume te aştepţi să auzi şi de ce.

— Nu este evident? Speram să mă puteţi ajuta să-mi găsesc tatăl. Am de gând să încep căutarea din Savannah, dar, pentru că în afară de mine şi de mama nu avea pe nimeni în oraş, e puţin probabil să mai fie acolo. Rutele lui comerciale se întindeau între Savannah şi Caraibe, unde locuise înainte să o cunoască pe mama. Mă îngrozesc la gândul că va trebui să vizitez toate porturile din Caraibe ca să-l găsesc. Speram cel puţin să mă puteţi asigura că mai trăieşte, *undeva.*

Jacqueline ridică dintr-o sprânceană.

Judith văzu că interlocutoarea lor începea să devină agitată şi se grăbi să spună:

— Eu zic să-ţi asculţi instinctul şi să începi să cauţi din Savannah. Sincer, chiar pare locul cel mai logic din care să începi. Nu am nicio îndoială că vei găsi acolo informaţii noi despre tatăl tău. Acum te rog să ne scuzi, încă mai avem de despachetat.

Jack o târî pe Judy după ea, mormăind îmbufnată:

— Trebuia să ascultăm toată povestea vieţii ei?

— Eram politicoase, îi răspunse Judith. Şi, chiar aşa, de ce m-ai întrerupt?

— Pentru că erai pe punctul să-i spui despre Amy, iar asta nu e treaba ei.

— Vorbeam doar despre noroc, zise Judith supărată. Iar Amy chiar e absolut fenomenală, trebuie să recunoşti.

— Da, dar atâta tot. Să nu crezi nicio clipă că poţi avea încredere în Catherine, Judy. Şi, dacă vrei să ştii, nici în Andrássy nu am deplină încredere.

— Chiar aşa?

— Nu ţi se pare că a fost puţin prea convenabil felul în care a apărut la uşa noastră, chiar în noaptea de dinaintea plecării, ca să ajungă apoi cu noi pe corabie? Faptul că are ochii ca ai tăi nu înseamnă că ţi-e, obligatoriu, rudă.

Judith râse.

— Ai uitat faptul că ştie totul despre familia Stephanoff.

— Dintr-un jurnal pe care ar fi putut să-l găsească pur şi simplu oriunde, după care să se hotărască să se folosească de informaţiile aflate pentru a-şi servi scopurile infame.

Judith râse din nou.

— Nu crezi asta!

— Bine, poate că nu infame. Şi poate că este totuşi înrudit cu noi. Dar asta nu înseamnă că nu pune ceva la cale. Aşa că ai grijă ce spui şi faţă de unul şi faţă de celălalt. Nu e cazul să dezvăluim secrete de familie doar pentru că tânărul conte *pare* cine zice că e.

Chiar trebuia să aducă vorba despre secrete, tocmai acum, când Judith *avea* la rândul ei un secret atât de mare?

Capitolul 17

— Unde este Jacqueline? o întrebă Andrássy pe Judith, când aceasta sosi singură la cină, în cabina căpitanului.

— Vine şi ea. Nu se simte prea bine azi. A dormit prea mult azi-dimineaţă, apoi din nou la somnul de după-amiază.

Georgina se încruntă.

— Sper că nu e vreo boală, nu?

— Nu are febră, îşi asigură Judith mătuşa. Am verificat.

— Probabil e doar agitaţia din ultimele zile, spuse James. Apoi adăugă, ca să-şi liniştească soţia: Eu nu mi-aş face griji, draga mea.

— Orice-ar fi, nu-i sugeraţi să se ducă înapoi în pat, zise Judith, zâmbind larg. E destul de nervoasă că a petrecut prea mult timp acolo astăzi.

După această observaţie, Andrássy era singurul care mai părea îngrijorat. Judith se întrebă din nou dacă nu cumva nou-găsitului lor verişor i se aprinseseră călcâiele după prietena ei. Dar Jack sosi câteva minute mai târziu, cu ochii scânteietori şi cât se poate de vioaie, întruchiparea sănătăţii. Îi salută veselă pe toţi, şi, la doar câteva minute după aceea, Artie şi Henry aduseră mâncarea, aşa că toată lumea se aşeză la masă.

Andrássy, din nefericire, fusese aşezat în faţa fetelor, fix între James şi Anthony, ceea ce nu era prea convenabil pentru el. De fapt, ţinând cont de ce-i spusese Jacqueline după prânz, Judith bănuia că pe Andrássy îl aştepta un adevărat interogatoriu. Plină de ea, Jack îi adusese la cunoştinţă faptul că nu era sigura care avea rezerve în ceea ce-l privea pe Andrássy. Îi auzise pe taţii lor discutând despre acelaşi lucru. Fireşte, tatăl *lui Jack* era cel care-i împărtăşea suspiciunea cum că poate Andrássy nu ar fi cine pretindea a fi. Pe de altă parte, când crezuse vreodată James Malory ceva, fără să cerceteze? Era o trăsătură rămasă din tinereţea lui, din cei zece ani în care răscolise mările şi oceanele: era mai întâi bănuitor şi abia apoi

agreabil – eventual.

În cele din urmă, Georgina fu cea care, fără să vrea, porni interogatoriul lui Andrássy, întrebându-l:

— Sora dumitale nu a vrut nici azi să ni se alăture la cină?

— Nu i-am spus să vină.

Georgina privi spre scaunul gol de la masă.

— De ce nu?

Încă o întrebare nevinovată. Pe de altă parte, Georgina era cea mai încrezătoare fiinţă cu putinţă, exact opusul soţului ei. Aşadar, era evident că James nu-i împărtăşise soţiei sale îndoielile pe care le avea, ci doar fratelui său.

— După cum v-am spus şi seara trecută, Catherine are diverse dispoziţii şi nu este întotdeauna cea mai plăcută companie, explică Andrássy.

Şi nu voia să-şi supună noua familie toanelor surorii lui? Judith se simţi obligată să spună:

— Am văzut-o într-o astfel de stare, dar orice persoană devine irascibilă când are o durere puternică de cap, inclusiv eu. Însă eu şi Jack am avut o conversaţie foarte plăcută cu ea, când se simţea mai bine.

— N-aş zice că a fost chiar *plăcută,* se amestecă Jack.

— Nu a fost neplăcută, insistă Judith.

— E o chestiune de preferinţe, mormăi Jack, în aşa fel încât doar verişoara ei să o audă.

James îi aruncă o privire mustrătoare fiicei lui, înainte de a-i spune lui Andrássy:

— Aşadar, ai descrie-o pe sora dumitale drept o fire temperamentală? Multe femei sunt mai aprinse, inclusiv Jack a mea.

Jacqueline râse, fără îndoială luând comentariul tatălui ei drept un compliment.

Dar Andrássy spuse:

— Nu m-am gândit niciodată în felul ăsta, doar că,

uneori, poate fi foarte prost dispusă. O casă nouă, un tată nou când nu renunţase încă la speranţa de a-l găsi pe cel adevărat... A fost o perioadă dificilă atunci când ea şi mama ei au venit să locuiască la noi.

— Ce s-a întâmplat cu tatăl ei? întrebă Katey.

Judith nu mai ascultă, fiindcă partea asta ea şi Jack o aflaseră deja de la Catherine. Spera totuşi ca Jacqueline să observe că povestea era în mare aceeaşi, ceea ce o făcea cu atât mai credibilă. Cine ar fi putut inventa aşa ceva? Dar mintea îi zbură iute la Nathan Tremayne. *El* ar fi putut. Părea să fie foarte talentat la brodit poveşti, poveşti în care să pară mai degrabă un erou şi nu un ticălos, cum era de fapt.

Se întrebă dacă îşi terminase treaba din cală. Probabil că nu, având în vedere că, aproape sigur, nu era *cu adevărat* tâmplar. Orice om putea învârti un ciocan, dar se pricepea să construiască un ring în toată regula? Dumnezeule, spera ca tatăl şi unchiul ei să nu se rănească atunci când aveau să urce în ring şi acesta avea să se prăbuşească.

De ce nu-i spunea odată tatălui ei adevărul despre contrabandistul ăla, ca Nathan să-şi petreacă restul călătoriei închis, aşa cum merita? Nu ar fi trebuit să cadă la nicio învoială cu el, fapt ce nu făcea altceva decât să-i dea mai mult timp ca să scornească minciuni. Pe de altă parte, dacă nu ar fi trebuit să ţină secretul faţă de Jack, s-ar mai fi simţit atât de tulburată? Şi de ce naiba îşi dorea acum să găsească un pretext să se ridice de la masă şi să se ducă în cală, ca să vadă ce mai făcea el?

Privi de cealaltă parte a mesei la Andrássy, care spunea:

— Acesta e motivul pentru care a fugit de atâtea ori de acasă în copilărie. Încerca să se întoarcă în America, unde a crescut, ca să-şi caute tatăl.

— În loc s-o plimbi prin lumea largă, căutând un om

care ar putea fi de mult oale şi ulcele, de ce nu-i găseşti mai bine un soţ? sugeră Anthony.

— I-aş găsi dacă aş crede că asta ar face-o fericită. Dar, până nu se lămureşte odată această chestiune cu tatăl dispărut, mă îndoiesc că ar putea fi fericită într-o căsătorie.

— Aşadar, chiar te preocupă fericirea ei? întrebă James.

— Desigur, zise Andrássy, părând oarecum insultat de întrebare. Crizele pe care le-a avut în copilărie erau de înţeles. Nici măcar nu mă deranjează temperamentul ei. După cum spuneaţi, nu e ceva nemaiîntâlnit. Multe femei sunt aşa. Doar că poate fi uşor jenant atunci când izbucneşte în public. Voiam să vă previn în legătură cu acest lucru, ca să nu vă simţiţi ofensaţi dacă se va întâmpla să fiţi martori la o astfel de scenă regretabilă. În urma incendiului, nu i-a mai rămas nimic. Şi nu mă mai are decât pe mine. Dar este povara mea, nu a voastră.

— Ai de gând să reconstruieşti? întrebă Georgina.

— Poate că da, într-o zi. Dar dorinţa mea este să mă întorc în Austria, unde am făcut şcoala, şi să-mi continui studiile. Pictez.

— Eşti artist?

— Mă străduiesc. Sper să ajung mai bun cu timpul. Dar nu pot face nimic cu viaţa mea până când nu o rezolv pe a surorii mele.

— O povară ca aceasta pe care o porţi tu pe umeri poate ucide inspiraţia, zise James, gânditor.

— Ce nu înţeleg eu este de ce faci atât de multe sacrificii când nici măcar nu există vreo legătură de sânge între voi. Nu te simţi ofensat, băiete, dar mie-mi lasă impresia că îţi forţează cumva mâna. Aşa că trebuie să te întreb: Te şantajează cu ceva? E ceva ce nu ne-ai spus?

— James! protestă Georgina.

Dar Andrássy râse.

— Mă bucur că simţiţi că puteţi vorbi atât de deschis

cu mine. Dar gândiţi-vă: sunt ultimul din linia Benedek, dar nu ultimul din linia Mariei, şi totuşi nu aş fi ştiut niciodată asta dacă Catherine nu ar fi găsit jurnalul stră-străbunicului meu. Aşa că, atunci când m-a implorat să o ajut să-şi găsească părintele dispărut, nu m-a lăsat inima să o refuz, când mă pregăteam eu însumi să pornesc într-o căutare asemănătoare. În căutarea familiei. Andrássy privi în jurul mesei, şi un zâmbet cald îi luminã chipul. Voi, cei din familia Malory, sunteţi mult mai mult decât mi-aş fi putut imagina. M-aţi primit fără nicio reţinere.

Jacqueline fu singura care păru să aibă un aer oarecum vinovat în faţa acestui comentariu.

— Dar tatăl meu a transformat-o pe Catherine într-un membru de familie apropiat. În ciuda bătăilor de cap pe care i le-a dat, nu a regretat niciodată, pentru că mama ei l-a făcut fericit.

— Este chiar atât de simplu? Obligaţie, responsabilitate şi sentimentul că îi eşti dator?

— Pare ceva ce te-ar convinge şi pe tine, James, zise Georgina, privindu-l pieziş. Oh, stai! S-a întâmplat deja! Sau nu din aceleaşi motive ai ajutat-o pe Gabrielle Brooks?

James râse.

— Vinovat.

— Ca să nu mai spunem că ai ajuns într-o închisoare de piraţi din cauza asta.

— Gata, te-ai făcut înţeleasă, George.

Nimeni nu se grăbi să-i explice lui Andrássy acest schimb de împunsături, însă era un subiect sensibil – familia Anderson, familie înstărită, constructoare de nave şi cu o considerabilă flotă comercială, avea acum în sânul ei foşti piraţi, şi asta pe ambele maluri ale Atlanticului. Unul de mult retras (soţul Georginei, James) şi celălalt transformat în vânător de comori (socrul lui Drew, Nathan Brooks), dar totuşi amândoi vinovaţi de a fi provocat un adevărat haos pe mare la vremea lor.

Judith ghidă conversaţia înapoi la eforturile lui Andrássy de a-şi ajuta sora vitregă, spunându-i:

— Cred că e admirabil ceea ce faci. I-ai dat o speranţă, nu-i aşa?

— Da, aşa cred. Dar mă tem că încă trebuie să înveţe să fie răbdătoare.

Jacqueline deschise gura, dar Judy o ciupi pe sub masă, ştiind că verişoara ei se pregătea să spună că ele două făcuseră deja cunoştinţă în mod direct cu nerăbdarea lui Catherine, căreia îi intrase în cap ideea că un Malory înzestrat cu har ţigănesc ar fi putut-o ajuta mai mult decât Andrássy… Asta nu avea să se întâmple însă, aşa că, prin urmare nu era necesar ca subiectul să fie adus în discuţie.

Îi spuse lui Andrássy:

— Poate nu o să se întâmple dintr-odată, dar s-ar putea să descoperi că efortul tău a schimbat-o în bine. Poate vă gândiţi să vă opriţi o vreme în Bridgeport, pentru ca sora ta să se poată distra puţin, înainte de a continua călătoria.

Apoi se ridică. Era o ocazie la fel de bună ca oricare alta să plece, înainte ca restul să termine de mâncat.

— Acum, vă rog să mă scuzaţi. Nu m-am odihnit azi la fel de mult ca Jack. Sunt obosită.

— Sigur, scumpo, zise Anthony.

Dar, înainte să plece, Judith se aplecă şi şopti la urechea lui Jacqueline:

— Am reuşit să te opresc să calci în străchini. Ai grijă să nu le faci zob imediat ce ies pe uşă.

Jack se mulţumi să pufnească.

Capitolul 18

Mai rămăseseră doar două felinare aprinse în hală, amândouă lângă ringul de box, dar Judith nu îl găsi pe Nathan acolo. Ringul nu era încă terminat, dar platforma da. Prelata fusese deja întinsă şi prinsă pe deasupra, iar doi dintre cei patru stâlpi fuseseră deja montaţi în colţuri. Nu mai era nevoie decât de ceilalţi doi stâlpi şi de frânghiile atârnate între ei, aşa că Judith presupuse că Nathan socotise că putea termina treaba a doua zi dimineaţa, înainte ca James să vină să verifice.

Judith era dezamăgită că Nathan terminase deja lucrul, căci ar fi putut fi unica ei şansă de a vorbi singură cu el. Presupunea că-i putea cere explicaţii legate de vreo chestiune maritimă în cursul călătoriei, poate că reuşea chiar să-l urce sus, pe catarg, unde să poată vorbi fără a fi auziţi. Atunci însă ar fi trebuit să-şi pună hainele alea urâte şi deloc măgulitoare pe care i le făcuse Jack. În plus, Jack i-ar fi spus că putea *ea* să o înveţe orice vrea despre navigaţie – dacă Judith nu i-ar fi spus că era personal interesată de Nathan. Asta nu însemna că divulga secretul, nu? Ba vezi să nu! Era îndeajuns ca Jack să-i arunce o singură privire lui Nathan, şi motivul pentru care Judy era interesată de el ar fi devenit pe dată evident. Putea de-acum să se retragă în cabina ei, dar se apropie mai întâi de ring, ca să-l examineze.

Se gândi să se urce pe platformă ca să se asigure că podeaua era atât de rezistentă pe cât trebuia să fie, dar era cam sus pentru ea, aşa să se mulţumi să se sprijine cu palmele de podeaua ringului.

— N-ai putut sta departe?

Se răsuci pe călcâie, icnind. Nathan stătea pe jos, între două lăzi. Haina ei era încă pe una dintre acestea. Nathan se sprijinea de perete, cu o furculiţă într-o mână şi o farfurie în cealaltă.

Judith se apropie încet de el, observând că măcar îşi

pusese cămaşa înapoi – şi totuşi, inima ei bătea din nou mai repede.

— Credeam că ai plecat.

— Doar cât să-mi iau ceva de mâncare. Al dracului de bună mâncare pentru o corabie. Cu siguranţă nu seamănă cu ce ni s-a dat pe drumul de la Hampshire la Londra.

— Probabil că atunci nu aveau încă bucătar la bord, zise ea. Cel pe care-l avem acum nu e marinar. Mătuşa şi unchiul îşi iau servitorii personali cu ei atunci când pleacă într-o călătorie, iar cei mai mulţi dintre aceştia şi-au făcut şcoala la Londra.

— Să nu le lipsească nimic din luxul de acasă, nu-i aşa? Dar acum n-o să mai fiu niciodată mulţumit de bucătarul meu.

Judith zâmbi, amuzată de tonul lui morocănos.

— Chiar ai un bucătar? Credeam că treaba de contrabandist implică doar deplasări scurte, de pe o parte pe cealaltă a canalului. Nu stai suficient timp pe mare cât să se justifice necesitatea unui bucătar.

— N-am de unde să ştiu, răspunse el. Dar o să te cred pe cuvânt, pentru că pari să ştii mai multe despre contrabandişti decât mine. Dar, te rog, ia loc. Poţi să mă priveşti mâncând, în timp ce-mi povesteşti despre viaţa mea.

Era sarcastic şi încă într-un mod destul de ostentativ. Şi totuşi, tonul lui era prietenos, iar buzele i se arcuiră într-un zâmbet ştrengăresc. Aşadar, iarăşi o necăjea?

— Am venit după haină, zise ea, deşi se aşează din nou pe lada pe care stătuse în acea dimineaţă.

— Aveam de gând să ţi-o aduc eu.

Judith ridică dintr-o sprânceană.

— Cum ai fi putut face asta, fără să mă dai de gol că am fost aici?

— Nu crezi că te-aş fi putut găsi singură?

— Nu, ţinând cont că sunt cu Jack aproape toată ziua

şi cu restul familiei în timpul serii. Aşa că nu, nu cred.

Nathan râse.

— Am un pat în magazia de tâmplărie. Ei bine, cu riscul de a da de belele, trebuie să spun că e un pat foarte mic.

Aşteptă, dar Judith nu avea de gând să aducă din nou vorba despre paturi, şi pufni doar ca răspuns la presupunerea lui că avea să o facă. Aşa că Nathan continuă:

— Dar l-am luat, ca să am puţină intimitate. Poţi să vii în vizită în orice noapte dacă vrei…

— Încetează! îl întrerupse. Poate ţi se pare foarte amuzantă povestea asta, dar ar trebui să-ţi aminteşti că încă ai un şteang care-ţi atârnă deasupra capului.

— Te gândeşti să încalci învoiala noastră? Serios? Credeam că voi, nobilii, sunteţi oameni de onoare.

— A fost o învoială prostească…

— Dar una la care am căzut de acord împreună. Ba chiar am şi pecetluit-o. Ah, şi uite şi roşeaţa pe care mi-o aminteam!

— Eşti un nesuferit!

— Nu, am doar foarte multe pe cap. Inclusiv pe tine. Şi, dacă te schimbi după cum bate vântul, atunci nu pot avea încredere în tine, nu?

— O să-mi ţin cuvântul. Dar numai pe durata călătoriei, aşa cum ne-am înţeles.

— Nu-mi amintesc să fi discutat acest aspect.

— A fost de la sine înţeles, insistă ea, refuzând să cedeze. Dar, nu-ţi fie teamă, o să ai timp să dispari, după ce tragem în port.

— Crezi că o să mai vrei să dispar până atunci?

Întrebarea sugera faptul că relaţia dintre ei avea să devină mult, mult mai intimă. Ba chiar şi vocea îi devenise acum mai gravă, răguşită. O enerva şi îi ridica în minte tot felul de întrebări, pe care ar fi trebuit să şi le pună ei înseşi,

nu lui. Era prea atrasă de acest bărbat, şi se părea că nu ştia cum să reacţioneze. Tocmai asta o reţinea să facă ceea ce ar fi trebuit să facă din clipa în care îşi dăduse seama cine era el cu adevărat. Asta o împinsese să fie de acord cu *înţelegerea* cu el. Dar nu putea lăsa loc de interpretare la această ultimă întrebare.

— Noi doi nu o să…

Râsul lui scurt o întrerupse.

— Voiam doar să spun că, până în momentul în care vom trage în port, vei fi convinsă că sunt nevinovat, şi nu un răufăcător, aşa cum mă consideri pe nedrept.

Oare chiar aşa era? Folosea bănuielile pe care le avea în legătură cu el ca pe un pretext ca să nu cadă pradă acestei atracţii?

Nu, era doar faptul că el se pricepea grozav de bine să o facă să se îndoiască de sine.

Se grăbi să-i amintească, pe un ton arţăgos:

— Înţelegerea noastră presupune să-mi spui adevărul. Ştii măcar cum se face asta?

— Sigur că da, drăguţă. Dar tu ştii cum să recunoşti adevărul, când îl auzi?

Totuşi, nu aşteptă un răspuns, nu că ar fi existat unul, atunci când tacticile lui erau atât de evazive. În schimb, reveni la subiectul pe care nu apucaseră să-l termine în acea dimineaţă.

— Ei, spune-mi. Cum se alege o femeie cu o poreclă ca Jack?

— Nu este o poreclă. E numele pe care i l-a dat tatăl ei, când s-a născut.

— Serios?

— Desigur, faptul că unchii ei din partea mamei, pe care James nu-i place câtuşi de puţin, erau cu toţii prezenţi în acel moment e posibil să-i fi influenţat decizia, dar nu a putut fi cu niciun chip înduplecat să-l schimbe.

— Chiar atât de încăpăţânat este?

Judith zâmbi şi spuse:

— Depinde pe cine întrebi, dar, în cazul ăsta, a fost absolut inflexibil. Totuşi, mama lui Jack, George, a avut grijă să…

— Dumnezeule mare, altă femeie cu nume de bărbat?

— Nu, de fapt o cheamă Georgina. Dar James îi spune George. Aşa i-a zis mereu şi aşa o să-i spună. Dar George a avut grijă ca pe certificatul de naştere al fiicei ei să fie trecut numele Jacqueline. Chiar şi aşa, pentru familie a fost de la început Jack şi aşa va rămâne.

— Să înţeleg că aşa se explică şi numele ciudat al corăbiei *Maiden George*[1]*?*

— Da, prima corabie a lui James s-a numit *Maiden Anne,* dar a vândut-o când s-a retras de pe mare. Pe asta a construit-o atunci când mama lui Jack a vrut să-şi ducă fiica în Connecticut, ca să vadă locurile în care s-a născut. A fost o cheltuială inutilă, sincer, când George şi fraţii ei deţin Skylark Shipping, o flotă foarte mare de ambarcaţiuni comerciale americane, şi cel puţin una dintre ele se găseşte într-un port englezesc în orice moment al anului. Dar, după cum ţi-am spus, unchiul meu nu prea-i are la inimă pe cei cinci cumnaţi din familia Anderson. Nu acceptă să navigheze cu o corabie de-a lor decât în cazuri de maximă urgenţă. Şi acum este rândul meu să pun o întrebare.

Nathan se ridică brusc, în clipa în care auzi sunetul ce veni din spatele calei, din partea în care se găseau animalele. Judith privi la rândul ei în acea direcţie. Probabil că era doar un şobolan care trecuse pe acolo sau vreo pisică fugărind rozătorul. Dar Nathan îşi aşează farfuria pe ladă şi se duse totuşi să cerceteze.

Nu prea îşi ţinea partea lui din înţelegere, care presupunea să ofere informaţii la rândul lui, observă Judith enervată şi se pregăti să-i atragă atenţia asupra acestui aspect, atunci când avea să se întoarcă. Dar nu se mai

---

1 *Domniţa George*

întoarse…

Capitolul 19

Nathan nu se aştepta cu adevărat să găsească ceva în spatele calei. Voia doar să nu-şi piardă avantajul pe care îl avea în duelul verbal cu Judith, ceea ce s-ar fi întâmplat dacă începea să-l ia din nou la întrebări atât de curând. Prefera să îi distragă atenţia de la faptele concrete cât mai mult timp posibil, sau cel puţin până când ar fi putut fi ceva mai sigur de reacţia ei.

Nu se hotărâse încă dacă era indicat să apeleze la compasiunea ei – presupunând că putea da dovadă de aşa ceva – şi să-i împărtăşească o parte din adevăr. Sau poate ar fi fost mai bine să-i mărturisească totul, inclusiv că el deţinea casa din Hampshire şi că îl aştepta o hârtie prin care îi erau iertate toate fărădelegile comise? Din nefericire, nu era sigur că Judith l-ar fi crezut, chiar dacă i-ar fi spus adevărul. Pe de altă parte, dacă-i spunea prea multe şi reuşea să o convingă că era nevinovat, era posibil ca înţelegerea lor să ia sfârşit şi să nu se mai bucure de compania ei. Şi îi plăcea compania ei. Şi îi plăcea şi să o necăjească.

Îi plăcea felul în care îşi ţuguia buzele atunci când se enerva. Îi plăcea scânteia din ochii ei atunci când era furioasă sau amuzată. Cu siguranţă îi plăcea cum o simţise în braţele lui. Pe toţi dracii, nu era nimic la ea care să nu-i placă – în afară de încăpăţânarea cu care insista că era contrabandist. *De ce* era atât de convinsă? Ce-i scăpa lui?

Îl simţi sărind pe el în clipa când trecu pe lângă lada din spatele căreia individul pândea ghemuit, şi, pe toţi dracii, era numai vina lui, pentru că se gândea la Judith în loc să fie atent la ce se petrecea în jurul lui. Iar matahala

care îl trântise la pământ nu era câtuşi de puţin un şobolan. Era aproape la fel de mare ca Nathan. În fracţiunea de secundă în care apucase să-l zărească, văzuse un bărbat tânăr, cu părul blond, strâns în coadă, şi ochi întunecaţi, în picioarele goale, dar nu sărăcăcios îmbrăcat, cu o cămaşă din pânză fină, de olandă, şi cu un lanţ de aur la gât. Nathan nu-l recunoscu drept un membru al echipajului, şi se îndoia că vreunul dintre servitorii despre care vorbise Judith l-ar fi atacat.

Izbitura cu care aterizară sperie găinile, care începură să cotcodăcească, şi un porc începu să guiţe. Nathan fu buimac doar o fracţiune de secundă, apoi instinctul preluă controlul. Se rostogoli, târându-şi atacatorul după el, şi reuşi să-i planteze un pumn zdravăn, înainte să se simtă împins în spate şi să-şi vadă adversarul ridicându-se. Dar acesta nu fugi. Scoase un pumnal din spatele pantalonilor şi se repezi spre Nathan, chiar în clipa în care acesta se ridică la rândul lui. Simţi arsura tăişului pe piept, dar nu se uită să vadă cât de adâncă era rana. În schimb, se simţi cuprins de un val de furie.

Nu mai fusese niciodată implicat într-o bătaie cu cuţite şi nu avea nicio armă cu care să contraatace. Ar fi putut improviza cu un ciocan sau cu o pilă, dar cutia de unelte era prea departe, şi aproape sigur s-ar fi ales cu pumnalul în spate dacă ar fi încercat să ajungă la ea. Îşi aşeză în schimb braţele în aşa fel încât să pareze următoarea lovitură, dar, îndoindu-se că ar fi fost un gest prea eficient, încercă să se ţină departe de adversar, în aşa fel încât lama să nu-l ajungă. Dar asta nu avea să fie posibil prea mult timp.

Cântărindu-şi opţiunile, constată că avea extrem de puţine. Putea să încerce să-şi lovească adversarul peste mână şi să-l facă să scape cuţitul, pentru a se ajunge la o luptă dreaptă – pe care ştia că o putea câştiga –, sau să o trimită pe Judith după ajutor, dacă nu cumva fata fugise

deja de acolo. Cea de a doua opţiune nu îi plăcea câtuşi de puţin, şi probabil ar fi fost mort înainte să sosească ajutoarele. Apoi, o a treia opţiune veni alunecând pe podea şi i se opri la picioare. Ciocanul lui.

Celălalt bărbat îl văzu şi el şi făcu repede un pas înainte, cu pumnalul întins, ca să nu-l lase pe Nathan să se apropie. Nathan nu avea timp de gândire, dar sub nicio formă nu renunţa la ocazia pe care tocmai i-o dăduse Judith. Se întoarse cu spatele la adversar, se trânti la pământ şi, sprijinindu-se cu mâinile în podea, lovi cu picioarele în spate. Nu îşi atinse atacatorul, însă acesta fu luat prin surprindere, îndeajuns încât Nathan să aibă timp să înhaţe ciocanul şi să sară în picioare, învârtindu-l în aer. Îl lovi pe celălalt în umăr, iar bărbatul făcu un pas înapoi. Nathan era în avantaj acum, şi o ştiau amândoi.

Începu ofensiva, învârtind ritmic unealta. Scânteile săriră în clipa în care ciocanul lovi lama pumnalului, dar tânărul blond ţinea strâns cuţitul, deşi Nathan îl împingea din ce în ce mai în spate. Cât de curând, nu ar mai fi avut unde să se ducă, având în vedere că animalele erau în spatele lui, dar era posibil ca el să nu-şi dea seama încă.

Cu avantajul acum de partea lui şi fiindcă nu îşi dorea totuşi să-l ucidă pe tânăr, Nathan spuse:

— Hai, renunţă. Mai bine decât să te alegi cu capul zdrobit.

— Mai du-te dracului! mârâi străinul.

Dar în expresia lui se citea o disperare care îl avertiză pe Nathan că bărbatul era pe cale să încerce ceva. Ceea ce şi făcu. Răsuci cuţitul în mână, ţinându-l acum de vârf, şi ridică braţul, pregătindu-se să-l arunce. Nathan nu avu decât o secundă ca să reacţioneze, iar cel mai rapid mod de a se feri din calea pumnalului sau de a-l împiedica pe celălalt să-l arunce era să sară pe el. Asta şi făcu, şi amândoi plonjară în ţarcul de animale, care se rupse sub greutatea lor. Se izbiră de pământ, în vacarmul de sunete

speriate ale animalelor care se împrăştiară în toate părţile. Dar Nathan îşi apăsă pieptul lat pe braţul în care atacatorul ţinea cuţitul, în aşa fel încât acesta să nu-şi mai poată mişca arma, presupunând că o mai avea. Lăsă ciocanul şi izbi cu pumnul în faţa adversarului. O dată, de două ori, de trei ori. Două lovituri ar fi fost suficiente – îşi pierduse deja cunoştinţa.

Nathan trase adânc aer în piept şi se ridică. Cuţitul era încă aproape de mâna agresorului, aşa că Nathan îl împinse cu piciorul afară din ţarc, înainte să coboare privirea spre piept să vadă dacă era rănit.

Lama îi tăiase cămaşa, şi pielea îl ustura. Fusese atins, dar nu atât de grav încât să curgă mai mult de vreo câteva picături de sânge.

— Eşti bine?

Era încă aici?

Ridică privirea şi, când o văzu cât de îngrijorată părea, se grăbi să o liniştească:

— Sunt bine.

— Dar te-a atacat. De ce?

— Să mă ia dracu’ dacă ştiu. Se ridică şi-l trase pe celălalt bărbat afară din ţarc, apoi adăugă: Evident, nu face parte din echipaj.

Judith îl privea încruntată pe bărbatul de pe podea.

— Şi nu este niciunul dintre servitorii unchiului. Îi cunosc pe toţi.

— Înseamnă că e un pasager clandestin.

— Dar pasagerii clandestini nu încearcă să-i omoare pe cei care i-au descoperit.

Avea dreptate. Era un delict minor care, de cele mai multe ori, nu făcea decât să-l pună pe vinovat la treabă până când nava ajungea la destinaţie. Atunci, cei mai mulţi căpitani le dădeau drumul pasagerilor clandestini.

Agresivitatea bărbatului nu prea avea sens. Era imposibil să fi stat în cală de când plecaseră din Londra.

Nathan era sigur de asta. Animalele l-ar fi dat de gol mai curând, iar marinarii care coborau aici de mai multe ori pe zi după provizii l-ar fi observat. Cu siguranţă, omul se ascunsese în altă parte şi se furişase aici abia când Nathan se dusese să-şi ia cina.

Apucă o ladă şi o aşeză în aşa fel încât să blocheze partea ruptă a gardului, ca să nu iasă toate animalele înainte să apuce să îl repare.

Judith, privindu-l, exclamă dintr-odată:

— Eşti rănit!

— Nu, nu e nimic.

— Lasă-mă să văd.

Veni repede lângă el. Nathan dădu ochii peste cap, dar Judith era concentrată asupra rupturii din cămaşa lui, pe care o lărgi ca să-i poată verifica rana. Asta-i lăsă lui Nathan timpul să observe că era puţin cam prea îngrijorată pentru o persoană care, chipurile, voia să-l vadă după gratii. Oare să fi fost chiar atât de plină de compasiune încât să ajute pe oricine aflat la nevoie?

În cele din urmă, ridică din nou privirea spre el.

— E doar o zgârietură.

Nathan zâmbi.

— Ştiu. Ar fi trebuit să fugi de-aici în clipa în care a început bătaia, dar mă bucur că n-ai făcut-o. Ciocanul a înclinat balanţa în favoarea mea. A fost o idee isteaţă.

Fata roşi şi mărturisi:

— M-am înfuriat când am văzut că nu luptă cinstit. Mai întâi, m-am gând să-l lovesc chiar eu în cap cu o scândură, dar nu eram sigură că aş fi reuşit să îl pocnesc destul de tare.

Nathan râse, imaginându-şi scena. Părea să râdă des atunci când era cu ea – încă un motiv pentru care îi plăcea compania ei.

— N-aş fi crezut să ajung vreodată să fiu recunoscător pentru temperamentul ăsta al tău, darămite să-ţi mai şi

mulţumesc pentru el. Dar, fără îndoială, ai mulţumirile mele, drăguţă.

— Cu plăcere.

Se aplecă şi-l ridică pe un umăr pe bărbatul care zăcea inconştient.

— Unde-l duci?

— Unchiul tău trebuie informat în legătură cu povestea asta, aşa că i-aţi haina şi du-te, înainte să-nceapă balamucul. E posibil să pună să fie cercetată întreaga corabie, ca să vedem dacă mai sunt şi alţi pasageri clandestini, şi nu cred că-ţi doreşti să fii găsită aici.

— Ai dreptate, zise ea. Plec chiar acum. Nu-i cazul să mă aştepţi.

Totuşi, Nathan se opri în capul scărilor, ca să se asigure că Judith nu mai era în cală înainte să urce pe punte. Posibilitatea să mai fie şi alţi pasageri clandestini ar fi putut explica de ce bărbatul sărise pe el, în loc să se predea. Îi distrăsese oare atenţia, ca ceilalţi să poată fugi? Când ajunse pe puntea principală, Nathan aruncă povara de pe umeri.

Bărbatul nici nu mişcă, dar nu-l putea lăsa singur acolo, aşa că Nathan îl strigă pe ofiţerul secund. Doar câţiva marinari erau pe punte la acea oră târzie, dar aceştia veniră să vadă despre ce era vorba, iar unul dintre ei aduse un felinar.

— Băiete, l-ai pocnit pe unul dintre servitorii din Londra ai căpitanului? Îşi dădu cu presupusul unul dintre marinari. Căpitanului n-o să-i placă.

— Cheamă-l şi-o să vedem, răspunse Nathan.

Artie sosi şi se uită la bărbatul întins pe punte.

— Nu-i de-al nostru. Unde l-ai găsit, domnule Tremayne?

Nathan îi explică lui Artie ce se întâmplase, apoi trebui să reia întreaga poveste în clipa în care veni căpitanul. Dacă Malory era furios că cineva îndrăznise să

urce la bordul corăbiei fără voia lui, o ascundea bine. De fapt, chipul căpitanului era lipsit de orice expresie.

— Nu face parte din echipaj, căpitane, şi, din câte spune domnul Tremayne, nu pare să fie un clandestin tipic, îi atrase atenţia Artie.

— Nu, nu pare, zise James, privindu-l pe tânărul de pe jos.

Îl împinse cu vârful cizmei ca să vadă dacă începea să-şi revină, însă bărbatul nu mişcă.

— Chiar trebuia să-l loveşti atât de tare, domnule Tremayne?

— Am lăsat mai întâi ciocanul din mână, se apără Nathan.

Buzele căpitanului tremurară uşor, dar pentru prea puţin timp ca Nathan să-şi dea seama dacă era amuzat.

— Concluzia noastră cum că nu se află la bord pentru a ajunge gratuit în America ridică întrebarea ce caută pe corabia mea, zise James. Şi de ce nu a adus încă nimeni o găleată de apă, ca să-l putem trezi şi să ne lămurim?

Dar, în clipa în care un servitor plecă repede după o găleată, Andrássy apăru cu sabia în mână, urlând:

— Cum îndrăzneşte să-mi pună familia în pericol? O să-l omor!

Aşa cum se apropia în fugă, contele părea suficient de înfuriat încât să-şi pună în practică ameninţarea. Nathan făcu un salt înspre el, ca să-l oprească. Cu o expresie enervată, James făcu acelaşi lucru, împingându-l pe Andrássy înapoi.

— Ce mama dracului îţi închipui că faci? tună James. Am nevoie de răspunsuri, nu de sânge!

— Dar… femeile nu sunt în pericol? întrebă Andrássy, coborând sabia.

— Pe toţi dracii, mârâi James, nu te amesteca…

— Căpitane!

Nathan se întoarse şi văzu că pasagerul lor sărise în

picioare, îl trântise la pământ pe marinarul care rămăsese lângă el, cel care tocmai strigase, şi se arunca acum peste parapetul corăbiei. Nathan nu-i mai văzu decât picioarele, înainte să dispară.

Nevenindu-i să creadă, Nathan dădu fuga la parapet.

— Ce mama dracului? Îşi închipuie că poate să înoate înapoi până-n Anglia?

Ceilalţi veniseră şi ei la parapet. Un marinar strigă:

— Să-l pescuim?

— Cum? întrebă frustrat marinarul cu felinarul, în timp ce ridica lumina peste balustradă. Tu îl mai vezi? Eu nu.

Nici Nathan nu-l putea vedea. Spre deosebire de seara trecută, când cerul fusese senin, în această noapte o pătură groasă de nori acoperea luna. Sosiră mai mulţi bărbaţi, cu mai multe felinare, dar, chiar şi aşa, lumina nu se întindea suficient de departe încât să-l poată zări pe bărbatul fugit. Nathan auzea pleoscăitul apei, care indica faptul că bărbatul se depărta înot de corabie.

Apoi mai auzi ceva…

— Vâsle, îi spuse el lui James. Este cel puţin o barcă în apropiere, aşa că trebuie să fie şi o corabie.

— Artie! James începu să dea ordine: înarmaţi toţi oamenii de la bord, în caz c-o s-avem parte de un atac surpriză! Voi doi… Arătă spre doi marinari. Coborâţi una dintre bărcile noastre mai mici şi duceţi-vă după ei! Dacă nu-i un atac, vreau să mi-l aduceţi înapoi pe afurisitul ăla. Henry, găseşte-l pe băiatul care vede cel mai bine pe timp de noapte şi trimite-l sus pe catarg! Vreau să ştiu ce se întâmplă acolo.

Nathan se duse în fugă în cealaltă parte a corăbiei, dar tot nu putea vedea ce se petrecea în apă.

În timp ce traversa puntea, îşi dădu seama că sunetul vâslelor nu se auzise decât în partea în care sărise bărbatul. Sunetul era din ce în ce mai îndepărtat, iar în cele din urmă nu se mai auzi decât de la pupa.

Tocmai se ducea să-i spună lui James acest lucru, când Walter, marinarul care vedea cel mai bine pe timp de noapte şi care nu fusese nevoit să urce prea sus, strigă:

— În spatele nostru, căpitane!

James se duse numaidecât la pupa, cu tot echipajul în spatele lui. Artie îi întinse ocheanul, dar James nu se obosi să-l folosească. Privi în schimb pătura groasă de nori de deasupra şi înjură zdravăn.

Dar Walter strigă din nou:

— O singură barcă, se întoarce repede spre corabia mare. Barca noastră nu e aproape, căpitane. Nu cred să-i ajungem din urmă.

Apoi stratul de nori se subţie, doar atât cât luna să arunce o rază palidă peste apă.

James ridică repede ocheanul şi spuse, câteva clipe mai târziu:

— Are trei catarge şi velele deschise. Şi se pare că întoarce tunul spre noi.

— Vor să tragă în noi? întrebă cineva.

— Nu, nu e suficient de aproape. Presupun că e doar o manevră care să ne descurajeze să venim după ei şi să-i luăm la întrebări. Artie, cheamă barca înapoi. Nu risc viaţa băieţilor, dacă oricum n-au nicio şansă să ajungă cealaltă barcă. Apoi înjură din nou, în clipa în care raza de lumină dispăru. Pe legea mea, mi-e milă de ei.

Comentariul nu fusese îndreptat spre cineva anume, dar membrii echipajului încercau să-şi dea seama ce se întâmplase.

— Nu sunt piraţi, altfel ar fi tras în noi.

— O singură barcă, deci nu era un atac prin surprindere, zise altcineva.

— Pentru ca barca să fie la jumătatea distanţei dintre *Maiden George* şi cealaltă corabie atunci când omul a sărit peste bord, ar însemna ca întâlnirea să fi fost aranjată pentru această seară, îşi dădu Nathan cu presupusul.

— Fiindcă nu cred în coincidenţe, sunt de aceeaşi părere, zise James. Dar suntem în larg de doar două zile. Ce spera să realizeze într-un timp atât de scurt?

— Sabotaj? presupuse Artie.

— Să ne scufunde?

James clătină din cap.

— Prea drastic, şi pune în pericol vieţi nevinovate.

— Poate că nu le pasă, zise Artie. Dar voi cerceta întreaga corabie, dintr-un capăt în altul.

— Dacă venise să se răzbune, poate era pregătit să ucidă în seara asta, apoi să sară peste bord.

— Dar l-ai prins tu mai întâi? Presupun că este posibil, dar duşmanii mei nu sunt prea răbdători. Cu siguranţă ar fi încercat să mă omoare până acum dacă mă voia mort. Presupun că am putea discuta cu oamenii din echipaj, să aflăm dacă are cineva vreun duşman atât de înrăit.

Nathan avea, dar Grigg nu ar fi trimis un om într-o misiune sinucigaşă de a-l ucide, chiar dacă ar fi aflat că Nathan era pe corabia asta, aşa că nu menţionă acest amănunt. În schimb, sugeră ceva mai puţin sângeros:

— E posibil ca pasagerul nostru clandestin să fi vrut să recupereze ceva ce ajunsese din greşeală pe corabie. Poate a crezut că reuşeşte să găsească obiectul în două zile şi poate chiar l-a găsit. Poate mă aştepta să plec din cală, ca să iasă din ascunzătoare, dar eu am dat peste el.

— Nu este chiar imposibil, dar nu explică de ce a sărit imediat să te atace, în loc să încerce să îţi explice ce era cu el. Ar fi putut să pretindă că era un om din echipaj sau un servitor. Numai ofiţerii secunzi îi cunosc chiar pe toţi oamenii de la bordul corăbiei mele.

„Şi întocmai aşa ar fi putut bărbatul respectiv să se deplaseze fără să fie observat, să mănânce şi să facă tot ce avea de făcut”, îşi spuse Nathan. Dar se săturase de presupuneri, şi altceva, mai concret, nu avea. Nu-i folosea la nimic.

— Atunci, întoarcem, căpitane? întrebă unul dintre oameni.

— Nu ne luăm după ei, nu cu familia mea la bord, zise James. Dar vreau să nu scăpaţi din ochi corabia aia care se ţine după noi. Dacă se apropie, vreau să-mi spuneţi. Şi vreau ca oameni din echipaj să facă de pază la noapte, înarmaţi, pe *Maiden George.*

— Mie, unuia, încep să nu-mi mai placă misterele, mârâi Nathan.

James încuviinţă din cap şi se întoarse spre secundul lui:

— Presupun că problema va rămâne nerezolvată momentan. Dar adună restul echipajului şi verificaţi proviziile să vezi dacă găseşti ceva nelalocul lui. Ba, şi mai bine, cercetaţi în toate colţurile şi ungherele corăbiei, ca să fim siguri că nu a fost o tentativă de a lua nava cu asalt. Comunică-mi rezultatul imediat ce termini. Mă întorc în cabina mea. Apoi însă se opri şi se întoarse din nou spre Nathan. Ai terminat ringul, domnule Tremayne?

— Îl termin într-o oră, căpitane.

— Poate aştepta până mâine-dimineaţă. Ai făcut destule azi.

Nathan încuviinţă din cap, dar spuse:

— Aţi spus că problema rămâne nerezolvată momentan. Credeţi că vor continua să se ţină după noi dacă nu au obţinut ce-şi doreau?

— Oh, contez pe asta.

Capitolul 20

Lui Judith nu-i venea să creadă că avea să facă asta. Din nou. Era complet împotriva firii ei să se furişeze în felul ăsta. Trebuia să existe şi alt mod de a discuta cu Nathan

fără a stârni curiozitatea celorlalţi. Dar nu se putea gândi la niciunul.

Coborî în grabă spre nivelul inferior, conştientă că avea atât de puţin timp, încât putea să nici nu se mai obosească. Era deja jumătatea dimineţii. Nu intenţionase să doarmă atât de mult, iar Jack avea să o caute cât de curând, dacă nu dormea şi astăzi mai mult decât de obicei. Totuşi, era posibil să doarmă mult, după ce venise în cabina lui Judith cu o seară în urmă, înainte să se retragă. Jack trebuise neapărat să-i împărtăşească tot ce aflase de la tatăl ei în legătură cu pasagerul clandestin, iar Judith nu-i putuse nici măcar mărturisi că ştia deja jumătate din poveste. Afurisitele astea de secrete…

Îl găsi pe Nathan strângându-şi uneltele. Ringul de box era terminat. Şi reparase deja ţarcul de animale. Dacă ar fi întârziat doar câteva minute, nu l-ar mai fi găsit.

Îi confirmă acest lucru, spunându-i:

— Tocmai plecam. Nu m-am gândit că o să-mi faci o vizită… Şi ce naiba ai pe tine?

— Haine uşor de îmbrăcat. Servitoarea m-a lăsat să dorm, şi eram prea nerăbdătoare ca s-o aştept să se întoarcă. După cum ştii, nu am prea mult timp.

Felul în care se uita la pantalonii ei o făcu din nou să roşească. Îi îndesase în cizme de călărie înalte până la jumătatea pulpei, dar nu erau nişte pantaloni prea groşi. Lui Jack îi plăceau hainele confortabile, ceea ce, de obicei, însemna că erau făcute din materiale moi. Aşa că Judith nu îşi băgase în pantaloni cămaşa lungă şi albă, lăsând-o în schimb să îi acopere posteriorul. Dar îşi pusese o centură. Nu avea nicio îndoială că arăta ridicol, dar ochii lui verzi nu păreau să spună asta.

— Tu chiar ai voie să te îmbraci aşa?

— La bordul corăbiei, da. Am purtat pantaloni şi ultima oară când am fost pe mare, acum câţiva ani. Mama a fost de acord. Mai bine decât o fustă care să fâlfâie în

vânt.

— Pentru un copil, poate, dar acum eşti o femeie cu forme care…

— Nu te mai uita! se răţoi ea.

Nathan râse.

— Există unele lucruri de la care un bărbat pur şi simplu nu se poate abţine, drăguţă.

Ea mişi ochii.

— Mă faci în mod intenţionat să pierd puţinul timp pe care îl am înainte să înceapă Jack să mă caute?

Privirea lui se întoarse la ochii ei.

— Nu prea ţine, nu? Nu prea poţi să mă ai la dispoziţia ta, dacă trebuie să te fereşti mereu de verişoara ta.

Judith îşi dăduse deja singură seama de asta, dar chiar trebuia să pară atât de amuzat de idee?

— Dacă eşti aşteptat în altă parte, te rog…

Nu apucă să termine. Nathan o cuprinse cu braţele de talie şi o aşeză pe lada de lângă el. Era cam înaltă pentru ea şi îi lăsa picioarele bălăngănindu-se în aer, la câţiva centimetri deasupra podelei. Apoi însă se aşeză şi el lângă ea! Nu era o ladă suficient de latăpentru doi.

Ei bine, era, dar nu fără să li se atingă coapsele.

Era un amănunt pe care poate că nici nu l-ar fi observat dacă ar fi purtat fustă şi jupon, dar, în pantalonii negri, subţiri, îi simţea piciorul lângă al ei şi simţea căldura radiind din el. Simţea şi căldura braţului său, lipit de al ei, pentru că nu purta haina. Era o poziţie mult prea intimă, care-i amintea cum se simţise cu o zi în urmă când o sărutase, lipită de trupul lui pe jumătate gol…

Fiorii plăcuţi pe care îi simţise atunci apărură din nou. Începu să coboare până când îşi dădu seama că, aşa aşezaţi unul lângă celălalt, nu era nevoită să se uite la el şi să rişte să fie năucită de chipul lui frumos şi de ochii lui senzuali. Dacă ar fi putut ignora faptul că se atingeau… Dacă ar fi putut să nu se întrebe dacă se aşezase atât de

aproape de ea pentru că voia să o sărute din nou… Gemu în sinea ei. Nu avea să obţină *niciodată* vreun răspuns de la el dacă nu reuşea să treacă peste atracţia asta.

— Unde ai crescut? întrebă ea repede.

Uite, o întrebare simplă pe care nu avea cum să o evite.

Dar o evită.

— Contează?

Privind intens ringul de box din faţa lor, bine luminat de două felinare atârnate de stâlpi, îl întrebă:

— Serios? Aşa ai de gând să respecţi tu înţelegerea?

— Ei bine, dacă o să-ţi spun unde am crescut, o să interpretezi greşit.

— Oh, zău aşa! Ai crescut în Cornwall? ghici ea. Da, fireşte. Cel mai cunoscut loc din Anglia pentru contrabandă. De ce m-am mai obosit să te întreb?

— Ţi-am spus că o să interpretezi greşit. Dar Cornwall are tot ce are orice alt comitat, inclusiv nobili, aşa că nu-i mai privi cu suspiciune pe toţi cei de acolo.

— Aici ai dreptate.

— Serios? făcu el surprins. Eşti în stare să fii rezonabilă în legătură cu ceva?

— Apreciez logica, iar tu mi-ai adus un argument logic.

Nathan pufni.

— Ţi-am dat multe argumente logice…

— Ba nu, nu când vine vorba despre personalitatea ta, răspunse ea. Aşadar, ai învăţat tâmplăria înainte sau după ce ai ieşit pe mare?

— E rândul meu.

— Cum? Oh, foarte bine, întreabă-mă. Eu nu am niciun secret, în afară *de tine.*

— Îmi place să fiu secretul tău.

De ce o făcuse asta să roşească? Doar pentru că vocea lui coborâse şi căpătase o notă senzuală nu însemna

că o făcuse cu intenţie. Sau poate că da. Era posibil ca bărbatul ăsta să îşi propună să o zăpăcească. Sau oare era şi el la fel de bulversat ca ea de atracţia dintre ei? Gândul acesta aproape că o făcu să chicotească. Dacă nu ar fi fost certat cu legea… Dar era, şi Judith nu trebuia să uite asta.

— Care era întrebarea? zise ea.

Nathan râse.

— Cât de mare e familia ta?

— Membrii apropiaţi? Amândoi părinţii mei trăiesc şi sunt sănătoşi. Sora mea, Jaime, este cu doi ani mai mică decât mine şi nu suportă bine marea, aşa că a rămas acasă, cu mama. Sora mea vitregă, Katey, e mult mai în vârstă şi este aici, la bord, cu soţul ei, Boyd.

— Mă refeream la întreaga familie.

Nu îl credea, dar îi răspunse oricum:

— Nu cred că i-am numărat vreodată pe toţi. Tatăl meu este cel mai mic dintre patru fraţi. Cu toţii sunt căsătoriţi şi au copii, chiar şi vreo câţiva nepoţi, aşa că, dacă ar fi să aproximez, cred că suntem mai mult de treizeci.

I se păru că Nathan se stăpâneşte să nu râdă. Dar *nu* avea de gând să ridice privirea spre el ca să se asigure.

Faptul că nu se uita la el părea să aibă efect, întru câtva. Cel puţin nu se mai întreba dacă avea de gând să o sărute – oh, Dumnezeule, acum nu se mai putea gândi la nimic altceva! Fusese incitant, chiar dacă uşor copleşitor, dar senzaţiile pe care i le stârnise fuseseră prea plăcute ca să nu-şi dorească să le experimenteze din nou.

— … Aproape toată viaţa, spunea el.

— Poftim?

— Întrebarea ta de mai devreme, îi aminti el.

— Dar ce-ai spus adineauri?

— Dar tu la ce te gândeai?

Amuzamentul din vocea lui o făcu să se întrebe dacă nu cumva ştia deja, iar asta o făcu să roşească şi mai tare.

— Eşti, te rog, amabil să o iei de la început?

— Când mă rogi atât de frumos, cum să nu?! răspunse el. Am spus că am fost marinar mai întâi, că mi-am petrecut aproape toată viaţa pe corabie, cu tatăl meu.

— Cu excepţia celor trei ani în care ai făcut tâmplărie. Aşa i-ai spus unchiului. Unde şi de ce ai mai învăţat o meserie, dacă aveai deja un mijloc de a-ţi câştiga existenţa, cu tatăl tău?

— Nu trişa, drăguţă. Tocmai mi-ai pus trei întrebări la rând.

— Hmf! pufni ea. N-ar mai fi nevoie, dacă ai dezvolta mai mult răspunsurile, în loc să-mi dai doar frânturi de informaţii, care nu fac altceva decât să ridice zeci de întrebări suplimentare.

Nathan râse.

— Aşadar, îţi plac argumentele logice, dar şi exagerate. Oh, şi să nu uităm că eşti o fire extrem de încăpăţânată. Încep să fac o listă.

— Iar ţie îţi place să eviţi răspunsurile la întrebări. Chiar nu-ţi dai seama cât este de evident?

— Să ştii că-mi este foarte greu să mă stăpânesc să nu te ating, îi spuse el, drept răspuns.

Judith trase aer în piept, şi privirea i se întoarse numaidecât spre ochii lui. Se vedea limpede, în expresia lui, că nu încerca doar să-i distragă atenţia. Era o dorinţă evidentă, puternică şi senzuală. Atingea o coardă, aprindea o flacără…

— M-am gândit să-ţi spun, adăugă el, apoi, privind în altă direcţie, o întrebă: Tu unde ai crescut?

Judith avu nevoie de câteva clipe ca să coboare pe pământ. Ba chiar de ceva mai mult de câteva clipe. Ca şi cum chiar ar fi atins-o, îşi simţea sânii încordaţi, şi inima îi bătea mai tare în piept. Ar fi vrut să creadă că l-ar fi oprit dacă ar fi încercat să o sărute în acel moment, dar ştia că nu era aşa. Şi de ce nu încerca?!

Oh, Dumnezeule, bărbatul ăsta era mai periculos decât crezuse – periculos pentru simţurile ei. Sări jos de pe ladă, ca să mărească distanţa dintre ei. Trebuia să fie mai atentă la tacticile lui.

— În Londra, spuse ea, fără să adauge altceva.

Încă îl privea şi observă când gura lui se strânse uşor, nu mult, dar suficient încât ea să-şi dea seama că nici lui nu-i plăceau răspunsurile scurte.

— E enervant, nu-i aşa? Când nu dezvolţi un subiect.

— N-o să mor din pricina asta.

Judith pufni drept răspuns la reacţia lui.

— Ei bine, având în vedere că eu sunt, de obicei, mai minuţioasă, voi adăuga că m-am născut şi am fost crescută în Londra, şi educată acasă, cu preceptori. Ba chiar, foarte rar am ieşit din Londra, doar ca să-mi vizitez rudele din celelalte părţi ale Angliei, cum ar fi din Hampshire, unde te-am văzut prima oară.

— Şi ai călătorit de cel puţin două ori în America, îi aminti el.

Judith zâmbi.

— Înainte să comentez asupra acestui aspect, am nevoie de încă un răspuns de la tine. De ce ai mai învăţat tâmplăria, dacă lucrai deja cu tatăl tău?

O privi din nou şi râse din toată inima. Ei îi plăcea felul în care îl dezarma acest râs, buna dispoziţie i se vedea pe faţă, în forma gurii, în ochi! Îi spunea că începea să se obişnuiască cu ea şi că nu se temea câtuşi de puţin că l-ar putea trimite după gratii. Era oare încrederea că o putea face să se răzgândească sau poate chiar nevinovăţie? Aici era problema. Dacă ar fi obţinut acest răspuns până acum, n-ar mai fi fost acolo – sau poate ar fi fost, dar din alte motive.

Nathan îi răspunse la ultima întrebare:

— M-am certat cu tatăl meu şi am ajuns să plec definitiv din Cornwall, la douăzeci de ani. În cele din urmă,

m-am stabilit în Southampton şi acolo m-am apucat de tâmplărie.

Îi răspunse la rândul ei:

— Prima mea călătorie în America a fost tot cu Jack. Am fost să vizităm oraşul în care s-a născut mama ei, Bridgeport. Călătoria asta este ca să-şi facă debutul în America, înainte de a ne face încă unul, în Londra. Fireşte, este ceva neobişnuit, dar unchii ei au insistat. Dacă nu ştii ce înseamnă un debut...

— Ştiu. E felul în care voi, aristocratele, vă găsiţi bărbaţii. Aşadar, mergeţi la târgul de mirese, ha? Nu ştiu de ce, dar nu mă aşteptam să ai nevoie de aşa ceva.

Se ascundea oare un compliment în spatele tonului său depreciativ?

— Nu *am nevoie.* Am pierdut numărul bărbaţilor care i-au cerut deja tatălui meu permisiunea să mă curteze vara asta.

— Aşadar, ai o hoardă de peţitori entuziasmaţi care te aşteaptă să te întorci în Anglia?

— Nu, dacă vrei să ştii, tata i-a dat pe toţi aceşti tineri bine intenţionaţi şi plini de speranţe afară din casă. Nu i-a picat deloc bine că i s-a adus aminte că mă apropii de vârsta măritişului.

— Bravo lui!

Ea ridică dintr-o sprânceană.

— Serios? Şi de ce îi iei partea, mă rog?

— Pentru că femeile nu trebuie să se mărite imediat ce ating vârsta cuvenită.

— Vorbeşti despre o femeie pe care o cunoşti personal, nu-i aşa? ghici ea.

Nathan încuviinţă din cap.

— Sora mea. Ar fi trebuit să aştepte un bărbat mai bun, care să o facă fericită, în loc să accepte prima ofertă pe care a primit-o. Nu s-a terminat bine.

Ea aşteptă câteva clipe ca el să continue, dar auzi

sunetul unor voci apropiindu-se. Exclamă speriată:

— Sunt tata şi unchiul!

— Pe toţi dracii, ascunde-te!

Capitolul 21

Era un moment groaznic de nepotrivit, din toate punctele de vedere. Nathan tocmai îşi descleştase limba şi începuse să dea răspunsuri fără să-i mai pună ea întrebări. Ar fi putut ajunge mult mai departe dacă n-ar fi fost întrerupţi.

Dar Judith nu avea nevoie să-i spună cineva să se ascundă. Se îndrepta deja în grabă înspre lăzi, când braţul lui Nathan o cuprinse pe după talie şi practic o trânti pe duşumea, în spatele uneia. Cel puţin avea loc să se ascundă acolo, pentru că proviziile nu fuseseră depozitate aproape de peretele calei, acesta fiind verificat în mod regulat, să nu pătrundă apa. Era una dintre sarcinile care-i reveneau lui Nathan, în calitatea lui de tâmplar al echipajului, sarcină pe care o îndeplinea atunci când nu era interogat de nepoata căpitanului.

Se ghemui în spatele lăzii, cu doar câteva momente înainte ca vocile să ajungă suficient de aproape încât să poată distinge cuvintele. În timp ce intra în cală, tatăl ei spunea:

— … A răspuns prea repede, fără să se oprească. Şi nu a ezitat, nu s-a oprit să se gândească nici măcar o dată.

— Şi ce vrei să zici cu asta? întrebă James.

— M-am gândit că s-ar putea să te convingă că băiatul spune adevărul.

— Nu am spus niciodată că minte, Tony. E posibil să

fie exact cine spune că este şi să aibă totuşi alte interese decât cele pe care ni le-a împărtăşit nouă. Faptul că tot ce ne-a spus este adevărat nu înseamnă că nu a omis să ne spună câteva detalii semnificative.

Aproape că părea că vorbesc despre Nathan, dar Judith ştia că nu era aşa. Discutau despre Andrássy, deşi era posibil ca Nathan să nu-şi dea seama. Şi de ce nu plecase încă? Îl vedea stând între cele două lăzi, lângă uneltele lui, cu spatele spre intrare, la mai puţin de un metru de ea. Încerca să o ascundă mai bine, dar Judith îşi dădea seama, din poziţia agresivă a umerilor săi laţi, că era încordat. Aştepta o confruntare? Sau poate se gândea că ar fi fost posibil să o apere de una? Drăguţ din partea lui, dar nu avea să permită să se ajungă la asta.

Şi, ca şi cum nu ar fi fost destul de agitată, simţi un sentiment de groază în clipa în care îşi dădu seama din ce motiv ar fi putut tatăl şi unchiul ei să coboare aici. Ca să folosească ringul. Nu aveau să plece prea curând, ceea ce însemna că nici ea nu avea să poată pleca. Însemna în acelaşi timp c-avea s-o audă pe Jack strigând-o pe punte, ceea ce urma să se întâmple în orice clipă. Şi-l putea chiar imagina pe tatăl ei începând să o caute pe toată corabia şi implicând tot echipajul în această activitate.

Vocea lui James se auzise de departe, ca şi cum ar fi intrat deja în ring.

Judith nu privi pe după ladă ca să se asigure. Dar, odată ce începeau meciul, poate că aveau să fie îndeajuns de concentraţi asupra luptei ca ea să se poată strecura afară din cală. Ar trebui să se târască prin spatele lăzilor cu provizii şi ar fi destul de uşor, având în vedere că era îmbrăcată în pantaloni.

— Soţia nepotului meu are părul ca al tău, zise Anthony, pe un ton înşelător de amabil.

Ochii lui Judith se măriră, mai să-i iasă din orbite. Se auzea ca şi cum tatăl ei ar fi stat chiar în faţa lăzii după

care se ascundea ea. Dar ştia că Nathan era cel căruia i se adresase.

— Fii băiat bun şi spune-mi că nu te înrudeşti cu familia Hilary!

— N-am auzit niciodată de ei, răspunse precaut Nathan.

— Foarte bine.

Judith nu trebuia să vadă ca să-şi dea seama că tatăl ei tocmai îi înfipsese lui Nathan un pumn în stomac. Sunetul era inconfundabil. Dar *de ce?* Şi nu doar o dată. Se înfioră la fiecare lovitură care urmă. Ştia cât de brutal putea fi tatăl ei atunci când venea vorba despre pumni. Nathan încerca măcar să se apere? Se temea să se uite. Nu putea *să nu* se uite.

Nathan se feri de următoarea lovitură. Făcu tot posibilul ca Anthony să rămână cu spatele la ea.

James, aflat în ring, era cu faţa spre ea, dar privirea îi era aţintită asupra celor doi bărbaţi de jos, şi, când vorbi, o făcu cu voce seacă:

— Ai voie să ripostezi, domnule Tremayne. Fratele meu nu va fi mulţumit decât dacă o faci.

Nathan pară o lovitură îndreptată spre faţa lui şi îşi urmă mişcarea cu un croşeu de dreapta, care îl lovi pe Anthony în bărbie şi îi dădu uşor capul pe spate. Judith se înfioră din nou, de data asta pentru tatăl ei, dar totuşi se întrebă dacă nu cumva, în sinea lui, bătrânul vulpoi era chiar mulţumit că nu avea să câştige prea uşor. Aprecia întotdeauna o bătaie bună. Nu exista nimeni în familia Malory care să nu ştie asta. Dar, dacă într-adevăr aprecia faptul că Nathan nu era încă întins pe spate, nu o arăta cu nimic. Continua să dea lovitură după lovitură, concentrându-se pe secţiunea de mijloc a lui Nathan, în timp ce Nathan reuşi să-i mai aplice încă doi pumni, unul în bărbie şi unul în obraz.

În cele din urmă, James spuse:

— Ajunge, Tony! Nu vreau să-şi strice mâinile pe tine. Are nevoie de ele ca să-şi facă treaba.

— Poate să facă şi altcineva treaba lui, mârâi Anthony.

— Ba să ştii că nu-i aşa, reluă James. Avem un singur tâmplar la bord.

— *El* l-a găsit azi-noapte pe ticălosul ăla care se ascundea printre lăzi?

— Da.

Încă un pumn, apoi:

— Bine atunci, am terminat. Apoi, spre Nathan: Acum consider că suntem chit… Tremayne, parcă aşa te cheamă? Dacă nu cumva o să faci ceva care să încline din nou balanţa.

— Felul în care consideraţi dumneavoastră că sunteţi *chit* cu cineva nu e tocmai corect – milord.

Judith gemu în sinea ei la auzul acelui răspuns nu tocmai împăciuitor, însă pe Anthony păru să-l amuze, căci zise pe un ton vesel:

— Dimpotrivă, băiete dragă. Încă te mai ţii pe picioare, nu?

— Dacă simţi nevoia să te odihneşti după acest exerciţiu, Tony, pot să mai aştept o zi ca să testăm ringul, se oferi James.

— Muşcă-ţi limba, bătrâne. Mi-am făcut doar încălzirea, zise Anthony, apoi îşi întări afirmaţia urcând în ring, lângă James.

Nathan ar fi trebuit să plece în momentul ăla. În schimb, se aşeză pe lada în spatele căreia încă se ascundea Judith. Stătea acum cu picioarele încrucişate, cu faţa spre cală, cu spatele sprijinit de ladă. Ea presupuse că Nathan îşi trăgea sufletul, urmărind ce se petrecea în ring.

Aşa că se miră să îl audă, câteva minute mai târziu, spunând cu voce joasă şi extrem de mirată:

— Cum poate să facă asta la vârsta lui şi după

loviturile pe care tocmai i le-am aplicat eu?

Se referea la pumnii pe care tatăl şi unchiul ei şi-i împărţeau acum unul celuilalt în ring. Îi răspunse în şoaptă:

— Nu confunda vârsta cu îndemânarea. Tata a avut ani întregi de antrenament, ca să nu mai punem la socoteală meciurile cu fratele lui, ca acesta pe care îl urmăreşti chiar acum.

Nathan pufni încet.

— Ţi-am dat o ocazie să pleci. De ce n-ai făcut-o?

Nu îi răspunse. În schimb, întrebă:

— Te-a lovit rău?

— Tu ce crezi?

— Cât de rău?

— S-ar putea să supravieţuiesc.

Începu să se încrunte, până când recunoscu nota de tachinare din tonul lui. Şi mai era ceva ce voia să ştie.

— Ce ai făcut de l-ai înfuriat aşa?

— Trebuie să fie vina mea?

— Îl cunosc pe tata. Îmi dau seama când are pică pe cineva. De ce?

— E posibil să-l fi pus la pământ pe cheiul din Londra, înainte să plecăm.

Judith scoase un sunet de uimire.

— Cum? Singurul om în faţa căruia pierde *vreodată* este unchiul James.

— S-ar putea spune că l-am luat prin surprindere. Dar l-ai auzit. Suntem chit acum.

Aproape că-i spuse: „Nu conta pe asta”, dar nu voia să înceapă să o evite din cauza tatălui ei. Era posibil ca acest lucru să se întâmple oricum, dar nu avea de gând să contribuie în vreun fel la asta.

Apoi, Nathan adăugă:

— Pleacă acum, când nu sunt atenţi. Ţine capul jos.

— Ar trebui să pleci şi tu.

— Nicio şansă. Sunt oameni care dau bani buni ca să

vadă un meci de asemenea calibru. În plus, nu mă înţelege greşit, drăguţă, dar aş vrea să-l văd pe taică-tău pierzând.

Asta chiar că o înfurie, îndeajuns încât s-o facă să şuiere:

— N-o să-l vezi azi! Ascultă la mine, unchiul o să *îl lase* să câştige de data asta.

— De ce ar face o asemenea prostie?

Părea surprins.

— Pentru că sunt foarte apropiaţi. Poate că nu o arată întotdeauna, dar sunt. Şi pentru că o să-i domolească penele zbârlite, ba chiar o să-l aducă pe tata în toane bune – ceea ce s-ar putea să-l facă să uite de tine pentru restul călătoriei. Dar să nu te aştepţi ca unchiul să-ţi mai facă favoarea asta odată ce tragem la chei şi nu o să mai fii angajatul lui.

Capitolul 22

— Probabil ar fi trebuit să-ţi spun mai devreme, dar cineva mi-a atras atenţia, îi spuse Judith verişoarei ei.

Stăteau în mijlocul patului dublu din cabina lui Jacqueline, amândouă cu picioarele încrucişate, cu cărţi de joc în mână, cu şi mai multe cărţi pe pătura dintre ele. Jack era desculţă şi îmbrăcată în pantalonii de corabie, pe care avea să-i poarte probabil în fiecare zi, până când ajungeau în America. Judith prefera în continuare să nu-i poarte, mai ales după reacţia lui Nathan atunci când o văzuse îmbrăcată în ei. Era îmbrăcată într-o rochie simplă de zi, albastră, cu mâneci scurte, cu margine întoarsă.

Jucau adeseori whist doar ele două, în ciuda faptului că era un joc pentru patru persoane. Pur şi simplu jucau fiecare de câte două ori, pentru a respecta regulile. Nu era la fel de interesant atunci când nu exista decât un singur

jucător de care să te fereşti în loc de trei, dar era un mod de a face timpul să treacă, iar lui Judith îi plăcea mai mult decât jocul de şah, la care Jack câştiga *întotdeauna.*

Dar Jacqueline nici măcar nu ridică privirea spre Judith după afirmaţia făcută de verişoara ei, lucru pe care Judith îl găsi destul de dezamăgitor, având în vedere că îi trebuiseră câteva zile ca să-şi facă curaj pentru această mărturisire. Dar era încă încordată, în mod normal, se entuziasma toată în momentul în care vorbea cu verişoara ei despre aşa ceva, dar acum se temea să nu dezvăluie mai mult decât ar fi vrut.

— În Londra? întrebă Jack, ridicând cea de-a doua mână, ca să joace cartea.

— Nu, la bord.

Asta atrase imediat atenţia lui Jack şi un hohot de râs.

— Dumnezeule mare, sper că nu e vorba despre Andrássy! Ştiu că e foarte chipeş, dar ne este văr!

Judith găsi greşeala suficient de amuzantă încât să-i atragă atenţia:

— Un văr foarte îndepărtat. De gradul… cât? Cinci? Şase? Zece? De la cât nu se mai socoteşte? Dar nu, nu e Andrássy.

— Cine atunci? Nu e nimeni altcineva la bord în afară de marinari şi – oh, nu se poate!

Jack scoase un sunet care era pe jumătate exclamaţie, pe jumătate fornăit.

— Este foarte bine că mi-ai spus, ca să omorâm povestea asta încă din faşă. Chiar *acum!* Părinţii tăi n-o să te lase niciodată să te măriţi cu un bărbat care nu are măcar o brumă de avere sau de perspectivă.

Judith îşi dădu ochii peste cap.

— Ai uitat ce s-a întâmplat când am împlinit optsprezece ani? Am primit jumătate din moştenirea din partea mamei, ceea ce înseamnă mai mulţi bani decât ar putea fi nevoie vreodată într-o familie. Averea, zic eu, n-o

să fie o problemă.

— La naiba, nu despre asta vorbeam, şi ştii foarte bine! se grăbi să sublinieze Jack.

— Te comporţi ca o snoabă, îi atrase atenţia Judith.

— Ba nu! Sunt doar realistă. Desigur, dacă ai de gând să fugi cu mirele în loc să obţii permisiunea de la părinţii tăi să te măriţi, eu nu mai zic nimic.

Judith începu să râdă, nu se putea stăpâni. Nu aşa se aşteptase să decurgă această conversaţie. Dar cel puţin scăpase pe moment de încordare, mulţumită firii mult prea protectoare a lui Jacqueline.

— Te gândeşti mult prea departe, Jack. Nu am spus că mi-am găsit viitorul soţ. Sunt doar foarte intrigată de un anume bărbat şi vreau să ajung să-l cunosc mai bine. Poate să găsesc câteva minute în care să pot fi singură cu el, ca să putem vorbi deschis. Şi nu este un marinar de rând, e tâmplar.

„Şi e fantoma mea", ar fi vrut să adauge. În schimb, îi povesti ce îi spusese Nathan lui James despre corabia furată.

Jack zâmbi larg, scoţând la iveală gropiţele din obraji.

— Vrei să fii singură cu el, eh? Eşti sigură că n-o să fii prea intimidată ca să scoţi un cuvânt, darămite să legi o conversaţie întreagă? Nu ai fost niciodată singură cu un bărbat care să nu-ţi fie rudă.

— Cred că o să mă descurc. Şi suntem pe o corabie. Nu e ca şi cum ar putea să mă răpească şi să fugă cu mine. În plus, dacă aş ţipa, cu siguranţă m-ar auzi vreunul dintre marinarii sau servitorii tatălui tău.

Jack chicoti.

— Ai dreptate. Şi chiar pare interesant. Cum îl cheamă?

— Nathan Tremayne.

Jack ridică dintr-o sprânceană aurie, obicei pe care îl moştenise de la tatăl ei.

— Îmi place chiar şi cum sună. Apoi însă, speculă cu voce tare: Judith Tremayne. Judy Tre…

— Ţi-am *spus* că nu…

— Da, da, făcu Jack, bătând în retragere. Şi *nu ne măritătm* din primul an. Asta nu înseamnă că nu poţi să îl cunoşti mai bine pe băiatul ăsta. În plus, e bine să ai opţiuni, şi o să vrei să ai cât mai multe în momentul în care o să-ţi alegi un soţ.

Apoi sări jos din pat, împrăştiind cărţile şi trăgând-o pe Judith după ea.

— Unde mergem?

Jack îi aruncă nişte pantofi, dar nu se obosi să caute o pereche şi pentru ea.

— Trebuie să-l cunosc personal pe acest tânăr. Hai să-l căutăm!

Judith nu avea de gând să protesteze, având în vedere că nu-l mai văzuse pe Nathan de două zile. Şi se uitase după el ori de câte ori urcase pe punte. Dar nu reuşise să îl vadă şi hotărâse să nu se mai ducă să îl caute pe toată corabia. Ajunsese la concluzia că avea treabă în altă parte.

Îl găsiră în primul loc în care îl căută Jacqueline, în atelierul de tâmplărie. Jack ştia exact unde era debaraua, însă ea cercetase fiecare milimetru al corăbiei ultima oară când navigaseră cu ea. Şi învăţase şi toate aspectele meseriei de căpitan. Fireşte, pe atunci nu renunţase încă la visul ei de a se face pirat. Încercase chiar să o înveţe şi pe Judith tot ce afla, dar aceasta, neîmpărtăşindu-i interesul, nu o ascultase decât pe jumătate.

Încăperea era mai mică decât cabinele lor, dar era suficient de mare încât un bărbat să poată lucra în ea. Materialele nu erau depozitate aici, ci în magazie. Doar o un banc de lucru lung şi o gamă variată de unelte erau păstrate aici. Şi patul îngust de care amintise Nathan, acoperit cu aşternuturi mototolite, dovadă că fusese folosit.

Nathan era la bancul de lucru şi desfăcea funii vechi, ca să facă din ele câlţi, aceştia fiind în mod obişnuit introduşi între scândurile din cală, ca să oprească eventualele scurgeri. Judith îşi amintea vag că Jack îi spusese ceva despre asta. Avea cămaşa albă băgată în pantaloni, pe jumătate descheiată la nasturi şi pătată de transpiraţie, cu mânecile suflecate. Uşa fusese lăsată deschisă, dar înăuntru era totuşi foarte cald. Nu avea părul suficient de lung cât să şi-l prindă la spate, dar îşi legase o eşarfă pe frunte, ca să nu-i curgă sudoarea în ochi. Câteva şuviţe mai scurte scăpaseră de sub ea. Aşa cum arăta azi, aducea a derbedeu şi avea un aspect mult prea masculin.

Jacqueline, care o trăsese pe Judith înăuntru, după ea, fu în mod clar luată prin surprindere, suficient cât să şoptească:

— Ai uitat să-mi spui că-i mare cât un munte şi aşa frumos că te dor ochii când te uiţi la el.

Obrajii lui Judith se colorară numaidecât, dar Nathan nu părea să o fi auzit pe verişoara ei. Se întoarse spre ele şi spuse doar:

— Tu trebuie să fii Jack.

— Judith ţi-a vorbit despre mine? Da, fireşte. Şi ţi-a spus că nici eu, *nici ea* nu ne căsătorim anul ăsta? Deocamdată doar prospectăm, nu cumpărăm încă nimic. Să nu uiţi asta, Nate.

Râse, acel râs adânc de care îi fusese dor lui Judith.

— Ţi-a spus cineva că eşti prea directă pentru vârsta ta?

— Şi ce dacă mi-ar fi spus? Cei din familia Malory nu urmează regulile altora, le fac pe ale lor.

Nathan privi spre Judith.

— Chiar aşa?

Judith îşi dădu ochii peste cap.

— Unii dintre noi.

Jacqueline înclină capul, arătând spre bucata de funie

pe care o ţinea în mână.

— Poţi să faci asta şi pe punte, unde e mai răcoare. De ce stai aici?

— Poate că încercam să evit o întâlnire cu voi două, răspunse Nathan, zâmbind uşor.

— De ce? Nu muşc – fără motiv.

— Te necăjeşte doar, Jack. Am început să recunosc semnele.

Jacqueline privi de la unul la celălalt.

— Şi, mă rog, când aţi avut voi timp să vă cunoaşteţi atât de bine?

— Nu ne cunoaştem chiar atât de bine, răspunse Judith, roşind uşor. Nu am vorbit decât de câteva ori.

Jack încuviinţă din cap şi-i spuse lui Judith:

— Mă duc să-l găsesc pe Andrássy şi să aflu dacă într-adevăr ştie să folosească sabia aia pe care o târăşte după el. Nu sta prea mult înainte să urci şi tu pe punte. Apoi îi zâmbi lui Nathan. A fost o plăcere să te cunosc, Nate. Dar şterse toată amabilitatea acestor cuvinte adăugând: Să nu se întâmple ceva necuviincios în camera asta, că-ţi scot maţele – dacă nu mi-o ia taică-său înainte.

Jack plecă la fel de repede cum venise. Judith privi pe după uşă ca să se asigure că verişoara ei urca într-adevăr pe punte.

— A fost puţin cam prea directă, zise Nathan.

Judith se întoarse spre el.

— Pur şi simplu aşa este Jack. Are o atitudine foarte protectoare faţă de mine – faţă de întreaga familie, de fapt. E o trăsătură a familiei Malory, o avem cu toţii. Dar cred că e supărată pe mine acum, pentru că nu i-am spus mai devreme de tine.

— Parcă nu trebuia să-i spui deloc.

— Nu, condiţia ta a fost să nu-i spun că ne-am cunoscut mai demult, iar pe aceasta am respectat-o. Nu i-am spus nimic altceva decât i-ai spus tu tatălui ei. Dar nu

puteam să continui să mă ascund de Jack, pur şi simplu era prea greu pentru mine. După cum vezi, de acum nu mai e cazul.

— Da, dar cum ai reuşit asta?

— Am convins-o că te găsesc interesant.

Nathan zâmbi larg.

— Cred că ţi-a fost foarte greu.

— Da, mi-a fost, zise ea, strângând din dinţi.

Brusc, Nathan aruncă funia din mână şi o cuprinse în braţe. Judith scoase un strigăt scurt, dar Nathan nu făcu altceva decât să o aşeze pe bancă. Iar încerca să o zăpăcească şi să o facă să uite ce voia să spună? Probabil îşi amintise cât îi era de uşor. Gestul lui o aduse mai aproape de el, chiar în faţa lui, la drept vorbind, dar Nathan nu făcu nimic ca să schimbe asta.

Uşor buimacă, îl întrebă:

— *De ce* mă aşezi mereu pe câte ceva?

— Te ridic mai sus, pentru că eşti atât de mititică. Dar se aplecă spre ea şi adăugă: Şi poate că-mi place să te ating.

Judith roşi şi sări jos de pe bancă, intenţionând să mărească distanţa dintre ei, dar îi simţi din nou mâinile cuprinzându-i talia. El o urcă înapoi pe bancă, doar că de data asta nu-i mai dădu drumul chiar atât de repede.

Mâinile lui rămaseră pe talia ei. Iar acele senzaţii plăcute începeau să apară din nou, senzaţii ce nu aveau nicio legătură cu nimic altceva în afară de el. Nu putea respira, nu putea gândi, aştepta…

— Deci îţi place să te ating, nu-i aşa?

— Nu! Eu…

— Atunci, poate că de data asta o să stai locului?

Judith făcu un efort conştient să-şi închidă gura, apoi îşi ţuguie buzele. Auzi la el, câtă înfumurare! Îi dădu drumul acum, dar era prea târziu. Îi trecu prin minte să plece, dar nu avea nicio îndoială că exact asta şi încerca să o

determine să facă prin felul în care se comporta. Sperase oare că scăpase de întrebările ei doar pentru că nu-l căutase preţ de două zile? Şi voia să se asigure că lucrurile rămâneau aşa? Ghinion. Era prea încăpăţânată ca să se lase manipulată în felul ăsta sau ca să renunţe înainte de a afla adevărul.

Era furioasă acum. Nu pentru că nu o sărutase mai devreme, după cum crezuse că avea să facă, ci pentru că îi lăsa impresia că încerca să se sustragă de la termenii înţelegerii lor.

În cele două zile în care nu îl văzuse, avusese timp să se gândească la conversaţiile lor şi îşi dăduse seama că niciuna dintre întrebările pe care i le pusese nu fusese despre contrabandă. Nu îi pusese decât întrebări care să-i satisfacă curiozitatea legată de viaţa lui personală. Aşadar, nu realizase nimic altceva până acum decât să se pună în situaţia de a fi la un pas de a fi prinsă ascunzându-se în cală. Şi de nimeni altul decât de tatăl ei.

— Mi-a fost dor de tine.

Clipi. Furia pur şi simplu se topi – prea repede! făcând-o să-şi dea seama că poate era iar una dintre tacticile lui – îi spunea lucruri care să-i distragă atenţia. Şi nu terminase.

— Mi s-a părut că-ţi simt parfumul de câteva ori, zise el, apoi râse pentru sine. Mă tot uitam în urmă, aşteptându-mă să te văd. Am deschis chiar şi câteva uşi, atât de sigur eram că-ţi simt mirosul în apropiere. Dar presupun că a fost doar imaginaţia mea.

Sprâncenele ei se uniră într-o expresie bănuitoare.

— Ştii că nu cred un cuvânt din ce spui.

Nathan se îndepărtă şi mai mult, ducându-se să se aşeze pe pat. Judith era mirată că nu se aşezase din nou lângă ea, dar bănuia că bancul de lucru nu ar fi suportat o greutate atât de mare.

Îl surprinse însă strâmbându-se în clipa în care se

aşează şi se întrebă dacă încă îl mai dureau loviturile pe care le primise de la tatăl ei.

— Orice-ţi spun o să ţi se pară suspect, continuă el, pentru că nu mă cunoşti suficient de bine încât să-ţi dai seama când spun adevărul. Dacă vii aici şi te aşezi pe genunchii mei, poate că asta se va schimba.

Judith pufni pentru sine. *Asta* nu părea să fie durere. Sau poate că pur şi simplu ştia că nu ar fi făcut niciodată aşa ceva. Nici măcar nu merita să-i răspundă, căci era o sugestie absolut scandaloasă.

În schimb, îl întrebă:

— Cum au fost vânătăile?

— Negre.

— Încă?

— Cred că mi-a rupt muşchii abdominali. Nu pot să ţin nimic în stomac.

Judith făcu ochii mari, dar îşi dădu repede seama că probabil o necăjea din nou.

— Da de unde! Dacă se întâmpla aşa, ai fi fost mort acum. Apoi zâmbi cu superioritate. Poate ai rău de mare. Ei, asta chiar că ar fi amuzant, nu crezi?

— Nu, mârâi el. Doar absurd.

— Dar nu ai fost niciodată atât de mult în largul mării, aşa că nu ai de unde să ştii, nu-i aşa? contraatacă ea.

— Am exagerat. E modul meu de a-ţi spune ce părere am despre tatăl tău.

— Oh.

Era un compliment la abilităţile de pugilist ale lui Anthony sau îl lua peste picior? Nu era o situaţie obişnuită pentru ea. Instinctul ei era să-şi apere părintele, dar se stăpâni, amintindu-şi cât de dură fusese lupta. Presupunea că Nathan avea dreptul să fie morocănos, cel puţin până când se recupera complet, deşi, din câte înţelesese ea, de la el plecase animozitatea dintre cei doi. Desigur, nu ştia ce se întâmplase atunci. Încă.

— Acum trebuie să-mi sucesc gâtul în direcţia opusă, se plânse Nathan. Cel puţin vino şi stai aici.

Bătu cu mâna locul de lângă el, de pe pat.

— Pe un pat? Cu tine? Asta depăşeşte cu mult normele comportamentului cuviincios şi n-o să se întâmple.

— Închide mai întâi uşa. Cine o să ştie?

Judith miji ochii.

— Nu mai încerca să mă seduci.

Sări de pe pat ca împins de un arc şi nu se opri până când nu era aplecat deasupra ei.

— Dar se întâmplă, nu-i aşa? Dacă e să recunoşti ceva, drăguţă, recunoaşte că mă doreşti la fel de mult cum te doresc şi eu.

Oh, Dumnezeule, aşa era? Asta însemnau toate acele senzaţii? Nu era de mirare că se simţea, pe rând, ba atrasă, ba bulversată de prezenţa lui. Nu mai cunoscuse niciodată dorinţa.

El se împinse între picioarele ei, deşi fusta nu era suficient de largă încât să-i permită să vină atât de aproape. Ea nu-şi dădea seama cum o făcuse, până când îi simţi mâna pe coapsa ei… pe pielea ei. Urcând tot mai mult şi ridicându-i fusta în acelaşi timp.

Acţionând din instinct, îşi puse mâna peste a lui ca să-l oprească. Şi el se opri, doar că nu-şi retrase mâna, şi Judith îşi aminti mai târziu că nici ea nu şi-o retrăsese pe a ei. Îşi simţea trupul străbătut de cei mai puternici fiori de anticipare. Şi totuşi, teama de a fi descoperiţi era şi ea prezentă – cu uşa larg deschisă, oricine ar fi putut să treacă pe acolo şi să-i vadă. Dar nu-i trecu prin minte să-l dea pur şi simplu la o parte.

Îi simţi barba zgâriindu-i uşor obrazul, înainte ca Nathan să aplece capul şi să respire adânc aproape de gâtul ei.

— Şi iată-l din nou…

Buzele îi mângâiară pielea în timp ce rosteau

cuvintele, făcând-o să se înfioare, lăsându-i o dâră de senzaţii incitante pe umeri şi pe spate.

— Mirosul ambroziei!

— Al iasomiei, îl corectă ea, cu răsuflarea tăiată. Şi vanilie… şi foarte puţin cardamom…

— Atunci, înseamnă că tu eşti ambrozia.

Se ridică şi, dintr-odată, privea adânc în ochii ei. Şi o privi atât de mult, încât momentul părea să nu se mai termine. Câtă intensitate! De parcă ar fi încercat să vadă în sufletul ei. Apoi o sărută, cu atâta pasiune, încât o lăsă fără suflare.

— O să mă urăsc pentru momentul ăsta de slăbiciune, şopti el, peste buzele ei. Dar, dacă nu pleci în clipa asta, o să te întind pe patul ăla. E o promisiune, drăguţă, nu doar un avertisment.

Luciditatea îi reveni brusc, lovind-o ca un trăsnet, colorându-i obrajii în stacojiu aprins. Dar Nathan nu se retrase ca să poată coborî de pe bancă fără să alunece pe lângă trupul lui. Îl auzi gemând în clipa în care îl atinse, apoi ieşi cât putu de repede de acolo.

Se opri în capătul coridorului, lângă scară, şi trupul începu să-i tremure. Se sprijini cu spatele de perete şi închise ochii câteva clipe. Îşi simţea încă obrajii arzându-i.

Ce se întâmplase? Dar ştia, pentru că, din nou, nu avusese ocazia să-i pună nicio întrebare serioasă. Găsise modalitatea perfectă de a evita orice răspuns compromiţător. O alunga cu săruturile lui pasionale. Şi ce s-ar fi întâmplat dacă nu pleca? Oare chiar ar fi făcut dragoste cu ea?

Oh, Dumnezeule! Nici măcar nu era lângă el, şi totuşi gândul acesta îi făcu genunchii să se înmoaie.

Capitolul 23

Nathan ieşi din atelier înainte să îl demoleze. Ce mama dracului era cu el de o lăsase să plece aşa? Ar fi putut s-o ia, să fie a lui. Citise în ochii ei. Şi orice femeie se înmuia, devenea mai prietenoasă şi mai încrezătoare – după. Şi tocmai de asta avea el nevoie.

Faptul că era acum nervos că o lăsase să plece arăta exact cât de mult reuşise să-l prostească, cum îi sucise minţile, făcându-l să se poarte ca un caraghios.

Cel mai înţelept era să stea cât mai departe de ea cu putinţă. Reuşise să facă asta o vreme, ştia foarte bine că nu i-ar fi adus decât belele, chiar înainte ca tatăl ei să îi întărească această convingere. Şi totuşi, nu şi-o putea scoate din minte, se trezea gândindu-se la ea pe tot parcursul zilei. O dorea, asta nu avea cum să nege. Dar pur şi simplu nu putea să o aibă, iar asta era o realitate pe care nu avea voie să o uite.

Nu puteau să mai rămână vreodată singuri. Ce se întâmplase azi dovedea că nu-şi putea ţine mâinile departe de ea când erau doar ei doi. Şi singurul mod în care putea fi sigur că nu avea să-i mai tenteze cum o făcuse azi era să-i spună adevărul pe care îl voia cu atâta încăpăţânare, ca să nu-l mai tot caute. Aşa că urcă pe punte, unde se aştepta s-o găsească. Era acolo, cu un aer calm şi netulburat. El nu era la fel de stăpân pe sine, aşa că se hotărî să nu o abordeze încă. Se duse în schimb la pupa şi scoase ocheanul pe care i-l găsise Artie. Ofiţerul secund era şi el acolo şi făcea acelaşi lucru.

Cu o zi în urmă, îl văzuse şi pe căpitan cercetând oceanul cu un ochean. Dar James nu spusese nimic despre corabia care se luase după ei în noaptea în care fugise pasagerul clandestin şi nimeni nu mai văzuse ambarcaţiunea de atunci. Îl surprinsese pe Nathan oferindu-i în schimb o informaţie de altă natură:

— Avem un yankeu la bord, pe nume Boyd Anderson.

Poate vrei să stai de vorbă cu el. De câte ori ieşim pe mare, îi este rău vreo câteva zile, şi poate de aceea nu l-ai observat încă. Dar te poate îndruma către oamenii cu care trebuie să-ţi discuţi planul după ce ajungem în America. Poate mai câştigi ceva timp.

— Apreciez ajutorul, căpitane.

— Cu plăcere. Din când în când, câte-un yankeu îţi poate fi de ajutor – Dumnezeule mare, cred că trebuie să-mi muşc limba!

Şi plecă, cu această ciudată afirmaţie. Acum Artie îşi coborî ocheanul de la ochi şi, observându-l pe Nathan, întrebă:

— Te uiţi şi tu după ei, matelot?

— Nu-mi pot reprima curiozitatea, răspunse Nathan.

Artie încuviinţă din cap.

— N-au mai fost văzuţi. Fie au luat ce căutau, fie au renunţat – sau ştiu încotro se îndreaptă *Maiden George,* aşa că nu au nevoie să stea cu ochii pe noi. Apoi adăugă, mormăind: A fost o vreme în care ne-am fi dus direct peste ei şi am fi urcat la bord… sau i-am fi făcut arşice cu tunurile.

— Serios?

Ofiţerul secund închise gura cu zgomot şi plecă păşind apăsat, în mod evident nedorind să dezvolte subiectul – sau dându-şi seama că nu ar fi trebuit să spună aşa ceva. Nathan se întoarse cu gândul de a se lua după el, dar dădu cu ochii de Judith. Nu se uita la el, ci urmărea meciul de scrimă dintre verişorii ei, care se desfăşura pe puntea principală. Stătea sprijinită cu spatele de parapet, cu braţele strânse la piept, cu cosiţele blonde-arămii răvăşite de vânt. Era atât de absorbită de meci, încât era posibil să nici nu fi observat că Nathan urcase pe punte. Ar fi putut să lase lucrurile aşa – dacă picioarele lui n-ar fi dovedit că au propria voinţă.

Se opri la doi paşi de ea şi privi meciul preţ de câteva

minute. Îşi dădu seama numaidecât că Jacqueline Malory nu se distra doar, ci chiar ştia să folosească sabia subţire pe care o ţinea în mână. Lansările şi fandările, răspunsurile rapide – nu-i lăsa lui Andrássy timp să facă altceva decât să se apere.

Privind fără a-i veni să creadă, întrebă:

— Ce fel de preceptori aţi avut voi, fetelor?

— Dintre cei obişnuiţi.

— Obişnuiţi pentru cine? Pentru piraţi?

Judith izbucni în râs. Nathan se uită la ea.

— Ce ţi s-a părut amuzant?

— Ar trebui să cunoşti amănuntele, răspunse ea, încă zâmbind. Ia spune-mi, când erai copil, ce-ţi doreai să fii când aveai să creşti?

— E o întrebare-capcană de care ar trebui să mă feresc?

— Nu, dar când lui Jack i s-a pus întrebarea asta, a hotărât că voia să se facă pirat. Fireşte, a renunţat la idee când a crescut. Din fericire.

— Eşti sigură?

— Da, foarte sigură.

— Cu toate acestea, pare să se priceapă destul de bine la unul dintre aspectele meseriei, îi atrase el atenţia.

Judith chicoti.

— Ştiu.

— Te pricepi şi tu?

— Dumnezeule, nu! Am avut aceiaşi preceptori, pentru că am locuit întotdeauna foarte aproape una de cealaltă. Schimbam doar săptămânile şi materiile, o săptămână făceam la mine literatură, geografie şi limbi străine, apoi, în săptămâna următoare, mergeam la ea şi învăţam istorie, matematică şi chiar puţină politică. Apoi veneam iar la mine acasă şi tot aşa. Doar interesele noastre personale erau diferite. Pe ea o interesau scrima, boxul şi voia să ajungă spaima mărilor atunci când avea să

crească – iar tatăl ei era fericit să o înveţe tot ce ştia în el în legătură cu toate astea. Pe mine mă interesau broderia şi voiam să învăţ să cânt la cât mai multe instrumente muzicale. Dar tu?

— Nu am primit decât o educaţie rudimentară, la o şcoală ce ţinea de o biserică. Dar nu cred că Jack s-a apucat de box. Nu ar fi avut niciun rost, având în vedere că nu era ceva ce i-ar fi putut folosi vreodată.

Surprinse zâmbetul de pe faţa lui Judith, zâmbet care nu îi era adresat, având în vedere că nici măcar nu catadicsise să se uite la el de când începuseră conversaţia. Apoi spuse:

— Aş fi fost de aceeaşi părere cu tine dacă nu aş fi văzut-o în ring, cu fratele ei mai mare. Jeremy se ţine foarte bine într-o luptă. E ca o versiune mai tânără a tatălui meu, dar Jack tot a reuşit să-l bată. Viteza de reacţie şi câteva trucuri în mânecă pot învinge dimensiunile şi forţa. Apoi râse. Fireşte, nu ţine decât o singură dată. După ce i-a învăţat şmecheriile, Jeremy n-a mai lăsat-o să le folosească şi a doua oară.

Poate că Jack era cu vreo câţiva centimetri mai înaltă decât Judy, dar Nathan tot nu-şi putea imagina scena pe care i-o descrisese. Îl făcu însă să se întrebe dacă Judith era o bună mincinoasă sau dacă doar exagera. În continuare, refuza să se uite la el. Nu avea încredere în propria stăpânire de sine? Începu să zâmbească, dar sfârşi prin a geme în sinea lui. *Trebuia* să înceteze să îşi mai imagineze că simţea aceeaşi atracţie faţă de el pe care o simţea el pentru ea. Putea foarte bine să fie doar un vicleşug al ei, ca să-l determine să-i confirme suspiciunile. Şi de ce nu se gândise mai devreme la asta?

O femeie drăguţă, mai în vârstă, apăru pe punte, îmbrăcată elegant într-o pelerină de catifea verde, cu glugă, pe care o purta, fără îndoială, ca să-şi apere coafura de vânt.

— Mătuşa ta George?

— Da, răspunse Judith.

Remarcând expresia senină a femeii în timp ce urmărea meciul de scrimă, Nathan spuse:

— Nu o deranjează comportamentul fiicei ei?

— Chiar crezi că Jack ar fi putut lua lecţii de la tatăl ei fără ca mătuşa să ştie? Fireşte că nu o deranjează. Este mândră de toate realizările lui Jack, de la faptul că nu ratează niciodată ţinta atunci când trage cu pistolul până la graţia cu care valsează – şi, că veni vorba, ştii să dansezi vals?

Luat prin surprindere de întrebare, Nathan întoarse repede capul spre ea, dar văzu că *în continuare* Judith nu se uita la el. Chestia asta începea să-l enerveze.

— De ce aş şti? răspunse el. Dacă tot e să dansezi, ar trebui măcar să te distrezi în timpul ăsta.

— Valsul nu ţi se pare distractiv?

— Fireşte că nu. E doar o fâţâială de-a voastră, a aristocraţilor, ca nu cumva să transpiraţi vreun pic. Am văzut oameni dansând vals. Nu-i nimic distractiv.

— O să-ţi schimbi părerea după ce o să te învăţ cum să valsezi. Vom ţine lecţia chiar aici, pe punte.

Nathan pufni.

— N-aş prea crede. Nu poţi să mă iei aşa, doar pe mine, dintre toţi.

— Nici n-o s-o fac. O s-o implic şi pe Jack şi încă pe vreo câţiva marinari. O să pară că ne distrăm doar, ca să mai alungăm din plictiseala călătoriei.

— N-ai decât să faci ce vrei, dar nu conta pe mine pentru o bazaconie ca asta.

— Dimpotrivă, o să-ţi amintesc că ai promis să fii la dispoziţia mea şi o să insist să înveţi o parte din bunele maniere – măcar cum să te porţi cu o doamnă. Valsul va fi doar începutul.

— De ce? După ce cobor de pe corabia asta, n-o să

mă mai aflu niciodată în prezenţa unei doamne, aşa că lecţiile tale vor fi total inutile. În plus, crezi că nu ştiu şi eu că o doamnă nu este niciodată lăsată singură cu un bărbat? Că are întotdeauna un însoţitor? Poate că tu ai nevoie de lecţii, drăguţă.

— Circumstanţele noastre sunt… neobişnuite. Sau preferi să te întreb ce am de întrebat de faţă cu toată lumea?

— Faci mari eforturi să pretinzi că nu mă vezi în clipa asta, nu? Vorbim şi nu suntem singuri. Ţine-o tot aşa, şi o să cred că mă cauţi pentru mai mult decât…

— Încetează! i-o reteză ea, cu un şuierat. Ştii foarte bine că lucrurile pe care mi le spui nu sunt deloc cuviincioase.

Nathan râse încet.

— Dar s-ar părea că nu este nevoie să fim singuri ca să ţi le spun. Sau preferi să plec până când aduci pe cineva care să stea cu noi? Să ne supravegheze? Cum ar fi cuviincios.

Probabil nu ar fi trebuit să o atace atât de direct. Poate că roşea acum, dar era imprevizibilă. Şi o credea în stare să întoarcă situaţia împotriva lui.

— Nu am sugerat ca lecţiile să înceapă chiar în clipa asta, zise ea, înţepată. De fapt, în clipa asta o să-mi spui de ce aveai un aer atât de trist în noaptea în care am crezut că eşti fantomă.

— Ne-am întors la asta?

— Da, dar de data asta n-o să te mai eschivezi.

Capitolul 24

— Răspunde-mi! îi ceru Judith, văzând că Nathan nu scoate niciun cuvânt.

În schimb, acesta spuse:

— Mă întreb de ce se ceartă Artie şi Henry.

— Schimbi subiectul? întrebă ea, nevenindu-i să creadă. Serios?

— Da, serios.

Exasperată, Judith îi urmări privirea.

— Eşti pe corabie de suficientă vreme cât să-ţi fi dat până acum seama că ăştia doi mereu se ceartă dintr-un motiv sau altul. Nu are nicio importanţă. Ba chiar le face plăcere. Ce s-ar putea să nu ştii tu este că nu sunt doar ofiţeri secunzi pe *Maiden George,* ci şi majordomii unchiului James, în Londra. Da, şi postul ăsta îl deţin tot împreună. Sunt totodată şi cei mai buni prieteni, deşi, uneori – ca acum, de exemplu –, îţi pot lăsa impresia contrară. Au fost mateloţii unchiului. Când s-a retras de pe mare…

— A petrecut mult timp pe mare?

— În tinereţe, da. Aproximativ zece ani. Dar, cum spuneam, Artie şi Henry au renunţat la mare odată cu el şi au devenit majordomii lui.

— Doi majordomi? Asta-i ceva normal?

— Câtuşi de puţin. Dar unchiul James nu e un conformist. Artie şi Henry urmau să tragă la sorţi ca să decidă cine avea să fie ofiţer secund în călătoria asta, apoi au hotărât că pot împărţi şi această poziţie. Acum…

Nathan o întrerupse, ghicind:

— Căpitanul a fost pirat, nu-i aşa?

Judith replică:

— Cum ai… cum ai ajuns la o concluzie atât de ridicolă?

— L-am auzit pe Artie spunând ceva despre cum scufundau corăbiile în vremurile de odinioară. Şi tocmai mi-ai spus şi tu că verişoara ta voia să fie ca tatăl ei.

— Nu am spus nimic de genul ăsta! Te rog să nu-mi pui cuvinte în gură!

Nu putea crede că ghicise atât de precis, dar acesta

era un aspect care era păstrat strict în familie şi aşa avea să rămână. Zilele în care James fusese căpitanul Hawke, piratul gentilom, cum îi plăcea verişoarei Regina să se refere la fosta lui profesie, erau de mult apuse. Îi înscenase chiar şi moartea lui Hawke, atunci când în cele din urmă se întorsese în Anglia ca să se împace cu fraţii lui, deşi întâlnirea întâmplătoare cu piratul Lacross, cu câţiva ani în urmă, le dăduse de ştire câtorva dintre vechii lui apropiaţi că era în viaţă şi sănătos tun. Dar nu avea să-i spună lui Nathan nimic din toate astea.

În schimb îl întrebă:

— Aşadar, te-ai gândit numaidecât la piraţi, nu la vreo carieră militară. Desigur, e ceva firesc pentru un contrabandist.

— Vorbeşte mai încet.

— Atunci nu spune lucruri despre care ştii că o să mă enerveze. Dacă e ceva ce vrei să ştii despre unchiul meu, n-ai decât să-l întrebi – dacă ai atâta curaj. Dar, mai întâi, o să-mi răspunzi mie. De ce erai trist în seara în care ne-am cunoscut?

Nathan oftă.

— Nu eram trist. Dezamăgit, da, şi trebuie să mărturisesc că şi puţin furios. Bunica din partea mamei tocmai murise. Nu o cunoşteam prea bine, nici măcar nu o mai văzusem de pe vremea când eram foarte mic. Locuia singură, în Londra, iar eu locuiam cu părinţii mei, în Cornwall. Ea şi tata nu se înţelegeau prea bine şi nu a mai vrut să ştie nimic de noi după ce a murit mama. Aşa că am fost surprins când m-a contactat un avocat ca să-mi înmâneze actul de proprietate.

— Vrei să spui că tu chiar eşti *proprietarul* casei?

— Ţi-am spus asta când erai copil. Dacă aş fi fost tot eu acolo în cea de-a doua noapte când ai venit să-ţi bagi nasul unde nu-ţi fierbea oala, aş fi făcut acelaşi lucru – ţi-aş fi spus pur şi simplu să pleci, că te afli pe o proprietate

privată.

— Şi te aştepţi să cred asta *acum?* Ai avut şansa să spui că este casa ta mai devreme, când te-am întrebat. Dar nu ai făcut-o pentru că, evident, nu este adevărat.

— Este o dărăpănătură veche de sute de ani, îi aminti el.

— Care vine însoţită de foarte mult teren. Vărul meu, Derek, ar fi dispus să-ţi plătească o adevărată avere pe proprietatea asta. N-ar mai trebui să munceşti niciodată.

— Poate că nu vreau să vând.

— Poate că nu eşti cu adevărat proprietarul.

Dintr-odată, Nathan ridică dintr-o sprânceană.

— De ce eşti atât de furioasă, drăguţă? Pentru că ai găsit pe altcineva în casa aia sau pentru că nu m-ai găsit pe mine, aşa cum sperai? Eşti supărată că nu sunt fantoma ta?

Judith fu pe punctul să explodeze, dar se calmă, trăgând adânc aer în piept. Nici măcar nu era sigură de ce se enervase atât de rău.

Doar pentru că nu-i spusese mai din timp că era înrudit cu Mildred Winstock şi, prin urmare, avea sânge de aristocrat? Dar Nathan nu o aşteptă să-i răspundă. Continuă, ridicând din umeri:

— Nu e ceva de care să fiu mândru sau cu care să mă laud. Sunt proprietarul unei case care stă să cadă.

— Nu ştiai că e în ruină până în acea seară, nu? ghici ea.

Nathan râse, scurt şi amar, înainte să-i răspundă:

— Nu, m-am dus acolo pregătit să mă mut. Se întâmpla tocmai după cearta cu tata, despre care ţi-am spus deja.

— Motivul pentru care ai plecat din Cornwell, da. Dar nu mi-ai spus din ce pricină v-aţi cerat.

— Prefer să nu vorbesc despre asta. E destul de dureros că nu mi-am mai văzut niciodată tatăl înainte să moară.

Era adevărat sau încerca iar să evite răspunsul? Se uită la el ca să-i vadă expresia de pe chip şi nu putu să nu observe din nou cât de frumos era. Nu purta eşarfa azi, şi, în soarele care strălucea, părul îi părea din nou alb, iar vântul i-l sufla în toate direcţiile, inclusiv peste faţă, deşi el nu părea să observe.

Se citea furie în expresia lui, dar amestecată cu melancolie, ceea ce o determină să spună în cele din urmă:

— Îmi pare rău.

— Şi mie. La acel moment, am fost suficient de furios încât să rup orice legătură cu el şi să trăiesc pe cont propriu, dar numai pentru că am crezut că bunica îmi lăsase mijloacele necesare pentru a putea face asta. S-a dovedit a fi o glumă bună.

— Cu siguranţă, n-a făcut-o intenţionat.

— Nu, mă îndoiesc că a pus măcar vreodată piciorul în casa aia şi probabil nu şi-a dat seama că îmi lasă doar o grămadă de moloz. Casa aparţinuse bunicii bunicii mele, dar, din câte mi-a spus mama, bunica mea se născuse în Londra, crescuse în Londra şi nu părăsise Londra niciodată. Era probabil doar un pretext care să scuze faptul că nu venea niciodată să ne viziteze în Cornwall, în loc să-mi spună adevărul – şi anume, că băbătia nu-l suferea pe tata.

Era înclinată să-l creadă, ceea ce o avertiza că probabil n-ar fi trebuit s-o facă. Poate inventa toată povestea ca să o facă să-i pară rău pentru el. Nu îi spusese că era casa lui prima oară când vorbiseră pe corabie. Şi nu-i spusese nimic nici în celelalte conversaţii pe care le avuseseră de atunci.

Apoi îşi dădu seama că putea afla dacă ceea ce îi spusese el în legătură cu casa era adevărat.

— Cum o chema pe bunica ta? întrebă ea.

— Nu contează.

— Ba da, chiar contează. Ştiu cine a fost ultimul proprietar trecut în registru. Dacă tu nu ştii, atunci…

El îi aruncă o privire tăioasă şi întrebă:

— Aşa de bănuitoare eşti cu toată lumea?

— Doar cu contrabandiştii, zise ea sec. Şi am observat că nu mi-ai spus niciun nume.

Nathan pufni.

— Mildred Winstock. Iar acum poţi tu să-mi spui de unde o cunoşti pe bunica mea.

Fu surprinsă de cât de uşurată se simţea să aibă o dovadă a faptului că-i spusese adevărul.

Acum, întâlnirile lor anterioare, din Hampshire, începeau să aibă sens. Dacă el era proprietarul casei, asta explica de ce pusese încuietoarea la uşă şi de ce susţinuse că ştia locul mai bine decât ea. Lămurea chiar şi ce căuta patul acolo. Doar faptul că îi ceruse să nu spună nimănui că îl văzuse acolo era ciudat. Şi faptul că o acostase. Nu aşa se comporta un proprietar în casa lui. Sau că refuzase să aprindă felinarul şi s-o lase să-i vadă faţa. Aşa că, oricât de mult ar fi încercat în mintea ei să îl exonereze, tot nu o putea face, nu când erau atât de multe indicii care sugerau activităţi ilegale.

— Nu am cunoscut-o pe bunica ta, îi explică ea. Vărul Derek a aflat identitatea ultimului proprietar înregistrat, ca să poată cumpăra casa.

— De ce?

Ezită să-i spună adevărul, dar cu siguranţă era şi el conştient de cât de urâtă era proprietatea lui şi ce imagine deplorabilă oferea lângă vila impunătoare a ducelui. Aşa că o luă pe ocolite.

— Vrea să o îngroape, aşa cum se cuvine.

— Încă se mai ţine.

— Cu greu.

— Ştiu mai bine decât oricine în ce stare e casa, dar nu o vând doar pentru ca vărul tău, lordul, să o poată dărâma. E tot ce mi-a rămas din partea mamei.

Ea încercă să-i sugereze, pe un ton vesel:

— Atunci, repar-o.

— Asta şi am de gând.

— Serios?

— De ce pari atât de surprinsă? Este singurul motiv pentru care am învăţat tâmplăria.

Ochii lui Judith se măriră. Derek ar fi donat probabil toate materialele şi uneltele de care Nathan ar fi avut nevoie, orice numai să schimbe priveliştea din spatele casei lui.

— Ai avut cinci ani ca să începi. Dacă e vorba despre materiale…

— A fost, dar nu mai este. Am strâns tot ce-mi trebuie, am depozitat materialele în camera aia ascunsă, ca să nu fugă nimeni cu ele când nu eram acolo. Doar că, până de curând, nu am avut niciun motiv să mă grăbesc să încep reparaţiile. Am lucrat puţin la acoperiş, dar n-am apucat să-i pun şi ţigla. Sigur, aş putea să-i pun oricând tablă, care e ieftină, dar tabla nu are ce căuta pe o astfel de casă.

— Vrei să se potrivească cu ţiglele care sunt acum pe acoperiş?

Nathan încuviinţă din cap.

— Cu cele care au mai rămas. Dar nu mi-am imaginat că e aşa scump lutul. Şi nu mă aşteptam la călătoria asta, care, cu siguranţă, o să mă întârzie.

— Ce s-a schimbat de curând de te-a motivat să începi reparaţiile? întrebă ea.

— Nu mai sunt singur.

Ochii i se măriră, gata să-i iasă din orbite.

— Ai o *şotie?*

Nathan izbucni în râs. Atrase câteva priviri asupra lor, în special pe ale Georginei şi ale lui Jack.

Ba Jack avu chiar o ezitare din cauza asta, ceea ce-i dădu lui Andrássy prima şansă de ofensivă. Geamătul exasperat al lui Jack se auzi pe toată puntea.

Nathan remarcă şi el şi zise, stânjenit:

— Ar trebui să plec.

— Ce ar fi trebuit să faci ar fi fost să-mi spui că eşti însurat, *înainte* să mă săruţi, zise Judith furioasă. *Dispreţuiesc* soţii infideli!

El ridică dintr-o sprânceană şi o privi surprins, dar numai preţ de-o clipă. Încă privea cu atenţie în jur, ca să evalueze răul făcut de faptul că atrăsese atenţia asupra lor. Dar spuse:

— Te-ai aprins cam tare dintr-o simplă presupunere, drăguţă. Eşti geloasă?

— Câtuşi de puţin!

— Atunci nu mai ţipa la mine şi uită-te în altă parte, o avertiză el. Apoi însă, dintr-odată, şuieră: Pe toţi dracii! Vino diseară în vârful catargului şi o să-ţi explic de ce te înşeli. Dar nu rămân la asta.

„Asta" însemna James şi Anthony. Tocmai îşi făcuseră apariţia pe punte şi stăteau acum lângă Georgina, de-o parte şi de cealaltă a femeii. Dar niciunul dintre ei nu se uita la meciul de scrimă. Se uitau fix la Judith şi Nathan.

Capitolul 25

Nathan abandonă corabia, ca să zicem aşa, coborând din nou sub punte. Judith nu putea face acelaşi lucru, nu şi dacă voia să stingă focul înainte să se transforme într-un adevărat incendiu. Dacă avea să-i scoată cineva ochii lui Nathan pentru că era *însurat,* aceea avea să fie ea, nu taică-său. Aşa că îşi forţă buzele să se arcuiască într-un zâmbet strălucitor, flutură din mână înspre Anthony, apoi se duse lângă el, pe puntea principală. Şi reuşi admirabil

să-şi ascundă furia. Nu şi tatăl ei. Era încruntat în clipa în care o cuprinse cu braţul pe după umeri.

— Ce făceai cu flăcăul ăla? întrebă el.

— Mă gândeam dacă să-l arunc peste bord.

— Îl omor dacă te-a insultat!

Judith îşi dădu ochii peste cap.

— Aşa spui de câte ori stau de vorbă cu un bărbat. Dar am glumit, aşa că nu e nevoie să omori pe nimeni în timpul acestei călătorii. Era doar şocat de îndemânarea cu care mânuieşte Jack sabia. N-am făcut decât să-i explic cum de a ajuns să se priceapă atât de bine.

— Nu îl priveşte pe el.

— Parcă am căzut de acord că n-o să-i urăşti din start pe toţi bărbaţii pe care-i întâlnesc. Mama chiar m-a asigurat că n-o să se întâmple asta.

Îşi juca atuul, şi părea să aibă efect. Anthony se relaxă un pic, ba chiar râse înfundat. Dar Georgina, care îi auzise, remarcă:

— Foarte frumos băiatul ăsta, nu crezi?

— Şi de ce ai remarcat tu lucrul ăsta, George? întrebă James.

Georgina râse.

— Ar trebui să pretind că sunt oarbă?

Judith interveni:

— Poate că e frumos, dar e total lipsit de bune maniere. Totuşi, e destul de interesant.

Şi Anthony privi peste capul Georginei pentru a-i spune fratelui său:

— Zău aşa, James, ai spus chiar *tuturor* despre misiunea lui neobişnuită?

— Doar ţie, bătrâne, zise James, apoi începu să relateze soţiei lui povestea lui Nathan.

Anthony îşi privi fiica mijind ochii şi o întrebă:

— Tu cum ai aflat?

Judith nu negă.

— Crezi că misiunea de a-i găsi pe hoţii de corăbii este singurul lucru interesant la el? Da, am mai vorbit şi altă dată cu el, nu a fost azi prima oară, şi am aflat că el e proprietarul casei ăleia vechi din spatele domeniului Wrighton. Ştii povestea cu casa aia, nu?

— Nu, nu cred c-o ştiu.

— O ştiu eu, interveni Georgina. A fost construită pentru amanta bătrânului duce.

— Da, într-adevăr, o aprobă Judith. Era o femeie văduvă, de familie nobilă, dar ducele şi-o dorea mai aproape de el decât la Londra, unde o cunoscuse şi unde se îndrăgostise de ea. Derek a aflat întreaga poveste când a încercat să cumpere proprietatea. Domnul Tremayne este stră-strănepotul acestei femei.

— Adică e de viţă nobilă?

— Nu are importanţă, insistă Anthony, cu un mormăit.

— Ba sigur că are, zise Georgina, făcându-i cu ochiul lui Judith. Un căpitan chipeş care se pare că mai este şi aristocrat… Poate că ar trebui să laşi povestea asta să-şi urmeze cursul, Tony.

La care Anthony răspunse cu un mârâit:

— James, fi amabil şi roag-o pe George *să nu se mai amestece.*

James nu făcu decât să râdă. Judith ridică o clipă ochii înspre vârful catargului. Era atât de înalt! Mai multe scări de frânghie erau prinse de el, dar, chiar şi aşa, *nu* avea de gând să urce până acolo în acea noapte. De fapt, puţin îi păsa dacă avea să-l mai vadă vreodată pe Nathan Tremayne. Dar voia să fie decizia ei, nu a tatălui ei.

Aşa că, înainte să apuce s-o avertizeze în sensul ăsta, îi spuse:

— Mă plictisesc, iar el este pur şi simplu interesant. Asta e tot. Nu sunt ca Jack, care reuşeşte să găsească zeci de lucruri care s-o amuze pe o corabie – stă la cârmă, urcă pe parâme, face exerciţii de scrimă…

— Te simţi neglijată, păpuşă? o întrebă Anthony, îngrijorat.

Judy îi zâmbi.

— Nu, fireşte că nu. Şi nu e cazul să te ţii după mine. Nu se întâmplă prea des să o ai pe Kate numai pentru tine, ca acum, cât timp Boyd nu se simte bine. Te înţeleg.

— Nu înseamnă că nu poţi să vii să stai cu noi când nu e Jack cu tine.

Judith chicoti şi-i aminti:

— Şi cât de des crezi că se-ntâmplă asta?

Anthony îşi dădu ochii peste cap. Şi, în acea clipă, Jacqueline veni năvălind spre ei. Cu respiraţia întretăiată, îşi strecură braţul printr-al lui Judith ca să o tragă după ea, strigând în urmă:

— E timpul să ne schimbăm pentru cină!

Nu era încă, dar nimeni nu protestă, având în vedere că, în mod evident, Jack avea nevoie de o baie, după atâta exerciţiu fizic. Dar, de îndată ce nu mai puteau fi auzite de ceilalţi, Jack o întrebă:

— Te-am salvat? Spune-mi că da!

— Posibil. Cel puţin tata nu a apucat să-mi interzică să mai vorbesc vreodată cu Nathan.

— Oricât de mult ar încerca, nu poţi să-l laşi să-ţi limiteze opţiunile, Judy. Sunt sigură că voi fi în aceeaşi situaţie într-o zi, aşa că noi două trebuie să fim unite.

— Ştiu.

Dar Judith îşi dădu dintr-odată seama că, în momentul în care încercase să-i explice lui Anthony de ce Nathan ar fi putut-o interesa şi din alt punct de vedere decât unul romantic, încălcase înţelegerea pe care o făcuse cu el.

Ei bine, nu chiar, nu dacă nu afla şi Jack că el era proprietarul casei dărăpănate şi nu făcea legătura, pentru a-şi da seama că era fosta ei fantomă. Dar poate că ar fi trebuit să-i spună lui Nathan – sigur, vezi să nu! De parcă el îi spusese că era însurat!

Încă furioasă din acest motiv, nu i se păru momentul potrivit ca s-o audă pe Jack spunând:

— Sunt încântată pentru tine! E incredibil de chipeş, nu-i aşa?

— Da.

— Şi galant. Cu siguranţă e periculos să alergi după o corabie furată.

— Da.

— Să ştii că poţi să spui mai mult decât „da”.

— O să anunţe autorităţile, aşa că o să aibă ajutoare. S-ar putea să nu fie periculos deloc.

— Sau poate n-o să se mai întoarcă în viaţă.

— Jack!

— Deja îţi faci griji pentru el? Asta spune destul de multe, o necăji Jack.

— Nu şi nu. De fapt, are chiar nişte explicaţii de dat, îi răspunse Judith. Conversaţia noastră a fost întreruptă brusc, în clipa în care taţii noştri au apărut pe punte, aşa că o să mă văd cu Nathan după cină, ca s-o terminăm.

— Explicaţii în legătură cu ce?

— O să-ţi spun după. N-aş vrea să te repezi cu sabia asupra lui.

Jacqueline ridică dintr-o sprânceană.

— Mi se pare mie că te-ai gândit deja să faci chiar tu asta. Nu-mi spune că eşti supărată pe el!

— Puţin, zise ea, apoi recunoscu: Ei bine, da, sunt foarte supărată. Dar nu încerca să mă faci să-ţi spun de ce, când ar putea fi doar o neînţelegere. Nu vreau să-ţi faci o impresie greşită, bazată pe o presupunere.

— Cum ţi-ai făcut tu? ghici Jack. Dumnezeule, dacă eşti atât de sensibilă la cele mai mici detalii, chiar te-ai îndrăgostit lulea! Recunoaşte măcar!

Judy nu recunoscu, dar faptul că nu spuse nimic o convinse pe Jack că avea dreptate, aşa că măcar nu se îmbufnă pentru că verişoara ei nu-i spunea imediat

întreaga poveste.

Şi numele lui Nathan nu fu menţionat nici la cina din acea seară. Dar Boyd era personajul responsabil pentru asta. Yankeul îşi revenise complet şi îşi făcuse în sfârşit apariţia, aşa că era o ţintă perfectă pentru James şi Anthony. Boyd nu era doar cumnatul lui James, ci şi ginerele lui Anthony, aşa că, dintre toţi fraţii Anderson, el era de două ori legat de familia Malory. Ceea ce nu-i împiedică deloc pe James şi pe Anthony să-l necăjească în mod nemilos în legătură cu răul pe care i-l provocau călătoriile de mare, în timpul cinei.

— Dacă vrei să mai stai o săptămână în pat, yankeule, fi sigur că ne putem descurca şi fără tine, zise James. Nici măcar n-o să-ţi observăm absenţa.

Suferinţa lui Boyd îl făcea cândva să se ruşineze cumplit, având în vedere că era proprietar de corabie. Dar era prea obişnuit cu şicanările fraţilor Malory, aşa că nu le mai acorda prea mare atenţie acum, urmând exemplul fratelui său, Warren, care era şi el luat peste picior de cei doi, şi fie râdea împreună cu ei, fie îi ignora. De obicei, tactica avea efect.

Dar James bătu în retragere în acea seară şi din alt motiv. Andrássy flirta cu Jacqueline puţin cam prea făţiş, făcându-i complimente în legătură cu orice, de la coafură şi rochie – Nettie câştigase lupta în seara asta – până la talentul de spadasin. Pe Jack părea s-o amuze. Pe James nu. În timp ce doamnelor li se păruse că Andrássy fusese curajos atunci când voise să apere familia în timpul, incidentului cu pasagerul clandestin, chiar dacă interpretase greşit situaţia, James nu avea de gând să treacă cu vederea faptul că amestecul lui Andrássy îi dăduse străinului ocazia să scape.

Judith ştia că unchiul ei avusese şi mai înainte îndoieli în legătură cu Andrássy, dar, după ce din cauza lui rămăsese fără răspunsurile pe care şi le dorea, noul lor văr

pierduse probabil orice şansă de a mai câştiga simpatia lui James.

Însă Judith nu pierdu prea mult timp gândindu-se la asta, nu când se apropia întâlnirea pe care o stabilise cu Nathan. Nici nu apucase să se întrebe de ce faptul că era însurat i se părea un păcat chiar mai mare decât posibilitatea de a fi contrabandist. Dar, ceva mai târziu, avea să urce pe catarg şi să afle ce avea el de spus în legătură cu asta.

Capitolul 26

Judith îşi îmbrăcă pantalonii de corabie şi îşi împleti părul, ca să nu o încurce în timp ce urca. Îşi lăsă pantofii în cabină, gândindu-se că, în picioarele goale, avea să-i fie mai uşor să urce pe scara de funie.

Dar, în clipa în care se văzu la baza scării şi puse mâna pe funie, nu putu face niciun pas. Nu trebuia să ridice privirea ca să vadă cât de înalt era catargul. Chiar merita să-şi asume un asemenea risc doar pentru a obţine răspunsurile pe care le căuta? Şi scara nici măcar nu stătea locului! Se legăna atât de tare, încât i se smulse din mână.

Făcu un pas înapoi, răzgândindu-se, doar ca să-l vadă pe Nathan aterizând pe punte, chiar lângă ea. Ceea ce explica motivul pentru care se legănase scara.

— Sincer, n-am crezut c-o să iei de bună ce-am zis şi c-o să încerci să te sui pe catarg, drăguţă.

Judith se simţea uşurată că rămăsese pe punte.

— Acum, că eşti aici, trebuie…

— Haide! o întrerupse el.

Apoi îi luă mâinile şi i le aşeză pe scară, mişcându-se apoi atât de aproape în spatele ei, încât nu avea ce altceva să facă decât să urce.

— Sunt de gardă în seara asta, şi nu pot să-mi fac treaba de aici, de jos.

Judith privi în urmă.

— Atunci, de ce-ai coborât?

— Chiar credeai că te-aş fi lăsat să urci singură? răspunse el.

Sincer, Judith presupusese că avea să urce singură şi crezuse că el nici măcar n-avea să-şi dea seama, decât abia după ce ajungea ea în vârf. Dar probabil se uitase după ea.

Apoi, Nathan adăugă:

— Şi să ratez şansa de a fi un erou şi de a te prinde în caz că o să cazi – în braţele mele?

Tonul pe care spusese aceste cuvinte le ştirbise toată galanteria. Judith se întrebă dacă nu cumva se simţea ruşinat să-i arate că avea şi o latură cavalerească. Dar începu să urce. Nu-i mai era deloc teamă acum, când îl ştia pe el în spatele ei. Şi nu o mai atinse din nou, probabil de teamă să nu o sperie şi s-o facă să alunece – până când ajunseră în vârf şi-i puse mâna pe posterior, împingând-o peste margine.

În vârful catargului era un fel de tub. Unele catarge aveau în vârf o simplă platformă, altele erau mai rotunjite, iar altele, ca acesta, erau făcute din lemn solid, cu scânduri rotunjite de-o parte şi de cealaltă.

— Mă oferisem deja să fac schimbul din noaptea asta, altfel nu te-aş fi pus să urci scara, spuse el, urcând lângă ea.

Judith se ridică şi scoase o exclamaţie în clipa în care văzu priveliştea.

— Oh, vai!

Luna plină din acea seară părea mult mai mare de acolo de sus şi era incredibil de frumoasă. Deşi nu urcase de mult timp deasupra orizontului, era totuşi uriaşă. Şi, văzută de la înălţime, fără nimic care să se ridice în drum, reflectându-se în apele oceanului, îi tăia pur şi simplu

răsuflarea. Şi era chiar şi foarte romantică… îşi alungă repede din minte acest gând şi se întoarse spre Nathan.

Dar el încă mai privea luna.

— De-asta am vrut să stau de pază, deşi nu face parte din îndatoririle mele.

— Şi dacă cerul ar fi fost acoperit de nori?

Nathan se uită la ea înainte de a spune:

— Trebuie să-ţi asumi nişte riscuri când vrei să vezi ceva atât de frumos.

Ea îşi simţi obrajii încălzindu-i-se, o căldură ce părea să i se răspândească şi în restul corpului. Nu-i putea permite să-i distragă atenţia cu linguşeli, dacă asta urmărise cu comentariul lui.

— Cred că ai ceva să-mi spui? îi aminti ea.

— Că nu sunt căsătorit? Nu sunt şi nici nu am vreun plan în privinţa asta. Nu ştiu cum ai ajuns să tragi o astfel de concluzie din ce ţi-am spus mai devreme.

— Pentru că propoziţia „Nu mai sunt singur” nu sugerează că ai o familie, ci că ţi-ai întemeiat recent o familie, ceea ce, în cele mai multe cazuri, se întâmplă atunci când cineva se căsătoreşte.

— Nu întotdeauna şi nu în cazul meu. Sora mea şi soţul ei au murit anul trecut într-un accident cu trăsura. Aveau două fete pe care familia lui nu le-a dorit, aşa că trebuie să am eu grijă de ele acum.

Era pentru prima oară când nu evita răspunsul, dar, cu siguranţă, Judith nu se aşteptase la *acest* răspuns, la fel cum nu se aşteptase să se simtă atât de uşurată că nu era însurat, încât mai să-i vină să chicotească.

— Ce vârstă au nepoatele tale?

— Clarissa are şapte ani, Abbie, nouă. Sunt singura familie care mi-a mai rămas, şi am de gând să le ofer o casă aşa cum se cuvine, de îndată ce voi putea. Până atunci însă, am găsit doi oameni de treabă care au grijă de ele. S-ar putea chiar să-i cunoşti. Îi explică unde erau fetele

şi încheie: Este ironic, nu găseşti, că trăiesc momentan într-o casă pe care o deţine unchiul tău?

— Unchiul James nu a cumpărat proprietatea aia decât ca să aibă un loc unde să-şi lase corabia, departe de docurile aglomerate din Londra. Dar nu, nu îi cunosc pe cei care locuiesc acolo. Şi de ce nu mi-ai spus mai devreme despre nepoatele tale?

— Responsabilităţile mele nu sunt problema ta. În plus, m-ai pictat într-o singură culoare – negru!

Amintindu-şi de asta, ea îi răspunse:

— Nu am văzut încă nicio nuanţă de gri. De fapt, mi se pare iresponsabil din partea ta că nu ai renunţat la contrabandă în clipa în care ai devenit tutorele nepoatelor tale.

Îl aştepta să nege, dar n-o făcu. Întoarse privirea de la ea, înspre lună. Iar Judith regretă numaidecât tonul atât de aspru şi de acuzator al vocii ei, atunci când nu cunoştea *toate* aspectele.

Poate că avea motive foarte întemeiate pentru care nu-şi abandonase activitatea pe care o desfăşurase înainte să devină tutorele fetelor. Alte obligaţii sau datorii, sau poate nu-şi permitea încă să renunţe, dacă băgase toţi banii în materialele cu care să repare casa. Sau poate că pur şi simplu era dependent de pericolul şi de agitaţia vieţii de contrabandist, chiar dacă ştia prea bine că, odată prins, ar fi ajuns la închisoare. Şi nu ar mai fi trebuit să fie furioasă, acum că îi spusese că nu era căsătorit. Dacă era adevărat. Dumnezeule mare, avea să-l creadă vreodată pur şi simplu, fără să se întrebe dacă nu cumva o minţea?

— Nu am de gând să-mi cer scuze… începu ea.

— Sigur că nu. Aristocraţii nu-şi cer niciodată scuze.

— Şi crezi că *asta* e o scuză pentru tine?

O privi nedumerit.

— Poftim?

— Am stabilit că eşti *şi tu* de viţă nobilă. Dacă-ţi

imaginezi că asta te ridică deasupra legii…

Râsul lui fu sincer.

— Al treilea fiu al unui al treilea fiu şi aşa mai departe… Nimeni nu şi-l mai aminteşte pe lordul care a fost, cândva, în familia noastră. Nu, drăguţă, nu-s de viţă nobilă şi nici nu-mi doresc să fiu. N-ai decât să-mi spui că sunt un ticălos, un netrebnic, dar să nu-mi spui niciodată că sunt aristocrat.

— Ştii, nu prea ai de ales când vine vorba despre familie.

Nathan pufni.

— Dacă nu ştii cine ţi-au fost strămoşii, dacă nu ţi-i aminteşti, atunci aceştia nu au importanţă.

— Trebuie să fie trecuţi în vreun registru, pe undeva. Doar că n-ai căutat.

— Poate pentru că nu este ceva ce trebuie sau vreau să aflu, îi răspunse el.

Frustrată de atitudinea lui, dădu glas observaţiei mai mult decât evidente:

— Pari să ai o pronunţată antipatie faţă de nobilime. De ce, mă rog?

— Asta, drăguţă, chiar nu e treaba ta.

— Aşa ai tu de gând să te achiţi de înţelegerea noastră?

— Părerile şi sentimentele mele nu fac parte din înţelegere.

— Ei bine, dacă ai de gând să ocoleşti regulile, ar fi bine să ştii că am spus familiei mele că eşti proprietarul casei părăginite. Nu şi că ne-am cunoscut acolo. Şi Jack nu ştie încă, aşa că nu a făcut legătura dintre tine, fantoma noastră… şi contrabandistul care m-a atacat.

— Dar, dacă îi spui, o s-o facă?

Judith se strâmbă.

— Probabil.

— Nu prea te pricepi să păstrezi secrete?

Nu părea furios, doar dezamăgit, ceea ce o făcea acum să se simtă îngrozitor. Şi îi era frig.

Se încinsese când urcase pe catarg, dar acum simţea răcoarea nopţii, aşa că se aşeză în spatele scândurilor de protecţie, ca să se ferească de vânt. Încă mai putea vedea cea mai parte a lunii peste marginea balustradei. Şi silueta lui Nathan în faţa ei.

— Nu am făcut-o în mod intenţionat. Ce contează dacă tatăl, unchiul şi mătuşa mea ştiu că tu deţii casa aia în ruină?

Cu luna atât de strălucitoare acum în spatele lui, nu-i putu vedea chipul atunci când se întoarse spre ea. Se aşeză lângă ea, înainte să-i spună:

— Nu vreau ca familia ta să mă vadă ca pe un egal, fie că sunt, fie că nu. Nu mă împrietenesc cu aristocraţii.

— În cazul ăsta, cred că-ţi este foarte greu să stai de vorbă cu mine, nu-i aşa?

— Oh, nu. Tu, drăguţă, eşti cea mai mare excepţie pe care am făcut-o vreodată.

Domolită – ei bine, mult mai mult decât atât, adevărul fie spus – după ceea ce tocmai îi zisese, Judith se simţi cuprinsă de un sentiment de anticipare. Stăteau atât de aproape unul de celălalt, încât, deşi nu se atingeau, putea simţi căldura radiind din el. Aşa singură cu el, aici sus, se simţea uşor agitată. Începu să respire mai greu. Era atât de imprevizibil…

Ca să se gândească la altceva – şi ca să-i distragă şi lui atenţia –, îi ceru:

— Mai spune-mi despre nepoatele tale. Cum sunt?

Zări umbra unui zâmbet când îi spuse:

— Clarissa este exuberantă şi afectuoasă. Seamănă cu sora mea şi cu mine, are acelaşi păr blond-deschis. Părul lui Abbie este o nuanţă mai închisă de blond, şi ea este mai domnişoară. Dar amândurora le plac panglicile şi mereu îmi cer să le cumpăr câteva. Întoarce-te o clipă.

Nu ştia de ce făcuse ce-i ceruse, poate pentru că îi plăcea să-l audă vorbind despre nepoatele lui. Dar el avea treabă cu panglica ei. Îşi dădu seama că i-o luase în clipa în care părul începu să i se despletească.

— Uneori, fetelor le place să poarte panglică în partea asta de cap, continuă el. Se aplecă şi sărută partea dreaptă a capului lui Judith. Alteori, preferă partea asta. Şi îi sărută cealaltă parte a capului. Dar, uneori, poartă panglica în jurul gâtului, ca şi cum ar fi un colier.

Exclamă uşor în clipa în care îi simţi degetele atingând-o uşor, chiar înainte ca buzele să i se lipească de gâtul ei, şi de data asta nu doar în treacăt. Senzaţia era atât de încântătoare, încât închise ochii şi-şi aplecă într-o parte capul, ca el să poată ajunge mai bine.

— M-am gândit că ăsta ar fi cel mai puţin probabil loc în care să fiu tentat să te sărut, zise el dintr-odată. Apoi adăugă suspinând: M-am înşelat.

Ochii lui Judith se măriră, dar el o trăgea deja înspre el, prinzându-i buzele cu ale lui. În braţele lui, cu capul pe mâna lui, căzu din nou paradă magiei care o mai ameţise şi în celelalte dăţi, pe care acum o recunoştea drept dorinţă. Dorinţa ei. Petrecuse atât de mult timp cu el, privindu-i prea des trupul suplu şi magnific. Acea primă zi, în călă, când fusese pe jumătate dezbrăcat şi stârnise în ea pornirile primitive mai puternic decât îşi dăduse seama. Şi nenumăratele aluzii deloc cuviincioase cu care o şocase îi reveniră acum în minte, punându-i în pericol inocenţa. Îşi strecură un braţ pe după gâtul lui, iar cu celălalt îl cuprinse pe după spate, poziţionându-şi picioarele în aşa fel încât era acum călare pe el.

Făcu toate astea fără să se gândească, în timp ce limba lui îi depărta buzele, adâncind sărutul.

Gemu. Judith de-abia îl auzi, peste bătăile inimii ei. Mâna lui îi mângâia coapsa, posteriorul, provocându-i un asalt de senzaţii călduţe şi delicioase, pe care le simţea

mult prea acut. Materialul pantalonilor era atât de subţire, fiind ca şi cum nici n-ar fi existat! Tocmai de aceea îi fusese frig mai devreme – dar nu mai era cazul acum, ba dimpotrivă. Dar, când el îi prinse un sân în mână, gemu de plăcere în clipa în care un val de căldură aproape insuportabilă o cuprinse. Deschisese un nasture ca să-şi poată strecura mâna în cămaşa ei. Dar nu-i păsa. Tot ce putea face era să se arcuiască sub mâna lui puternică, prinzându-se şi mai tare de umerii lui.

Îl sărută cu un abandon total, lăsându-şi limba să se dueleze cu a lui. Amândouă mâinile îi erau acum pe sânii ei, masându-i uşor. Aproape ţipă în clipa în care folosi câte un deget al fiecărei mâini ca să-i încercuiască sfârcurile, strângând-o cu cele mai uşoare atingeri, lăsând-o pradă unei dorinţe sălbatice.

Toate reacţiile ei erau scăpate de sub control. Şi, dacă mai avea vreun gând în minte, era speranţa ca această noapte să nu se sfârşească.

— Eşti cea mai dulce pacoste pe care am cunoscut-o vreodată, drăguţă.

Mâinile lui i se aşezară pe posterior, şi începu din nou să o sărute, mai adânc, apoi şi mai adânc, iar Judith îşi dădu seama că-i trăsese jos pantalonii. Senzaţia degetelor lui bătătorite în locul unde pielea ei era cea mai fină o făcu să i se zbată în poală, gemând de plăcere în clipa în care îl simţi întărindu-se sub ea.

Dar erau încă anumite lucruri care o puteau şoca în inocenţa ei, şi exact asta se întâmplă când îi simţi degetele alunecându-i între picioare. Întrerupse sărutul cu o exclamaţie speriată şi se trase înapoi, pentru a privi în ochii lui de smarald, care ardeau. Nu-şi puteau dezlipi privirile, şi Judith simţi că în sfârşit ştia ce însemna să fii intimă cu un bărbat. El se aplecă spre ea şi o sărută uşor pe buze, în timp ce-şi ridica la loc pantalonii.

— Nu o să-mi cer scuze că te doresc, dar nu e locul

potrivit pentru aşa ceva. E prea frig şi nu e destul de confortabil pentru tine. Lasă-mă o clipă şi o să te ajut să cobori scara.

Ea nu spuse nimic, dar nu era de aceeaşi părere cu el. Cu o lună ca aceea care strălucea acum deasupra lor, era un loc foarte romantic pentru săruturi – şi pentru tot ce altceva mai făcuseră. Şi, în mod iraţional, simţea acum un uşor regret pentru că îl oprise.

Capitolul 27

Nettie plecă din cabina lui Judith, după ce o ajutase să se îmbrace în acea dimineaţă.

Catherine sosi înainte ca uşa să se închidă, cu rochia de bal galbenă a lui Judith întinsă pe braţe. Şi, după cum părea, avea acum un tiv foarte frumos. Nettie încercase să facă ea retuşurile finale la garderoba lui Judith, dar Nettie Macdonald nu mai vedea suficient de bine pentru o treabă atât de delicată, aşa că Judith o oprise şi se hotărâse să accepte oferta lui Catherine de a o ajuta. Catherine terminase deja trei rochii. Petrecea câteva ore în fiecare zi în cabina lui Judith, lucrând la garderoba pentru debutul lui Judy. Iar Andrássy nu exagerase când le spusese că era foarte pricepută. Lucrătura ei era atât de fină, încât Jack începuse să se gândească să o roage şi ea pe Catherine să refacă tivul rochiilor ei de bal.

Catherine se alăturase familiei în ultimele două ocazii în care luaseră cina în cabina lui James şi probabil că avea să continue să mănânce cu ei până la sfârşitul călătoriei. Comportamentul ei fusese politicos şi atât de plăcut, încât Judith nu fusese singura care se întrebase dacă nu cumva Andrássy exagerase când le vorbise despre sora lui vitregă sau le crease în mod intenţionat o impresie greşită, din cine

ştie ce motiv. Deşi credeau că era foarte posibil ca tânăra să se fi răzvrătit în copilărie împotriva unei familii pe care nu şi-o dorise, ceea ce era de înţeles, comportamentul ei sugera că depăşise astfel de resentimente.

Judith se întoarse acum spre Catherine şi propuse:

— Ce-ar fi să vii pe punte cu noi, chiar acum? Organizăm lecţii de dans. O să ne distrăm.

— Sunt sigură că ştii deja să dansezi.

Judith chicoti.

— Desigur. Eu şi Jack vrem să-i învăţăm pe mateloţi.

Catherine zâmbi.

— Îţi mulţumesc pentru ofertă, dar mărturisesc că nu-mi place prea mult dansul. Sincer, sunt cea mai fericită atunci când am acul în mână, aşa că du-te fără mine.

Judith ridică din umeri.

— Atunci, fă-te comodă. Fie aici, fie cu Georgina. Ştii că te-a invitat să stai cu ea în timpul zilei.

— Da, am stat cu ea ieri, până când a intrat unchiul tău. Nu mă simt tocmai în largul meu în prezenţa lui, n-aş putea spune de ce.

— Are efectul ăsta asupra multor oameni. Trebuie doar să te obişnuieşti cu el. Dar mă aşteaptă Jack pe punte, aşa că trebuie să plec.

Nu alergă, deşi cu siguranţă îi venea să o ia la fugă. Trecuseră două zile de când nu îl mai văzuse pe Nathan. Ea fusese cea care îl evitase de data asta, ţinându-se mereu pe lângă câte un membru al familiei, astfel încât, dacă l-ar fi văzut, să nu poată vorbi cu el. Dar trecuse acum suficient timp cât să-i mai estompeze jena legată de ce se întâmplase între ei doi pe catarg. O coborâse în spate înapoi pe punte, în acea seară. Ba chiar insistase să facă asta, spunând că nu voia să aibă pe conştiinţă palmele ei julite. Judith nu se plânsese, dar îşi imagina că Nathan ghicise că o usturau palmele, pentru că marinarii erau familiarizaţi cu funiile.

Şi nu făcuse decât un singur comentariu nepotrivit în timp ce coborau, spunându-i, pe un ton obraznic: „Te-am visat cu picioarele strânse în jurul meu, dar să ştii că mi-a plăcut mai mult sus, pe catarg”.

Poate că l-ar fi plesnit dacă mâinile nu i-ar fi fost tot timpul strâns prinse în jurul gâtului lui. Bărbatul ăsta chiar nu era obişnuit să fie în preajma doamnelor de familie bună. Dar, după două zile în care nu îl văzuse, începuse să-i simtă lipsa, aşa că îi trimisese un bilet cu o seară în urmă, în care îi spunea la ce oră să se prezinte pe punte în această dimineaţă. Nu-i spusese pentru ce, nu când el îi explicase în mod clar că nu voia să ia lecţii de dans.

Jacqueline era deja pe punte şi îi învăţa pe doi mateloţi cum să fredoneze o melodie. Chemase la rândul ei încă trei, şi până şi Artie venise să vadă ce făcea. Intenţia lui Judith nu era să-l scoată în evidenţă pe Nathan, iar Jack ştia asta. Cu un grup atât de mare, puteau fi sigure că aşa ceva n-avea să se întâmple – presupunând că Nathan apărea.

Judith râse în clipa în care li se alătură, întrebând-o pe Jack:

— Crezi că o să meargă?

— Sigur că da. În plus, nu avem nici măcar un singur instrument muzical la bord, aşa că nu avem de ales. Recunoşti cântecul, da?

Judith răspunse începând să fredoneze la rândul ei, în timp ce examina cu atenţie puntea, fără a trăda acest lucru – ba chiar ridică privirea înspre parâme. Nu îl văzu însă nicăieri pe Nathan. Jack era pregătită să facă o demonstraţie, şi o prinse pe Judith ca să valseze cu ea. Jack purta pantalonii, ca să nu existe confuzii în legătură cu cine îşi asuma rolul bărbatului în timpul lecţiei.

— Fiţi atenţi la poziţionarea mâinilor, le spuse Jacqueline spectatorilor ei. Şi la distanţa pe care trebuie să o menţineţi faţă de partener.

Dansară puţin, înainte ca Judith să fie forţată să şoptească:

— Parcă trebuia să conduci! Aşa, suntem două caraghioase care ne mişcăm în cerc, fără ca vreuna din noi să conducă. Hai să încercăm mai degrabă aşa!

Judith îi dădu drumul lui Jack şi, cu braţele încă în poziţia corectă, începu să se învârtă de una singură. Închise chiar şi ochii o clipă şi îşi imagină că dansează cu Nathan. Dar acest lucru o făcu să se enerveze, pentru că, într-adevăr, se aşteptase să danseze cu el, iar el nu cooperase, refuzând să-şi facă apariţia.

În spatele ei, Jack spuse:

— Artie, ai văzut suficiente valsuri ca să ştii cum stă treaba. Vino şi arată-le băieţilor tăi!

— Nici măcar să nu... făcu Artie, începând să dea înapoi.

Dar Jacqueline îl opri:

— Nu mă face să-l aduc pe tata pentru demonstraţie.

— Nu ar dansa! zise Artie, râzând încet.

— Ar dansa pentru mine. Fireşte, asta nu înseamnă că nu ar fi nervos pentru c-a fost nevoit să o facă şi şi-ar vărsa apoi nervii pe toţi cei din jur.

Artie o prinse pe Jack de după talie şi începu să se învârtească împreună cu ea, chiar dacă nu cu prea multă graţie. Dar Jack începu să râdă. Se distra. Iar Artie începu să se distreze şi el, după câteva momente. Apoi Judith îl zări pe Nathan privind de la distanţă, cu braţele încrucişate la piept şi sprijinit de parapet.

Îi făcu semn să se apropie. El nu se clinti. Dacă trebuia să se ducă după el, asta chiar avea să-l scoată în evidenţă. Dar Jack îl observase şi ea şi se duse la el şi-l prinse de mână, începând o lecţie cu el.

Judith era mulţumită să-i privească, cu atâta concentrare, încât fu surprinsă când Andrássy începu dintr-odată să o învârtească în mişcări de vals. Zâmbetul lui

fermecător o făcu să-i ierte presupunerea că un astfel de gest nu ar fi deranjat-o.

— Ar fi trebuit să-mi spui că ai nevoie de-un partener, zise el, arătându-i că nu exista prea mare diferenţă între valsul englezesc şi cel european.

— Nu dansăm de dragul valsului, îi învăţăm pe marinari. Dar, dacă tot eşti aici, le poţi demonstra cât de rafinat şi de elegant poate fi acest dans. Tata şi mătuşa ţi-au ţinut companie?

— Mi-a făcut plăcere să învăţ jocurile de cărţi practicate în ţara voastră. Dar tatăl tău este absolut agresiv la şah.

— Ştiu, zise Judith, apoi adăugă, zâmbind strengăreşte: De la el am învăţat.

— Mi-ar prinde bine nişte lecţii, ca să pot să-l bat. Dacă eşti dispusă.

— Poate ceva mai târziu, acceptă ea. Dar voiam să te întreb ceva despre Catherine. A fost de mare ajutor, ba chiar foarte drăguţă. Foarte diferită faţă de cum ne aşteptam, în urma descrierii pe care i-ai făcut-o.

— Îmi pare rău. Certurile dintre fraţi m-au făcut poate să par mai dur decât intenţionam. Într-adevăr, poate fi fermecătoare atunci când îşi dă silinţa, şi sunt încântat că îşi prezintă cele mai bune calităţi în această călătorie.

Judith îşi ţinu gura, încercând să nu citească prea multe în expresia lui reţinută. Se strădui să-şi amintească faptul că fusese de partea lui Andrássy de la bun început, când Jack şi James nu fuseseră, aşa că nu voia să înceapă acum să aibă îndoieli. Şi era destul de uşor să creadă că Andrássy le crease o impresie greşită numai din cauza certurilor recente pe care le avusese cu sora lui.

Apoi însă, vărul ei adăugă:

— Recunosc, m-am temut mai degrabă să nu devină nesuferită din cauza plictiselii, mai mult decât din alt motiv, dar mi-ai venit în ajutor din acest punct de vedere, iar

pentru asta îţi suntem amândoi recunoscători. Niciodată nu este mai mulţumită şi mai calmă decât atunci când coase.

Jack îi dăduse drumul lui Nathan şi înhăţase alt matelot. Totuşi, acesta nu rămase să privească în continuare petrecerea, ba chiar începuse să se îndepărteze. Judith se opri din dansul cu Andrássy ca să se ducă după el, spunându-i vărului ei:

— Mulţumesc pentru dans, dar trebuie să mă întorc la misiunea mea, înainte ca mateloţii să fie chemaţi înapoi la posturi.

Credea că avea să-l poată opri pe Nathan trecând chiar prin faţa lui, dar acesta începu să ridice mâinile, ca să o dea la o parte. Şi fără niciun cuvânt. Şi părea enervat, chiar nerăbdător.

Sau era gelos. Gelos? Pe Andrássy?

Îi prinse repede mâna şi i-o puse peste mâna ei dreaptă, apoi îşi puse cealaltă mână pe antebraţul lui. Şi spuse:

— Arată-mi ce ai învăţat de la Jack!

— Nu.

Ea scrâşni din dinţi.

— Am făcut toate astea *pentru tine.* Nu mă dezamăgi.

Preţ de câteva clipe lungi, rămase pur şi simplu privind-o. Dar putu citi în ochii lui verzi că începea să se înduplece, chiar înainte să-i spună:

— Ai fost caraghioasă când ai dansat singură.

Judith se abţinu să nu zâmbească.

— Nu vreau să impresionez pe nimeni, vreau să-i învăţ pe marinari să valseze. Şi acum, că mâinile sunt unde trebuie…

— Eu n-aş zice că sunt. E doar părerea mea, drăguţă, dar eu, unul, aş prefera să le pun pe…

— Lecţia numărul unu, spuse ea, aplecându-se uşor spre el şi şuierând. Ţine-ţi gândurile astea riscante în minte, nu pe buze.

Şi porni dansul. Foarte repede, Nathan începu să conducă, făcând-o să se întrebe dacă nu cumva mai valsase şi cu altă ocazie. Până când spuse:

— Dacă te calc pe degete, o să ţipi?

— N-ar fi prima oară, dar domnii nu poartă de obicei ghete atât de grele, aşa că încearcă să nu o faci.

Nathan reveni la remarca ei anterioară şi spuse:

— Credeam că preţuieşti sinceritatea.

— Într-adevăr, dar nu şi pe aceea pe care nu o pot împărtăşi decât doi oameni căsătoriţi.

— Aşadar, îmi spui că va trebui să te iau de nevastă înainte să-ţi zic ce am de zis?

O necăjea, dar tot o făcu să se împiedice.

— Văd că totuşi înţeleg.

Nathan clătină din cap.

— Prea extrem. Prefer roşeaţa în obraji – iar tu roşeşti prea frumos ca să nu vreau să te văd cât mai des făcând asta.

— Aşadar, alegi să fii incorigibil? Nu contează, nu trebuie să-mi răspunzi, când e atât de evident. Dar unul dintre lucrurile pe care ţi le permite valsul este să faci conversaţie *politicoasă* în timp ce dansezi. Să vedem dacă reuşeşti să-ţi mişti cum trebuie picioarele şi să vorbeşti în acelaşi timp.

Nathan râse înfundat.

— Nu facem deja asta?

— Cuvântul-cheie era *politicos.*

— Prea bine, şi ce-ai vrea tu să discutăm *politicos?*

— Ce o să faci cu casa, după ce o repari? întrebă ea.

Nathan ridică dintr-o sprânceană.

— Tu ai voie să-mi pui întrebări, dar eu nu?

— Asta nu e un subiect sensibil.

— Ba este, pentru mine.

Judith oftă, hotărând că nu era momentul să-şi continue interogatoriul, aşa că fu surprinsă atunci când

Nathan adăugă:

— O să locuiesc în ea, împreună cu nepoatele mele.

— În timp ce vei lucra din nou ca tâmplar în Southampton?

— Nu, casa are şi teren. Mă gândeam să îmi încerc talentul de fermier.

Judith strâmbă din nas gândindu-se la vărul Derek, ştiind că o fermă în spatele casei lui i-ar fi displăcut în aceeaşi măsură în care îi displăcea casa dărăpănată. Dar nu putea să-l creadă. Nathan fermier? Pur şi simplu nu-l putea vedea în postura asta. Fireşte, un bărbat în poziţia lui nu era nevoit să are chiar el pământul. Aristocraţii care aveau ferme angajau muncitori. Dar era sigură că Nathan se gândise că urma să facă el toată munca.

Aşa că spuse:

— Ai dreptate, casa are mult pământ, o parcelă lungă, care se întinde spre est. Te-ai gândit să construieşti case acolo, pe care să le poţi închiria? Ar fi un venit frumuşel, din care să vă puteţi întreţine.

Păru surprins de sugestia ei.

— E ceva la care nu m-aş fi gândit niciodată.

Judith zâmbi satisfăcută.

— Oh, am început să-ţi lărgesc orizonturile? Atunci, norocul tău că m-ai întâlnit.

Nathan pufni.

— Când nu-mi aduci decât necazuri? Şi ai petrecut mult prea mult timp învăţându-mă ceva ce ştiam deja.

Judith clipi.

— Să valsezi? Dar ai spus…

Râse în timp ce-i dădu drumul.

— Învăţ repede, drăguţă. Nu mi-au trebuit decât vreo câteva minute ca să-mi dau seama cum se face.

— Înveţi selectiv, mormăi ea, în timp ce se îndepărta.

Capitolul 28

Cele două până la patru săptămâni, cât îi spusese Nathan lui Corky că s-ar putea să dureze traversarea Atlanticului, nu îi păruseră un timp atât de lung înainte să ridice ancora, dar i se păreau acum. Desigur, asemenea lui Corky, Nathan nu călătorise niciodată până acum atât de departe de ţărm. Să traverseze Canalul Mânecii, între Anglia şi Franţa şi invers, era o nimica toată în comparaţie cu traversarea Atlanticului. Aşa că nu ştiuse cu adevărat cum avea să fie acest gen de izolare. Ştia acum, şi era iadul pe pământ, cu o femeie atât de atrăgătoare ca Judith la bord – o femeie care nu voia să îl lase în pace.

Era periculoasă pentru el, din mai multe puncte de vedere. Îl făcuse să se deschidă în faţa ei. Nathan nu-şi amintea să fi spus vreodată cuiva atât de multe lucruri despre el. Judith îl făcea să vrea mai multe de la viaţă. Îl făcea să-şi dorească ca situaţia lor să nu fie atât de dificilă. Dar cel mai rău era că, deşi ştia că nu o putea avea, tot o dorea.

Avea grijă acum când ieşea pe punte, asigurându-se mai întâi că nu era ea acolo. Dar încerca de câteva zile să îl găsească singur pe Boyd Anderson, fără să fie nevoit să îl deranjeze în cabina lui. Astăzi îl văzu în sfârşit, nu sigur, dar pe punte.

— Căpitanul mi-a sugerat să vorbesc cu dumneavoastră, domnule Anderson, dacă aveţi câteva minute.

Femeia care îl însoţea pe Boyd spuse:

— Vântul e cam puternic aici pentru mine. Mă duc să mă alătur celorlalţi.

— Aveţi o soţie frumoasă, spuse Nathan, în timp ce o

priveau amândoi îndepărtându-se.

Boyd se întoarse spre el, zâmbind.

— Ştiu. Apoi însă privirea i se îndreptă spre brâul lui Nathan. Poţi să mă întrebi orice vrei, atâta timp cât îmi spui ce anume ţi se mişcă pe sub cămaşă.

Nathan râse şi scoase pisoiul afară.

— Eh, dormea…

— Sper că nu aveai de gând să o arunci peste bord, nu? Pisicile sunt utile pe o corabie.

— Nu şi cele de dimensiunea asta, dar nu, nu voiam să o arunc. Am găsit pisoiul plimbându-se de unul singur pe coridor. I-am căutat o vreme mama, dar se pare că şi-a ascuns foarte bine ceilalţi pui.

Boyd încă se mai uita la pisoiul ghemuit în palma lui Nathan.

— Ştiu că Artie şi-a adus motanul cu el, dar nu l-aş fi crezut atât de romantic încât să-i aducă şi o însoţitoare de sex feminin.

— Aici, trebuie să fiu de acord cu dumneavoastră, zise Nathan, zâmbind larg. Mai degrabă o femelă a sărit la bord undeva pe coasta de sud, cu mult înainte să ridicăm ancora, ca să aibă deja pui de mărimea asta.

— Ei bine, sper să-i găseşti mama, îţi urez succes în această privinţă, zise Boyd. Dar n-o lăsa pe nevastă-mea să vadă mogâldeaţa, că o să ţi-o ia. Femeile o iau razna când vine vorba despre puişori adorabili. Dar sunt sigur că nu despre pisoi orfani voiai să vorbeşti cu mine.

— Nu. Atât căpitanul, cât şi ofiţerul secund m-au îndrumat spre dumneavoastră. Artie a spus că sunteţi un american get-beget, şi voi avea nevoie de ajutorul unui american la sfârşitul călătoriei.

— În ce sens?

— Cunoaşteţi oraşul New London?

— E cam la jumătate de zi de Bridgeport. E un oraş de vânători de balene, unul dintre concurenţii noştri.

— La vânătoare de balene?

— Nu, la construcţia de nave. Familia mea are un şantier naval de când ţin eu minte. Nu construim corăbii doar ca să ne lărgim flota, construim şi la comandă.

— Ştiţi dacă vreuna dintre companiile concurente pretinde doar să construiască nave?

Boyd râse.

— Ciudată întrebare.

— N-o să vi se mai pară ciudată când o să auziţi şi restul. Nathan îi explică întreaga situaţie, terminând cu: Nu ştiam că hoţii operează dintr-un oraş de vânători de balene. Mi se face rău când mă gândesc că s-ar putea să-mi transforme *The Pearl* într-un balenier. Trebuie să o găsesc înainte să o vândă.

Boyd clătina din cap, cu o expresie uluită:

— Zece ani au furat ambarcaţiuni chiar de sub nasul englezilor? Mă întreb…

— Ce anume?

— O corabie Skylark a dispărut în Anglia, din portul Plymouth, acum patru ani. Am crezut că pur şi simplu a plecat înainte de termen şi, când nici corabia, nici căpitanul n-au mai fost văzuţi vreodată, am tras concluzia că întâmpinaseră dificultăţi pe mare.

— Dacă cei despre care vă vorbeam v-au furat corabia, e posibil să-l fi ucis pe căpitan, dacă era la bord atunci când au luat-o. Au omorât un om şi când au furat-o pe a mea, aşa că nu le pasă de aşa ceva. Dar, din informaţiile mele, nu fură decât nave.

— Nu-ţi dai seama, la corăbiile noastre. Ne-am obişnuit să păstrăm steagul Angliei când ancorăm în porturi britanice. Altfel ne trezim cu tot felul de gunoaie aruncate pe bord în timpul nopţii, dacă se vede că suntem americani. Se pare că niciuna din părţi nu a depăşit vechile resentimente.

— Dar e posibil ca nava dumneavoastră să fi pierit în

larg, aşa cum aţi presupus iniţial. Nu ştiţi că ar exista vreo legătură.

— Nu ştim nici că n-ar exista. Totuşi, deşi nu e ceva ce să mai poată fi acum verificat, oamenii despre care mi-ai vorbit trebuie opriţi. Nu cunosc personal niciun oficial din New London, dar am un vechi prieten care s-a stabilit acolo şi care ar trebui să ştie pe cineva. John Hubbard. Ne cunoaştem de mult şi-mi este dator.

— În cazul acesta, voi avea grijă să-l caut.

— Îl vom căuta împreună, îl corectă Boyd. Vin cu dumneata.

Capitolul 29

Judith fu uşor surprinsă să-i găsească atât pe Andrássy, cât şi pe Catherine în cabina ei, când se întoarse acolo ca să se schimbe. Un marinar care trecuse în grabă pe lângă ea scăpase din mână o găleată cu apă şi o udase leoarcă. Omul îşi ceruse nenumărate scuze, dar Judith îi înţelegea graba şi brusca neîndemânare. Probabil tocmai observase furtuna care se îndrepta spre ei şi fusese speriat de trăsnetul care răsunase dintr-odată.

Cu toate acestea, Judith le zâmbi vărului ei şi surorii acestuia şi spuse:

— E timpul să ne pregătim. Aşa spune toată lumea pe punte.

— Să ne pregătim în ce fel? întrebă Andrássy.

Judith râse.

— Nu ştiu exact. Dar, dacă nu aţi observat încă, o furtună foarte urâtă se apropie de noi. Aşa că ar trebui să mergeţi la voi în cabine şi să strângeţi tot ce ar putea să cadă atunci când corabia *o* să înceapă să se legene. Şi aveţi grijă să fixaţi bine felinarele şi să le stingeţi.

— Dar nu pot să lucrez pe întuneric, spuse Catherine, enervată.

Judith rezistă impulsului de a-şi da ochii peste cap.

— Aş crede că o furtună nu este cel mai potrivit moment pentru cusut. În plus, ne întâlnim cu toţii mai devreme la cină, în cabina unchiului. În situaţii extreme, se stinge şi focul de la bucătărie, aşa că ar putea fi ultima noastră masă, până trece furtuna. Şi, vă rog, grăbiţi-vă. O să ne lovească în curând.

În clipa în care Catherine plecă, Judith îşi dădu seama că ar fi trebuit s-o roage să mai stea puţin, ca s-o ajute să-şi pună altă rochie. Îi fu mai greu decât crezuse să şi-o scoată pe cea pe care o purta. Rupse cel puţin o butonieră încercând să se răsucească în aşa fel încât să ajungă la celelalte. Nu avea nicio şansă să-şi mai poată pune altă rochie, având în vedere că Nettie fusese înştiinţată că se apropia furtuna şi fusese chemată la bucătărie, ca să ajute la strânsul şi securizatul lucrurilor de acolo. Iar Jack era deja în cabina căpitanului.

Aşa că nu avu încotro şi trebui să-şi pună hainele preferate ale lui Jack. Cel puţin îşi îmbrăcă pantalonii şi cămaşa în jumătate din timpul care i-ar fi trebuit să-şi pună o rochie. Şi nu-i trebuiră decât vreo câteva clipe ca să strângă toate obiectele puse la întâmplare prin cameră şi să le arunce într-un cufăr. În cele din urmă, stinse cele două felinare pe care le folosise Catherine, îşi luă o pelerină, în caz că ploaia începuse deja, şi se grăbi să se întoarcă pe puntea principală, pe care trebuia să o traverseze ca să ajungă la cabina lui James.

Furtuna era iminentă, singurul element care nu sosise încă fiind ploaia. Rafale puternice de vânt loveau deja corabia şi întregul echipaj se grăbea să lege totul de punte şi să strângă velele. Râsul cuiva aflat undeva deasupra îi atrase atenţia şi o făcu să se oprească. Nathan stătea atârnat pe catargul principal, lucrând împreună cu un al

matelot ca să lege una dintre velele mari. Vântul îi smulsese cămaşa din pantaloni, iar aceasta îi flutura acum la fel de sălbatic ca părul, dar tânărul părea să fie pe deplin în elementul lui, câtuşi de puţin îngrijorat de pericolul furtunii care avea să lovească în curând corabia.

— Îţi plac furtunile? îi strigă ea.

Păru alarmat în clipa în care o văzu şi coborî numaidecât pe punte, lângă ea.

— De ce nu eşti înăuntru?

— Voi fi, peste câteva clipe. Spune, îţi plac?

El o prinsese deja de braţ şi o zorea înspre cabina căpitanului.

— Le iubesc. Cel puţin pe mare. Pe uscat, nici măcar nu le observ. Aici este o luptă între elemente în timp ce mama natură plesneşte din bici, şi nu ştii niciodată cine va câştiga în cele din urmă. Acum…

Valul îl întrerupse, un val uriaş care mătură dintr-odată întreaga punte, trântindu-i pe amândoi la pământ. Dar pe Judith o trase după el. Ţipă, dând bezmetic din braţe, încercând cu disperare să găsească ceva de care să se ţină. Îl auzi pe unchiul ei strigând-o, dar nu era suficient de aproape cât să ajungă la ea înainte să… Oh, Dumnezeule, nu în apă! Nu era o înotătoare foarte bună, s-ar fi înecat înainte să poată ajunge careva la ea, în apa învolburată din jurul corăbiei.

Toate aceste gânduri îi trecură instantaneu prin minte, înainte să simtă o mână prinzând-o de un picior. Scuipând apă, îşi înălţă capul şi văzu că ajunsese la doar câţiva metri de marginea corăbiei, care era periculos de mult afundată în apă. Închise repede ochii şi simţi apa lovind-o peste faţă în clipa în care valul se retrase. Inima încă-i bătea nebuneşte în piept când deschise ochii şi văzu apa scurgându-se printre şipcile parapetului. Poate că nu ar fi fost totuşi trasă de apă peste un parapet atât de înalt, dar, cu siguranţă, fusese la un pas să se izbească de

acesta. Asta ar fi putut s-o omoare sau cel puţin să o rănească grav.

Descoperi cine o salvase în clipa în care Nathan o ridică în braţe.

— Pe toţi dracii, a fost mult prea aproape.

— Eşti teafără, Judy? întrebă James lângă ei.

Nathan *încă* nu o lăsă jos. Şi o strângea cu atâta putere la pieptul lui, încât îi putea auzi bătăile inimii.

Dar, când văzu deasupra chipul unchiului ei, cu o expresie îngrijorată, se grăbi să spună, cu voce tremurândă:

— Da, sunt bine acum.

— Du-o înăuntru, Tremayne! spuse scurt James, înainte să înceapă să împartă din nou ordine echipajului.

Nathan o duse pe puntea principală.

— Dacă ieşi din cabina asta… Să nu ieşi! Ai fost udată suficient pentru o zi.

Udată? Oare văzuse incidentul cu găleata? Dar nu îl văzuse pe punte – şi se uitase anume după el. Întotdeauna se uita. Şi începea să devină foarte enervantă uşurinţa cu care reuşea să o evite într-un spaţiu relativ mic, cum era cel de pe corabie.

Dar nu-i lăsă timp să-i pună vreo întrebare. De fapt, abia dacă apucă să-i spună:

— Mulţumesc… că m-ai ţinut la bord.

Apoi Nathan o lăsă jos ca să-i deschidă uşa cabinei lui James, după care o închise la loc, de îndată ce Judith fu înăuntru.

Anthony văzu numaidecât că era udă leoarcă şi veni la ea.

— Eşti bine? Ce s-a întâmplat? Încă nu a început să plouă.

— Nu, nu încă, dar m-a împroşcat puţin un val, răspunse Judith zâmbind uşor, ca să-i spulbere îngrijorarea.

Georgina se ridică de pe scaun.

— Vino cu mine, Judy. Îţi găsesc ceva uscat de îmbrăcat.

Judith încuviinţă din cap şi o urmă pe mătuşa ei în partea de cabină rezervată dormitorului. Nu avea de gând să spună ce i se întâmplase, din moment ce Katey, Catherine şi Andrássy păreau deja îngrijoraţi, iar partea cea mai rea nici nu începuse încă.

Jacqueline îi făcu un semn din cap, dar era deja prinsă într-un joc de whist cu mama ei, Katey şi Boyd, în jurul uneia dintre măsuţe. Anthony o aşteptase pe Judith ca să înceapă alt joc la cealaltă masă, cu Andrássy şi Catherine, şi îi strigă:

— Unde ai fost? De ce-ai întârziat, păpuşă?

— Mi-a fost greu să mă schimb, răspunse ea, şi, fiindcă dintotdeauna o scosese din sărite faptul că nu putea să se dezbrace şi să se îmbrace fără ajutor, adăugă: într-o bună zi, moda va trebui să ţină cont şi de situaţiile în care nu sunt disponibile destule servitoare.

— Eu n-aş conta pe asta, zise Catherine cu un zâmbet slab, înainte ca expresia să i se încordeze din nou.

Andrássy nu părea nici el prea relaxat. Niciunul din cei doi fraţi Benedek nu trecuse până acum printr-o furtună pe mare. Nici Judith, că veni vorba. Prima ei călătorie fusese cât se poate de liniştită. Georgina părea şi ea îngrijorată, dar asta pentru că James era încă pe punte şi nu avea să se relaxeze până nu îl vedea la adăpost, lângă ei. Jack era la fel de exuberantă ca întotdeauna, ca şi cum nici măcar nu ar fi observat furtuna. Boyd părea calm, aparent îngrijorat doar pentru Katey, a cărei mână o ţinea într-ale lui.

Judith nu-şi mai făcea griji din pricina furtunii, deşi fusese la doar un pas de a fi aruncată peste bord. Iar asta nu se schimbă nici atunci când corabia începu să se legene cu putere în toate direcţiile. Felul în care Nathan vedea furtuna îi conferea un fel de calm acum, că era uscată şi în siguranţă în cabină. Dar la un moment dat măsuţa se

înclină atât de tare, încât jumătate dintre cărţi alunecară pe jos, înainte ca masa să revină la poziţia iniţială – şi gândul îi zbură la Nathan. Spera că se ţinea bine de ceva. Dar nu trebui decât să-şi aducă aminte că *el* se distra pe o astfel de vreme şi, cu o experienţă de atâţia ani pe mare, ştia ce măsuri de precauţie să ia.

Jocurile de cărţi, care trebuiau să-i facă pe oameni să nu se mai gândească la furtună, avură efect, în cea mai mare parte. Boyd, cu mulţi ani de experienţă în navigaţie, îi asigură că o furtună trecea cu atât mai repede cu cât era mai violentă. Judith nu puse prea mare bază pe vorbele lui, dar se dovediră totuşi adevărate. Furtuna fu suficient de puternică încât să-i depăşească în mai puţin de o oră, lăsând în urmă doar o ploaie uşoară de primăvară, care nu ţinu nici ea prea mult.

După aceea, avură motiv de sărbătoare. Nimic nu fusese avariat şi vântul puternic dinaintea furtunii îi împinsese mult înainte, chiar dacă velele fuseseră tot timpul coborâte. Dar sărbătoarea însemnă mai mult vin la prânz, apoi, din nou, la cină. Aşa că Judith se simţea destul de somnoroasă când în sfârşit se retrase. Din nou îmbrăcată în rochie şi aşteptând-o pe Nettie să vină şi s-o ajute să se dezbrace, se întinse pe pat şi aproape adormise, când auzi o ciocănitură în uşă.

— Nu trebuie să baţi, îi strigă ea lui Nettie.

— Ba cred că trebuie, răspunse o voce gravă.

Cu o exclamaţie, Judith zbură jos din pat şi se repezi la uşă, pe care o izbi de perete. Nathan era acolo, cu hainele curate şi uscate şi cu părul pieptănat pe spate, dar încă ud, deşi, aparent, din cauză că fusese spălat.

Arăta chiar uşor stingherit, deşi Judith nu-şi putea imagina de ce, până când observă că ţinea un braţ la spate, ca şi cum ar fi ascuns ceva de ea.

Dar privirea i se îndreptă spre ochii lui atunci când o întrebă:

— Ai suportat bine furtuna?

Chiar venise să o întrebe asta, la atâtea ore după ce furtuna trecuse?

— Da, destul de bine. Dar cred că tot ţie trebuie să-ţi mulţumesc şi pentru asta. După ce te-am văzut cât de bine te simţeai în mijlocul furtunii, nu mi s-a mai părut nici pe jumătate atât de înfricoşătoare pe cât m-aş fi aşteptat.

— Aşadar, nu ţi-a fost frică *pentru mine?*

Nu avea de gând să admită că, într-adevăr, se temuse puţin şi pentru el sau că îl căutase pe Artie în clipa în care se oprise ploaia, ca să-l întrebe dacă tot echipajul era bine. Ridică în schimb dintr-o sprânceană şi spuse:

— Încerci cumva să obţii o declaraţie?

— E cam evident, nu? zise el, zâmbind larg.

— Puţin. Acum spune-mi ce ascunzi acolo.

— Apropie-te ca să poţi să vezi, îi sugeră el, ridicând şmechereşte din sprâncene.

— Sau ai putea să-mi arăţi tu, i-o întoarse ea.

— Dar nu ar fi la fel de plăcut.

Era incorigibil. Şi nici măcar nu făcea vreun efort să-şi ascundă amuzamentul din ochi. Judith era obişnuită cu tachinările – toţi cei din familia ei erau adevăraţi experţi în aşa ceva –, dar felul în care o necăjea el nu semăna deloc cu al tatălui sau al unchiului ei şi aducea mai degrabă a flirt. O zăpăcea. O făcea să roşească. Uneori, aproape că o făcea să chicotească. În această seară, simţea impulsul să râdă de-a binelea, ceea ce o prevenea că era posibil să înceapă să se obişnuiască cu glumele riscante ale lui Nathan.

Apoi însă îi simţi mâna ridicându-i-o pe a ei şi, dintr-odată, ţinea ceva călduţ în palmă. Se uită şi clipi când văzu boţul micuţ de blăniţă albă, apoi râse o clipă mai târziu, când blăniţa se întinse, şi ea îşi dădu seama ce era. Cea mai nostimă feţişoară privea acum spre ea, cu spice argintii pe obrăjori şi pe frunte, cu ochi mari, verzi, conturaţi cu

negru, ca în picturile egiptene, şi un năsuc negru, ca un năsturaş. Mai avea câteva fire argintii în coada stufoasă, dar, în afară de asta, era complet alb.

Şi Judith nu-şi putea dezlipi ochii de la el, nici măcar atunci când se întrebă cu voce tare:

— Şi ce să fac eu cu un pisoi nou-născut?

— Hrăneşte-l, mângâie-l, iubeşte-l. Ştii tu, ce se face de obicei cu fiinţele adorabile.

Răspunsul ăsta suna mult prea personal, ca şi cum nu ar fi vorbit câtuşi de puţin despre pisoi. Şi, într-adevăr, când ridică privirea, îi găsi ochii verzi aţintiţi asupra ei. Trebui să-şi dreagă vocea ca să spună:

— Fireşte că o să-l păstrez. Dacă promiţi să-mi aduci în fiecare zi lapte proaspăt de la vaca din cală.

Nu se aşteptase la asta.

— Vrei să mulg *eu* vaca?

Judith zâmbi larg.

— Nu te-ai gândit că va trebui să faci asta dacă o să te faci fermier? De obicei, la ferme sunt animale vii.

Nathan pufni, dar nu o refuză. Nu că, dacă ar fi făcut-o, i-ar fi dat cadoul înapoi. Prea târziu pentru asta! Şi era sigură că avea să-şi dea repede seama că putea să ia laptele de la bucătărie, după ce mulgea *altcineva* vaca.

— Şi ce ai acolo, scumpo? întrebă Nettie, când sosi în cele din urmă.

— Pe cineva cu care să împart cabina.

Nettie îl măsură pe Nathan din priviri, din cap până-n picioare, şi asta-i făcu pe amândoi să izbucnească în râs. Dar bătrânica luă pisoiul din mâna lui Judith şi îl ridică, examinându-l.

— Oh, e frumuşel foc! O să-ţi aduc nişte grăunţe de la bucătărie, trebuie să-i faci o cutie.

— Poţi să pui şi nisip, zise Nathan. Avem suficient, în sacii de balast. O să aduc mâine câteva găleţi.

Nettie intră în cabină cu pisoiul ghemuit în braţe.

Judith rămase o clipă să-i spună lui Nathan:

— Mulţumesc pentru cadou.

Acesta clătină din cap.

— Nu-i un cadou. Îmi faci o favoare că mă scapi de el.

— Nu-ţi plac pisicile?

— Nu le-am acordat niciodată prea mare atenţie, dar începusem să mă ataşez prea mult de mogâldeaţa asta, după ce am avut grijă de ea în ultimele zile.

— Ah, şi nu este un animal de companie potrivit pentru un bărbat, ghici Judith.

— Chiar crezi că asta ar conta pentru mine? Dar am multe de făcut odată ce ajungem în America, şi nu pot să car un pisoi după mine, aşa că mai bine scap de el de pe acum. Şi numai în tine puteam avea încredere să-l îngrijeşti aşa cum trebuie.

— Încredere, zici? De ce?

— Pentru că nu am cunoscut fiinţă mai blândă ca tine, drăguţă. Aşa că ai grijă de pisoiul nostru.

Judith exclamă în clipa în care înţelese:

— Pisoiul *nostru?* Nu îl accept doar cu împrumut. Este al meu acum!

Dar nu ar fi putut spune dacă o auzise sau nu, pentru că Nathan se îndepărtase deja.

Capitolul 30

Jacqueline avea o nouă partidă de scrimă cu Andrássy pe puntea principală, în această dimineaţă.

Judith îi urmărea. Era o zi de primăvară atât de frumoasă, încât mătuşa şi sora ei veniseră să i se alăture şi stăteau acum de-o parte şi de cealaltă a lui Judith.

— Cum se mai simte Nettie? Mai e răcită? o întrebă Georgina.

— Îi mai curge puţin nasul şi a avut febră azi-noapte, aşa că măcar a acceptat să rămână azi în pat. Catherine s-a oferit să-mi termine ultima rochie în camera lui Nettie, ca să-i ţină companie, iar eu o să stau cu ea după-amiază.

— Să nu stai prea aproape! o avertiză Katey. Nu vrei să răceşti şi tu, având în vedere că primul bal o să fie, probabil, înainte de sfârşitul săptămânii.

Apoi Georgina observă, în treacăt:

— Nu l-am mai văzut pe tânărul tău din ziua în care te-a aruncat în cabină, în timpul furtunii.

Nici Judith nu-l mai văzuse, cel puţin nu atât cât ar fi vrut. Şi crezuse că găsise planul perfect ca să-l vadă în fiecare zi, tot restul călătoriei: laptele pe care i-l ceruse să i-l aducă pentru pisoi. Dar i se întâmplase deja să se întoarcă în cabină şi să găsească laptele proaspăt deja acolo, deşi ştia că nu îl adusese Nettie. O dată, Nettie răspunsese la uşă şi îi luase bolul de lapte din mână, apoi închisese la loc cu un simplu:

— Mulţumesc, băiete.

O singură dată se întâmplase ca Judith să fie singură în cabină când venise Nathan. Cu o zi în urmă, în a douăsprezecea zi de când ridicaseră ancora.

Tocmai îşi pusese pantalonii, pe care se resemnase să-i poarte preţ de câteva zile, până când Nettie se făcea bine, când Nathan bătuse la uşă. Îi întinsese bolul de lapte şi trecuse pe lângă ea, intrând în cabină fără să-i ceară măcar voie. Fără să se asigure mai întâi că era singură! Şi se dusese direct la pisoi.

Îl ridicase şi îl aşezase în palma lui – în care încăpea perfect, ba chiar mai rămânea şi loc. O întrebase:

— Ce nume i-ai spus?

— Nu i-am pus nume.

— De ce?

— Pentru că nu mi-am dat seama ce este, recunoscu ea. Ştii tu?

— Nu m-am obosit să verific, răspunse el. Îi spuneam doar Pis.

— Iar eu îi spun Pisoi.

El întoarse pisoiul ca să-l examineze, apoi râse.

— Nici eu nu-mi dau seama. Să găsim ceva neutru?

— Cum ar fi?

— Ghemotoc? Din câte se pare, o să aibă părul mai lung decât o pisică obişnuită.

Judith clătină din cap.

— Mie nu mi-ar plăcea numele ăsta, dacă aş fi pisică.

Se uită la ea, dar, dacă avusese de gând să spună ceva, se abţinu. Păru în schimb fermecat de ochii ei. Trecură câteva clipe lungi înainte să spună:

— Ai nişte ochi incredibili. Apoi, strică tot complimentul adăugând: Păcat că şi ai tatălui tău sunt la fel.

Judith zâmbi larg.

— Ai de gând să-mi spui că-ţi amintesc de tatăl meu?

— Nu, el îmi aminteşte de tine.

— Iar ai avut ceva de împărţit cu el?

— Doar nişte priviri tăioase. Dar nu vreau să pun paie pe foc şi să-l las să mă vadă iar cu tine.

Cu aceste cuvinte, plecă, înainte ca Judith să aibă timp să se gândească la un pretext ca să-i prelungească vizita. Se duse la uşă şi strigă după el:

— Ce zici de Silver?

— Merge, îi răspunse el, fără să privească în urmă.

Era atât de frustrant, iar călătoria era aproape pe sfârşite. Trei până la cinci zile, în funcţie de vânt, i se spusese cu o seară în urmă, la cină. Şi avea sentimentul că, odată ce ancorau, n-avea să-l mai vadă niciodată pe Nathan. Şi totuşi, nu era încă pe deplin sigură că nu era certat cu legea. Ei bine, înclina acum să creadă că nu era, altfel nu şi-ar fi îngăduit niciodată să lege această ciudată prietenie cu el.

Putea avea încredere că ar fi protejat-o, în caz că ar fi avut nevoie de protecţie. Asta spunea multe. Putea avea încredere că nu avea să-i mai pună familia în pericol – presupunând că o făcuse vreodată. Da, deveniseră prieteni – oarecum. Şi probabil că era şi el conştient acum că nu l-ar mai fi dat în vileag dacă ar fi recunoscut că era contrabandist. Dar oare chiar avea de gând să se întoarcă la această carieră, dacă reuşea să-şi recupereze corabia? Când avea două nepoate tinere care depindeau de el? Ar fi trebuit să-i mai pună măcar această întrebare – dacă avea să se mai găsească vreodată sigură cu el.

Georgina, care încă aştepta un răspuns din partea ei, remarcă:

— Ai vrea să-l invit la cină?

— Dumnezeule, nu! Şi nu este tânărul *meu.*

— Serios? Mi-ai lăsat o cu totul altă impresie în ziua în care ai discutat cu el, mi s-a părut că se formează o legătură între voi.

— Nu, eu… nu.

— Nu te-ai hotărât?

— Tata nu-l place. Nu ar fi o idee bună să-i punem în aceeaşi încăpere.

— Despre cine vorbim? vru să ştie Katey.

— Despre Nathan Tremayne, îi răspunse Georgina. L-ai cunoscut?

— În treacăt. Boyd este nerăbdător să-l ajute. De fapt, are chiar de gând să mă abandoneze de îndată ce ajungem la ţărm şi să dea o fugă până în New London cu băiatul ăsta. Dar James?

Georgina râse.

— Oh, nu am nicio îndoială că i-ar plăcea să se implice în povestea asta. O bătaie, de orice fel, îl încântă de zeci de ori mai mult decât o petrecere. Doar că, de data asta, petrecerile sunt pentru Jack şi Judy. N-ar trebui să lipsească nici Boyd.

— Nu cred că se aşteaptă să fie prea mult plecat, zise Katey. Câteva zile cel mult.

Ascultându-le, Judith îşi dădu seama că tot ce-i spusese Nathan despre corabia furată trebuia să fie adevărat. Altfel, de ce ar fi născocit o asemenea poveste în care să-i amestece şi pe alţii? De fapt, probabil că aproape tot ce-i spusese despre el era adevărat. Dar îi zisese vreodată în mod clar că nu era contrabandist? Nu, nu-şi amintea să fi primit un răspuns clar în legătură cu această chestiune, Nathan fusese întotdeauna evaziv.

Mai târziu în acea seară, se mai duse o dată să vadă cum se simţea Nettie, înainte să se retragă, dar bătrânica dormea adânc, aşa că nu o deranjă. Câteva minute mai târziu, când intră în cabina ei, începând deja să îşi desfacă panglica din păr, ajunse la jumătatea încăperii când îşi dădu seama că nu era singură şi se opri brusc. Nathan era acolo, întins în scaunul ei de citit, cu capul uşor aplecat, cu o şuviţă de păr căzută peste un ochi, cu mâinile strânse peste abdomen, cu degetele împreunate. Dormea! Iar pisoiul stătea chiar pe mijlocul pieptului său, într-o poziţie clasică, cu picioarele îndoite sub el, cu capul ridicat, cu ochii închişi, îl auzea cum torcea din cealaltă parte a camerei.

Nevenindu-i să creadă, se aşeză pe marginea patului şi rămase privindu-i, simţindu-se dintr-odată atât de copleşită de emoţie, încât aproape că o năpădiră lacrimile. Cei doi creau o imagine atât de înduioşătoare, plină de mulţumire, de dragoste, de încredere! În mod evident, pisoiul îşi alesese stăpânul pe care îl prefera. Va trebui să i-l dea înapoi lui Nathan, poate după ce-şi termina treburile în America. Şi ştia unde anume în Anglia putea să îl găsească pentru asta. Aşa că poate avea să-l revadă şi după ce călătoria lua sfârşit. Gândul acesta era mai mult decât liniştitor.

Nu o lăsa inima să-i deranjeze şi nu făcu acest lucru

imediat. Lumina de lângă Nathan nu era puternică. Dădea cabinei o strălucire blândă, dar îi permitea să-l poată examina în voie. Era atât de frumos, că îi tăia răsuflarea. Avusese întotdeauna efectul ăsta asupra ei, chiar şi atunci când îl crezuse o fantomă.

Aşa cum dormea, părea extrem de tânăr şi îi topea inima. Treaz, era de-a dreptul fascinant şi cât se poate de masculin prin dimensiunile şi prin forţa lui. Sigur, nu era un gentleman, comportamentul lui fiind uneori de-a dreptul scandalos. Şi totuşi, dacă s-ar fi purtat vreodată ca un gentleman, probabil ea i-ar fi cerut să înceteze. Chiar atât de mult se obişnuise cu el şi cu toate trăsăturile lui aspre?

Cu un oftat, se apropie în cele din urmă şi luă cu grijă pisoiul, pe care îl aşeză lângă laptele pe care Nathan i-l adusese pentru acea seară. Apoi îl împunse uşor în umăr şi se dădu înapoi, în caz că sărea atunci când era trezit brusc, aşa cum făceau unii bărbaţi. Dar ochii lui se deschiseră treptat, priviră întâi spre piept, unde fusese pisoiul, apoi se opriră asupra ei şi se deschiseră mai mult.

Se ridică în capul oaselor şi se întinse, înainte să spună, uşor ruşinat:

— Scuze. Am crezut c-o să fiu plecat cu mult înainte să termini cina.

— Probabil că torsul pisoiului te-a adormit. Este un sunet foarte plăcut. Încă mă eviţi?

— Când trebuie să lupt din toate puterile ca să mă stăpânesc să nu te ating, cred că e mai înţelept aşa.

Normal, putea fi sigură că avea să-i spună ceva ca să o facă să roşească. Fie că era sincer sau nu, el zâmbi larg în clipa când obrajii ei se colorară, ceea ce o făcu să-i atragă atenţia:

— Nu prea îţi ţii partea ta din înţelegere.

Nathan ridică dintr-o sprânceană.

— Aş fi crezut că nu mai ai nicio întrebare.

— Ba mai am. De exemplu, după ce mi-ai spus că eşti

răspunzător pentru două fete care nu mai au pe nimeni altcineva în afară de tine, ai de gând să renunţi la activităţile de contrabandă de dragul lor?

— Tot nu ţi-a ieşti chestia asta din cap? replică el, vizibil exasperat, apoi adăugă: Şi dacă am fost vreodată un nelegiuit, acum nu mai sunt. O să-mi recuperez corabia sau o să mor încercând. Ce o să fac apoi cu ea... nu m-am hotărât încă. Dar îţi garantez că nu mă aşteaptă niciun ştreang în Anglia sau oriunde altundeva.

— Te cred.

Dintr-odată, o privea într-un mod complet diferit. Se ridică şi îi cuprinse obrajii în mâinile lui mari.

— Chiar?

— Da.

O luă prin surprindere şi o îmbrăţişă. De uşurare? Posibil. Dar, când se uită la el, citi şi altceva în expresia lui. Ce urmă păru o explozie firească a simţurilor. Nu o sărută doar, ci o aduse lângă gura lui, ridicând-o de pe podea, înfăşurându-i picioarele pe după talia lui, trăgând-o atât de tare înspre el, încât Judith se simţi copleşită de masculinitatea lui. Şi încântată peste măsură. Aşteptase momentul ăsta mai mult decât îşi dăduse seama, îşi dorise să-l simtă aşa, să-i simtă şi să-i împărtăşească pasiunea.

Îl cuprinse cu un braţ pe după gât, iar cealaltă mână şi-o strecură în părul lui, prinzându-i-l între degete în timp ce-i răspundea la sărut, cu o pasiune de care nu s-ar fi crezut în stare.

Nici măcar nu-şi dădu seama că ajunseseră lângă pat decât în clipa când Nathan o întinse pe saltea. Dar se ţinu strâns de el, trăgându-l după ea, refuzând să-i dea drumul fie şi doar o clipă. Când îl simţi tare între picioarele ei, fu atât de şocată, încât un geamăt de dorinţă scăpă din gâtul ei. Nathan se îndepărtă atât de repede de ea, încât ai fi zis că-l ardea.

Coborâse deja pe jumătate din pat, când îşi dădu

seama că voia să se retragă de tot, aşa că spuse:

— Nu pleca!

Nu voia ca sărutul să se sfârşească. Probabil că el credea că se referea la altceva, pentru că o privi cu atâta dorinţă, încât o făcu să-şi dea seama că, într-adevăr, aşa era. Zâmbi uşor. Nathan scoase un geamăt ca de durere, apoi cedă.

Se întoarse şi se aşeză peste ea, ca să-i poată scoate cămaşa. Nu fu uşor. Mai uşor fu apoi cu combinezonul. Apoi urmară roşeaţa şi momentul de nehotărâre.

Dar o privea, cu ochii la mică distanţă de ai ei, în timp ce mâinile începeau să exploreze ce descoperise. Iar Judy era de-a dreptul vrăjită de dorinţa pe care o vedea în el, apoi de cea pe care o simţi atunci când el o atinse, atât de blând la început... Apoi începu să-i maseze sânii, înteţind focul, care deveni mistuitor în clipa în care degetele lui îi atinseră sfârcurile, trimiţându-i adevărate şocuri de plăcere în tot corpul. Voia, simţea nevoia să îl atingă la rândul ei, dar nu putea ajunge decât la coapsele lui, întinse peste ea, de-o parte şi de cealaltă.

I le mângâie în timp ce Nathan îşi smulse cămaşa, sfâşiind-o. Auzi cum se rupe materialul şi aproape izbucni în râs. Coborî de pe pat ca să-şi scoată pantalonii, dar se întoarse într-o clipită. Era lângă ea acum, mult mai bine. Putea să-i atingă umerii, gâtul, părul. I-l simţi ca mătasea pe piept, atunci când coborî şi îşi umplu gura cu sânul ei. Ea gemu sub intensitatea căldurii care îi învălui trupul. Şi, Dumnezeule, cum îşi plimbă limba pe sfârcul ei înainte să sugă cu putere, făcând-o să geamă din nou. Şi, de data asta, el nu se mai trase la o parte. Nu, părea să ştie că sunetele pe care le scotea erau sunete de plăcere, nu o rugăminte să înceteze.

Se mişca încet acum, mângâindu-i sânii şi abdomenul, gâtul şi braţele, în timp ce o săruta, dorindu-şi să-i cunoască fiecare parte a trupului, acum, că i se permitea. Îi

scoase pantofii şi pantalonii atât de încet, încât aproape că nu observă, pentru că mult mai multe alte senzaţii o copleşeau şi o încântau. Pline de bătături, mâinile lui nu erau fine. Dar buzele da! Aveau o atingere ca de catifea în timp ce se mişcau peste corpul ei. Însă cele două senzaţii opuse – una excitant de aspră, cealaltă seducător de fină – aveau un efect uluitor, o stârneau şi o alinau pe rând, făcând ca pasiunea să o cuprindă din ce în ce mai puternic.

Nathan se rostogoli pe spate, trăgând-o după el şi aşezând-o deasupra lui. Îi plăcea poziţia în care se găsea, cu câte un genunchi de fiecare parte a lui, pentru că îi oferea mai mult acces la pieptul lui larg, unde-i putea simţi muşchii arzându-i sub vârfurile degetelor. Fu încântată să descopere că sfârcurile lui erau la fel de sensibile ca ale ei. Dar nu o lăsă să stea prea mult timp acolo. O întoarse din nou pe spate. Îi îndoi unul din picioare, iar ea făcu la fel cu celălalt, în timp ce pieptul lui aluneca peste al ei pentru un sărut atât de adânc, încât părea să-i tragă gemetele direct din suflet.

Vocea-i era aspră în clipa în care îi spuse:

— Nu-ţi poţi imagina cât de des m-am gândit la asta, aproape în fiecare clipă. Dar nici visele mele cele mai sălbatice nu m-ar fi putut pregăti pentru felul în care mă faci să mă simt. Simţi şi tu?

Cu gura lui fierbinte din nou pe gâtul ei, trimiţându-i fiori care îi făceau tot trupul să-i tremure, abia dacă putea să gândească, cu atât mai puţin să răspundă. Dar reuşi să îngaime:

— Ce simt eu este… un fel de bucurie…

El se ridică într-un cot şi zâmbi larg.

— Serios?

— Şi atât de multă frustrare, încât îmi vine să te strâng de gât.

— Ştii de ce simţi asta?

— Da, cred că ştiu.

— Atunci, descarcă-te. Sau şi mai bine…

Ideea lui de „mai bine” fu să îşi împreuneze degetele cu ale ei şi să o sărute adânc, chiar înainte să intre în ea. Asta aşteptase cu atâta jind. Dacă strigă, ţipătul se pierdu în sărutul lui, dar nu credea că o făcuse. Împreunarea lor era prea blândă, prea rapidă şi mult prea aşteptată. Şi căldura aceea care era acum în ea… Nu se mişcă, voia doar să o savureze pe deplin. El îi făcu pe plac, rămânând nemişcat, în afara buzelor care dansau peste ale ei. Tot ce făcea acum era să o sărute, adânc, dar tandru.

Ce drăguţ din partea lui să facă asta, dar avusese momentul pe care şi-l dorise, şi acum fiecare nerv din trupul ei cerea mai mult. Îşi flexă muşchii în jurul lui. Începu să se mişte, împingându-se în ea, mai întâi încet, însă Judy îi dădea toate indiciile că nu era îndeajuns. Îl strânse şi mai tare de umăr şi începu acum să se mişte împreună cu el, sălbatic, ca şi cum ar fi fost împinsă înspre o prăpastie necunoscută. Dar, când sosi acea inexplicabilă izbucnire de extaz care o învălui şi o cuprinse pe de-a-ntregul, se ţinu strâns de el şi aşteptă să treacă furtuna, care în cele din urmă păru să-l înfrângă, lăsându-l la fel de sleit de putere ca pe ea.

Îi auzea respiraţia gâfâită în ureche, iar capul îi căzu pe saltea, peste umărul ei. Încă mai tremura. Îl simţi, şi asta îi aduse un zâmbet pe buze. Dar, când în sfârşit se ridică, se mişcă înspre capul patului, trăgând-o cu el. Cu tot ce se întâmplase pe saltea, nici măcar nu atinseseră pernele, până acum.

O ţinea în braţe, cu obrazul lipit de pieptul lui. O asigură:

— O să plec înainte să se lumineze de ziuă. Dar lasă-mă să te ţin puţin în braţe.

Drept răspuns, ea îşi puse un picior peste al lui. Nu voia să vorbească. Nu se simţise niciodată atât de satisfăcută – şi de fericită. Da, fericită. Se simţea de parcă

ar fi fost învăluită într-o aură.

Aşa că era aproape adormită când îl auzi spunând:

— N-o să te uit niciodată. Vreau măcar să ştii asta.

Frumos spus, dar suna a rămas-bun. Probabil că asta şi era. Ştia că erau clipe furate. Dar ce nu ştia Nathan era că Judy avea acum toate intenţiile de a-l vedea din nou, după ce se termina călătoria pe mare.

Capitolul 31

— De când dormi *tu* atâta? se plânse Jacqueline, aruncându-se pe patul verişoarei ei.

Judith se făcu ghem, se întoarse cu spatele la Jack şi îşi trase pătura până la gât.

— Mi se întâmplă uneori, foarte rar, să nu reuşesc să dorm noaptea. Acum pleacă!

— Dar…

— Mai lasă-mă câteva ore, altfel o să casc toată ziua.

— Bine, dar să ştii că mă întorc dacă întârzii la prânz, spuse Jack, apoi ieşi îmbufnată.

În clipa în care uşa se închise, pisoiul sări pe pat şi începu să-i gâdile nasul cu mustăţile.

— Zât! Nu vreau să mă ataşez de tine dacă te dau înapoi.

Pisoiul nu o ascultă, ci se aşeză confortabil pe perna de lângă ea. Judith nu dormea. Era trează de câteva ore. Dar fusese prea mulţumită cu gândurile ei, visând cu ochii deschişi, ca să vrea să se dea jos din pat. Ar fi putut petrece întreaga zi în pat, doar gândindu-se la noaptea care trecuse. Ar fi trebuit totuşi să se îmbrace măcar, înainte să apară cineva. Nu i-ar fi fost uşor să-i explice lui Jack de ce era goală, având în vedere că nu era prea multă căldură în cabinele de pe corabie.

Probabil ar fi trebuit să simtă regrete pentru că întrecuse atât de mult măsura, dar nu avea. Nici măcar

unul. Şi-ar fi dorit însă să-l mai fi găsit pe Nathan lângă ea, când se trezise. De fapt, îşi dorea să-l poată găsi lângă ea în fiecare dimineaţă, când se trezea. Dar pentru asta era nevoie de un angajament pe care el nu era dispus să şi-l ia. Îşi alungă gândul acesta din minte. Orice era posibil, şi încă nu terminase cu Nathan Tremayne.

Se ridică şi se îmbrăcă repede, înainte să apară şi Catherine. Nu-şi putu reţine zâmbetul când îşi găsi împrăştiate pe jos hainele pe care le purtase cu o seară în urmă. Jack era destul de dezordonată cu propriile haine, aşa că probabil nu observase. Nettie ar fi remarcat. Judith era atât de ordonată, încât îşi împăturea până şi hainele murdare, înainte să le pună la spălat. Şi era posibil să fie nevoită să şi le spele chiar ea, dacă Nettie nu-şi revenea curând.

Catherine sosi într-adevăr înainte ca Judith să iasă din cameră şi se duse direct la şifonier, unde agăţă ultima rochie, pe care tocmai o terminase. Judith făcea patul, dar îi zâmbi. Spera că nu avea să fie o problemă azi faptul că zâmbea întruna, chiar şi atunci când era singură.

Catherine se opri o clipă ca să o întrebe:

— Eşti sigură că este ultima rochie? Aşa mi-a spus servitoarea, dar strănuta în timp ce vorbea, şi poate că nu s-a uitat prin toate cuferele.

— O să am nevoie de un marinar să dea jos cuferele de sus, ca să mă pot uita în cele de dedesubt, zise Judith.

Şi ştia exact pe cine să cheme. Încă un zâmbet, de-a dreptul strălucitor. Dar nu avea niciun *motiv* să zâmbească în urma a ceea ce tocmai spusese. Fericirea asta exuberantă pe care nu părea să fie în stare să şi-o controleze avea să îi creeze, într-adevăr, probleme.

Catherine încuviinţă din cap.

— Ce rochie de seară o să porţi la ultima cină? Mă miră faptul că familia ta vrea să facă o ocazie din asta.

— Cred c-o s-o iau pe cea galben cu crem.

Judith o pusese deoparte cu o zi în urmă, aşa că o avea încă proaspăt în minte.

— Ai bijuterii care să se asorteze? Dacă nu, poţi să-ţi împrumut eu un pandantiv de chihlimbar.

Judith chicoti.

— Am pietre de toate culorile, dar nu sunt sigură că am adus chihlimbarul. Fiindcă nu am avut niciun motiv să port bijuterii până acum, nu mai ştiu ce am aruncat în cutia pe care am luat-o cu mine.

— Pot să mă uit eu, dacă vrei, se oferi Catherine. Unde o ţii?

Judith râse din nou.

— Nici asta nu ştiu sigur. E într-unul dintre cufere. Nu ai văzut-o când ai scos rochiile?

— Servitoarea a pus rochiile la care mai era de lucru în şifonier. Şi, când le terminam, eu le atârnam tot acolo, ca să le pună ea înapoi în cufere.

— O s-o găsesc când…

— Hei, tu! îi strigă Catherine marinarului care tocmai trecea pe coridor. Am avea nevoie de ajutor, dacă eşti amabil. Se întoarse spre Judith şi spuse: Tu caută cutia de bijuterii în timp ce eu verific dacă sunt toate rochiile terminate.

Judith oftă. Se dusese pretextul ei de a-l aduce pe Nathan înapoi în camera ei.

Zări imediat caseta de bijuterii în al treilea cufăr în care căută. Dar, când o deschise, i se tăie răsuflarea.

— Au dispărut!

Catherine, încă aplecată peste cufăr, spuse:

— Ce anume, dragă?

— Bijuteriile mele. Toate!

De fapt, nu chiar toate. Fu uşurată să constate că bijuteria ei cea mai de preţ era încă în colţul cutiei, inelul subţirel, din sârmă, pe care i-l făcuse Jack pe când erau copii. Avea şi Jack unul. Petrecuseră întreaga zi fiecare

făcând câte un inel pentru cealaltă. Le purtaseră luni întregi, până când inelele începuseră să se strice şi Judith îl pusese pe al ei bine, la păstrare. Chiar dacă era prea mic acum ca să-l mai poarte, era încă foarte valoros pentru ea. Şi, din fericire, lipsit de valoare pentru orice hoţ.

Dar restul bijuteriilor din castă valorau o adevărată avere, pentru că Roslynn exagerase şi comandase bijuterii de-a dreptul extravagante pentru debutul lui Judith. Aşa se răzbuna mama ei pentru faptul că soţul ei nu o lăsa niciodată să contribuie cu vreo parte din considerabila ei avere la cheltuielile de familie. Anthony insista să plătească el pentru tot. Aşa că Roslynn îşi răsfăţa copiii cu daruri de care aceştia nu aveau nevoie, dar asta o făcea fericită.

Catherine privi peste umărul lui Judith, uitându-se la cutia goală.

— E posibil să se fi vărsat din cutie? Poate în timpul furtunii?

— Ce-i drept, un cufăr chiar a alunecat atunci. S-a strâmbat, dar era încuiat, aşa că nu s-a deschis.

Judith se uită în cufăr, ca să verifice. Nu dură decât o clipă. Caseta de bijuterii fusese plină ochi, din cauza tiarelor care ocupau atât de mult spaţiu şi a unor coliere care nu se îndoiau. Oricare dintre ele ar fi fost uşor de zărit printre haine. Dar, ca să fie absolut sigură, Judith scoase fiecare rochie din cufăr şi o scutură. Nicio podoabă nu căzu pe podea.

Judith oftă. Catherine o cuprinse cu braţul pe după umăr.

— Nu te gândi încă la ce-i mai rău, o încurajă ea. Întreab-o mai întâi pe servitoarea ta. Poate a mutat ea bijuteriile, din cine ştie ce motiv. Servitorii atât de în vârstă mai uită uneori să spună ce au făcut.

Judith clătină din cap.

— Nu, Nettie e în vârstă, dar are mintea foarte lucidă. Am fost jefuită. Poate n-ar strica să te uiţi şi tu la bijuteriile

tale. Mă îndoiesc că persoana care a făcut asta le-a furat doar pe ale mele.

Catherine exclamă:

— Dar eu nu-mi permit să-mi pierd bijuteriile! Du-te şi spune-i numaidecât unchiului tău. Va trebui să cerceteze corabia ca să găsească vinovatul şi să recupereze tot ce a furat, înainte să ajungem la ţărm. Poate că le-a ascuns, dar trebuie să fie undeva la bord.

Judith încuviinţă din cap. Cel puţin nu trebuia să-şi mai facă griji că avea să zâmbească prea mult în timpul acelei zile.

Capitolul 32

Judith dădu fuga la cabina căpitanului, dar James nu era acolo, aşa că tatăl ei, care juca şah cu Andrássy, trimise un marinar după el. Jacqueline, roşie la faţă de furie – evident că asta era prima ei reacţie –, plecă numaidecât în fugă să verifice în cabina ei. Katey se duse şi ea să facă acelaşi lucru.

Georgina putu să se asigure repede că nimeni nu se atinsese de bijuteriile ei, dar nici nu se aştepta să le fi furat careva şi pe acestea, pentru că întotdeauna era cineva în cabina căpitanului.

— E posibil să se fi întâmplat acasă, înainte să plecăm? întrebă Anthony.

— Nu văd cum, zise Judith. Cuferele mele au fost împachetate şi aduse pe corabie în noapte dinainte să ridicăm ancora, şi servitorii noştri s-au ocupat de ele. Toate cuferele mele au fost încuiate şi erau încă încuiate când am ajuns în cabină. Cheia era la mine. Şi nu le-am descuiat decât mai târziu, când eram deja pe mare.

— Aşadar, n-ai deschis caseta de bijuterii de când

suntem la bord? Până azi, mai exact? întrebă tatăl ei.

— Nu, n-am avut niciun motiv.

— Ce bijuterii ai luat cu tine în călătorie? fu următoarea lui întrebare.

— Prea multe! Toate seturile complete pe care tocmai mi le-a făcut mama, diamante, safire, smaralde…

— Dumnezeule, n-a făcut aşa ceva!

— Ba sigur că da. Şi am luat şi tiara cu perle pe care mi-ai dat-o tu…

Anthony o întrerupse, asigurând-o:

— O să-ţi iau altă tiară, păpuşă.

— Dar îmi amintesc că mi-ai dat-o pe aceea când am împlinit şaptesprezece ani. Cât m-am bucurat că aveam prima mea bijuterie de om mare…

Anthony o strânse în braţe.

— Obiectele pot fi furate, scumpo, dar amintirile nu ţi le poate lua nimeni. Astea vor fi mereu ale tale.

Ea îi zâmbi printre lacrimi, dar asta nu o făcu să se simtă mai bine.

Catherine veni în fugă şi se duse direct la fratele ei, strigând:

— Au luat totul, Andrássy! Toate obiectele de valoare care-mi mai rămăseseră. Fă ceva!

Andrássy părea jenat de starea agitată a surorii lui, dar îşi puse braţul pe după umerii ei ca s-o liniştească şi-i spuse:

— O să-ţi cumpăr eu altceva.

— Nu poţi să înlocuieşti broşa mamei! Trebuie să o găseşti!

Jacqueline dădu apoi buzna înăuntru, mârâind:

— Îl spintec pe hoţul care-a îndrăznit să facă asta!

— Le-a luat şi pe ale tale? întrebă Georgina.

— Până la ultimul giuvaier. Asta o să ne *distrugă* debutul. Fără accesoriile potrivite, o rochie de bal e doar o rochie oarecare. Ah, ce furioasă sunt!

— Sigur că eşti, scumpo, spuse blând Georgina. Şi, la nevoie, o să porţi bijuteriile mele.

Dar Jack nu se lăsa împăcată atât de uşor. Pufni:

— Nu te supăra, mamă, dar bijuteriile tale sunt *demodate!*

Georgina îşi dădu ochii peste cap.

— Bijuteriile nu se demodează.

Veni apoi Katey, însoţită de Boyd, şi, cu un oftat, spuse:

— Nu mai sunt nici ale mele.

În acel punct, Anthony exclamă:

— Nu-şi încuie nimeni uşa, în afară de mine?

Katey, singura care nu părea să fie prea afectată de faptul că fusese jefuită, spuse:

— Dumnezeule, nu! Pentru ce? Suntem pe o corabie privată, însoţiţi numai de rude.

— Şi de un hoţ.

— Ei, da, evident.

Andrássy, încercând încă să o aline pe Catherine, care plângea, întrebă:

— Să fi fost pasagerul clandestin?

— Nu, răspunse Katey. Aveam toate bijuteriile în momentul ăla.

Judith îşi uscă ochii cu batista pe care i-o dăduse Georgina şi se duse lângă Catherine. Îi părea rău pentru ea. Pentru ele, celelalte, nu era o problemă să înlocuiască bijuteriile furate. Judith şi Katey aveau propria lor avere, iar Jack avea opt unchi şi doi părinţi care o adorau şi care aveau să-i umple la loc caseta de bijuterii în cel mai scurt timp. Dar Catherine depindea de Andrássy, care îi întreţinea pe amândoi din averea pe care o moştenise. Iar acesta se ducea în America doar pentru a scăpa de sora vitregă, aşa că Judith se îndoia că avea intenţia de a cheltui prea mulţi bani pentru a înlocui bijuteriile care-i fuseseră furate lui Catherine.

Judith o cuprinse pe Catherine cu braţul pe după talie şi o trase deoparte.

— Nu e încă totul pierdut, îi atrase ea atenţia. Este scandalos ce s-a întâmplat, dar bijuteriile noastre sunt încă undeva pe corabie, şi nimeni nu poate pleca deocamdată. Şi, mulţumită ţie, am descoperit furtul mult mai curând decât s-ar fi întâmplat în mod normal, aşa că avem suficient timp să găsim ce ne-a fost luat înainte să ne terminăm călătoria.

— Ai dreptate, desigur. Nu ar fi trebuit să mă pierd cu firea. Doar că broşa aia e tot ce mi-a rămas de la mama. O să fiu distrusă dacă nu o găsesc.

— O s-o găsim, îţi promit.

— Ce s-a întâmplat? întrebă James, intrând în cabină.

Dar prea mulţi începură să vorbească în acelaşi timp, aşa că James strigă:

— George!

— Zău aşa! făcu Georgina, nemulţumită de tonul lui. De ce-ai venit atât de greu?

— Lui Artie i-a fost mai greu să mă găsească, zise el. Eram sus, pe catarg. Mi-a spus că un om din echipajul meu s-a transformat în hoţ de bijuterii.

— Eu aş spune că situaţia stă invers, că hoţul s-a dat mai degrabă drept marinar. Treaba a fost prea bine făcută, prea atent lucrată. În afară de mine, toate femeile din această încăpere au fost jefuite, şi niciuna dintre ele nu şi-a dat seama de acest lucru, până când Judith şi-a găsit caseta goală, acum un sfert de oră, şi s-au dus toate să le verifice pe ale lor. Nu pare a fi un marinar care acţionează dintr-un impuls. Hoţul s-a furişat *în patru* cabine, James.

Judith văzu privirea unchiului ei alunecând către Catherine, apoi către Andrássy. Catherine observase probabil că James se uita la ea, pentru că se aplecă spre Judith şi şopti:

— N-am fost eu, îţi jur! Ştiu că Andrássy v-a spus că

aveam nişte apucături rebele atunci când am ajuns acasă la ei. Poate v-a spus şi că aveam obiceiul să mai iau unele lucruri, în accesele de furie, ca să mă răzbun în felul ăsta pe mama, dar eram doar un copil pe atunci, pentru numele lui Dumnezeu! Şi nu am luat niciodată ceva de valoare. Nu… Nu pot să înţeleg nici măcar de ce v-a spus asta, s-a întâmplat cu atât de mult timp în urmă!

Nici Judith nu putea înţelege de ce ar fi făcut Andrássy aşa ceva, dacă într-adevăr spusese asta vreunui membru al familiei – decât, poate, ca să planteze o sămânţă de bănuială în mintea celorlalţi. Pentru asta?

Dumnezeule mare, oare Andrássy era măcar cine pretindea să fie? Ştiau că trăia dintr-o moştenire numai pentru că el le spusese acest lucru. Şi James, şi Jack avuseseră amândoi bănuieli în ceea ce-l privea. Judith îi luase apărarea, dar n-ar fi fost pentru prima oară când judeca greşit pe cineva. Uite, de exemplu, cât de mult se înşelase în ceea ce îl privea pe Nathan.

— Am stabilit că măcar o parte dintre furturi au avut loc săptămâna trecută, spuse Georgina.

— În ultimele patru zile, mai exact, clarifică Katey. Sunt sigură că atât a trecut de când mi-am scos cerceii cu ametist, ca să-i port la cină. Pur şi simplu se potriveau prea bine cu rochia lila pe care am purtat-o în acea seară. Va trebui să-mi cumperi alţii, Boyd.

— Nu, spuse Boyd, dar se grăbi să adauge, râzând înfundat: Prefer să găsesc perechea originală.

— Într-adevăr, fu de acord James. Toate bijuteriile vor fi găsite, înainte să ajungem în port. Vreau să fie cercetate toate bagajele, fiecare centimetru din fiecare cabină. Şi, pentru că oricine are tendinţa să fie neatent în locuri familiare, vreau ca fiecare încăpere să fie cercetată de către altcineva. Aşa că, Tony, tu cauţi în cabina lui Boyd şi Katey. Boyd o să caute în cabina lui Andrássy şi, Andrássy, tu cauţi în cabina lui Tony. Katey, tu ocupă-te de camera lui

Catherine. Jack şi Judith, voi căutaţi împreună. Catherine, poţi s-o ajuţi pe soţia mea, fiindcă aceasta este cabina cea mai mare. Căutaţi în fiecare colţişor, dragii mei. E posibil ca hoţul să-şi fi ascuns prada unde ne aşteptăm mai puţin s-o găsim.

— Dar nu mâncăm mai întâi? întrebă Anthony, glumind numai pe jumătate.

James îşi privi lung fratele, dar nu cedă:

— Nu mai luăm nicio masă până nu-l prindem pe vinovat. Dacă vreunul dintre voi a ratat micul dejun, cum s-a întâmplat, evident, în cazul dragului meu frate, puteţi trece mai întâi pe la bucătărie. După ce terminaţi cu cabinele, veniţi să mă ajutaţi să cercetez şi restul corăbiei. Dacă nu găsim nimic de prima oară, mai căutăm o dată. Pe toţi dracii, o să aflu cine a îndrăznit să mă fure pe propria mea corabie, şi asta înainte de sfârşitul zilei!

Capitolul 33

— Începe să mă distreze treaba asta, observă Jacqueline cu un zâmbet ticălos, în timp ce ridica o figurină mică, din lemn, în formă de elefant, din dulapul unui membru al echipajului. Parcă am fi într-o vânătoare de comori, nu ţi se pare?

Judith, care era lângă ea şi căuta printr-un alt dulap, spuse:

— Mai degrabă o vânătoare printre gunoaie.

— Având în vedere ce ni s-a furat, n-aş prea zice. Ştii, toate la un loc, bijuteriile alea ar putea, probabil, răscumpăra un rege. Şi ale tale reprezintă mai bine de jumătate din valoare.

Judith nu roşi şi nu încercă să găsească scuze pentru extravaganţa mamei ei. Toţi cei din familie ştiau că Roslynn

se lăsa luată de val atunci când găsea ceva pe care să-şi cheltuiască banii.

Judith sperase să îl găsească pe Nathan lucrând cu grupul lui James în sectorul rezervat echipajului atunci când ea şi Jack se alăturaseră unchiului ei, după ce îşi cercetaseră una celeilalte cabina. Dar, deşi James împărţise mateloţii care nu se ocupau în acel moment de navigarea corăbiei în două grupuri – unul care să cerceteze zona în care era depozitată încărcătura, sub supravegherea lui Artie, şi altul, condus de Henry, însărcinat cu cercetarea punţilor –, James nu avea încredere să lase niciun marinar să verifice sectorul echipajului, fiind de părere că aici era locul cel mai probabil în care să fi fost ascunse bijuteriile.

De unul singur, James nu făcuse mari progrese, aşa că se bucură când Jack şi Judith îi veniră în ajutor şi, mai apoi, când li se alătură şi Anthony, deşi Anthony mai degrabă îi distrăgea atenţia lui James cu propriile lui bănuieli în legătură cu cine ar fi putut să-i jefuiască. Boyd era în celălalt capăt, avansând înspre ei. Nu fu nevoie să sfâşie saltelele din încăperea largă, pentru că erau suficient de subţiri încât, în cazul în care cineva ar fi ascuns bijuterii înăuntru, acestea să poată fi simţite la pipăit.

Boyd intră în cabina echipajului şi vorbi cu James. Câteva momente mai târziu, James le chemă pe fete la el.

— Boyd tocmai a găsit asta, spuse James, ridicând un inel cu chihlimbar. Spune că nu este al lui Katey. Îl recunoaşte vreuna din voi?

Îl recunoştea Judith. Era inelul din setul ei cu medalion şi brăţară. Aşadar, îşi luase totuşi cu ea setul de chihlimbar. Nu era nici pe departe atât de scump precum celelalte, dar era totuşi foarte frumos lucrat, în special medalionul oval, încercuit de perle micuţe, de cultură.

Tatăl ei venise şi el să se uite la inel şi răspunse în locul ei:

— Este inelul lui Judy. Chiar eu i-am dat setul. Nu erau

şi celelalte piese acolo?

— Nu, spuse James şi înclină capul spre Boyd, care plecă imediat. James nu părea tocmai uşurat de descoperirea făcută şi le spuse fetelor: Trebuie să-i spun lui George că poate să n-o mai ţină sub supraveghere pe Catherine. Cred că am terminat aici momentan, aşa că puteţi veni şi voi.

— Şi tu ai bănuit-o? întrebă Jack, ţinând pasul cu el. Eu da.

Judith plescăi din limbă, dar James era în acord cu fiica lui.

— Pe ea – sau pe frate-său. De ce credeţi că v-am trimis pe toţi în cabine diferite? Ca să nu-i las pe ei să intre în ale lor.

— Ei bine, să nu îi spui *ei* că ai bănuit-o, zise Judith, de îndată ce reuşi să-i ajungă din urmă. S-a simţit destul de prost mai devreme, când doar *te-ai uitat* la ea. Apoi, îmbujorându-se uşor, adăugă: Deşi mărturisesc că şi eu m-am îndoit o clipă de Andrássy.

— Locul în care a fot găsit inelul nu îi implică pe niciunul dintre ei, zise James.

— Aşadar, un marinar a căzut pradă lăcomiei? ghici Jack.

— Sau a plănuit totul în avans, răspunse James. Dar vom afla cât de curând. Boyd îl aduce în cabina mea.

Judith intră încruntată în cabina lui James. Dacă inelul nu fusese găsit în cabina echipajului sau în vreun dulap anume, de unde ştiau pe cine să ia la întrebări?

— George, zău aşa! se plânse James, în clipa în care intră în cabina lui şi o găsi cotrobăind pe birou, împrăştiindu-i toate hârtiile.

Georgina ridică privirea şi îi zâmbi dulce.

— Nu ştiam unde să mai caut, dragul meu.

— Poţi să nu mai cauţi.

Catherine, care stătea în dreptul ferestrelor, se

întoarse spre el şi îl întrebă cu speranţă în glas:

— Aşadar, nu mă mai bănuiţi?

Judith fu surprinsă să o audă pe Catherine punând această întrebare. La fel şi James. Nu credea să apuce ziua în care să-l vadă pe tatăl ei pus în încurcătură, dar, în acel moment, aşa arăta. Spuse doar:

— Desigur.

Anthony se aşeză pe una din canapele, îşi întinse braţele pe spătarul acesteia şi întrebă:

— Aşadar, cine e vinovatul? Tare am poftă să-l fac bucăţele numai pentru că s-a strecurat în camera lui Judy, darămite că a mai şi furat de la ea.

— Nu, zise James. Va trebui să fie întreg când o să-l predăm autorităţilor.

— Atunci, doar câteva minute cu el. Sincer, James, nu poţi să-mi spui că nu eşti la fel de furios pe neobrăzatul care a îndrăznit…

— Ba sigur că sunt.

Anthony dădu ochii peste cap ca reacţie la acest răspuns atât de calm. Ar fi trebuit să ştie că era aproape imposibil să-l facă pe James să arate ce simţea. Încercase acest lucru, fără să reuşească, de mai multe ori în trecut.

Boyd, cu un aer sumbru acum, se întoarse împreună cu Katey şi se aşezară amândoi pe canapea, lângă Anthony.

Boyd păruse cel mai puţin afectat dintre toţi atunci când aflase despre jaf. După atât de mulţi ani petrecuţi pe mare, avea obiceiul de a nu lua cu el în călătorie nimic de mare valoare, ce nu putea fi uşor înlocuit, şi încercase să o convingă pe Katey să facă acelaşi lucru. Aşa că era ciudat că acum părea mai tulburat decât toţi ceilalţi. Georgina observă şi ea acest lucru şi se duse să se aşeze pe braţul canapelei, ca să poată discuta cu el.

Jack stătea lângă Judy şi se aplecă spre ea, ca s-o întrebe în şoaptă:

— Cine crezi că este?

— Sunt mai curioasă să aflu de ce tatăl tău nu ne-a spus încă niciun nume.

— Pentru că nu l-am recunoaşte dacă ne-ar spune. Tu ştii numele tuturor celor din echipaj? Eu cu siguranţă nu.

— Fireşte, nu m-am gândit la asta, răspunse Judith, tot în şoaptă, apoi oftă. Sunt mult prea bănuitoare azi. M-a dat peste cap povestea asta.

— Mai rău decât atât, mormăi Jack. Nu am mai fost niciodată jefuite, niciuna din noi. Şi, pe toţi dracii, nu-mi place senzaţia.

— Dar hoţul a fost prins, şi ne vom recupera cât de curând bijuteriile. N-ar trebui să mai fii atât de furioasă.

— Nu mă pot abţine, mormăi Jack.

Sosi Artie, însoţit de patru marinari. Nathan era unul dintre ei. Inima lui Judith începu să bată mai repede în clipa în care îl văzu, dar se simţi totodată copleşită de stânjeneală, după ce se întâmplase între ei cu o seară în urmă. Îi adresă totuşi un zâmbet, însă zâmbetul păli în clipa în care văzu cât de strânse îi erau buzele. Şi încă nu o observase. Se uita fix la James, la fel ca restul marinarilor.

James se duse lângă cei patru şi ridică inelul cu chihlimbar.

— Îl recunoaşteţi?

Nu părea să se adreseze vreunuia dintre ei în particular, totuşi Nathan fu cel care răspunse:

— De ce l-aş recunoaşte? Nu sunt eu hoţul.

— Şi totuşi, a fost găsit sub patul dumitale. L-ai scăpat cumva din greşeală? Nu ai auzit când a căzut şi s-a rostogolit? Se pare că ai fost cam neglijent.

Judith păli, până şi ultima picătură de sânge i se scurse de pe chip. Şi era prea şocată ca să mai poată păstra tăcerea.

— Dumnezeule, eşti şi contrabandist, *şi* hoţ? Cum ai putut?

Nathan nu răspunse, dar ochii lui de smarald nu mai

erau atât de încântători atunci când îi miji, furios. Erau de-a dreptul înspăimântători. Evident, pentru că fusese descoperit. Judith avea să fie şi ea furioasă, imediat ce avea să scape de nodul care i se pusese în gât.

— Ce ai spus? întrebară mai multe voci în acelaşi timp.

Iar Catherine nu putea să se amestece într-un moment mai nepotrivit:

— E bărbatul care a intrat în cabina ta, Judith, cu un bol de lapte pentru pisoiul pe care l-ai adoptat. A fost destul de surprins să mă găsească acolo, lucrând la rochia ta. Evident, nu se aşteptase să fie cineva în cabină.

Judith fu şi mai îngrozită când îşi dădu seama că probabil că Nathan o jefuise înainte de noaptea trecută şi *totuşi* făcuse dragoste cu ea. Cireaşa de pe tort? Sau spera să o facă să-i sară în apărare, în cazul în care avea să ajungă într-o astfel de situaţie? Avusese mai multe ocazii în ultimele zile ca să fure bijuteriile. Chiar ea i le dăduse, cerându-i lapte pentru pisoi. Folosise oare animalul ca pretext în caz că era găsit singur în camera ei? Era, la urma urmei, scuza perfectă, nu? Iar ea îi căzuse direct în plasă, ba chiar insistase să îi aducă laptele. Şi, cu o noapte în urmă, nu spuse că nu era un nelegiuit. Doar că, dacă fusese, nu mai era acum. Se jucase cu cuvintele şi îi căzuseră cu toţii în plasă, doar pentru că ea fusese atât de naivă încât să îl creadă!

— De ce nu ne-ai spus că e contrabandist? o întrebă James.

Obrajii lui Judith se făcură stacojii în clipa în care fu obligată să mărturisească:

— Pentru că era doar o bănuială. Am crezut că pot să stau cu ochii pe el, până aflu adevărul.

— A încercat să-ţi cumpere tăcerea, nu-i aşa? spuse blând Georgina. Jucându-se cu sentimentele tale?

— Mă întrebi dacă m-a sedus ca să nu spun nimic?

— Ei bine, da.

— Îl omor! răcni Anthony şi ţâşni de pe canapea.

— Staţi! spuse unul dintre ceilalţi marinari.

Dar James se lupta deja cu fratele său.

— Nu *acum,* Tony. Mai întâi trebuie să găsim bijuteriile – apoi poţi să-l omori, dacă o să mai vrei.

Celălalt marinar vorbi din nou, de data aceasta pe un ton dezgustat:

— Voi, bogaţii, sunteţi tare ciudaţi! Nate nu e hoţ. Pot să garantez pentru asta.

James îl împinse pe Anthony la loc pe canapea, înainte să se întoarcă spre omul care vorbise.

— Cum?

— Sunt secundul lui, spuse bărbatul, mândru.

— Ei, nu mai spune! zise James, apoi, adresându-i-se lui Nathan: Şi câţi dintre oamenii mei au fost mai întâi ai dumitale?

Furia lui Nathan părea să fi depăşit orice limită, aşa că era bine că ceilalţi doi marinari îl ţineau acum strâns de braţe.

— Doar Corky. Şi nu-l amesteca în povestea asta.

— Desigur, era firesc să ai un complice. Şi o iscoadă, probabil. Închide-i pe amândoi, i se adresă el lui Artie. Nu este nevoie ca doamnele să asiste la interogatoriu.

Capitolul 34

— Lasă-mă numai să-l scarmăn puţin, îi ceru Anthony fratelui său, în timp ce păşea agitat dintr-un capăt în celălalt al cabinei căpitanului. Aflu eu de la el unde a ascuns bijuteriile.

James îl privi, ridicând dintr-o sprânceană.

— Credeam că ţi-ai reglat socotelile cu el.

— A furat de la fata mea! Am luat-o de la capăt.

Anthony privi peste umăr, la Judith, care stătea pe canapea, între Georgina şi Jack, care o consolau.

James avea braţele încrucişate şi stătea sprijinit de uşă, cu o postură relaxată.

Dar, în mod evident, bloca ieşirea, modul lui nu tocmai subtil de a-i comunica lui Anthony că nu avea de gând să lase să jupoaie pe nimeni de viu, deocamdată.

— Artie percheziţionează şi restul corăbiei, spuse el. Deşi, dacă ne gândim că hoţul nostru este tâmplar şi poate să-şi creeze singur propriile ascunzători, aproape sigur este un efort zadarnic. Dar o să-i las totuşi lui Tremayne câteva ore ca să-şi dea seama că sigura lui soluţie ca să nu putrezească într-o închisoare americană este să coopereze şi să ne dea bijuteriile înapoi şi să spere că o să ni se facă milă de el.

— Fără pic de milă, James! îl preveni Anthony. Chiar de dă bijuteriile înapoi, tot hoţ este şi merită să putrezească. Şi contrabandist pe deasupra. O să aibă noroc dacă mai iese vreodată din închisoare.

James râse înfundat.

— Yankeii n-o să-l arunce după gratii pentru că nu a plătit taxele englezilor. Mai degrabă o să-l bată prieteneşte pe umăr şi-o să-l felicite pentru asta. În plus, contrabanda la noi nu este decât un rezultat al taxelor exagerate. S-ar putea chiar spune că oamenii ăştia sunt un fel de revoluţionari. Şi-au asumat sarcina de a-i ajuta pe ceilalţi. Cu hoţii de bijuterii însă e altă poveste. Ăştia fură doar ca să se ajute singuri – sau când nu au de ales.

— Ce dracu’ vrea să-nsemne asta?

— Te rog să-ţi aminteşti că Danny, nora mea şi nepoata ta prin alianţă, a fost cândva hoaţă. Aşa că înţelegi cum circumstanţele extraordinare pot forţa pe cineva să facă ceva ce în mod normal nu ar face.

Anthony pufni.

— Nu este cazul nostru. Omul ăsta nu-i cerşetor. Are propria lui corabie şi o proprietate frumuşică în Hampshire.

— Exact.

— Eh? Acum ce mai vrei să zici?

— Hotărăşte-te, Tony. Ori una, ori cealaltă, zise James. Dacă este hoţ…

— Dacă?!?

— … Atunci, tot ce ne-a spus despre el este, probabil, o minciună, continuă James. Gândeşte-te puţin. Un hoţ care poate intra uşor în casele oamenilor bogaţi, pentru că este tâmplar, află despre călătoria noastră şi faptul că la bord vor fi patru familii bogate. Şi, norocul lui, corabia are nevoie de un dulgher. Prada este chiar sub nasul lui. Pare să fie visul devenit realitate al oricărui hoţ, nu crezi? Ca să nu mai spunem că ajunge gratis pe alt continent, unde să mai poată fura niţel, înainte să se întoarcă în Anglia. Totul e plauzibil. Dar nu este plauzibil să fie şi aristocrat, şi hoţ. Totuşi, este un mincinos foarte priceput. Îţi dai seama că nu l-am fi bănuit niciodată dacă inelul nu i-ar fi căzut fără ca el să observe, înainte să ascundă bijuteriile? Dat în vileag de un dram de neatenţie. Al dracului ghinion!

— Mi se face rău când mă gândesc că a minţit în legătură cu *The Pearl,* se amestecă Boyd în conversaţie, venind lângă ei. O corabie pentru care a inventat până şi un nume. Şi nu, de data asta nu am rău de mare, se grăbi să adauge, înainte ca cei doi să înceapă glumele pe seama lui. Chiar eram nerăbdător să îl ajut să-şi recupereze corabia, în New London.

— Sunt singurul pe care n-a reuşit să-l ducă de nas? întrebă Anthony.

— Mai uşurel, Tony, zise James. Tremayne – dacă într-adevăr aşa îl cheamă – nu e prost deloc. Nu ar fi făcut ce crezi tu.

Anthony nu negă cealaltă bănuială.

— Oh, nu? A avut tupeul să o jefuiască, mi-e greu să

cred că i-a furat doar bijuteriile.

— Întreab-o, spuse simplu James.

— Da, vezi să nu! răspunse Anthony stânjenit, privind înspre Judith, care stătea pe canapea. Asta ar fi treaba lui Roslynn, şi ea nu…

— George, strigă James. Întreab-o!

— George nu ştie despre ce discutăm, şuieră Anthony.

— Ba sigur că ştie, răspunse James. Vrei să-mi spui că Ros nu-ţi citeşte gândurile la fel de uşor cum le citeşte George pe ale mele?

Judith îi auzise destul de bine. Când era furios, tatăl ei era foarte zgomotos.

— Tot ce a obţinut de la mine a fost prietenia mea – şi încrederea, zise ea, cu voce stinsă. M-a convins că e nevinovat, când realitatea este cu totul alta. Ar fi trebuit să îmi urmez instinctul. Nu ar fi trebuit să am *niciodată* încredere în el.

— Nu e vina ta, scumpo, o asigură Georgina. Ţi-a spus o poveste care ştia că avea să impresioneze o fire bună ca a ta. Fireşte că l-ai crezut. Şi adăugă, străpungându-l cu privirea pe James: Toţi l-am crezut. Şi a avut suficient timp să pună totul la cale. Hai, termină odată povestea asta, James, ca să putem lăsa totul în urmă.

*

Celula corăbiei era mai degrabă o încăpere micuţă, pentru membrii echipajului care se luau la harţă sau aveau nevoie de o mustrare mai aspră. Nu era gândită pentru o şedere prelungită. Putea fi considerată celulă numai pentru că avea gratii de fier la uşă. Era de fapt un fel de debara pe coridor, lângă bucătărie, unde bucătarul îşi pusese sacii de grâu.

Corky folosea unul dintre sacii mai mici pe post de pernă, nu că vreunul din ei doi ar fi putut dormi. Două

rafturi înguste, sau bănci, erau construite în perete, pe fiecare latură a camerei de nici doi metri pătraţi. Dar nu ar fi putut fi numite paturi. Doar că trebuiau să îndeplinească această funcţie. Nu aveau unde în altă parte să doarmă, decât pe jos.

Nu era suficient spaţiu ca să se poată plimba dintr-o parte în alta, deşi Nathan simţea mai degrabă nevoia de a izbi cu pumnul într-un perete. Nu fusese niciodată atât de furios pe o femeie.

Ceilalţi se purtaseră exact aşa cum s-ar fi aşteptat din partea unor aristocraţi, dar Judith? După tot ce fusese între ei, cum putuse să creadă că ar fi furat de la ea? De la ea! Faptul că fusese acuzat pe nedrept nici nu se compara cu trădarea ei. Dar fusese numai vina lui, fiindcă avusese încredere într-un aristocrat. Acum poate că avea să-şi petreacă tot restul vieţii într-o închisoare, din cauza acestei greşeli.

— Aş vrea să ştiu cine te-a aranjat, ca să ştiu cu cine va trebui să ne socotim mai târziu.

Corky încă nu lua în serios situaţia lor, însă secundul lui se baza pe faptul că erau nevinovaţi şi era convins că aveau să fie eliberaţi, cu scuzele de rigoare, de îndată ce era prins adevăratul hoţ. Exista însă o dovadă, ceea ce însemna că nimeni nu avea să mai caute, de vreme ce toţi erau convinşi că-şi găsiseră omul.

— Nu cred că o să existe un „mai târziu”, cel puţin nu pentru mine, zise Nathan, prinzând în mâini barele din faţa lui şi scuturându-le zdravăn, fără a obţine însă satisfacţia de a le face să se zgâlţâie. Ţie vor trebui să-ţi dea drumul. Nu trimit oamenii la închisoare pentru că au mărturisit o prietenie.

— Cel puţin Artie ne-a lăsat un felinar. Mă şi mir, la cât de urât s-a uitat la tine. Şi, că veni vorba, ţi-ai făcut vreun duşman de care ai uitat să-mi spui?

— În afară de Lord Anthony, vrei să zici? Nu, din câte

ştiu. Şi, oricât de antipatic mi-ar fi lordul, sunt sigur că nu mi-ar fi înscenat povestea asta, punând inelul sub patul meu. El are un stil mai direct, preferă să se răzbune folosindu-şi pumnii.

— Preferă să i se spună Sir Anthony.

Nathan se întoarse.

— Cine?

— Sir Anthony. Este fiul unui marchiz, aşa că, fireşte, asta îl face lord, dar, din câte mi-a spus al doilea ofiţer secund, preferă să i se spună Sir Anthony, având în vedere că ăsta e un titlu pe care şi l-a câştigat singur.

— Puţin mă interesează ce anume preferă, spuse Nathan, aşezându-se pe banca din faţa lui Corky. Probabil că am picat eu vinovat doar pentru că, în afară de cei doi ofiţeri secunzi, sunt singurul membru din echipaj care şi-a găsit un pat în altă parte decât în cabina principală. Dacă puneau inelul ăla în camera comună, n-ar fi atras atenţia asupra cuiva anume. Dar, punându-l în camera mea, e ca şi cum m-ar fi arătat cu degetul.

— Am ajuns să-i cunosc pe băieţi, spuse Corky, pe un ton gânditor. Îi testam, ca să văd dacă vreunul ar merita să ni se alăture pe drumul de întoarcere. N-aş fi ghicit niciodată că vreunul dintre ei ar putea fi atât de viclean, cu atât mai puţin atât de îndrăzneţ încât să fure de la nobili. Dacă ar fi să ghicesc…

— Nu te obosi. Numai dacă ar găsi nenorocitele alea de bijuterii asupra altcuiva aş mai putea să scap de aici. Ia taci! Nathan se ridică şi prinse din nou barele de metal, auzind paşi apropiindu-se. Vine cineva.

— Sau poate doar trece pe aici, în drum spre bucătărie, spuse Corky, mârâind. Ai crede că o celulă se pune undeva în cel mai îndepărtat colţ al corăbiei, nu atât de aproape de bucătărie încât să simţi mirosul de mâncare.

Nathan nu răspunse când îl văzu pe căpitan făcându-le o vizită. Malory privi în jur ca să vadă unde era atârnată

cheia, înainte de a-şi continua drumul. Nathan aproape că izbucni în râs. Unde s-ar fi putut duce, dacă ajungea la cheie? Dar nu ajungea. Chiar şi cu un pantof în mână, tot n-ar fi putut ajunge până în capătul holului. Dar faptul că nici căpitanul nu ştia unde era atârnată cheia demonstra că celula nu era prea des folosită.

Nathan n-ar fi fost mirat dacă ar fi aflat că cineva îi zisese căpitanului cum să ajungă acolo.

James se opri în faţa lui. Expresia nu îi trăda starea de spirit, însă cuvintele da.

— Sunt dezamăgit de tine.

— Fiţi sigur că sentimentul este reciproc. Oricine ar fi putut pune inelul ăla sub patul meu, şi ştiţi foarte bine. În mod clar, hoţul a făcut-o. Adevăratul hoţ. Şi totuşi, iată-mă aici, pedepsit pentru ceva ce nu am făcut. Un contrabandist nu este neapărat şi hoţ – nu că mi-aş mărturisi vreuna din vini.

— Hai să ne lămurim, Tremayne. Puţin mă interesează pe mine cu ce te-ai ocupat mai demult. Mă interesează doar ce ai făcut de când eşti la bordul corăbiei mele. Tot ce mai trebuie acum este să ne spui unde ai ascuns restul bijuteriilor.

— Aşadar, i-ai percheziţionat deja pe toţi cei de la bord?

— La ce bun? Bijuteriile au fost luate din patru casete separate, iar unele dintre ele sunt destul de mari – coliere şi tiare care nu pot fi îndoite, mult prea mari pentru a le ascunde cineva asupra propriei persoane.

— Nu am furat nimic în viaţa mea, dar, dacă aş fi făcut-o, cu siguranţă nu aş fi fost atât de prost încât să ascund marfa pe o corabie care nu a ajuns încă la ţărm. Aş fi aşteptat până când se întrezărea o posibilitate de a scăpa.

— Dar tu eşti tâmplar, băiete dragă.

— Şi?

— Şi cine altcineva ar fi mai nimerit să facă o ascunzătoare? Puteai să faci o cutiuţă în orice perete, în podea, în tavan… fără să-şi dea careva seama. O sarcină simplă pentru un tâmplar cu îndemânarea ta. Să ştii că o să fiu foarte furios dacă va trebui să-mi demontez toată corabia ca să-ţi găsesc ascunzătoarea.

— Şi eu aş fi.

Acest răspuns îl făcu pe James să râdă.

— Da, îmi imaginez că ai fi – dacă spui adevărul. Din nefericire, familia mea a fost jefuită, aşa că nu sunt înclinat să îl cred în momentul ăsta pe suspectul principal. Dovada, pe de altă parte, vorbeşte de la sine. O să-ţi las un timp să te gândeşti la situaţia în care te găseşti, dar nu prea mult. Mă aştept să vedem ţărmul mâine, la nord de destinaţia noastră, aşa că am putea fi în Bridgeport chiar mâine-seară. Supune-mi unde este ascunzătoarea, ca să recuperăm bijuteriile, şi poate reuşesc să-mi calmez familia suficient cât să te lase să pleci.

Nathan pufni.

— Ştim amândoi că asta n-o să se întâmple *dacă* sunt vinovat, dar, pentru că nu sunt, nu am cum să-ţi spun unde sunt bijuteriile, nu?

James ridică din umeri.

— Cine ştie care va fi starea de spirit a familiei mele după ce-şi recuperează bijuteriile? Dar ştiu exact care este starea lor de spirit în clipa asta, iar ei vor nici mai mult, nici mai puţin decât sângele tău.

— Adică, fratele tău îl vrea.

— Păi, da, asta se înţelege de la sine. Ai reuşit să câştigi încrederea fiicei lui. Dacă ai fi mers şi mai departe şi te-ai fi culcat cu ea doar ca să fii sigur că-şi ţine gura, te-aş omorî cu mâinile mele. Zi, ai făcut asta?

— Crezi că ţi-aş mai spune, după afirmaţia de adineauri?

— Presupun că nu.

— De ce n-o întrebi pe ea?

— Oh, am întrebat-o. Dar afurisita aia mică ştie să învârtă în aşa fel cuvintele încât să te ameţească. N-aş putea spune că a dat un răspuns clar, ci doar a părut să-l dea.

Corky veni la bare, lângă Nathan.

— Dacă nu ai mai alerga după cai verzi pe pereţi, căpitane, poate că ai deschide ochii şi ai vedea şi alte motive. Ranchiună, răzbunare, chiar şi invidie – sau pur şi simplu furie. Am văzut un om spărgând o preţioasă moştenire de familie într-o criză de furie. În mod intenţionat. Şi a plâns ca un ţânc după aia. Şi n-ar fi greu să arunci un sac cu bijuterii peste parapet, nu? Ar dispărea într-o clipă. Prea târziu ca să mai regreţi ce-ai făcut. Înţelegi ce vreau să zic?

— Vorbim despre o avere îndeajuns de mare cât să răscumperi un rege. Nimeni întreg la minte…

— Exact. Cine e întreg la minte atunci când e cuprins de furie?

Căpitanul clătină din cap. Corky îi adresă o privire dispreţuitoare, apoi se aşeză la loc. Nathan nu se gândise încă la motive, dar se gândi acum.

— Sugestiile prietenului meu sunt puţin cam deplasate, dar uite una care nu este. Am avut un pasager clandestin care nu a avut timp să facă vreun rău evident, dar a fost luat de o corabie care se ţinea după noi. Chestia asta a fost pusă la cale de la bun început, şi, aşa stând lucrurile, e posibil să mai existe şi altcineva la bord care să fi fost de la bun început în cârdăşie cu ei. Doar pentru că nu am mai văzut-o nu înseamnă că acea corabie nu se mai ţine după noi.

— Ca să-mi facă rău mie sau familiei mele?

— Nu, pentru că tocmai ai spus că ai la bord o avere cât să poţi răscumpăra un rege. Pasagerul clandestin ar fi putut să pună bijuteriile într-o ladă care să plutească, pe

care să o coboare apoi în apă şi să facă semn oamenilor lui să o pescuiască. Este foarte posibil ca bijuteriile să se afle pe corabia aia. Şi poate că asta voiau, de la bun început.

— Sau poate chiar tu eşti cel în cârdăşie cu ei şi ai făcut exact ce mi-ai explicat, zise James, îndepărtându-se.

— Din cauza poveştii ăsteia idioate o să-mi pierd corabia, pe toţi dracii! mârâi Nathan în urma lui. Toate bijuteriile din lume nu preţuiesc atât de mult pentru mine.

Aşteptă răspunsul, dar nu primi niciunul, iar asta îl făcu să zgâlţâie din nou, furios, barele de metal. Nici de data aceasta nu se auzi nici cel mai mic zgomot. El şi Corky nu ieşeau de acolo. Corabia lui avea să fie vândută. Avea să ajungă la închisoare, în ciuda graţierii. Chiar dacă familia Malory nu avea un duşman în largul mării, avea de acum unul la bordul propriei nave.

Capitolul 35

— Pe mine nu poţi să mă păcăleşti, spuse Jacqueline, venind lângă Judith, care stătea sprijinită de balustradă. Nu te-ai atins de mâncare nici aseară, nici azi-dimineaţă. Nu ai spus nici măcar o vorbă despre pământul din zare, la care te uiţi acum. Ai inima frântă, nu-i aşa?

„Oare?” se întrebă Judith. *Asta* simţea acum? Era încă în stare de şoc şi profund dezamăgită şi plânsese întruna cu o seară în urmă, înainte să adoarmă. Avea ochii roşii şi umflaţi.

Pe de altă parte, nu trecuse nici măcar o zi întreagă de când Nathan fusese demascat drept hoţ de bijuterii.

— Nu spun că sunt, dar o să-mi treacă vreodată? răspunse Judith.

— Fireşte că da.

— De unde ştii tu? Tu n-ai avut niciodată inima frântă.

— Pentru că aşa este logic să fie. Jumătate din lume ar plânge întruna dacă n-ar fi aşa.

— Mă îndoiesc sincer că jumătate din lume…

— Bine, atunci un sfert. Dar, dacă vrei exemple mai concrete, nu şi-a imaginat şi sora ta că e îndrăgostită de tânărul Lord Gilbert, iarna trecută? Cu siguranţă a plâns câteva ore din cauza lui. Şi, nici două zile mai târziu, era veselă ca o vrăbiuţă şi-l ridica în slăvi pe Lord Thomas.

— Jaime abia împlinise şaisprezece ani. Are voie să se răzgândească, până o să-şi dea seama ce este cu adevărat dragostea – ceea ce nu s-a întâmplat încă. E prea tânără…

— Aşadar, tu ţi-ai dat seama? întrebă Jack.

— Mă simt atât de trădată! M-a făcut să cred că suntem prieteni, apoi m-a prădat! Ne-a prădat pe toate!

— Prieteni şi iubiţi?

— Jack!

Dar, deşi obrajii lui Judith se îmbujoraseră, lui Jacqueline rar i se întâmpla să fie ruşinată de un subiect, şi nu avea de gând să îl încheie pe acesta.

— Nu te-ai iubi cu un bărbat fără să-mi spui şi mie, nu? Nu cred că te-aş putea ierta dacă mi-ai ascunde *asta.*

— Nu… Ţi-aş spune.

Nu era o minciună, nu era! Avea să-i spună totul lui Jack, în cele din urmă. Doar că nu o putea face încă, nu acum când simplul gând la tot ce se petrecuse între ea şi Nathan făcea ca durerea să fie cu atât mai mare. Îi întuneca mintea, îi strângea inima.

Aşa că fu complet luată prin surprindere când Jack spuse:

— Dar nu mi-ai spus că era fantoma noastră.

Judith scoase un geamăt. Într-adevăr, Jack nu avea să o ierte *niciodată* pentru secretele pe care le ţinuse faţă de ea.

— Ai ghicit?

— Câtuşi de puţin, răspunse Jack, pe un ton ce părea jignit. Nu părul atât de blond că pare alb l-a dat de gol. Mai au şi alţii culoarea asta. Dar, după ce te-ai scuzat de la cină aseară, am auzit-o pe mama şoptindu-i lui tata că cel puţin nu este el vecinul lui Derek şi adăugând că ăsta fusese păcatul lui cel mai mare – faptul că se dăduse drept nobil. Am întrebat-o ce voia să spună cu asta şi mi-a explicat. Dintr-odată, am înţeles de ce te-a fascinat atât de brusc Nathan Tremayne.

— M-a rugat să păstrez secretul, şi acum ştiu de ce. Pentru că era doar o altă minciună. Nu este proprietarul casei. O folosea doar ca să ascundă acolo marfă de contrabandă. Ţi-am împărtăşit bănuielile mele în timpul ultimei vizite la familia lui Derek.

— Aşadar, el este cel pe care l-ai văzut în noaptea dinainte să plecăm din Hampshire?

— Nu l-am *văzut* în noaptea aia. Dar, când l-am văzut pe corabie şi am recunoscut în el fantoma noastră, ceva ce mi-a spus m-a făcut să-mi dau seama că el era bărbatul cu care mă întâlnisem în casa cea veche şi care se comportase atât de suspect. L-am acuzat că e contrabandist. A negat, fireşte, şi mi-a promis că îmi explică totul dacă promit să nu spun nimănui nimic despre asta.

— Nu este ceva chiar atât de grav, îi atrase atenţia Jack. Există chiar oameni care îi consideră pe contrabandişti adevăraţi eroi. Ia gândeşte-te, tu cum te-ai simţi dacă, dintr-odată, nu ţi-ai mai permite o ceaşcă de ceai, după ce ai băut toată viaţa?

— Ştiu. Şi este unul dintre motivele pentru care mi-am ţinut gura.

Jack pufni.

— Presupun că felul în care arată nu avut nicio legătură. Şi nici faptul că, în toţi aceşti ani, ai fost îndrăgostită de fantomă?

— Doar felul în care arată… poate.

— Niciun poate. Ai fost fascinată de el atunci şi încă mai eşti. Fireşte, poţi să le spui tuturor că te-a compromis, fie că a făcut-o sau nu – dacă îl vrei de soţ. S-ar putea să fie singura soluţie să-l scapi de închisoare – *dacă* îl vrei de bărbat.

— Te repeţi.

— Există lucruri care trebuie repetate. Închisoarea poate distruge un om. Acum ar fi momentul să-l salvezi.

Deja sfâşiată de durere şi acum copleşită şi de vinovăţie, Judith explodă:

— Da, am făcut dragoste cu el!

— Ştiu, zise Jack.

Judith exclamă:

— Ba nu ştiai!

— Ba fii sigură că ştiam, îi răspunse Jack. Crezi că n-am observat zâmbetul ăla tâmp pe care nu reuşeai să ţi-l ştergi de pe faţă ieri-dimineaţă? Crezi că nu l-am mai văzut, de nenumărate ori, pe buzele femeilor din familia noastră? Zău aşa, până şi mama are expresia asta după ce ea şi tata…

— Am înţeles!

— O să aştept până-ţi trece supărarea înainte să insist să-mi povesteşti fiecare amănunt, dar nicio secundă în plus. Nu pot să cred că ai ţinut atâtea secrete faţă de mine. *De mine!*

Chipul lui Judith se schimonosi.

— Ştiu. M-a păcălit şi m-a convins să nu spun nimic. Încercam să aflu adevărul şi mi s-a părut că singura cale era să fiu de acord cu condiţiile lui. Dar îmi dau seama acum că nu am făcut decât să-i dau timp să născocească o poveste cât mai detaliată, pe care s-o cred.

— O poveste pe care *ai vrut* s-o crezi, vrei să spui.

— Ei bine, da. Şi timp ca să mă convingă că puteam avea încredere în el. Asta e cel mai rău. Faptul că l-am crezut!

— Dumnezeule mare, să nu-ncepi iar să plângi! Uită ce-am zis. N-o să-l salvăm pe ticălosul ăla. Să putrezească la închisoare!

Jacqueline nu spuse mai multe, îşi trecu doar un braţ pe după talia lui Judith şi o strânse. Vântul îi uscă repede lacrimile. Continua să privească înspre coasta care, presupunea, aparţinea unuia dintre statele de la nord de Connecticut. Dar nu-i păsa. Îşi pierduse tot entuziasmul pentru călătorie, îi pierise şi pofta de mâncare, aşa cum observase Jack. Nu mai putea simţi decât durerea absolută care o copleşea.

Se gândise să se ducă şi să-l confrunte pe Nathan. Coborâse chiar până la coridorul care ducea la carcera improvizată, în acea dimineaţă. Nu ajunsese mai departe, pentru că începuse din nou să plângă. Era prea devreme ca să poată sta de vorbă cu el fără să ţipe sau să plângă. Şi ce i-ar fi putut spune ca să-i explice de ce furase de la ea? Oricum nu l-ar fi crezut, nu-l mai putea crede niciodată. O minţise atât de mult!

Totuşi, nu se putea gândi decât la el. Imaginea lui Nathan dormind în cabina ei, cu pisoiul în braţe – atât de adorabil! Atât de *inocent,* acesta era cuvântul care-i rămăsese în minte. Fireşte, până şi un criminal putea să iubească o pisică. Afecţiunea pe care o simţea faţă de pisoi nu însemna că era în vreun fel *inocent.*

Dar simţise cum i se încălzeşte inima când îi văzuse aşa. O făcuse să tragă concluzii pe care îşi dorea acum să le poată uita.

Unchiul James spusese că nu era plauzibil ca Nathan să fie şi nobil, şi hoţ. Ar fi trebuit să-i atragă atenţia că era la fel de puţin plauzibil ca Nathan să fie şi contrabandist, şi hoţ.

De ce s-ar mai obosi un hoţ cu contrabanda, când contrabanda nu era nici pe departe la fel de profitabilă ca furtul? Nu putea fi şi una, şi cealaltă. Dar, în mod clar, nu

era un hoţ prea priceput, când fusese atât de neglijent încât să lase o dovadă în urmă.

Fusese prima încercare de acest fel? Sau poate fusese forţat, poate că cineva îi ameninţase nepoatele…

Gemu în sinea ei, dându-şi seama că nu făcea decât să caute pretexte care să-i dovedească nevinovăţia, pentru că gândul de a-l vedea ajuns după gratii îi întorcea stomacul pe dos. Indiferent de ce ar fi făcut, gândul acesta o umplea de groază, ca şi cum ea ar fi fost cea pe care o aştepta o perspectivă atât de cumplită. De-asta era atât de nefericită? Poate că nu era vorba că avea inima frântă, ci doar simţea compasiune faţă de un prieten. Un presupus prieten. Nu, la dracu'! Nathan nu-i era prieten.

— Mă întreb ce oraş o fi ăla, zise Jack. Mă duc să citesc iar indicatorii şi să aduc harta unchiului Thomas ca să aflu. Ai văzut ce hartă i-a dat lui tata? Una cu întreaga coastă de est a Americii – şi destul de bine desenată. Atât de precisă chiar, că tata nu a aruncat-o imediat la gunoi doar pentru că a primit-o de la un Anderson, adăugă Jack, râzând. Poate că, pentru Thomas, cartografia este doar un hobby, dar, chiar şi aşa, este foarte meticulos.

Judith se uită cu mai multă atenţie la oraşul care îi atrăsese atenţia lui Jacqueline. Putea vedea case cu un singur etaj, turnul unei biserici, câteva docuri scurte, la care nu erau legate decât bărci de pescuit.

Maiden George era suficient de aproape de ţărm încât să poată vedea nişte oameni făcându-le cu mâna – sau mai degrabă făcând semne copiilor care înotau în apă.

Ochii i se măriră. Un bărbat puternic n-ar fi avut nicio problemă să înoate de pe corabie până la ţărm. Nu trebuia să se mărite cu Nathan ca să-l scape de închisoare. Nu trebuia decât să-i dea drumul din celulă.

Se duse repede după Jack ca să se uite şi ea la hartă. James spusese că aveau să ajungă în Bridgeport undeva între miezul nopţii şi zorii zilei. Aveau să doarmă totuşi bine

peste noapte, pentru că unchiul ei nu intenţiona să tragă corabia la mal decât după ce se lumina de ziuă. Putea să o facă în orice moment după ce lăsau ancora, sau chiar mai înainte, dacă îşi putea da seama unde anume erau, pe coastă.

Cel puţin sentimentul acela de groază dispăruse, acum că avea un plan. Avea totuşi câteva îndoieli. Bijuteriile nu fuseseră încă găsite. Familia ei avea să fie furioasă dacă ea îl ajuta pe Nathan să fugă. Jack era singura care ar fi înţeles de ce trebuise să o facă.

Dar, mai târziu în acea noapte, când coborî ca să-şi pună planul în practică, găsi celula goală. Nathan dispăruse deja.

Capitolul 36

Noaptea târziu, vremea era mai mult decât răcoroasă în Connecticut – presupunând că erau măcar în statul ăsta. Cu hainele ude, obosiţi după ce înotaseră până la ţărm, Nathan şi Corky tremurau în timp ce înaintau pe plajă, îndreptându-se spre singurul loc din oraş care părea să mai fie deschis la acea oră târzie – o tavernă.

Lui Nathan încă nu-i venea să creadă că erau liberi. Circumstanţele erau absolut uluitoare. Un zgomot îl trezise în mijlocul nopţii, din pură întâmplare. Chiar şi aşa, aproape că se culcase la loc, înainte să observe că uşa de la celula lor era deschisă. Apoi, uitând cât de îngust era patul improvizat pe care stătea întins, fusese cât pe ce să cadă pe podea, atât de repede se ridicase în capul oaselor, ca să se asigure că nu visase. Uşa era deschisă, dar pe hol nu era nimeni, aşa că nu ştia cui ar fi trebuit să-i mulţumească. Cel mai probabil vreunui băiat din echipaj, care ştia că familia Malory îl acuza pe nedrept. Sau poate fusese chiar hoţul,

care avea acum remuşcări pentru că îi înscenase furtul.

Oricum ar fi fost, Nathan şi Corky îşi luaseră adio de la *Maiden George* cât putuseră de repede. Nici măcar nu se gândiseră să-şi ia mai întâi lucrurile. Se aruncaseră direct peste parapet şi înotaseră înspre luminile care se vedeau pe ţărm.

— Spune-mi că aveai ceva bani în buzunar când ne-au băgat în celula aia! spuse Corky cu speranţă în glas. O tărie ar fi mai mult decât bine-venită acum.

— Buzunarele mele sunt la fel de goale ca ale tale.

Corky scoase un geamăt.

— Suntem uzi, e frig, n-avem bani, nici altceva de valoare ce să putem vinde, şi o familie influentă din partea locului va fi cât de curând pe urmele noastre. Lucrurile nu arată prea bine, căpitane.

Nu, nu arătau – încă. Dar, dacă ar fi putut să ajungă la *The Pearl* cât mai curând cu putinţă, problema lor imediată ar fi fost rezolvată, pentru că Nathan ştia ceva despre corabia lui, ceva ce era secret pentru oricine altcineva, chiar şi pentru Corky. Cel puţin, spera ca nimeni altcineva să nu fi aflat încă. Dar, dacă nu erau nici măcar în statul pe care îl căutau…

Nathan se forţă să adopte un ton încurajator pentru prietenul lui.

— Totul o să fie în regulă, de îndată ce ajungem în New London.

— Da, o să ne ajute prietenul yankeului.

Nathan clătină din cap.

— Am pierdut şansa asta când Malory ne-a aruncat după gratii. Nu ne putem baza pe faptul că John Hubbard ne va crede pur şi simplu pe cuvânt, dacă ajungem la el îmbrăcaţi în zdrenţe şi fără o scrisoare de recomandare din partea lui Boyd Anderson – pe care Anderson nici măcar nu s-a obosit să o scrie, pentru că avea de gând să vină cu noi. Aproape sigur Hubbard ar trimite mai întâi un mesaj familiei

Anderson, ca să i se confirme povestea.

— După cum spuneam, lucrurile nu arată prea bine, mormăi Corky.

— Nu-ţi mai face atâtea griji. Mai am eu un plan, dar avem mai întâi nevoie de nişte indicaţii, şi nu am de gând să aştept până mâine ca să le obţin. Haide!

Intrară în tavernă. În afară de crâşmarul slăbănog şi o crâşmăriţă mult trecută de prima tinereţe, erau probabil vreo duzină de clienţi, jumătate dintre ei aliniaţi la bar. Deşi valul de căldură care îi izbi în clipa în care intrară în încăpere era mai mult decât bine-venit, Nathan nu avea de gând să piardă timpul.

— Seară bună, mateloţi! spuse el, suficient de tare încât să atragă toate privirile asupra lui şi a lui Corky.

Orice conversaţie încetă brusc, până când un tânăr masiv de la bar întrebă:

— Voi cine dracu' sunteţi?

— Aţi venit să spălaţi podeaua? întrebă un altul, chicotind înfundat.

Apoi toţi cei din jur izbucniră în râs. Ei bine, Nathan trebuia să admită că arătau într-adevăr ridicol, cu părul şi hainele atât de ude încât începuse să li se formeze câte o baltă la picioare şi fără să aibă măcar o haină cu care să se apere de frigul nopţii.

— Dacă ne puteţi indica în ce direcţie se află oraşul New London, plecăm numaidecât, zise Nathan.

Însă răspunsul lui stârni şi mai multe hohote de râs, iar vreo două voci îi răspunseră:

— Sunteţi chiar în mijlocul lui!

Asta era New London? Dar nu putea fi doar o coincidenţă! Cineva de pe corabia Malory deschisese în mod intenţionat uşa celulei în clipa în care se apropiau de oraşul în care voiau ei să ajungă.

Dar, înainte că Nathan să aibă ocazia să întrebe de şantierul naval şi de proprietarul său, al cărui nume i-l

dăduse comandantul Burdis, tânărul masiv veni în dreptul lui şi-l împinse în umăr, suficient de tare încât un om mai firav ar fi căzut la pământ. Nathan se ţinu pe picioare, însă atitudinea agresivă a bărbatului nu se schimbă.

Îl împinse din nou pe Nathan şi-i spuse:

— Nu ne plac străinii în oraşul nostru, cu atât mai puţin indivizii dubioşi care apar uzi leoarcă în toiul nopţii.

Încă unul cu pică pe englezi sau doar vreun agitat din partea locului? Nathan regreta că nu se gândise să-şi ascundă accentul, presupunând că ar fi putut. Dar seara aceasta era ocazia perfectă pentru a-şi atinge primul obiectiv, aşa că nu avea de gând să plece până când nu afla unde era şantierul.

Hotărî repede să încerce să domolească agresivitatea celuilalt încă din faşă, sperând că restul clienţilor nu vor sări în apărarea prietenului lor.

— Nu am venit să creăm probleme, spuse Nathan, înfigându-şi pumnul în stomacul tânărului şi continuând cu o lovitură în maxilar care îl trânti la podea. Crede-mă pe cuvânt.

Din păcate, bărbatul sări numaidecât în picioare. Era mare, cu vreo câţiva centimetri mai înalt decât Nathan, şi emana încredere de sine. Rânjea chiar în acel moment. Dar Nathan nu-şi permitea să piardă, nu când taverna asta era locul cel mai indicat în care să primească ajutor, poate chiar să găsească oamenii de care avea nevoie pentru drumul de întoarcere spre Anglia. Şi asta nu avea să se întâmple dacă pierdea sau dădea înapoi în această luptă.

Nathan spera la un atac pe care să îl poată evita uşor sau de care să profite, însă adversarul lui nu era nepriceput şi încercă mai întâi câţiva pumni, doar cât să-i testeze reflexele lui Nathan. Nathan făcu acelaşi lucru. De fapt, preţ de câteva minute, se părea că niciunul dintre ei nu ajungea nicăieri.

Obosit deja după ce înotase o distanţă atât de mare,

Nathan ştia că nu ar fi avut energia să reziste mai mult decât celălalt dacă ar fi continuat în acelaşi ritm. Aşa că, în clipa în care adversarul trecu de garda lui şi îi înfipse un pumn în piept, Nathan contraatacă cu un croşeu de stânga, lovindu-l pe celălalt într-o parte a capului, apoi făcu un salt în faţă şi îşi înfipse pumnul drept în maxilarul bărbatului. Nathan îşi pusese întreaga forţă în acea lovitură, şi individul căzu din nou la pământ.

— *Sincer,* chiar nu vrem să creăm probleme, repetă Nathan şi, dornic să schimbe situaţia, îi oferi de această dată celuilalt mâna, ca să se ridice.

Tânărul privi lung mâna lui Nathan şi, o clipă mai târziu, râse şi o luă. Nathan se prezentă. Fostul lui adversar îi spuse că numele lui era Charlie şi îi comandă lui Nathan un whisky, pe care Nathan i-l întinse lui Corky. Îi întrebă apoi pe cei prezenţi dacă vreunul dintre ei auzise de Henry Bostwick şi de şantierul lui naval. Primi mai multe răspunsuri decât se aşteptase.

— Am lucrat pentru el acum vreo câţiva ani, dar munca nu era constantă şi îmi tăia mereu din salariu, aşa că nu m-am mai dus la el, zise Charlie.

Altcineva spuse:

— Şi mie mi-a luat din bani, fără să-mi dea vreo explicaţie. Şi asta când vinde la licitaţie câte trei sau patru corăbii pe an. Fireşte, dacă le cumpără vechi şi le aduce aici doar ca să le cosmetizeze, nu scoate decât jumătate din banii pe care ar putea să-i facă.

— Nu-i căuta scuze, Paulie. Fratele meu jură că e ceva necurat în afacerea lui Bostwick. Mai sunt şi alte corăbii pe care le vinde în particular, şi cine poate vedea diferenţa când în şantierul ăla nu intră niciodată nimeni din afară?

— Aşa explică Bostwick de ce nu construieşte corăbiile de la zero? întrebă Nathan.

— Construieşte şi corăbii noi, doar că-i ia pe băieţi de la treabă şi-i pune să lucreze la alea vechi, atunci când

sosesc, aşa că durează ani buni până termină o corabie nouă. Dar aşa a făcut mereu, din câte ştiu eu, zise Paulie, ridicând din umeri.

— Întotdeauna m-am întrebat unde găseşte atâtea corăbii, zise Charlie. Cele câteva pe care le-am văzut eu de-a lungul timpului nu erau chiar vechi, aşa că, în mod normal, ar fi trebuit să plătească destul de mult pentru ele. Cum să scoată un profit în felul ăsta?

— Scoate profit pentru că nu le cumpără, ci le fură din porturi europene, răspunse Nathan.

— Nu mai spune! exclamă cineva râzând.

Nathan înlemni, întrebându-se dacă aceasta avea să fie părerea tuturor, apoi îl întrebă pe cel care vorbise:

— Ştii ceva despre asta?

— Ştiu că unele dintre corăbiile pe care le-a adus erau, într-adevăr, englezeşti. Am tras cu ochiul la siglă, înainte s-o ardă. Dar cui îi pasă?

— Înţeleg de ce afacerea asta nu v-ar deranja prea tare pe voi, dar pe mine mă afectează, pentru că am motiv să cred că nava pe care o are în acest moment în posesia lui îmi aparţine.

Bărbatul ridică din umeri şi se întoarse la băutura lui. Charlie îl întrebă pe Nathan:

— De-asta eşti aici?

— Da. Ca să-mi recuperez corabia şi să conving autorităţile locale să oprească activitatea ilegală a lui Henry Bostwick.

— Sigur, îţi urez multă baftă! chicoti cineva. Cuvântul unui englez împotriva celui al unui afacerist local?

— Există câteva lucruri la corabia mea pe care Bostwick n-ar avea cum să le ştie şi pe care sper să nu le fi descoperit, dar mai întâi trebuie să aflu unde este. Poate cineva să mă ducă acolo – acum?

— Şi de ce-am face asta? întrebă Paulie. Are câini de pază pe care-i lasă liberi noaptea, şi toate corăbiile sunt

închise în şopronul cel mare, unde se lucrează la ele. Nu ai cum să intri acolo, ca să poţi vedea ceva.

Se auziră murmure de aprobare de la celelalte mese. Dar, cu probabilitatea ca *The Pearl* să fie încă în New London, Nathan nu avea de gând să aştepte dimineaţa ca să se asigure. Corabia lui sigur era încă aici. Avea peste douăzeci de ani. Era nevoie de timp s-o râcâie până la scândură, s-o facă să arate şi să miroasă ca o corabie nouă. Adevărul fie spus, asta fusese singura lui speranţă. Faptul că hoţii aveau nevoie de timp ca s-o ferchezuiască.

— Plătesc bine ca să-mi văd corabia în seara asta, se oferi Nathan.

— Arată-ne banii, englezule!

Nathan ignoră remarca şi continuă:

— Şi voi avea nevoie de un echipaj pentru întoarcerea în Anglia. Pun prinsoare că unii dintre voi, care nu sunteţi în pat la ora asta, aţi avea nevoie de o slujbă.

Se auziră câteva râsete, care-i confirmară faptul că avea dreptate. Dar acelaşi Toma Necredinciosul strigă:

— Arată-ne mai întâi corabia, şi poţi să-ncepi după aia să-ţi angajezi echipajul.

Corky îi şopti speriat la ureche, avertizându-l:

— Le promiţi ceva ce nu avem!

— Ai încredere, fu singurul răspuns al lui Nathan.

În cele din urmă, Charlie fu cel care, după ce dădu pe gât restul băuturii, se oferi:

— Te duc eu!

Nathan zâmbi şi, apucându-l pe Corky de braţ, ieşi din tavernă în urma tânărului masiv.

După ce merseră vreo trei kilometri, se apropiară de şantierul naval al lui Bostwick, de pe ţărm. Era suficient spaţiu pentru construcţia de nave în curtea împrejmuită cu gard de lângă şopronul cel mare, însă aceasta era goală, cu excepţia câtorva stive de cherestea şi a cânilor care se plimbau dintr-o parte în alta. Oare construiseră hambarul

ca să nu fie forţaţi să înceteze lucrul în lunile aspre de iarnă – sau ca să ascundă ce se petrecea de fapt înăuntru? Nu era însă suficient de înalt pentru corăbii cu catarge, decât dacă săpaseră duşumeaua din zona de lucru.

— Corky, rămâi pe partea asta a gardului ca să distragi atenţia câinilor, dacă nu reuşesc să deschid suficient de repede uşa din faţă, zise Nathan.

— Nu au de ce să încuie uşa dacă sunt paznici înăuntru. Şi ştiu sigur că este cel puţin unul, zise Charlie. Locuiesc în apropiere. L-am văzut venind în patrulă pe timpul nopţii.

Nathan încuviinţă din cap şi schimbă instrucţiunile pentru Corky:

— Vino după mine dacă uşa e deschisă, distrage-le atenţia dacă nu este. Charlie…

— Să mergem! spuse uriaşul şi sări peste gard înainte ca Nathan să apuce să termine.

Nathan zâmbi satisfăcut şi îl urmă. Din nefericire, uşa era încuiată. Dar era veche. Putea s-o spargă cu uşurinţă, însă asta ar fi alertat imediat paznicii şi câinii. Şi nu ştiau cu câţi paznici înarmaţi ar fi avut de a face.

— O lovim cu piciorul? întrebă Charlie.

— Nu, să încercăm mai întâi să împingem, fără să facem zgomot, şopti Nathan. Nu cred că trebuie prea mare efort ca să cedeze balamalele, dar câinii o să ne simtă curând mirosul, aşa că trebuie să ne grăbim.

Se proptiră amândoi cu umărul în uşă şi împinseră, însă balamalele nu cedară suficient de repede. Un câine începu să mârâie – prea aproape. Nathan nu stătu pe gânduri, ridică piciorul, pregătindu-se, însă uşa se deschise înainte să apuce s-o izbească.

Paznicul care stătea în prag părea atât de surprins să-i vadă în faţa lui, încât ridică prea încet puşca. Nathan reuşi să i-o smulgă din mână şi să-l izbească cu patul flintei în moalele capului. Din fericire, nu trebui s-o facă de două ori,

pentru că Charlie îl împingea deja pe Nathan la o parte din drum, ca să poată închide uşa în faţa câinelui. Lătra acum de cealaltă parte a uşii, dar nu dură decât câteva clipe. Probabil că găsise Corky un mod de a-i distrage atenţia.

Un culoar înconjura şopronul la acest nivel superior, terminându-se cu un birou în cealaltă parte. Biroul cu ferestre dădea spre zona principală de lucru, care era, într-adevăr, mult mai jos. Lumina din birou scoase la iveală încă doi paznici aşezaţi la o masă. O corabie era sub ei, în mijlocul şopronului, dar zona cea mare era prea întunecată ca Nathan să poată vedea altceva în afară de faptul că ambarcaţiunea era de aceleaşi dimensiuni ca *The Pearl.* Dacă era într-un şanţ, probabil o puteau lua când venea fluxul, odată ce reuşea să deschidă cele două uşi imense ale şopronului.

— Ne ocupăm şi de ceilalţi doi paznici? întrebă Charlie.

— S-ar putea lăsa cu focuri de armă, ceea ce aş prefera să evit. Trebuie doar să urc la bordul corăbiei ca să fiu sigur că este a mea, şi cred că putem face asta fără să fim observaţi. Haide!

Două şiruri de trepte coborau în zona de lucru, unul lângă birou, celălalt lângă uşa din faţă.

Nathan o luă înainte şi coborî în grabă rampa lungă care ducea la corabie.

— Ascunde-te aici şi nu scăpa din ochi ce se întâmplă în birou, îi spuse lui Charlie când ajunseră pe puntea principală. Anunţă-mă dacă ies paznicii.

Lui Nathan nu-i trebuiră decât câteva clipe ca să găsească ceea ce căuta: compartimentul ascuns pe care-l construise sub punte, chiar sub cârmă. Trebui să-şi înfrâneze impusul de a râde cu zgomot în clipa în care-şi găsi toţi banii acolo. Bostwick nu descoperise ascunzătoarea. Probabil nici iniţialele lui, săpate în cală, nu fuseseră observate, dar compartimentul ascuns era de-

ajuns ca să dovedească tuturor că era corabia lui.

După ce ieşiră din şopron şi săriră înapoi gardul, Corky veni în fugă spre ei:

— Ei?

— Au avut amabilitatea să cureţe scoicile de pe fundul corăbiei mele.

Corky scoase un hohot de râs, apoi se opri şi-şi prinse cu mâna piciorul gol.

— A trebuit să-mi cedez gheata, ca să-l fac pe dulăul ăla să-şi piardă interesul pentru voi.

Nathan se bătu cu mâna peste buzunarul cămăşii, unde îndesase profitul obţinut din contrabandă.

— O să ne cumpărăm haine noi mâine-dimineaţă.

Atunci, Charlie vorbi:

— Aş vrea să mă înscriu în echipajul tău, dar tot nu văd cum o să-ţi recuperezi corabia. Sub nicio formă n-o să creadă autorităţile un englez care acuză un american că fură corăbii.

— Cine este cel mai mare concurent al lui Bostwick? întrebă Nathan.

— Probabil Cornelius Allan. De ce?

Nathan zâmbi larg.

— Pentru că el o să mă creadă.

Capitolul 37

Thomas, al treilea frate mai mare al Georginei, îi aştepta pe chei, după ce tocmai primise vestea că *Maiden George* fusese văzută. Jack îi făcea cu mâna de pe punte, dar râse în clipa în care văzu câte trăsuri şi căruţe opreau în spatele lui.

— Mă întreb dacă unchiul aşteaptă mai mulţi membri din familia Malory decât avem la bord.

— Nu este el cel mai practic dintre fraţii Anderson? răspunse Judith. E mai uşor să trimiţi trăsurile înapoi, dacă nu-ţi trebuie, decât să găseşti unele dacă nu ai destule. Şi de-abia aştept să pun din nou piciorul pe pământ!

— Să nu-mi spui că nu ţi-a plăcut călătoria! Mă rog, în cea mai mare parte.

Judith nu răspunse. Îi ceruse lui Jacqueline să nu-i mai pomenească niciodată despre Nathan. Era şi aşa destul de rău că toată lumea numai despre el vorbea în dimineaţa asta, făcând speculaţii cu privire la evadarea lui.

Judith nu spusese nimic, dar un membru al echipajului dăduse alarma, în timp ce familia era strânsă la un mic dejun rapid, înainte ca James să manevreze corabia în port.

Fireşte, mai multe priviri se întorseseră spre ea în clipa în care li se adusese vestea. Putuse însă spune cu toată sinceritatea că nu avusese nicio legătură cu evadarea lui Nathan şi păstrase pentru sine faptul că i-ar fi dat chiar ea drumul dacă altcineva, cu aceeaşi idee, nu i-ar fi luat-o înainte.

Cu Silver ghemuit la pieptul ei, Judith coborî prima rampa, alături de Jacqueline.

Ceilalţi trei fraţi ai Georginei sosiră la docuri înainte ca restul familiei să debarce.

Georgina îi prezentă pe Catherine şi pe Andrássy, menţionând pe scurt legătura lui Andrássy cu familia Malory.

Andrássy se grăbi să-i asigure pe fraţii Anderson:

— Eu şi sora mea nu vă vom deranja. Ne vom continua numaidecât călătoria.

Georgina protestă, dar, în mod surprinzător, la fel şi Catherine:

— Sincer, mi-ar plăcea să accept invitaţia lor şi să particip la o parte dintre festivităţi. Te rog să fii de acord, Andrássy! A trecut atât de mult de când am fost la un bal!

Preţ de-o clipă, Andrássy îi adresă o privire piezişă

surorii lui, furios că îi forţa mâna în felul ăsta, dar, fiind un gentleman, spuse politicos:

— Prea bine. Putem rămâne câteva zile.

Ceva mai târziu, Judith şi Jacqueline stăteau într-o trăsură deschisă foarte confortabilă, îndreptându-se împreună cu părinţii lor spre vila din cărămidă roşie a familiei Anderson, nu departe de oraş. Patru fraţi Anderson, doi pe o parte şi doi pe cealaltă, îi însoţeau, ca să poată continua să vorbească cu Georgina pe drum.

James, privind în dreapta şi-n stânga la cumnaţii pe care nu-i simpatiza câtuşi de puţin, remarcă:

— De ce am senzaţia că sunt dus la spânzurătoare, George?

— Din cauza locului în care ne aflăm, dragul meu, îi răspunse ea cu un zâmbet ştrengăresc. O să-i ierţi vreodată că au vrut să te spânzure aici?

— Fireşte că nu, mormăi James.

— Ai crezut că o să ai nevoie de întăriri, James? zise Drew în stânga lui, uitându-se la Anthony.

— Fratele meu nu şi-ar fi lăsat fiica să vină singură, răspunse James.

— Ei bine, *pe ea* suntem încântaţi să o revedem. Pe tine însă…

Drew râse şi îşi mână calul înainte.

— Pot să-i omor măcar pe vreo câţiva dintre ei cât suntem aici, George? îşi întrebă James soţia. Promit să fiu blând.

Georgina plescăi din limbă.

— N-ai putea niciodată să fii blând cu ei, zise ea. În plus, mi-ai promis că o să te porţi frumos.

— Nu, ţi-am promis că o să sufăr în tăcere.

— Ei bine, nimeni nu se aşteaptă să faci *asta.* Dar ştiai că o să-ţi arunce câteva împunsături, având în vedere că eşti pe teritoriul lor. Nu le purta pică pentru asta, ţinând cont că tu şi Tony sunteţi nemiloşi atunci când vin ei să ne

viziteze la Londra.

Când opriră în faţa casei Anderson, Amy le ieşi în fugă în întâmpinare.

— A fost o călătorie plăcută? E toată lumea bine?

James ridică dintr-o sprânceană:

— Te aşteptai la altceva, pisoi?

Amy roşi şi mărturisi:

— Ei bine, m-am gândit că s-ar putea să se întâmple ceva rău, dar ştii că nu mă dau uşor bătută.

— Chiar s-a întâmplat ceva, se amestecă Anthony. Doamnelor li s-au furat bijuteriile, până la ultimul flecuşteţ.

— Doar atât? Amy părea uşurată, dar se grăbi să adauge: Ei bine, putea fi mai rău.

Câţiva dintre ei dădură ochii peste cap la reacţia lui Amy. James spuse:

— Trebuie să mă întorc în oraş, şi acum este un moment potrivit, până se instalează doamnele. Vreau să angajez câţiva tâmplari să deschidă anumite părţi din *Maiden George,* ca să vedem dacă nu cumva bijuteriile sunt ascunse la bordul navei. Am căutat de mai multe ori, dar n-am găsit nimic.

— Nu uiţi ceva? întrebă Anthony, privindu-l cu subînţeles pe James. Trebuie totodată să informăm autorităţile locale că am prins hoţii, însă aceştia au fugit de pe corabie noaptea trecută. Vor fi uşor de găsit, cu accentul lor britanic şi ţinând cont de faptul că nu au bani – cu condiţia să fie căutaţi numaidecât.

Judith simţi cum i se strânge inima în piept. Nathan avea să fie urmărit de lege de acum înainte?

*

— Cizmele astea noi sunt al naibii de comode, zise Corky, nu pentru prima oară. M-aş putea obişnui cu ţoale ca astea.

— Ce-i drept, arăţi mai prezentabil decât de obicei, spuse Nathan, zâmbind larg.

Luase camere pentru amândoi la hotel, cu o seară în urmă. O baie fierbinte, mâncare bună şi câteva opriri de dimineaţă ca să-şi înnoiască garderoba, şi amândoi arătau acum ca nişte afacerişti din partea locului în timp ce aşteptau în biroul lui Cornelius Allan ca proprietarul să li se alăture. Cornelius Allan era un cetăţean foarte respectat, un om de afaceri de succes şi principalul concurent al lui Henry Bostwick, aşa că Nathan se baza pe faptul că domnul Allan *urma să dorească* să îl creadă atunci când avea să-i prezinte cazul împotriva lui Bostwick.

Bărbatul de vârstă mijlocie părea încrezător în clipa în care sosi şi spuse:

— Managerul meu tocmai m-a informat că susţineţi că aveţi dovezi cum că Henry Bostwick ar fi hoţ? Sper că nu este o glumă, tinere, pentru că de mult nu am mai auzit o calomnie atât de încântătoare.

— Este foarte adevărat, îl asigură Nathan pe domnul Allan. Mi s-a confirmat noaptea trecută că ambarcaţiunea pe care o recondiţionează în acest moment în şantierul lui este a mea. Când oamenii lui au furat-o, un om a fost ucis. Dar şi unul dintre ai lui a fost prins. Astfel s-a aflat că Bostwick şi reţeaua lui de tâlhari fură corăbii din porturile britanice de aproximativ zece ani. E posibil ca totul să fi început ca o răzbunare împotriva britanicilor, dar s-a transformat într-o afacere prea profitabilă. Evident, guvernul meu doreşte ca întreaga operaţiune să ia sfârşit – iar eu îmi doresc corabia înapoi.

— Interesantă poveste, zise Allan. Dar înţelegi că numai cuvântul dumitale nu va fi de-ajuns. Fără supărare, domnule… Treemay, parcă?

— Nathan Tremayne. Şi nu mă supăr.

— Ei bine, nu este un secret că îl detest pe Henry Bostwick. De ani de zile mi-e ca un ghimpe-n coaste. Nu

numai că strică piaţa cu preţurile lui, dar este şi ridicol de secretos, îşi ascunde tot şantierul în spatele gardului ăluia... Dar pretinde să cumpere ambarcaţiunile pe care le recondiţionează şi, deşi tare mi-ar plăcea să văd dovada acestor achiziţii, nu am avut niciodată un motiv valid ca să-i cer să prezinte documentele.

Nathan îi zâmbi bărbatului mai în vârstă.

— Până acum. Dacă are vreun act, cu siguranţă acesta este fals. Dar a scăpat de atâtea ori basma curată, încât mă îndoiesc că se mai oboseşte să-şi ascundă urmele cu vreun fel de documente.

— Şi spune-mi, de ce ai venit la mine cu povestea asta? Apoi Allan râse şi adăugă: în afara faptului că duşmanul duşmanului îmi este prieten.

— Pentru că, fiind un membru respectat al comunităţii, cu ajutorul dumneavoastră am putea termina repede. Poate chiar azi. Şi v-am spus că am dovada de care aveţi nevoie pentru asta. Există două aspecte legate de corabia mea pe care nu le ştie nimeni în afară de mine. Mi-am săpat iniţialele în cală când eram copil, pentru că tata îmi spusese că nava lui avea să fie într-o zi a mea şi am vrut să o însemnez. Dar nu am vrut ca tata să observe acest lucru, aşa că am scrijelit literele în spatele grinzilor aflate cel mai aproape de cală. Chiar dacă Bostwick a vopsit între timp cala, zugravul nu ar fi observat iniţialele, ca să le şteargă mai întâi cu şmirghel. Totodată, am construit un compartiment secret la bordul corăbiei, pe care Bostwick nu l-a găsit.

— Nu l-ar fi găsit nici dacă, aşa cum pretinde, ar fi cumpărat pur şi simplu o corabie veche. Dar povestea cu iniţialele sună promiţător.

— Mai este ceva, zise Nathan. Am discutat cu vreo câţiva oameni de pe aici care au lucrat pentru Bostwick în trecut. Câţiva dintre ei chiar au văzut mai multe corăbii aduse pe furiş în şopron, în toiul nopţii. Sunt dispuşi să

depună mărturie că erau corăbii britanice, nu americane, şi că le-a vândut drept nave nou construite. Şi asta am aflat doar de la vreo câţiva oameni. Probabil că mai sunt şi alţii în oraş care să aibă câte ceva de spus despre activităţile lui ilegale. Dar, pentru că tot localnicii mi-au spus că Bostwick mai şi construieşte câte o navă nouă din când în când, nu-i daţi ocazia să spună că a cumpărat-o pe a mea. Cereţi-i pur şi simplu să vă arate documentele de achiziţie înainte să apuce să spună ceva. Dacă nu are încă un act falsificat pe care să-l prezinte, s-ar putea să susţină că el a construit corabia. Dacă face asta, l-aţi prins asupra faptului, pentru că nu va putea să vă arate unde este compartimentul secret, pe când eu pot.

Domnul Allan zâmbi larg şi satisfăcut.

— M-ai câştigat de partea dumitale în clipa în care mi-ai vorbit despre martorii din partea locului. Dar spune-mi, deşi este evident că te-ai gândit mult şi ai făcut mari eforturi ca să-l vezi pe Bostwick adus în faţa legii – firește, nu că m-aş plânge –, îmi pare totuşi că te grăbeşti să vezi treaba terminată. Există şi alt motiv pentru care să-i porţi pică?

Nathan râse înfundat.

— Faptul că mi-a furat corabia nu e suficient? Nu, doar că sunt de prea mult timp plecat de acasă. Sunt nerăbdător să mă întorc cu nava mea şi cu un document oficial care să ateste că operaţiunea a fost oprită.

Firește, nu putea adăuga: „înainte să apară fraţii Malory cu oamenii legii după ei, ca să mă aresteze, lucru care s-ar putea întâmpla chiar azi”.

Capitolul 38

Judith şi Jacqueline se bucurau în acea dimineaţă de o

plimbare călare, care se sfârşi cu o cursă înapoi spre casă. Judith câştigă, însă băiatul de la grajduri care le însoţea nu putuse ţine pasul cu ele, şi acesta era motivul pentru care Jacqueline râdea în timp ce descăleca în faţa casei.

— De-abia aştept să îl revăd pe Quintin în seara asta, îi mărturisi Jacqueline în timp ce-i înmânau hăţurile grăjdarului sosit cu întârziere.

— Deja vă spuneţi pe numele mic? comentă Judith.

Jack îl cunoscuse pe tânărul în cauză la serata dată de Amy cu o zi în urmă.

Jack zâmbi larg.

— Da. Este încântător, fermecător şi amuzant – şi sper că o să încerce să mă sărute în seara asta.

— La a doua întâlnire?

— Pun pariu că o s-o facă, răspunse Jack, zâmbind şi mai larg. Yankeii nu sunt atât de preocupaţi ca englezii de ce este sau nu este cuviincios. În plus, ştie că nu o să rămân prea mult timp aici, aşa că se impune o curtare accelerată. Ai face bine să-ţi aduci şi tu aminte de asta şi să începi să te distrezi. Suntem deja de trei zile aici şi abia dacă te-am văzut zâmbind o dată.

— Am fost cu gândul în altă parte, zise Judith.

— Aşa îi spui? Trebuie să uiţi de ticălosul ăla care o să ajungă cât de curând după gratii şi să începi să te bucuri de festivităţi. Sincer, Judy, ar trebui să ai emoţii că o să-l întâlneşti pe Raymond Denison la balul de diseară, în loc să-ţi faci griji pentru un bărbat pe care probabil n-o să-l mai vezi niciodată. Amy mi-a spus că e sigură c-o să-l adori pe Denison.

— Dacă a pus şi pariu pe treaba asta, cred c-o s-o strâng de gât.

Jack îşi dădu ochii peste cap.

— N-ar face aşa ceva!

O auziră dintr-odată pe Catherine strigându-le şi, când se întoarseră, o văzură apropiindu-se de ele pe drumul

dinspre oraş.

— Dacă voiai să iei o gură de aer, puteai să vii cu noi la călărit, spuse Jack când Catherine ajunse lângă ele.

— Mulţumesc, dar nu prea mă pricep la cai, mărturisi Catherine. A trebuit să mă duc până la magazinele din oraş ca să găsesc ceva cu care să-mi aranjez rochia pentru diseară. Nu mi-am luat o rochie de bal cu mine în călătorie, dar nu e prea greu să transformi una obişnuită.

„Nu e?” îşi zise Judith. Ei bine, poate că nu pentru cineva atât de talentat cum era Catherine. Catherine şi Andrássy erau încă certaţi. Poate că tânărul acceptase să mai stea vreo câteva zile înainte să continue călătoria, dar, în mod evident, nu era încântat de acest lucru. Fuseseră văzuţi certându-se în şoaptă.

Fetele intrară în urma lui Catherine. Servitorii zoreau în toate direcţiile, pregătind casa pentru bal, sub supravegherea lui Amy, care împărţea ordine. Părea epuizată, dar, fireşte, dorea ca totul să fie perfect pentru primul ei bal.

Catherine se scuză şi urcă în camera ei. Amy veni lângă cele două fete şi, înclinând capul înspre Catherine, spuse:

— Am un sentiment ciudat în legătură cu fata asta.

Jack râse.

— Nu eşti singura. Numai Judy o place.

— Nu e adevărat! zise Judith, sărind în apărarea lui Catherine. Şi mama ta o place.

Jack pufni.

— Mama mea e prea delicată ca să arate ce crede cu adevărat.

— Am văzut-o ieri vorbind cu un tânăr în oraş, spuse Amy. Părea cam prea familiară pentru o primă întâlnire. Are prieteni în Bridgeport?

— Puţin probabil, răspunse Judith. Nu a mai fost în America din copilărie.

Jack chicoti şi-şi dădu cu presupusul:

— Poate că şi-a găsit un iubit încă din prima zi, în timp ce noi două ne instalam. Ştii că s-ar putea să aibă mai multă experienţă cu bărbaţii decât credem noi.

*

La etaj, Andrássy se strecură tăcut în camera lui Catherine. Nu se aştepta să o găsească făcându-şi bagajele.

— Pleci undeva, *surioară,* fără să mă anunţi? Credeam că nu doreşti să plecăm deocamdată din Bridgeport.

Catherine se răsuci pe călcâie, surprinsă.

— Plecăm amândoi mâine, aşa cum ne-am înţeles. Dar nu văd de ce aş aştepta până în ultima clipă ca să-mi fac bagajele.

Ochii lui se mijiră într-o expresie de furie:

— Minţi! Vrei să fugi fără mine!

O prinse şi încercă să o sărute, dar Catherine îl împinse la o parte.

— Încetează! Te-am prevenit că asta o să ia sfârşit odată ce vei începe să joci rolul pentru care te-am angajat. Rol pe care, de altfel, l-ai jucat absolut minunat, dar care se încheie mâine, când o s-o luăm fiecare pe drumul lui. Nimic din planul original nu s-a schimbat, Andy.

— Ai schimbat deja planul atunci când ai hotărât să mai rămânem aici, când ar fi trebuit să plecăm imediat ce ajungeam în port. De ce, ca să poţi s-o ştergi fără să-mi dai partea mea?

Catherine plescăi din limbă şi-i aruncă un săculeţ.

— Eşti mulţumit?

Andrássy deschise sacul, văzu bijuteriile şi îl băgă în buzunar. Dar tot nu înţelegea de ce risca totul amânând plecarea.

Apoi ochii i se măriră.

— Spune-mi că n-ai de gând să pui în aplicare planul nebunului tău de prieten! Ai dat o dată greş şi nu poţi să rişti din nou, nu aici unde sunt atât de mulţi! Tatăl tău va fi destul de mulţumit cu bijuteriile care le-ai furat pentru el. M-ai asigurat că o să fie.

— Îl cunosc pe tata, răspunse Catherine. N-o să fie mulţumit decât dacă-i aduc *totul.*

— N-o să te las!

— Dacă spui sau faci ceva ca să încerci să mă opreşti, o să le spun celor din familia Malory cine eşti cu adevărat, şi că a fost ideea *ta* să furăm bijuteriile, şi că m-ai obligat să te ajut.

— N-o să te creadă! Mă iubesc, mă consideră unul de-al lor. Mi-am jucat bine rolul.

— Oh, ba o să mă creadă, i-o întoarse Catherine. Am scos bijuteriile de pe corabie ascunzându-le în tivul rochiilor mele, dar am ascuns câteva şi în hainele tale, şi n-am de gând să-ţi spun care obiecte vestimentare din extinsa ta garderobă servesc acum drept casete de bijuterii. Dar le voi spune fraţilor Malory, dacă eşti atât de prost încât să strici totul. Apoi, adăugă pe un ton ceva mai dulce: Am aşteptat cu multă nerăbdare primul meu bal în America.

Capitolul 39

Nettie o termină de aranjat pe Judith pentru bal, apoi dădu fuga să-i aranjeze părul şi lui Jacqueline. Judith rămase aşezată la măsuţa de toaletă din camera ei, privind în oglindă colierul pe care îl purta. Nettie o ajutase să şi-l pună, dar lăsase cerceii şi brăţara asortată în seama lui

Judith. Erau bijuterii împrumutate de la Amy, dar nu conta ale cui erau. Avea senzaţia că, ori de câte ori avea să-şi pună o bijuterie de aici înainte, avea să se gândească la Nathan.

Scoase un strigăt în clipa în care îi văzu chipul reflectându-se în oglindă, stând chiar în spatele ei, ca şi cum gândul ei l-ar fi făcut să apară. Atinse oglinda, dar nu era imaginaţia ei. Chiar era acolo. Se ridică atât de repede, încât răsturnă taburetul cu tapiţerie din catifea, la timp ca să-l vadă aruncând furios pe patul ei un pumn de monede de aur.

Nu avea habar dacă intrase pe uşă sau pe una dintre ferestrele deschise, dar, dacă era descoperit…

— N-ar trebui să fii aici.

— Nu puteam să plec înainte să clarific lucrurile. Nu ţi-am furat eu bijuteriile. Nu-mi trebuie nimic de la voi, cei din familia Malory.

Riscase să fie prins doar ca să-i spună asta? Putea să-i spună că faptul că avea bani putea să însemne doar că vânduse deja o parte din bijuterii. Nu dovedea nimic, şi totuşi nu avea nevoie de nicio dovadă. Ştiuse întotdeauna, în sufletul ei, că nu putea fi vinovat, cel puţin că nu ar fi furat de la ea.

Încă neputând să creadă că era acolo şi că părea atât de furios, îl întrebă, ezitând:

— Te-ai ascuns în Bridgeport în tot timpul ăsta?

— Nu, m-am dus să-mi recuperez corabia.

— Aşadar, chiar ai o corabie?

N-ar fi trebuit să spună asta! Părea chiar şi mai furios când îi răspunse:

— *The Pearl* e cât se poate de reală şi aproape că am angajat tot echipajul de care am nevoie. Este ancorată la doar câţiva kilometri est de aici.

— Şi după ce ai tot echipajul?

— Mă duc acasă, în Hampshire.

— Aşadar, chiar e casa ta?

— Te-ai *prefăcut* doar că mă credeai? i-o întoarse el.

Asprimea tonului său o făcu să se înfioare. Tot ce spunea părea să-l înfurie şi mai mult, dar nu se putea abţine. Era prea speriată – pentru el. Tatăl ei era în capătul holului, putea să vină în orice clipă ca să o conducă în sala de bal. Ar fi trebuit să-l prevină pe Nathan, să-i spună să plece… dar nu voia să plece! Cum ar fi putut să aibă măcar un gând limpede, când stătea atât de aproape de ea?

Căută disperată un subiect care să nu-l scoată din sărite:

— Eşti nerăbdător să-ţi revezi nepoatele?

Expresia lui se înmuie puţin.

— Desigur.

Încercă să îl destindă şi mai mult.

— Ţi-ai amintit să le iei nişte panglici?

Nu ţinu. Dintr-odată, o săgetă cu privirea, şi gândurile *lui* prinseră grai:

— Cum ai putut să crezi că am furat de la tine?

— Eram şocată, şi nu ai negat niciodată în mod clar că ai fi contrabandist. Întotdeauna erai evaziv când te întrebam, evitai răspunsul. Aşa că nu am ştiut ce să cred, dar, când m-am calmat, mi-am dat seama că nu ai fi putut face ceva atât de îngrozitor. Dar trebuie să înţelegi şi tu cum arăta situaţia. Mi-a trecut chiar prin minte – şi familiei mele la fel – că poate mi-ai acordat atenţie numai ca să mă împiedici să le împărtăşesc bănuielile mele şi ca să poţi să intri în camera mea, ca să-mi iei bijuteriile.

— Îţi subestimezi propria putere de atracţie? Dă-mi voie să-ţi dau un sfat de început de debut. Eşti o femeie care nu trebuie să-şi facă griji în legătură cu motive ascunse atunci când întâlneşte un bărbat. Eşti la fel de preţioasă şi de simandicoasă ca toate aristocratele, dar să nu te îndoieşti niciodată că eşti frumoasă.

Tonul lui era atât de aspru, încât fu complet surprinsă

când o prinse de umeri şi o lipi strâns de el. Gura lui o întâlni pe a ei într-un sărut adânc şi furios, care trăda chiar şi mai multe sentimente decât mărturisiseră cuvintele lui. Dar lui Judith nu-i păsa de motivul pentru care Nathan o săruta cu atâta pasiune, ci doar că o săruta. Simţi cum i se sfâşie inima în clipa în care tot ce simţea pentru el ieşi la suprafaţă. Dar el nu îi dădu şansa să-i răspundă, nici măcar să-l cuprindă cu braţele. Pur şi simplu îi dădu drumul şi plecă.

— Îţi urez succes la vânătoarea de soţi, drăguţă! îi strigă peste umăr, înainte să urce pe pervazul uneia dintre ferestre şi să sară într-un copac din apropiere.

Judith dădu fuga la fereastră, să se asigure că nu fusese rănit în tipul acestei acrobaţii. Îl văzu exact în clipa în care atinse pământul, apoi dispăru în întuneric.

Judith se întoarse şi ridică taburetul pe care îl răsturnase. Se zări în oglindă şi râse văzându-şi zâmbetul caraghios de pe chip. Venise să o caute înainte să părăsească ţara, ba chiar se urcase într-un copac ca să ajungă la ea. Era furios, da, îi detesta întreaga familie, adevărat, dar lui Judith nu-i păsa. Cel puţin ştia că mai avea o şansă şi, dacă nu o găsea el în Anglia, avea să-l găsească ea. În sfârşit avea ceva la care să spere.

Capitolul 40

Şirul de întâmpinare a oaspeţilor care soseau la bal era lung, cu atâţia Malory şi Anderson prezenţi.

Clinton stătea în faţă, cu Georgina şi Jacqueline lângă el, ca să-şi poată prezenta nepoata rudelor şi prietenilor

apropiaţi. Soţii Willard, renumiţi pentru balurile pe care le organizau în fiecare iarnă, sosiră primii.

Urmă reverendul Teal, care se opri să-i spună lui James:

— Sunt încântat să văd că tu şi Georgina sunteţi în continuare căsătoriţi.

Când James apăruse tumefiat şi plin de vânătăi la ceremonia privată pe care Teal fusese rugat să o oficieze cu mulţi ani în urmă, reverendul rămăsese cu convingerea că James fusese forţat să participe, aşa că remarca lui de acum era cât se poate de sinceră.

— Am încercat să schimbăm asta, spuse Warren, la dreapta lui James. Credeţi-ne, am încercat. Din nefericire, James nu putea fi acuzat de două ori.

James ridică dintr-o sprânceană aurie spre Warren. Dintre toţi fraţii Anderson, acesta avea cel mai aprins temperament, el fiind cel care încercase să-l spânzure pe James. Dar temperamentul lui Warren se schimbase complet după ce se însurase cu Amy, în asemenea măsură încât James nu mai reuşise niciodată să-l stârnească, oricât de mult ar fi încercat să-l provoace.

— Te simţi mai curajos la tine acasă? îi spuse James sec cumnatului său. Dacă aş fi ştiut că de asta e nevoie, aş fi venit mai curând să te vizitez.

Warren rânji.

— Da, sunt convins! Păcat că nu ai găsit nicio soluţie să te fofilezi şi de data asta. Am sperat… hm… *am crezut* că aşa o să faci.

— Nu am putut rezista tentaţiei de a vă vedea, pe tine şi pe fraţii tăi, învinşi chiar la voi acasă, te asigur. Firește, George o să insiste ca, de data asta, lupta să fie unu la unu – nu cinci contra unu.

— N-o să îngăduie, şi ştii prea bine, spuse Warren, încrezător.

— Putem să aşteptăm până se duce la culcare.

Dar Georgina îi auzise şi se aplecă să-i spună fratelui ei:

— Nu-l întărâta, Warren. James mi-a promis că o să se poarte frumos în seara asta.

— Mare păcat, zise James, aşteptând numai până când Georgina se întoarse ca să-l împungă cu putere pe Warren în coaste. Dar putem continua discuţia mâine, yankeule.

Odată sosit şi ultimul invitat, James şi Anthony păşiră pe ringul de dans împreună cu fiicele lor, ca să înceapă balul. Costumele lor de culoare închisă puneau cum nu se poate mai bine în evidenţă rochiile strălucitoare ale fetelor – a lui Jack, din mătase roz, a lui Judy, bleu. Drew şi Warren se duseră lângă Georgina.

— Chiar ştie să danseze?

— Mai taci, Drew! spuse Georgina, fără să se uite la el, ştergându-şi o lacrimă în timp ce-şi privea soţul şi fiica dansând împreună.

— Dar trebuie să recunoşti şi tu – nu i se potriveşte deloc, spuse Warren, de cealaltă parte.

— Ba da, în seara asta. Ar face orice pentru Jack, inclusiv să urmeze tradiţii pe care altfel le dispreţuieşte – inclusiv să ne aducă aici.

— *Asta* a fost scrisă cu sânge, cu mult timp în urmă, îi aminti Drew.

Georgina îşi dădu ochii peste cap.

— Aminteşte-ţi despre cine vorbeşti. Ca şi cum ceva ce a spus James în ziua în care s-a născut Jack, când era copleşit de emoţie, ar mai conta acum – mai ales ţinând cont *cui* i-a spus.

Drew râse.

— *James...* copleşit?

Georgina încercă să-l pocnească în umăr, dar Drew era învăţat să se ferească de atacurile surorii lui – atunci când le anticipa.

— Jack a vrut să vină, spuse ea. Nu a vrut să vă dezamăgească, aşa că am venit.

Warren o cuprinse cu braţul pe după talie şi o strânse lângă el.

— Ştim cât de mult o iubeşte, Georgie.

Pe ringul de dans, Jacqueline avea aproape aceleaşi gânduri ca unchii ei.

— Nu mă aşteptam la asta, să ştii.

James zâmbi.

— Nu?

— De parcă n-aş şti cât de mult urăşti să dansezi. Puteai să pretinzi că ţi-ai luxat glezna. Te-aş fi susţinut, ba chiar te-aş fi ajutat să de deplasezi, şchiopătând, dintr-o parte în alta.

— Să şchiopătez? Eu? James îşi dădu ochii peste cap, înainte să adauge: Şi eu nu mă prefac niciodată rănit. Dar sunt exact unde-mi doresc să fiu, draga mea. În plus, berbecii ăştia tineri ştiu acum peste cine trebuie să treacă dacă vor să ajungă la tine.

Jack îi zâmbi radios, fie că vorbea serios, fie că nu. Dansând pe lângă ei, Judith îi zâmbea şi ea tatălui său, ceea ce îl făcu pe Anthony să remarce:

— Starea ta de spirit pare considerabil mai bună, păpuşă. Sper că nu din cauză că unul dintre yankeii ăştia ţi-a atras deja atenţia.

Judith râse la această nu foarte subtilă încercare de a o trage de limbă.

— Chiar crezi că ţi-aş spune dacă ar fi aşa?

— Promit că n-o să-l omor.

I-o spusese cu un zâmbet larg, pe care Judith i-l întoarse.

— Ştiu asta. Dar nu, nimeni nu mi-a atras încă atenţia.

— Nici măcar tânărul Denison? întrebă Anthony. Amy era sigură că o să-ţi placă.

Raymond Denison ar fi trebuit să fie acolo în acea

seară, dar Judith nu-şi amintea să-l fi întâlnit încă.

— Nu a reuşit să vină la serata de ieri. Poate nu a putut ajunge nici la bal.

— Judy! spuse Anthony, privind-o ca şi cum nu i-ar fi venit să creadă. Ţi-a făcut trei complimente la sosire. Dacă-ţi mai făcea unul, aveam de gând să-l împing eu mai în faţă, ca să nu mai ţină rândul pe loc. Chiar nu-ţi aminteşti?

Judith roşi uşor, apoi însă zâmbi:

— Probabil nu am observat. Am încercat să ţin minte rugămintea mamei, să mă distrez aici, dar fără să mă îndrăgostesc de vreun american. Dar, dacă vrei să îl observ mai bine pe domnul Denison, poţi să mă duci la el imediat ce terminăm dansul.

— Muşcă-ţi limba! Dacă nu ţi-a făcut o impresie suficient de puternică încât să ţi-l aminteşti, s-o lăsăm aşa.

Judith îl cunoscu totuşi pe Raymond Denison mai târziu şi chiar dansă cu el. Părea să fie o adevărată partidă. Jacqueline era chiar bosumflată fiindcă Denison era mai chipeş decât Quintin al ei. Judith nu-şi putea da seama dacă o necăjea sau nu. Însă Raymond era echivalentul american al unul gentleman englez. Familia lui deţinea, se pare, afaceri prospere nu numai în Connecticut, ci peste tot în New England, iar Raymond avea să moştenească întreaga avere. Şi era amuzant.

Judith râse destul de mult în compania lui, mult mai mult decât cu ceilalţi tineri cu care dansă.

Pe de altă parte, avea senzaţia că orice ar fi făcut-o să râdă în această seară, căci se simţea absolut exuberantă. Şi, indiferent cu cine dansa, îşi imagina că era Nathan…

Amy era în al nouălea cer. Primise atât de multe complimente pe parcursul serii, încât era evident că primul ei bal fusese un mare succes. Până şi prima ei încercare de a forma o pereche părea să fi avut efect şi remarcă acest lucru faţă de Jacqueline, când i se alătură la bufetul cu gustări, după ce dansase cu Andrássy.

— Judy pare destul de captivată de Raymond Denison. Ai observat cât de mult a râs în compania lui în seara asta?

Jack zâmbi larg.

— Exact ca în cazul lui Jaime. N-a trebuit decât să găsească un alt bărbat ca să nu mai plângă după cine nu trebuie.

— Aşadar, ţi-a spus ceva în legătură cu Raymond?

— Nu s-a oprit din dans suficient timp cât să apucăm să stăm de vorbă.

— Dacă vorbiţi despre Judith, sunt de acord, spuse Catherine, apropiindu-se de ele. Speram să-i cer o părere în legătură cu un bărbat minunat pe care l-am cunoscut.

— Cine? întrebă Amy, dar se scuză, râzând. O să întreb mai târziu. Acum trebuie să aflu de ce pare să nu mai fie suficientă şampanie.

— Dar seara aproape s-a terminat, strigă Jacqueline în urma verişoarei ei, nedorind să fie lăsată singură cu Catherine, însă Amy nu se opri.

— Vii cu mine o clipă în grădină, ca să-l cunoşti? continuă Catherine. Vreau doar să aflu părerea altei fetei înainte să mă gândesc dacă să-mi mai amân sau nu călătoria – din cauza lui.

— Este bărbatul pe care l-ai cunoscut în oraş, când te-ai dus la cumpărături? întrebă Jack.

— Oh, da! Chiar el e.

— Atunci, de ce nu-l aduci înăuntru?

— Pentru că nu a fost invitat. Dar am dansat în grădină. A fost foarte romantic. Mă miră că nu ai încercat şi tu, cu tânărul tău.

Ei uite, ăsta era un subiect delicat. Pentru că Jacqueline încercase, într-adevăr, de două ori chiar, să-l atragă pe Quintin în grădină în acea seară, dar în ambele ocazii acesta fusese acaparat de unul dintre numeroşii săi prieteni. Şi poate că, dacă ar fi dispărut o vreme, ar fi prins ideea. Aşa că acceptă să o însoţească pe Catherine, dar,

văzându-l pe Quintin, îi făcu totuşi cu mâna, ca acesta să vadă unde se ducea.

Terasa era bine luminată, cu felinarele frumoase cu care Amy o decorase pentru bal, dar lumina nu se întindea prea departe. Totuşi, erau câţiva stâlpi cu felinare şi în grădină, împrăştiaţi printre numeroasele poteci. Câteva se stinseseră însă, lăsând fâşii lungi de întuneric între ele. Iar Catherine înainta tot mai adânc în grădină.

— Pentru cineva care a venit neinvitat la o petrecere, se pricepe să se facă nevăzut, remarcă Jacqueline, începând să-şi piardă răbdarea.

— Sunt convinsă că e încă aici, şopti Catherine, lângă ea. L-am asigurat că o să mă întorc.

Bărbatul apăru dintr-odată din umbră şi-i zâmbi lui Jacqueline. Aceasta simţi că i se taie respiraţia. Era frumos, foarte frumos. Cu părul negru, cu ochi cenuşii, îmbrăcat într-o haină verde, cu rever dublu, şi cu o pălărie cu o formă ciudată, cu pene într-o parte. Presupuse că Catherine nu-şi dorea câtuşi de puţin o părere, voia doar să se laude că-l găsise pe cel mai frumos bărbat din Bridgeport.

Însă Catherine şopti dintr-odată:

— Grăbeşte-te!

Asta reuşi să risipească surpriza de moment a lui Jack. Încruntându-se, se întoarse spre Catherine, doar ca să se trezească cu un căuş îndesat în gură şi să simtă o mână mare apăsându-i pieptul. Dar îl văzu totodată pe Andrássy alergând înspre ei, cu sabia în mână. Slavă cerului! Nu ştia ce punea la cale Catherine, dar fratele ei n-avea s-o lase să-şi facă mendrele.

— Dă-i drumul lui Jack, Catherine! strigă Andrássy furios. Te-am avertizat…

Ochii lui Jacqueline se măriră de groază în clipa în care o altă persoană apăru în spatele lui Andrássy şi îl lovi în cap. Sabia căzu la pământ. La fel şi Andrássy – şi nu se mai mişcă. Îl omorâseră? Dar fu ultimul lucru pe care îl

văzu.

Fără să spună careva vreun cuvânt, fu luată pe sus şi dusă de-acolo.

Capitolul 41

Judith se duse lângă Georgina, Amy şi Gabrielle, care stăteau lângă intrare. Mai erau vreo câteva valsuri, dar majoritatea invitaţilor plecaseră deja, şi se săturase şi ea de dansat.

— Ei bine, cum a fost primul tău bal oficial? o întrebă Georgina, cuprinzând-o cu un braţ.

— Cred că o să mă doară cumplit picioarele mâine-dimineaţă, răspunse Judith, zâmbind larg. Dar unde a dispărut Jack? Doar nu s-a dus deja să se culce!

— Nu s-ar fi dus fără să-mi spună.

— La fel ca tine, a dansat aproape toată seara, zise Gabrielle. Dar nu am văzut-o de ceva timp, acum că mi-ai atras atenţia.

— Când am văzut-o eu ultima oară, era cu Catherine la bufetul cu gustări. Dar a trecut destul de mult de atunci, răspunse Amy.

Judith îşi roti din nou privirea în jur.

— Nu o văd nici pe Catherine.

— Şi nici pe Andrássy, că veni vorba, zise Georgina, începând să se încrunte.

— Ăştia doi nu şi-ar fi luat tălpăşiţa în toiul nopţii, fără să-şi ia rămas-bun, nu, ce credeţi? întrebă Amy.

Dar Georgina era deja mai mult decât îngrijorată.

— Lasă-i încolo pe ei, hai să o căutăm pe Jack, zise ea. Trimit bărbaţii să cerceteze grădina!

Judith scoase un geamăt şi urcă repede la etaj împreună cu Gabby, ca să verifice dormitoarele. Jack era

probabil în grădină, obţinând sărutul pe care şi-l dorise de la Quintin, şi avea să fie îngrozită atunci când taţii lor aveau să dea peste ea. Şi era vina lui Judith. Ar fi trebuit să se ducă ea mai întâi să o caute.

Dormitorul lui Jack era gol, aşa cum şi crezuse că urma să fie. Se întâlni cu Gabrielle în coridor, iar aceasta îi spuse că lucrurile lui Catherine erau încă în camera ei, apoi Gabby coborî repede la parter, ca să le spună şi celorlalţi. Judith dădu să coboare după ea, dar se gândi că n-ar strica să se uite mai întâi şi în camera lui Andrássy. Având în vedere cât de mult se ataşase de Jack, poate că ştia el unde era – sau cel puţin unde era sora lui vitregă. Absenţa lui Catherine ar fi putut fi o chestiune îngrijorătoare, după ce o găseau pe Jack.

Dar şi camera lui Andrássy era goală, iar cuferele lui erau încă acolo. Un plic aşezat în mod bizar în picioare pe birou îi stârni curiozitatea, aşa că Judith îl ridică, împreună cu săculeţul de catifea de care era sprijinit. Pe plic era trecut numele lui James. Poate că Andrássy şi sora lui plecaseră totuşi în toiul nopţii, iar acesta era biletul lor de rămas-bun. Dar fără să-şi ia lucrurile?

Coborî în grabă treptele, tocmai când tatăl şi unchiul ei se întorceau din grădină… fără Jack. Simţi cum i se strânge inima în clipa în care le văzu expresiile îngrijorate. Clinton îi informa:

— Am chemat poliţia, James. Vom răscoli tot oraşul şi chiar şi mai departe dacă va fi nevoie, dar o s-o găsim.

— S-ar putea să vrei să citeşti mai întâi asta, unchiule James, zise Judith, întinzându-i plicul. Am crezut că e doar un bilet de rămas-bun de la Andrássy, pe care l-a lăsat în camera lui ca să-l găsim mâine-dimineaţă. Dar s-ar putea să însemne mai mult de-atât.

James deschise scrisoarea şi începu să citească. Anthony se plânse:

— Zău aşa, James, nu ne ţine în suspans! Citeşte

chestia aia cu voce tare.

James îl ignoră pe Anthony până când termină de citit. Furia lui era evidentă, cu atât mai mult cu cât nu spuse niciun cuvânt, ci doar îi întinse scrisoarea fratelui său. Anthony se pregătea să o citească la rândul lui în tăcere, dar Georgina îi smulse hârtia din mână şi citi tare, ca să audă toată lumea:

Singurul motiv pentru care citiţi aceste rânduri este pentru că nu am reuşit să dejoc planul fostei mele amante, Catherine, de o răpi pe Jacqueline. Nu mi-am dorit niciodată să se întâmple asta, dar ea şi complicii ei sunt hotărâţi să comită această faptă mârşavă, ca să-şi mulţumească tatăl. Veţi primi o cerere de răscumpărare mâine, prin poştă. Nu, nu sunt cine am pretins că sunt. Sunt doar un actor profesionist care a avut nesăbuinţa de a cădea sub vraja ei. M-a angajat ca să o ajut pentru că am, într-adevăr, sânge de ţigan şi a vrut să vă conving că suntem rude. Am ajutat-o să fure bijuteriile, dar vă las aici partea mea, ca să vă dovedesc că sunt un om de onoare. Jacqueline nu va păţi niciun rău. Voi avea eu grijă de asta şi mă voi revanşa faţă de familia Malory cu următoarea ocazie în care ne vom întâlni.

Georgina începuse să plângă înainte să termine de citit. Anthony fu primul care răspunse:

— Morţii nu se mai pot revanşa!

Mai multe voci furioase îl aprobară, vehement.

— Asta trebuie să fie premoniţia pe care am avut-o, spuse Amy, copleşită de nefericire. Ştiam că o să se întâmple ceva rău, dar am crezut că a fost vorba despre furtul bijuteriilor, atunci când mi-aţi povestit ce s-a întâmplat. Ar fi trebuit să-mi dau seama că nu putea fi ceva atât de nesemnificativ.

Judith era atât de şocată de destăinuirile lui Andrássy,

încât aproape că uitase de săculeţ. I-l întinse însă acum lui James.

— Era împreună cu scrisoarea.

James deschise săculeţul şi răsturnă conţinutul în palmă. Doar câteva piese de mică valoare se rostogoliră din el, apoi mai multe pietre simple, care să adauge la greutate.

Anthony pufni:

— Fireşte că nu e un Malory. E prea prost. L-a păcălit şi la plată!

— Şi are gusturi înfiorător de proaste la femei, adăugă James, referindu-se la Catherine.

Judith se simţea goală pe dinăuntru. Se împrietenise cu Catherine, îi luase apărarea lui Andrássy!

— Eu i-am crezut fără nici cea mai mică îndoială, dar nu şi tu, unchiule James, zise ea. Tu ai avut îndoieli de la bun început.

— Faptul că unica lui dovadă că era rudă cu noi fusese distrusă într-un incendiu era prea bătător la ochi. Nu aveam decât cuvântul lui, iar cuvântul unui străin nu este de-ajuns, nu atunci când vine vorba de familia mea. Nu i-ar fi fost prea greu să afle despre strămoşii noştri din familia Stephanoff, mai ales în Haverston, unde oamenii încă şi-o mai amintesc pe Anastasia.

— Putem să credem ce a scris aici? întrebă Katey. La urma urmei, e un ţigan.

— Poate că nici măcar asta nu este adevărat, îi spuse Boyd soţiei lui.

Însă chiar în acea clipă cineva dădu buzna înăuntru şi strigă că navele din portul Bridgeport erau atacate. James plecă numaidecât, şi toţi ceilalţi îl urmară imediat ce caii fură înşeuaţi sau înhămaţi – doamnele în trăsuri, restul călare. Ce găsiră în port nu putea fi descris în cuvinte. *Maiden George* era înclinată într-o parte, cu platforma de care fusese legată prăbuşită sub ea. Corabia de pe cealaltă

parte a platformei era şi ea înclinată, în direcţia opusă. Nu părea să fie nici măcar o singură navă în port care să nu se scufunde. Parcă cineva deschisese focul asupra întregului doc, deşi nu se vedea nimic nici pe chei şi nici în largul mării care să justifice o distrugere de asemenea proporţii.

James se plimba pe lângă corabia lui, căutând gaura care o scufundase.

Unul dintre mateloţii lui ieşi înot din cală ca să raporteze:

— O scândură a fost tăiată cu fierăstrăul şi smulsă, căpitane, exact cum aţi bănuit. Cu siguranţă s-a întâmplat ceva mai devreme, pe sub apă, motiv pentru care paza nu a observat nimic, decât după ce era prea târziu.

James sări pe mal şi-i spuse lui Anthony:

— Îl trimit pe Artie să-l trezească pe responsabilul de la poştă. Dacă Catherine şi trepăduşii ei au vrut să primim biletul de răscumpărare abia mâine, e posibil să conţină vreun indiciu despre locul în care o duc pe Jack.

— În largul mării, evident, altfel nu ar fi scufundat toate corăbiile, ca să nu-i putem urmări, zise Boyd.

— Posibil, răspunse Warren. Sau poate doar vor să credem asta.

Însă cineva strigă dintr-odată:

— Priviţi acolo!

O corabie apăruse în peisaj, de după un cot al liniei de coastă. Se îndrepta înspre largul oceanului. James începu să înjure. Lui Judith i se păru că vede o femeie pe punte, dar era prea întuneric ca să poată fi sigură.

Însă Henry avea deja ocheanul la ochi. I-l întinse lui James.

— E Catherine.

Era îngrozitor de frustrant să-i privească îndepărtându-se, fără să îi poată opri în vreun fel. James nu mai era acum singurul care înjura. Apoi Artie se întoarse cu biletul de răscumpărare. James îl citi de data asta cu voce

tare.

Vino în St. Kitts dacă vrei să îţi eliberezi fiica. Cineva va lua legătura cu tine acolo şi vei primi mai multe instrucţiuni. Va fi simplu – tu în schimbul fiicei tale.

James mârâi, fără a se adresa cuiva anume:

— Dacă pe mine mă vor, de ce mama dracului nu m-au luat pe mine?

— Vorbind din experienţă, spuse Warren precaut, nu eşti o persoană care să poată fi prea uşor capturată. Se pare că cei care te vor ştiu şi ei asta.

— Dar de ce l-au făcut pe unchiul James să călătorească atât de departe pentru asta? se miră Judith. De ce să nu facă schimbul chiar aici?

— Pentru că James poate să strângă o armată aici, zise Georgina, începând din nou să plângă. E clar că îl vor izolat, ceea ce înseamnă…

Georgina nu-şi putu termina gândul, însă Judith putea completa şi singură. Nu se cereau bani, ca atunci când fusese ea răpită, în copilărie. Răpitorii îl cereau anume pe James, iar asta nu putea însemna decât un singur lucru: voiau să-l omoare.

— Dar nu are sens, se amestecă Boyd. Cum să vii după ei, când au distrus toate corăbiile?

— În mod evident, nu vor o luptă pe mare. Probabil nu sunt echipaţi pentru aşa ceva.

— Nici tu nu erai, răspunse Boyd.

— Dar asta nu m-ar fi oprit să intru cu corabia direct în ei!

— Nu ai fi făcut-o, ştiind că Jack e la bord, îl dojeni Georgina, chiar în timp ce-şi punea braţele în jurul lui James.

James cedă şi se corectă:

— Atunci, aş fi urcat la bord.

Judith nu putea suporta. Îşi imagina cât de speriată trebuie să fi fost Jack, amintindu-şi propria ei groază atunci când fusese răpită din Hyde Park. Privindu-i pe unchiul şi pe mătuşa ei, ştia că erau la fel de speriaţi. Atâta doar că James reacţiona diferit faţă de majoritatea oamenilor. Ar fi mutat munţii din loc ca să-şi aducă fiica înapoi – şi ar fi demolat orice-i stătea în cale. *Ştia* că avea să o salveze pe Jack. Dar cu ce preţ? Singura lui şansă reală era să o prindă din urmă pe Jack înainte ca răpitorii să ajungă la destinaţie.

Se duse să discute cu Artie preţ de câteva clipe, înainte ca Clinton să se apropie de James şi să-l asigure:

— S-ar putea să-ţi găsim o corabie, înainte ca a ta să poată pluti din nou. Trimit oamenii chiar în noaptea asta la celelalte porturi din jur. Probabil nu o să găsim una nouă, dar sunt sigur că putem găsi un căpitan dispus să plece cu a lui. Dar tot nu va fi suficient de repede încât să-i poţi ajunge din urmă.

— Nu pot conta pe asta, spuse James. Eu, unul, nu mi-aş vinde corabia ca să salvez pe cineva care nu înseamnă nimic pentru mine. Nu văd de ce altul ar face-o.

— Nu, dar ai ajuta pe cineva într-o astfel de situaţie, spuse Georgina. S-a şi întâmplat.

— În orice caz, o să-i trezesc pe angajaţii şantierului nostru, ca să se apuce numaidecât de lucru la corabia ta, se oferi Thomas.

Era cel mai calm dintre fraţii Anderson, dar până şi chipul lui era întunecat în această seară.

James încuviinţă din cap, dar Warren adăugă, în timp ce Thomas pleca:

— Tot o să dureze câteva zile – sau mai mult. N-ar fi prima dată când particip la o astfel de operaţiune, deşi e o treabă mult mai uşoară pe şantierul nostru. Va trebui să aducem totul aici. O să dezasamblăm platforma ca să facem loc. Imediat ce sosesc uneltele, ne ocupăm de asta.

Şi Drew observă:

— Te vrea pe tine în loc de bani, James? Ştii la cine mă trimite cu gândul, nu?

James clătină din cap.

— Lacross îşi petrece restul vieţii după gratii. Nu e el.

— Eşti sigur? De unde ştii că n-a găsit o cale să iasă de acolo? Şi nu uita că vreo câţiva dintre oamenii lui au scăpat în noaptea în care l-ai salvat pe tatăl lui Gabby. Poate că unul dintre ei vrea răzbunare pentru Lacross.

James pufni.

— Asta a fost cu prea mulţi ani în urmă, Drew. În plus, chiar crezi că piratul ăla avea vreun prieten? Cei mai mulţi dintre oamenii lui erau forţaţi să muncească pentru el, inclusiv tatăl soţiei tale. Ăsta a fost complotul lui Catherine pentru *tatăl ei,* cine-o mai fi şi ăla.

Drew concise pe un ton uşor exasperat:

— Era doar o idee. Nu îmi place să nu ştiu exact cu ce avem de-a face.

— Nici mie, zise James, apoi privi spre soţia lui Drew. Nu îmi imaginez că tatăl tău avea de gând să participe la această reuniune şi e doar în întârziere.

— Îmi pare rău, James, dar nu, răspunse Gabrielle. I-a căzut recent în mână harta unei comori, ceea ce-nseamnă că n-o să-l mai vedem câteva luni de aici înainte.

James mai avea puţin şi exploda, văzând cum fiecare speranţă i se năruia. Începuse să demoleze platforma cu mâinile goale, cu mult înainte să sosească uneltele de la şantier. Era dureros să-l privească în timp ce orele treceau, pentru că ştia – ştiau cu toţii – că a doua zi avea să fie prea târziu ca să-i mai prindă din urmă pe Jack şi pe răpitorii ei – înainte să ajungă în St. Kitts. Chiar dacă ar fi putut cumpăra o corabie, nu aveau cum să facă asta îndeajuns de repede.

Apoi *The Pearl* intră în port.

Capitolul 42

— Câtă îndrăzneală pe el! spuse Anthony, ţinând-o protectiv pe Judith aproape de el. Îşi trage corabia direct în portul nostru, fără nicio şovăială, când se aşteaptă să-l întâmpinăm cu un ştreang?

Cel puţin jumătate dintre ei coborâseră pe chei, unde *The Pearl* era îndrumată către un spaţiu de acostare gol. James le confirmase faptul că Nathan se afla pe corabie după ce îşi coborâse ocheanul, dar îi spuse fratelui său:

— Te rog să-ţi aminteşti că nu mai este aşa. Ştim cu toţii că, de fapt, alta este problema ta. Şi te mai rog să nu îl enervezi. Am nevoie să urc pe corabia aia, preferabil cu cooperarea lui.

Judith nu putea înţelege de ce Nathan era acolo. Îl trimisese pe Artie de-a lungul coastei, să-l găsească, în speranţa că Nathan avea să fie dispus să îi ajute să o salveze pe Jack. Dar Artie se întorsese tocmai când *The Pearl* îşi făcea apariţia, ca să le spună că nu ajunsese la timp şi că Nathan ridicase deja ancora.

Se uită după Nathan pe punte, dar nu putea vedea decât bărbaţi în uniforme neobişnuite, care nu păreau să semene a marinari.

— A adus soldaţi cu el?

— Par să fie nişte băieţi din poliţia locală, confirmă Clinton, recunoscându-l pe unul dintre ei.

— Ha! făcu Anthony, pe un ton satisfăcut. Aşadar, tot şi-a petrecut ultimele zile cu lanţuri la mâini.

— Mai bine ai spera să nu fie aşa – de dragul lui James.

— De ce?

— Pentru că, în clipa asta, fratele tău are şi o corabie disponibilă, şi un căpitan cu care să negocieze, adică mult mai mult decât avea cu câteva minute în urmă. Dar, dacă acest căpitan este în arest, atunci corabia lui va fi ţinută la ţărm până după proces.

— Asta n-o să-l oprească pe fratele meu, yankeule.

— Ai face bine să-ţi aminteşti că ăsta e oraşul Georginei. Nu cred că ea şi-ar dori ca soţul ei să fie scos în afara legii, în statul ăsta.

James îi aruncă o privire piezişă, şi Anthony îşi ţinu gura, momentan. Unul dintre bărbaţii din miliţie sări pe chei şi începu să lege corabia. James şi Boyd se duseră să îl ajute atunci când văzură că nu părea să ştie ce trebuia să facă. O rampă largă fu lăsată de pe corabie pe chei. Dar, înainte ca vreunul dintre ei să apuce să urce la bord, câţiva cai coborâră de pe corabie, deja înşeuaţi, urmaţi de membrii miliţiei.

Anthony îl opri pe unul dintre aceştia:

— Îl aveţi pe Nathan Tremayne în arest?

Bărbatul pe care îl întrebase râse.

— În arest? Omul e un adevărat erou. A ajutat autorităţile din New London să elimine o bandă de tâlhari care operau chiar sub nasul lor de mai bine de zece ani.

„Ei bine, aşa se explică îndrăzneala lui Nathan de a veni direct pe cheiul din Bridgeport”, îşi spuse Judith. Poliţia locală nu era doar de partea lui, era *cu el.*

— Tony, pentru ultima oară…

Fu tot ce spuse James, dar Anthony mârâi înfuriat:

— Am priceput! Ţi-a spus adevărul despre corabia care-i fusese furată. Ei şi? Asta nu schimbă nimic.

— Te-aş sfătui să te gândeşti mai bine, pentru că schimbă multe.

— Un comitent de întâmpinare? Sunt mişcat.

Se întoarseră. Nathan stătea în capul rampei, cu braţele strânse la piept, cu o atitudine glacială. Părea gata de bătaie. Iar Judith nu-şi putea lua ochii de la el.

— Aş vrea să discut ceva cu dumneata, Tremayne, zise el, înaintând până la jumătatea rampei.

Nathan nu-şi schimbă poziţia şi nici nu se dădu la o parte, pentru a elibera accesul pe corabie, pe care îl bloca

cu trupul lui. Nu făcu nici măcar un gest care să dea de înţeles că îl auzise pe James. Dar se uita acum fix la Judith, pe care Anthony o ţinea strâns lipită de el.

James, privind de la unul la celălalt, întrebă:

— Pentru ce ai venit aici?

Privirea lui Nathan se întoarse spre James.

— New London e un oraş de vânători de balene. E greu să găseşti acolo un echipaj interesat să pornească pe mare şi cu alt motiv, deşi am încercat timp de două zile. Aceşti domni din poliţie s-au gândit că aş putea avea mai mult noroc în oraşul lor. Îmi mai trebuie doar vreo câţiva oameni. Ba chiar s-au oferit să ne ajute să ajungem până aici, în semn de mulţumire.

— Aşadar, ai venit doar ca să-ţi completezi echipajul?

— Doar pentru asta. Eşti dezamăgit că nu mă vezi în lanţuri?

— Câtuşi de puţin. Am aflat în seara asta cine a furat bijuteriile, dar femeia aia nu se face vinovată doar de atât. Am nevoie de corabia dumitale ca să ajung în Caraibe. O să…

Râsul aspru al lui Nathan îl întrerupse.

— Cum de îţi închipui că aş vrea să ajut familia Malory, după tot ce mi-aţi făcut?

— A fost o chestiune… neplăcută, dar să nu uităm că ai reuşit să fugi cu ajutorul cuiva de pe corabia mea.

Nathan îl privi lung pe James. Nu-i era foarte clar dacă voia să spună mai multe cu această afirmaţie. Dar Judith înţelegea prea bine. La fel şi Anthony, care începuse acum să înjure în barbă.

Însă următoarea întrebare a lui Nathan fu una firească, ţinând cont că toţi erau încă îmbrăcaţi în ţinutele de gală.

— Aţi organizat un bal pe chei în seara asta? Privi de-a lungul debarcaderului. Sau un război? Ce s-a întâmplat aici?

— Fiica mea a fost răpită. Ticăloşii au luat toate

măsurile necesare ca să se asigure că nu-i pot urma numaidecât.

— Jack, verişoara lui Judy?

Din nou, James se uită de la Nathan la Judith, care priveau unul în ochii celuilalt, înainte de a-i uşura decizia lui Nathan spunând:

— Îţi plătesc de trei ori valoarea corăbiei.

— Pentru unele lucruri, nu există preţ, spuse Nathan, furios.

James mai făcu un pas în faţă.

— Crede-mă, nu vrei să ştii până unde sunt în stare să merg ca să-mi salvez fiica. Acceptă-mi oferta, Tremayne. Este mai mult decât cinstită, şi poţi rămâne în continuare căpitan – nu este exact ce mi-aş dori, dar pot să fiu rezonabil.

— Atâta timp cât obţii ce vrei?

— Exact.

Nathan nu răspunse preţ de câteva clipe, dar tot era mai bine decât să-l fi refuzat pe loc. Însă Boyd se apropie pentru a înclina balanţa şi spuse:

— O să-ţi dăm o încărcătură completă, când vă întoarceţi. Ca să încerci meseria de comerciant – dacă n-ai făcut-o deja.

— O să-mi *daţi?*

— Eu şi fraţii mei. Jacqueline este nepoata noastră. Deşi nu suntem foarte ataşaţi de cumnatul nostru, n-am vrea totuşi să-l vedem dat la schimb, pentru Jack. Aşa că trebuie să o salvăm, înainte să se întâmple asta.

— *Dumneata* eşti răscumpărarea? îl întrebă Nathan pe James.

— Da.

— Corabia noastră… corabia misterioasă?

— Nu am stabilit încă, dar e posibil.

Nathan se uită la nenumăratele chipuri care îl priveau cu speranţă de pe chei. Privirea lui se opri cel mai mult

asupra lui Judith, din nou, dar trupul i se încordă în clipa în care se uită la Anthony.

Totuşi, îi spuse lui James:

— Vino la bord, singur, dacă vrei să auzi condiţiile *mele.*

Judith scoase un oftat de uşurare. Nathan era de acord, doar că punea unele condiţii. Iar asta era în regulă. Cel puţin avea să-i ajute. Oh, dar fireşte că făcea asta! Avea propriile lui planuri şi poate că era încă furios pe ei toţi, dar avea o inimă bună. Şi, dacă *The Pearl* pleca repede, mai aveau încă o şansă să prindă din urmă cealaltă corabie înainte să ajungă în Caraibe, astfel încât şi Jack, şi James să scape teferi din întreaga poveste.

Pe corabie, Nathan îl conduse pe James până în mijlocul punţii, unde nu puteau fi văzuţi de pe chei. James ghicise deja.

— Îmi imaginez că nu vrei să vină şi fratele meu?

— Corect. Nu pune piciorul pe corabia mea – niciodată!

— Dacă de asta este nevoie…

— Nu e tot. Poţi să aduci doar trei fraţi Anderson cu dumneata. Numărându-te şi pe dumneata, cu trei oameni îmi completez echipajul. Poţi să-i alegi, dar s-ar putea să vrei să întrebi mai întâi dacă vreunul ştie să gătească.

James îşi dădu ochii peste cap.

— Aşadar, ne-am înţeles?

— Dacă îmi poţi aduce şi noul băiat de cabină – pe Judith.

James încremeni.

— Şi eu care chiar îmi doream să nu fie nevoie să te omor.

— Nu este negociabil. Şi nu fi ipocrit. L-am auzit pe Artie povestind râzând cu soţia dumitale despre vremea în care şi ea a ocupat aceeaşi poziţie pe corabia pe care erai căpitan, deşi *ştiai* că e femeie, dar ea credea că nu ţi-ai dat

seama.

— Dar eu m-am *însurat* cu ea până la urmă.

— Nu are nici cea mai mică importanţă. Acestea sunt condiţiile mele, viconte Ryding.

James nu răspunse preţ de câteva clipe lungi. În cele din urmă, spuse:

— Ai o cabină pentru ea?

— Da, una. Voi, ceilalţi, va trebui să dormiţi cu echipajul.

— Atunci, să clarificăm lucrurile. Presupunând că e de acord cu aberaţia asta – şi va trebui să fie decizia ei –, nu o atingi! Nici măcar din întâmplare. Am nevoie să-mi dai cuvântul tău.

— De acord. Dar, dacă o laşi pe ea să hotărască, ai putea să-i aminteşti de înţelegerea pe care o are cu mine – va trebui să fie la dispoziţia mea.

James miji ochii, apoi coborî de pe corabie. O luă deoparte pe Judith ca să-i explice condiţiile lui Nathan şi ce-i spusese despre o înţelegere. Anthony veni lângă ei înainte să apuce să-i dea un răspuns.

— Ei? întrebă acesta. Plecăm sau încă e botos că a stat câteva ore într-o celulă?

— Iată condiţiile lui: tu nu vii… dar vine Judy.

— Vine pe dracu’! mârâi Anthony. Asta nu e o croazieră de plăcere. Judith o să rămână aici, cu celelalte femei.

— I-am acceptat deja condiţiile.

Judith puse mâna pe braţul tatălui ei.

— Chiar aveam de gând să insist asupra acestui lucru, spuse ea, fără să ştie măcar dacă era sau nu o minciună. Vorbim despre Jack. Fireşte că merg. Îmi iau câteva lucruri şi mă întorc înainte să terminaţi de încărcat proviziile.

Se întoarse să plece, dar auzi în spatele ei:

— Pe toţi dracii, James! De ce nu l-ai aruncat peste bord şi n-ai plecat apoi cu corabia lui?

— Pentru că oamenii lui, care îl consideră un erou, sunt încă aici şi au autoritatea de a ridica tot oraşul împotriva noastră. N-o s-o putem salva pe Jack dacă ne petrecem următoarele zile după gratii. Judy va fi sub protecţia mea.

Oare? Văzuse furia din ochii lui Nathan. Poate o sărutase ceva mai devreme, trezindu-i atâtea speranţe, dar era încă furios pe ea. Şi nu credea că furia avea să-i treacă prea curând, nu când o indusese în mod specific printre condiţiile pe care le avea ca să-i ajute. Voia să inverseze rolurile? Sau să se răzbune pe întreaga familie pentru că fusese acuzat pe nedrept?

Capitolul 43

— Ai ratat un loc.

— Podeaua asta nici măcar nu-i murdară.

— Da, pentru că te pun s-o cureţi.

Nathan nu-şi putea desprinde privirea de la Judith care, furioasă, se ridică, îşi luă găleata şi veni lângă biroul lui, în dreptul locului pe care i-l arătase. Lăsându-se în coate şi-n genunchi, luă cârpa din apă şi o trânti suficient de tare pe podea încât să-l stropească.

— Dacă voiai să-mi lustruieşti ghetele, trebuia să-mi spui.

Se răsuci cu scaunul, ca Judith să poată ajunge la picioarele lui. Aceasta ridică privirea spre el.

— Văd că te distrezi foarte bine – puţin cam prea bine.

Nathan zâmbi larg.

— Să ştii că ai dreptate.

Fusese ruşinat când Judith intrase prima oară în cabina lui, în dimineaţa următoare nopţii în care ridicaseră ancora din Bridgeport. Nu avea nimic din luxul cu care era

ea obişnuită, ci abia dacă era mobilată. Nu-şi putea imagina ce impresie îi făcuse. *The Pearl* avea trei catarge, asemenea corăbiei unchiului ei, dar nu era nici la fel de lungă, nici la fel de lată. Cabina lui era amplasată în aceeaşi parte a ambarcaţiunii ca aceea pe care unchiul ei o folosea pe *Maiden George,* dar nu era nici pe jumătate la fel de mare. Tatăl lui nu dormise niciodată în cabină, o folosise doar ca să depoziteze hărţile şi să ia masa acolo cu Corky – şi cu Nathan, atunci când acesta era la bord. Nathan transformase cabina în biroul său personal şi-i adăugase un hamac, în care şi dormea. Unul dintre oamenii lui Bostwick îi adăugase un pat îngust în New London, o schimbare care nu-l deranja pe Nathan.

Nathan nu-i cunoştea pe cei trei fraţi Anderson, Warren, Thomas şi Derek, pe care James îi alesese ca să-l însoţească. El l-ar fi preferat pe Boyd, dar îşi aminti că James spusese că Boyd nu le-ar fi fost de folos jumătate din călătorie, din cauza răului de mare.

James şi cei trei fraţi Anderson îşi făceau conştiincios treaba, deşi Nathan îi prinsese pe toţi patru dând ordine celorlalţi marinari sau pregătindu-se să o facă, înainte de a-şi aminti că nu deţineau comanda în această călătorie. Pentru nişte bărbaţi care fuseseră căpitani aproape întreaga lor viaţă, era un obicei greu de înfrânat.

În prima dimineaţă în largul mării, Judith îi făcuse patul, îi ştersese biroul de praf, îi măturase podeaua şi îi adusese micul dejun, totul fără să scoată nici măcar un cuvânt. Nu îi reproşa că o pusese într-o poziţie de servitoare, nu îi cerea să-i explice pentru ce făcuse asta şi nici nu manifesta resentimente de vreun fel. Adoptase mai degrabă o atitudine de martir, părând dispusă să facă orice ar fi fost nevoie pentru a-şi salva verişoara. Ba chiar i se părea uşor recunoscătoare pentru că îi dădea prilejul să ajute cu ceva în această misiune.

Dar Nathan nu voia recunoştinţa ei. Deşi îşi ţinea furia

sub control, o resimţea încă pe deplin – în special faţă de ea.

Avusese încredere în ea. De-asta nu-i mai trecea supărarea. Nu avusese niciodată atâta încredere în cineva şi nici acum n-ar fi trebuit să aibă. Îl făcuse chiar să-i privească pe aristocraţi cu alţi ochi, arătându-i că nu erau toţi nişte snobi fără inimă, cum fuseseră socrii lui Angie. Doar ca să se dovedească, în cele din urmă, că avusese dreptate la început.

Corky îi cedase cabina lui. *The Pearl* avea doar trei cabine, şi fraţii Anderson o revendicaseră pe cealaltă. Nathan nu ştia unde dormea James, dar nu l-ar fi surprins să îl găsească pe coridor, în faţa cabinei lui Judith, sau chiar pe duşumeaua dinăuntru. Nathan îşi dăduse cuvântul că n-avea s-o atingă şi nu intenţiona s-o facă, dar totuşi James îl ajuta să nu-şi încalce promisiunea.

Nu bătea niciodată la uşă când intra în cabina lui Nathan şi nici nu se scuza pentru asta, decât atunci când ştia că Judith nu era acolo. *Atunci* bătea la uşă. Dar când ea era în cabină şi la fel şi Nathan, James îşi făcea apariţia cel puţin o dată sau de două ori. Pe neaşteptate. În linişte. Nici măcar nu căuta o scuză sau vreun pretext! Pe Nathan îl enerva chestia asta, dar nu era atât de neghiob încât să-i ceară să se oprească, atunci când ştia prea bine că întrecuse măsura cu condiţiile lui. Fusese un moment de nebunie pentru care James avea să-l facă să plătească, fără îndoială, de îndată ce îşi recupera fiica.

În mod ironic, Nathan nici măcar n-ar fi trebuit să fie acolo. Existau şi alte oraşe în care ar fi putut să caute oameni pentru echipajul lui, nu doar în cel în care se afla Judith. Ar fi trebuit să fie acum pe drumul de întoarcere spre Anglia, înspre nepoatele lui, în loc să se implice în problemele familiei Malory. Dacă n-ar fi cunoscut-o pe Jacqueline, îndrăzneaţă, neruşinată, amuzantă – şi cea mai dragă prietenă a lui Judith. Ar fi putut să refuze dacă n-ar fi

cunoscut-o niciodată pe Jack sau dacă nu ar fi văzut privirea imploratoare din ochii lui Judith, acolo, pe chei…

Iar Judith nu rămăsese prea mult timp în rolul martirului tăcut. Îndărătnicia ei apăruse încă de prima oară când îi comandase să facă ceva ce nu se aştepta să aibă de făcut – ca, de pildă, să-i spele hainele sau să frece din nou podeaua, deşi o făcuse cu doar o zi în urmă.

— Nu este deloc corect ce faci, îi atrăsese ea atenţia. Eu nu ţi-am cerut mai nimic.

— Dar puteai să-mi ceri, drăguţă. Nici nu-ţi închipui câte nopţi nedormite am avut, doar gândindu-mă în câte moduri ai fi putut să profiţi de mine.

Judith roşi teribil. Nathan bătu în retragere şi-şi puse picioarele înapoi sub birou, înainte ca ea să se întindă spre ele. Dar nu-şi putu lua ochii de la ea în clipa în care începu să frece colţul biroului său. Frumoasă foc atunci când purta rochie, era de-a dreptul fermecătoare în hainele băieţeşti, singurele pe care le purtase de când urcase pe corabia lui. În momentul de faţă, avea o privelişte splendidă a posteriorului ei, frumos scos în evidenţă de pantaloni în timp ce se apleca în faţă ca să frece scândurile. Îi era din ce în ce mai greu să nu o atingă, mai ales când o vedea într-o postură atât de ademenitoare şi când era atât de aproape, încât îi putea simţi mirosul. Aşa, ca acum. Cu siguranţă era masochist de se supunea unui asemenea calvar, când încă o dorea atât de mult, doar ca să mai obţină câteva zile alături de ea înainte să se despartă şi să nu o mai vadă vreodată.

Ridicând privirea spre el, Judith îl întrebă dintr-odată:

— Cine ţi-a dat drumul din celulă?

Mulţumit să constate că încă îi stârnea curiozitatea, dar furios din cauza subiectului pe care ea tocmai îl deschisese, îşi dădu seama că se întâmpla din nou – reuşea să trezească în el emoţii contradictorii. Dar nu era surprins. Ea nici nu-şi putea imagina cât de adânci erau emoţiile pe

care le stârnise în el. Nu îi dăduse niciun indiciu, nu o lăsase niciodată să întrezărească măcar un crâmpei din sentimentele lui, nici după acea noaptea fantastică în care făcuse dragoste cu ea. Adevărul era însă că se temea că se îndrăgostise de ea. Faptul că nu exista nicio speranţă pentru un viitor între ei, că nu existase niciodată, îl umplea de furie…

— Nu eram treaz ca să văd cine-a fost, dar, evident, n-ai fost tu! zise el aspru.

Judith dădu să răspundă, dar se răzgândi, deschise din nou gura, însă o închise iar.

Sprâncenele lui se împreunară în timp ce o privea.

— Ce e?

Îşi coborî privirea în podea şi spuse atât de încet, încât abia o auzi:

— Am avut de gând.

— Ce ai avut de gând?

— Să-ţi dau drumul. Am aşteptat până când a adormit toată lumea. Am aşteptat prea mult. Nu mai erai acolo.

Nathan pufni.

— Ce convenabil pentru tine să poţi spune asta acum.

Ochii ei de culoarea cobaltului erau măriţi de mirare în clipa în care se ridicară din nou spre ai lui.

— Nu mă crezi?

— De ce te-aş crede?

— Poate pentru că nu te-am minţit niciodată? Am minţit *pentru* tine, dar pe tine nu te-am minţit niciodată. Ei bine, cel puţin nu în legătură cu ceva important, din câte-mi amintesc.

— Important? Ce vrea să-nsemne asta?

Judith ridică din umeri.

— E posibil să fi minţit în legătură cu unii membri ai familiei mele, cu secretele de familie, înţelegi – care nu pot fi dezvăluite decât de persoanele direct implicate, atunci când acestea consideră de cuviinţă. Cu siguranţă, nu de

către mine. Tu, pe de altă parte, m-ai minţit. Sau ai de gând să susţii în continuare că nu ai fost niciodată contrabandist?

— Chiar crezi că ţi-aş răspunde la întrebarea asta? Drăguţă, nu pot să am încredere în tine.

Judith înlemni, evident insultată, dar lui Nathan nu-i scăpă acea sclipire îndurerată din ochii ei şi simţi cum i se pune un nod în stomac. Începu să întindă mâna spre ea, dar se opri în ultima clipă. Afurisita aia de promisiune… Şi, de parcă ar fi simţit momentul, James deschise uşa – şi se încruntă în clipa în care nu o văzu numaidecât pe Judith.

Dar Judith se ridică, imaginându-şi cine intrase fără să bată la uşă, şi, cu găleata în mână, îi spuse lui Nathan pe un ton înţepat:

— Am terminat podeaua şi e timpul pentru prânz.

Ieşi în grabă din încăpere, fără să-i arunce măcar o privire unchiului ei, dar James nu plecă împreună cu ea. Înaintă încet, atitudinea lui ameninţătoare prevestind că momentul acela în care Nathan avea să dea socoteală avea să vină mai repede decât crezuse.

— Ştiu că nu este problema ta, Tremayne, de unde şi condiţiile tale exagerate…

Nathan îl întrerupse:

— Te-aş ruga să nu te grăbeşti să tragi concluzii. Nu abuzez în niciun fel de ea. Şi te înşeli. Am fost convins să vin.

— Oh? Nu mi-am dat seama că am atâta putere de convingere.

Nathan râse sec.

— Nu ai. Dar am propriile mele motive. Atâta timp cât nu se întâmplă nimic cu asta – ridică un document din sertarul biroului, apoi îl puse la loc –, atunci momentul întoarcerii mele în Anglia nu este bătut în cuie.

— Şi ce este hârtia aia?

— Dovada că mi-am îndeplinit misiunea.

— Eu sunt toată dovada de care ai nevoie, băiete.

Sau, în cazul că nu scap viu din povestea asta, familia mea.

— Fără supărare, Lord Malory, prefer să am în mână documentul care mi-a fost solicitat.

— Încep să înţeleg… Vreo condiţie pentru graţiere?

Nathan râse din nou.

— Eşti fantastic. Ai un simţ de deducţie uluitor.

— Şi să înţeleg că nu doreşti să mărturiseşti pentru ce ai nevoie de graţiere? Nici nu e nevoie. Am avut şi eu o viaţă foarte agitată, am văzut mai multe decât mi-aş fi dorit. Chiar dacă te vei întoarce acasă pe corabia ta, faptul că trebuie totuşi să prezinţi o dovadă scrisă că ţi-ai îndeplinit misiunea vorbeşte de la sine. Ţinteşti fie o promovare, fie o graţiere. Şi, având în vedere că nu eşti militar… James o apucă spre uşă, dar se opri o clipă să privească în urmă şi să spună: Mi-ai plăcut de la început. Ca să-l trânteşti la pământ pe fratele meu, indiferent de motiv, e nevoie de îndrăzneală. Sper să nu fie nevoie să ajung să te omor, în cele din urmă.

Nathan se aplecă în faţă.

— *Tu* mi-ai dat drumul din celula de pe corabie?

Expresia lui James nu se schimbă, nici măcar puţin. Era enervant de lipsită de orice fel de emoţie.

— Asta ar însemna că-mi eşti dator, nu crezi?

— Nu ai de gând să răspunzi?

— Eu? Să fac fapte bune?

Şi James părăsi cabina râzând.

Nathan rămase câteva clipe privind spre uşă, frustrat. Detestabil obicei avea Malory – de a lăsa lucrurile aşa, în aer… Evident că nu el îi dăduse drumul, având în vedere că el îl băgase în celulă de la bun început. Familia Malory ştia acum că bijuteriile fuseseră furate de Catherine, dar nu ştiau acest lucru atunci, când se aflau încă toţi la bordul corăbiei *Maiden George.* Iar Nathan chiar nu avea de gând să caute un motiv ca să-i fie dator afurisitului ăluia, îi convenea mult mai mult ca situaţia să stea invers.

Capitolul 44

Erau de patru zile în larg şi încă nu zăriseră corabia pe care încercau să o prindă din urmă. James spusese că ar fi putut dura până la o săptămână să ajungă în St. Kitts, mai puţin doar dacă aveau curenţii şi vântul de partea lor. Fuseseră convinşi că singurul mod de a o salva pe Jack fără pierderi de vieţi – de partea lor – era să prindă corabia lui Catherine pe drum. Dar era din ce în ce mai evident că avansul celeilalte ambarcaţiuni era un dezavantaj pe care nu îl puteau depăşi, aşa că erau nevoiţi să ia acum în calcul un plan alternativ.

Acesta era scopul cu care Judith intră în această dimineaţă în cabina lui Nathan, în afară de cel de a-i aduce acestuia micul dejun. Nathan era în picioare, lângă birou, dar întoarse numaidecât privirea, şi ochii lui rămaseră aţintiţi asupra ei preţ de câteva clipe lungi, înainte să-i coboare din nou spre hărţile pe care le studia. Hărţile zonei Caraibelor, hărţile lui James. Artie le recuperase de pe *Maiden George* ude leoarcă, înainte să ridice ancora. Acum însă se uscaseră şi puteau fi încă folosite.

— Din nou o singură farfurie? zise Nathan, înainte ca Judith să deschidă subiectul care o interesa. Nu urmezi prea bine ordinele, nu?

Judith zâmbi.

— Nu se cuvine să mănânc la aceeaşi masă cu tine – câtă vreme sunt doar servitoarea ta.

— Nu te eliberez de sarcina de băiat de cabină.

— Ţi-am cerut eu asta?

— Nu, nu mi-ai cerut – şi de ce, mă rog?

Era surprinsă. Era prima oară când îi dădea de înţeles că era posibil ca obedienţa cu care îi îndeplinise cererea să-

l fi deranjat. Dar Judith n-ar fi recunoscut nici în ruptul capului cât de mult o încântase această solicitare deosebită, de care Nathan îşi condiţionase ajutorul. Fusese la început uşor temătoare, dar asta nu durase mult, odată ce îi devenise clar că Nathan nu voia de la ea nimic altceva decât să îndeplinească sarcinile obişnuite ce-i reveneau unui băiat de cabină. Iar el nu avea de unde să ştie că puţina treabă pe care o făcea îi crea sentimentul că ajuta şi ea, oricât de puţin, la salvarea lui Jack.

Drept răspuns, îi spuse:

— Ca să mă refuzi? Mulţumesc, nu este nevoie.

Apoi se grăbi să-i spună:

— Ne apropiem de St. Kitts. Trebuie să discuţi strategia cu familia mea. Am sugerat să luăm cina în seara asta aici, în cabina ta, ca să participi şi tu.

Nathan ridică dintr-o sprânceană:

— Presupui cam multe, nu crezi?

Judith îi adresă o privire nevinovată.

— Nu vrei să fii inclus?

— În timp ce *tu* serveşti cina? Nu-mi pot imagina cât de încântată ar fi familia ta de o asemenea situaţie. Cu câţi dintre ei ar trebui să mă bat, înainte să apucăm să discutăm ceva?

— Nu au ei nicio vină că eşti aşa ranchiunos. În seara asta, o să iau cina cu voi.

Nathan râse.

— Care va să zică, aşa sunt? Ranchiunos?

— Mai bine ai recunoaşte că nu faci decât să te răzbuni pe mine.

— Niciodată, drăguţă.

— Atunci, tu cum ai numi tărăşenia asta?

— Simpla nevoie de a avea un băiat de cabină.

Judith îşi ţuguie buzele, enervată că Nathan nu era cu nimic mai dispus să recunoască adevăratul motiv pentru care o făcuse servitoarea lui decât era ea dispusă să

recunoască faptul că acest lucru nu o deranja. Se duse să-i facă patul. Îi simţea ochii încă aţintiţi asupra ei. Era aproape ca şi când ar fi atins-o. Şi de ce n-o atingea? Da, îi promisese unchiului ei că n-avea s-o facă, iar James o asigurase că el şi cumnaţii lui l-ar linşa pe Nathan dacă se întâmpla aşa ceva, dar Judith nu se aşteptase ca Nathan să îşi ţină chiar în asemenea măsură cuvântul.

Apoi, Nathan spuse dintr-odată:

— M-am trezit azi-dimineaţă cu gâtul înţepenit şi nu-mi mai trece. Vino încoace şi vezi dacă poţi să faci ceva în legătură cu asta.

Ochii lui Judith se măriră. Îşi îndreptă spatele şi se întoarse încet, doar ca să-l găsească de data aceasta aşezat la birou. Întrebă precaută:

— Şi cum rămâne cu promisiunea pe care i-ai făcut-o unchiului meu?

— Nu-mi încalc cuvântul. Unchiul tău a spus că nu pot să te ating, dar nu ţi-a interzis *ţie* să mă atingi.

Judith simţi cum gândul acesta îi stârneşte fluturi în stomac, dar se temea să se apropie atât de mult de el, se temea că n-ar fi putut să facă ce-i cerea fără să-l atingă aşa cum îşi dorea să-l atingă. Începuse deja să respire mai repede, chiar înainte să ajungă la el. Şi, când se poziţionă în spatele lui, privindu-i umerii laţi, se simţi cuprinsă de un val fierbinte de dorinţă. Trebuia să-şi imagineze că nu *el* era cel pe care-l atingea. Închise ochii şi încercă să facă asta, având grijă să-şi ţină degetele pe cămaşa lui.

Dar Nathan spuse:

— Abia dacă te simt.

Se ridică de pe scaun, se întoarse spre ea şi începu să-şi deschidă nasturii de la cămaşă. Judith gemu în sinea ei, dar nu-şi putea lua privirea de la el, şi, când Nathan îşi scoase cămaşa şi o întinse pe spătarul scaunului, ochii ei coborâră de pe pieptul lui musculos până la centura pantalonilor.

— Încearcă acum, zise el.

Când ridică privirea, Judith văzu o jumătate de zâmbet lăţit pe faţa lui. Afurisitul se distra!

Judith trase adânc aer în piept, hotărându-se să-l facă să se simtă la fel de stânjenit ca ea. Îşi puse degetele pe pielea moale de pe gâtul lui şi începu să le mişte ritmic în sus şi-n jos, coborând apoi până pe umeri. Părul lui îi atingea mâinile într-un mod atât de senzual, încât abia îşi stăpâni o exclamaţie de încântare. Şi, deşi începuse prin a-l atinge uşor, curând îşi apăsa cu putere degetele în umerii lui, masându-i, doar pentru a transforma apoi atingerea în mângâiere. Îl auzi gemând, apoi oftând.

Curând, era cu desăvârşire pradă atingerilor ei, care, în mod clar, îi stârneau plăcere, pierdut în gândurile despre ce ar fi putut să urmeze... Atunci, ea se aplecă spre el şi îl întrebă:

— Acum mă simţi?

— Nu a fost... începu Nathan, dar se ridică brusc de pe scaun şi spuse: Pleacă! Acum!

Judith ieşi în fugă şi nu se opri decât în cabina ei, unde rămase până când roşeaţa îi dispăru din obraji şi mâinile încetară să-i mai tremure. Ce om plin de contradicţii! Spera să-l doară şi mai tare gâtul! Ba nu, nu era adevărat. Oare chiar avusese un cârcel? Păruse cam plin de sine când îi spusese că ea avea voie să-l atingă. Fusese doar un complot care se întorsese împotriva lui? Ideea o făcea acum pe ea să se simtă superioară. Dar nu se întoarse în cabina lui decât la cină – împreună cu familia ei.

Ar fi putut să iasă mult mai rău, dar fraţii Anderson aveau o poziţie neutră vizavi de Nathan, chiar dacă Judith era cumnata fratelui lor, Boyd, şi nepoata Georginei. Judith avusese grijă de asta, asigurându-i că nu o deranja câtuşi de puţin să vină în ajutorul „cauzei” lor.

Dar cabina lui Nathan nu fusese gândită pentru musafiri. Singura masă era de doar patru persoane şi era

atât de plină atunci când sosi mâncarea, încât nimeni nu încercă să mănânce acolo. Iar discuţia începuse deja.

Thomas şi fratele lui, Drew, mâncau sprijiniţi de un perete. Warren, James şi Judith foloseau trei scaune, în vreme ce Nathan rămăsese aşezat la birou.

— Nu poţi să te predai pur şi simplu în mâinile lor, îi spunea Thomas lui James. Când o să ajungem acolo, trebuie să aflăm unde o ascund pe Jacqueline *înainte* să-şi dea seama că suntem acolo.

— Să ancorăm în altă parte? sugeră Drew.

— Nu va fi necesar, interveni Warren. Catherine e singura persoană care ne-ar putea recunoaşte pe vreunul din noi, dar nu cunoaşte corabia asta.

— Atunci, să intrăm în oraş deghizaţi? sugeră Thomas.

Warren dădu aprobator din cap.

— Doar până găsim pe unul dintre ei, ca să-l luăm la întrebări.

— Când poate că Jack nici n-o să fie acolo? zise James.

— Tu la ce te gândeşti? întrebă Warren.

— M-au trimis acolo doar ca să primesc următoarele instrucţiuni. Nu înseamnă şi că e destinaţia lor.

— Atunci, ce rost ar avea? întrebă Thomas.

— Să mă aducă pe o altă corabie – singur.

— Nu o face, James, îl preveni Thomas. Nu le poţi da pe tavă singurul avantaj pe care îl avem – pe tine.

— Eu tot zic că, dacă ne-am putea da seama cine este tatăl lui Catherine, am putea găsi şi un plan ca să-i venim de hac, insistă Drew. Gândeşte-te. Cine îşi doreşte atât de mult să se răzbune încât s-ar înhăma la toată povestea asta?

— Există o singură persoană şi am eliminat-o deja din ecuaţie. Şi nu are niciun rost să facem speculaţii. I-am călcat pe prea mulţi pe bătături la vremea mea, inclusiv pe voi. Sincer, nici măcar nu ştiu cât de mulţi duşmani am în partea asta de lume.

— Totuşi, cei mai mulţi dintre ei cred că Hawke este mort, îi aminti Warren lui James. Asta mai reduce din listă.

— Cine e Hawke? întrebă Nathan.

Întrebarea lui fu întâmpinată de tăcere, însă ceilalţi fraţi Anderson se uitară la James, curioşi dacă avea să răspundă – sau să-l străpungă cu privirea pe Warren pentru că menţionase acest nume. Însă James se uită lung la Nathan preţ de câteva clipe, înainte să spună:

— E numele pe care îl foloseam când navigam aceste ape, cu mulţi ani în urmă.

— Pe vremea când erai pirat? insistă Nathan.

Iar tăcere. Tăcere încordată. Judith gemu în sinea ei şi fu cât pe ce să spună că *ea* îi spusese acest lucru lui Nathan. Însă James râse.

— Cum ai fost tu contrabandist?

Nathan pufni.

— Fără comentarii.

— Dar sunt, ce-i drept, oaia neagră a familiei mele, continuă James. Şi, o vreme, m-am simţit obligat să-mi protejez rudele de încurcăturile mele folosind un nume fals. Nu le puteam da şi mai multe motive să mă renege, mă înţelegi, când aveau deja atâtea.

Nathan înclină din cap în faţa acestui răspuns vag.

— În cazul acesta, vă pot atrage atenţia că nu luaţi în vedere un aspect evident? zise el. Dacă tot vreţi să vă strecuraţi în St. Kitts, înhăţaţi-o şi pe Catherine cu ocazia asta. Atunci, veţi avea un schimb echitabil.

Toată lumea fu de acord cu această idee. Dar James le atrase şi el atenţia:

— Asta presupunând că vom găsi corabia ei aici şi că nu şi-au lăsat doar un om în oraş, care să mă îndrume în altă direcţie. Dar lucrurile s-au schimbat faţă de ce ştiau ei, şi măcar suntem pregătiţi pentru diferite scenarii.

Capitolul 45

Catherine spumega. Nu era prima oară când se simţea frustrată pe corabia *lui.* Îl dorea. Ar fi fost frumos să adauge bonusul unei aventuri pasionale adevăratului motiv pentru care îl convinsese pe tatăl ei să o trimită în această misiune. Într-o călătorie atât de lungă ca aceea până în Anglia şi înapoi, fusese sigură că avea să reuşească să-l seducă pe căpitan. Dar aflase prea târziu că acesta îi dispreţuia tatăl şi că, din această cauză, abia dacă îi putea tolera prezenţa pe corabia lui.

Ar fi trebuit *să ştie* asta, dar tatăl ei nu îi spunea niciodată nimic!

— Credeam că aceştia sunt oamenii tăi, dar nu par să te placă prea mult, zise Andrew, alăturându-i-se pe punte.

— Mai taci! răspunse Catherine. Nici măcar n-ar trebui să fii aici.

— Atunci, de ce sunt?

— Chiar mai e cazul să întrebi, după ce, ca un caraghios, te-ai trezit dintr-odată că eşti o persoană plină de moralitate? Nu puteam avea încredere că n-o să-i spui totul lui Malory, înainte să ridicăm ancora.

Andrew se grăbi să schimbe subiectul:

— Unde mergem?

— După St. Kitts? Pe o altă insulă. Una atât de mică, încât nici măcar nu are un nume. Dar n-o să-ţi placă.

— De ce nu?

— E o insulă de piraţi, zise ea, cu o expresie îngâmfată.

— Aşadar, asta sunt aceşti oameni?

Catherine pufni.

— Ţie îţi par a fi piraţi?

— Sincer… zise el precaut, rotindu-şi privirea în jur.

Catherine râse înfundat.

— E doar influenţa Caraibelor, nimic mai mult. Ei nu sunt oamenii tatălui meu.

— I-ai angajat, atunci?

— Nu, dar căpitanul lor face orice-i cere tata. L-a însărcinat să o răpească pe Jacqueline. Faptul că i-am promis să-i aduc o întreagă avere în bijuterii a fost singurul motiv pentru care mi-a dat voie să merg şi eu. Mă crede la fel de incompetentă ca restul bastarzilor lui. A fost un test, pe care era sigur că n-aveam să-l trec. Dar am reuşit. Ba chiar l-am ajutat pe căpitan să-şi îndeplinească misiunea, aşa că tata îmi va cunoaşte de-acum valoarea. N-o să mă mai alunge niciodată.

— De-abia dacă-l cunoşti. Nu tu ai spus că l-ai căutat aproape toată viaţa? Nu înţeleg de ce vrei să-l impresionezi.

— E tatăl meu! Singura familie care mi-a rămas.

— Dar, având în vedere că nu ţie ţi-a dat sarcina de a o răpi pe Jacqueline, ai putea să-i dai drumul.

— Nu fi absurd! Este…

— Este persoana căreia căpitanul îi acordă întreaga lui atenţie. Crezi că nu am observat cum te uiţi la el? La fel cum te uitai cândva la mine…

Ea îl privi mijind ochii.

— Au vrut să te ţină închis. Nu mă face să regret faptul că i-am convins să te lase liber.

— Nu fac decât să-ţi atrag atenţia asupra unor aspecte evidente. Îl vrei pentru tine, dar nu ai nicio şansă cu o frumuseţe ca Jacqueline la bord – pe care o ţine închisă în cabina lui. Nu i-a dat voie să iasă nici măcar o singură dată. Ştii măcar dacă e teafără?

— Fireşte că e teafără. Este o marfă *de preţ,* zise Catherine strâmbând din nas şi întorcând capul înspre uşa încuiată despre care vorbise Andrew.

— Tot nu înţeleg de ce l-ai adus pe unul dintre oamenii lor la bordul corăbiei *Maiden George,* când oricum aveau să vină după noi în Bridgeport. Ce rost a avut?

— Pui prea multe întrebări, mormăi ea.

— Nici măcar tu nu ştii de ce, nu-i aşa? presupuse el.

— A fost ideea căpitanului. Eu găsisem deja o cale – pe tine – ca să ajung la bordul corăbiei care se pregătea să plece la drum cu atât de multe bijuterii pe ea. Au încercat să ajungă la Jacqueline înainte ca *Maiden George* să ridice ancora, dar nu au reuşit. Căpitanul nu voia să piardă vremea venind după ei în America, dacă putea s-o ia pe Jacqueline de pe corabie la doar câteva zile după ce plecaseră din Anglia.

— Îmi sună a disperare. Nu ar fi câştigat decât o săptămână sau două.

Catherine ridică din umeri.

— *El* era de părere că timpul e important. Nu mi-a spus de ce, aşa că nu mă întreba. E atât de secretos că nici măcar nu ştiu cum îl cheamă.

Lui Andrew nu-i venea să creadă.

— Dar lucrează pentru tatăl tău!

— Tatăl meu nu spune nimănui nimic ce nu este absolut necesar, nici despre oamenii lui, nici despre altceva.

Căpitanul apăru dintr-odată din cabină, trântind uşa cu o expresie furioasă.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Catherine.

— Refuză să mănânce. Nu s-a atins nici măcar o dată de mâncare, şi am plecat deja de patru zile. Aud cum îi protestează stomacul, dar pur şi simplu refuză!

Ce-i drept, mâncarea era groaznică în comparaţie cu ce li se servise pe *Maiden George* – uscată, fără gust, arsă mai tot timpul –, dar cu siguranţă nu acesta era motivul rebeliunii lui Jacqueline. La cât de frumos era bărbatul ăsta, pe Catherine o mira că nu reuşise să o convingă să fie mai

cooperantă. Aşadar, răpitorul şi prizoniera nu se înţelegeau prea bine? Asta îi mai astâmpăra gelozia, dar nu îndeajuns.

— Lasă-mă pe mine să vorbesc cu ea, sugeră Catherine. O conving eu să coopereze, dacă îi pot vorbi… între patru ochi.

— După ce tu ai condus-o în grădina aia? Te crede una de-a noastră.

— Tu i-ai spus asta?

— Eu nu i-am spus nimic.

— Atunci, pot s-o conving cel puţin să mănânce.

Căpitanul dădu să-i refuze rugămintea, apoi însă încuviinţă scurt din cap şi, cu o rotire somptuoasă a braţului, îi indică uşa cabinei.

Catherine se aşteptase s-o găsească pe Jacqueline îmbrăcată încă în rochia de bal, însă o găsi purtând una dintre cămăşile *lui* lungi şi nimic altceva! Îi privi picioarele goale de la genunchi în jos şi văzu roşu în faţa ochilor. Făcuseră dragoste? Jacqueline stătea în dreptul ferestrelor care dădeau înspre pupa corăbiei – nu un perete întreg, doar două ferestre, dar cu geamuri curate. Fără îndoială, aştepta să vadă corabia tatălui ei apărând la orizont.

Cu spatele încordat, cu braţele încrucişate, se întoarse în clipa în care auzi zgomotul uşii, cu o privire care arunca săgeţi otrăvite. Iar furia nu i se risipi niciun pic în clipa în care văzu că era Catherine.

— *Tu ce* mai vrei? întrebă Jack.

— Iubitul meu nu e prea mulţumit de tine, Jacqueline.

— *Cine?*

— Nu ţi-a spus despre relaţia noastră?

— Eşti nebună? Cum poţi să ai vreo legătură cu un asemenea nenorocit? Vor să-l omoare pe tata!

— Nţ-nţ-nţ, făcu Catherine. Orice s-ar întâmpla, n-o să poţi face nimic, nu-i aşa? Nu dacă o să fii atât de slăbită încât n-o să poţi nici măcar să te ţii pe picioare, din cauza încăpăţânării ăsteia copilăreşti de a refuza mâncarea.

Jacqueline se duse ţeapănă până la biroul căpitanului, unde era o farfurie cu mâncare neatinsă. Catherine zâmbi, anticipând recunoştinţa căpitanului pentru că reuşise să o convingă pe Jacqueline să se comporte rezonabil. Dar fata nu ridică farfuria ca să mănânce de pe ea. Catherine reuşi să iasă în fugă din cabină, dar nu apucă să închidă şi uşa în urma ei. Farfuria veni în zbor după ea şi ateriză în mijlocul punţii, spărgându-se şi împroşcând totul cu mâncare.

Zâmbi în sinea ei, în ciuda expresiei încruntate cu care o privea acum căpitanul. Puţin îi păsa dacă Jacqueline mânca sau nu înainte să ajungă la locul de întâlnire. Nu trebuia să fie sănătoasă în momentul în care se făcea schimbul.

Andrew observă zâmbetul înfumurat al lui Catherine în timp ce aceasta se îndepărta. Îşi luă inima în dinţi şi se apropie chiar el de căpitan.

— A fost o greşeală. Jack n-a plăcut-o niciodată pe Catherine. Nu ar asculta-o niciodată, dar pe mine o să mă asculte. Îţi garantez că, dacă mă laşi să vorbesc cu ea, o să înceapă să mănânce.

— Ai timp până când soseşte altă farfurie cu mâncare. Nicio secundă în plus.

Andrew încuviinţă din cap. Catherine nu se obosise să închidă uşa. Privi cu grijă, ca să se asigure că Jack nu era pregătită să arunce şi cu altceva, apoi intră repede în cabină. Dar nici pe el nu părea prea bucuroasă să-l vadă.

— Şi tu, Andrássy? mârâi Jack.

Andrew zâmbi slab.

— De fapt, mă cheamă Andrew, dar n-am timp să-ţi explic. Ştii că nu am nicio legătură cu *asta,* îi spuse repede şi în şoaptă. Dar cred că pot să te ajut să fugi.

— Numai la asta m-am gândit – atunci când nu mă gândesc la diferite moduri în care să-l omor *pe el!* Dar cum? Mă ţine legată noaptea şi încuie uşa în timpul zilei.

Andrew arătă cu capul înspre cele două ferestre.

— Foloseşte o pătură ca să le spargi şi încearcă să faci cât mai puţin zgomot. O să bat de trei ori la uşă ca să te anunţ când ne apropiem de portul din St. Kitts. Atunci trebuie să acţionezi. Şi foarte repede, cât timp căpitanul este preocupat cu ancorarea navei. Dar trebuie să mănânci până atunci, altfel nu vei avea suficientă putere.

— Catherine mi-a spus aproape acelaşi lucru, doar că nu mi-a prezentat tot planul de evadare. De ce-aş avea încredere în tine?

— Eu nu o să fac altceva decât să-ţi dau semnalul, Jack. Restul depinde de tine. Dar, odată scăpată, te sfătuiesc să te ascunzi şi să rămâi ascunsă, până când oamenii ăştia o să renunţe să te mai caute şi-o să plece.

— Şi dacă nu pleacă?

— Chiar crezi că ar rămâne să-l înfrunte pe tatăl tău fără să te mai aibă?

Jack zâmbi pentru prima oară.

— Nu, nu cred c-ar fi o idee prea bună.

*

Două zile mai târziu, ajunseră lângă St. Kitts spre sfârşitul dimineţii. Andrew îi dăduse semnalul lui Jacqueline, dar nu avea cum să ştie încă dacă reuşise să scape. Căpitanul se dusese la ţărm ca să-l lase pe omul de legătură. Schimbul nu urma să aibă loc aici. Voiau doar să se asigure că James Malory nu sosea cu o întreagă flotă, înainte să fie îndreptat către destinaţia finală. Dar, până se întoarse căpitanul şi dădu ordinul să se ridice ancora, Jacqueline plecase deja de câteva ore. Exista chiar posibilitatea să plece la drum fără să observe, dacă afurisitul de căpitan nu s-ar fi dus direct în cabina lui imediat ce se întoarse.

Fireşte, fu cuprins de panică atunci când văzu că Jacqueline evadase. Începu să-şi trimită oamenii să

cerceteze docurile din apropiere. Catherine se apropie repede de el.

— Cheamă-i înapoi! îl preveni ea. Nu avem timp de pierdut aici, acum că nu mai avem ostatica, iar tatăl ei ar putea sosi în orice clipă.

— N-are cum. Am scufundat toate corăbiile din port.

— Îl subestimezi dacă nu-ţi dai seama că Malory a găsit o corabie în doar câteva ore. Trebuie să-l informăm numaidecât pe tata. Bijuteriile pe care i le aduc o să-i mai domolească furia provocată de eşecul tău – sau aş putea să mint pentru tine.

— Să minţi?

Îşi puse timidă o mână pe braţul lui.

— Pot să-i spun că a sărit de pe corabie şi a murit. Tu n-ai putut face nimic. Fireşte, va trebui să-l asiguri că vei pleca numaidecât ca să pui mâna pe un alt Malory pe care să-l foloseşti drept ostatic. Soţia lui, poate, cât încă e în America. Sau te poţi întoarce aici ca să încerci să-l prinzi chiar tu pe Malory, când va veni să-şi caute fiica. Deşi te asigur că nu sunt mari şanse să iasă prea bine – pentru tine. Dar, în orice caz, insist să mă duci chiar acum înapoi la tatăl meu. Nu poţi risca să pierdem o avere pe care i-am procurat-o cu mari riscuri îngăduind să fiu descoperită aici.

Andrew era îndeajuns de aproape încât să audă toate acestea şi să observe cât de mult o enervă pe Catherine faptul că nu primi niciun fel de răspuns din partea căpitanului. Ridicară totuşi ancora şi plecară în grabă. Privi cu jind ţărmul în timp ce se îndepărtau, întrebându-se dacă ar fi avut curajul să sară peste bord. Catherine ar fi întors probabil corabia după el. Ştia totuşi prea multe.

Iar Jack nu putea ieşi din ascunzătoare până nu plecau. Aşa că nu sări şi se mulţumi să spere că nu făcea o greşeală şi mai mare decât cea pe care o făcuse când se lăsase pradă farmecelor lui Catherine.

Destinaţia lor finală era la doar câteva ore depărtare.

Era o insulă micuţă, acoperită de plante şi palmieri înalţi. Nu părea locuită, şi totuşi încă două corăbii erau ancorate aici. Singura clădire ce putea fi văzută de pe punte era acoperişul unui fort vechi, în paragină. Nu exista niciun doc. Ajunseră la mal în barca cu vâsle şi începură să urce un deal abrupt.

În vârful dealului era un sat micuţ de colibe, răspândite într-un luminiş din mijlocul junglei. Şi, înăuntrul fortului, lângă colibe, era o clădire nouă, una mare, către care se îndreptau.

Catherine era evident fericită şi încântată să fie înapoi acasă, mai ales că ea îşi îndeplinise misiunea, aşa că o luă înaintea celorlalţi ca să se laude tatălui ei. Căpitanul, care dăduse greş, avea acum un aer extrem de îngrijorat, care îl afecta pe Andrew în asemenea măsură, încât îşi simţea picioarele refuzând să mai înainteze.

Strigă în urma căpitanului:

— Eu voi aştepta pe corabie, dacă n-aveţi nimic împotrivă.

Bărbatul se întoarse.

— Nu eşti musafirul meu, ci al ei. Iar ea te-ar fi lăsat în St. Kitts dacă şi-ar fi încheiat socotelile cu tine. Vii cu noi!

— Dar… chiar aşa periculos e tatăl ei?

Căpitanul îi luă braţul lui Andrew şi îl trase după el.

— Da. Dar, dacă mai eşti sub protecţia ei, nu ai pentru ce să-ţi faci griji. Încearcă doar să nu atragi atenţia asupra ta, şi, dacă nu poţi, adresează-i-te cu respect. Spune-i „căpitanul Lacross”.

Deschiseră o cameră mare, cu mese late şi lungi, care semăna cu o sală de tron a unui castel medieval. În spate era un balcon, cu camere deasupra şi dedesubtul lui. Dar această sală mare era locul unde erau adunaţi bărbaţii. Iar Catherine îmbrăţişa un bărbat mai în vârstă, care se ridicase lângă una dintre mese.

Apoi însă se întoarse şi arătă cu degetul înspre

Andrew:

— Tati, el a ajutat-o pe fata lui Malory să fugă! Apoi arătă înspre căpitanul cel chipeş şi adăugă: Iar căpitanul tău nu a făcut nimic ca să-l oprească!

Capitolul 46

Drew cunoştea bine insula St. Kitts – aici locuia socrul lui. Dar tot aici locuiau şi cei mai mulţi dintre fraţii lui, de vreme ce insula bine populată se afla de multă vreme pe ruta comercială a companiei Skylark. Iar planul era ca toţi fraţii Anderson să coboare cât mai repede la mal, ca să înceapă să cerceteze oraşul şi să pună întrebări. Nu a mai fost cazul. Jack era acolo, pe doc, aşteptându-i, îmbrăcată în rochia de bal udă leoarcă şi în picioarele goale.

James nu aşteptă să lege careva corabia, nici să fie coborâtă rampa. Pur şi simplu sări pe chei şi o strânse pe Jack în braţe. Şi o împinse pe corabia lor în clipa în care fu lăsată rampa. Încă nu ştiau cu ce anume aveau de a face. Voia să o ştie cât mai curând în afara oricărui pericol.

Jack trecu de la unul la altul, toţi o strânseră în braţe şi, drept urmare, erau acum toţi uzi de la rochia ei. Judith ajunse ultima la ea şi nu voia să-i mai dea drumul.

Îi şopti:

— M-am temut pentru tine, Jack!

— Am fost bine, răspunse Jack, râzând scurt. Furioasă, dar bine.

— Te-au lăsat pur şi simplu să pleci sau ai fugit? vru să ştie James.

— Am spart o fereastră şi am sărit în apă în timp ce trăgeau la chei.

— Dar eşti încă udă leoarcă. S-a întâmplat de curând? Încă te mai caută?

În clipa în care puse aceste întrebări, în ochii verzi ai lui James apăru o sclipire de anticipare a luptei iminente. Nu aştepta decât răspunsurile ei ca să dea năvală pe ţărm şi să-i caute pe cei care-i răpiseră fiica.

— S-a întâmplat acum câteva ore, zise Jack. Am înotat în spatele celorlalte corăbii acostate aici. Speram ca una dintre ele să fie o ambarcaţiune Skylark, dar se pare că n-am avut noroc. Şi am ezitat să apar pe chei îmbrăcată aşa. Riscam să atrag prea mult atenţia asupra mea şi cineva i-ar fi putut îndrepta în direcţia în care o luam. Aşa că am stat în apă, ascunsă după ultima corabie legată la capătul pontonului. Încă pluteam acolo când i-am văzut plecând fără mine, acum o oră.

— Unchiule James, te rog! se amestecă Judith. Dacă tot au plecat, nu putem măcar să aşteptăm până-i dau lui Judith nişte haine uscate ca să auzim restul poveştii?

James încuviinţă din cap.

— Desigur. Adu-o în cabina lui Tremayne când sunteţi gata.

— Tremayne? întrebă Jack în timp ce Judith o conducea spre cabina ei.

— Este corabia lui, şi nu a fost gândită să transporte pasageri, dar a apărut exact la fix şi a fost de acord să ne ajute să te salvăm. Nu mai puteam pleca cu *Maiden George.*

— Da, ştiu, am aflat totul, spuse Jack, cu oarecare dezgust. Şi, când Judith îi aruncă pe pat o pereche de pantaloni şi o cămaşă, exclamă: Oh, slavă Domnului! Mă temeam că o să-mi dai una dintre rochiile tale fistichii.

Judith râse în timp ce Jack îşi scotea rochia şi jupoanele ude. Parcă trecuse o veşnicie de când purtase ea astfel de haine.

— Cum ai reuşit să înoţi îmbrăcată aşa? Nu ţi s-au încurcat picioarele în fuste?

— Mi-am legat mai întâi poalele fustei în jurul brâului

şi le-am dat drumul când am ieşit din apă. Dar am obosit foarte tare. Mă dor toţi muşchii. Nu-ţi poţi imagina cât este de greu să încerci să pluteşti în loc mai bine de-o oră.

Ce subiecte banale când avea atâtea întrebări care parcă o sufocau, aşteptând să iasă. Dar Judith nu voia s-o facă pe Jack să se repete, aşa că-şi ţinu gura.

Dar Jack vru să ştie:

— Aşadar, l-ai iertat?

— Nu contează. Nu m-a iertat el pe mine.

Jack strânse buzele.

— Ei, nu-ţi face griji. O să-i vină lui mintea la cap, dacă asta vrei.

— Oh?

Judith reuşi să zâmbească.

— Crezi că ajunge doar să vreau?

— Ah, nu doar atât. Dar se rezolvă cu un imbold sau două, aşa că o să mă gândesc eu la ceva – după ce ajungem acasă. Tare mult vreau să ajung acasă, Judy! Nu-mi mai place aici.

Judith încuviinţă din cap în timp ce o zorea pe Jack înspre cabina lui Nathan. Răpiri, corăbii scufundate… inimi frânte. Şi ea de-abia aştepta să se întoarcă acasă.

Erau scaune, dar singurul care stătea jos era Nathan, în spatele biroului. Se uită la Judith în clipa în care sosiră, ba chiar se uită la ea o clipă în plus, înainte de a-i adresa lui Jack un zâmbet scurt, de salut. Apoi însă rămase privind gânditor un penel lung pe care îl învârtea între degete, ca şi cum această reuniune nu l-ar fi interesat câtuşi de puţin.

Îi spusese lui Judith ceva mai devreme că o eliberează de îndatoririle ei, pentru că ştia că avea să dorească să petreacă fiecare clipă alături de Jack, de îndată ce aveau să fie din nou împreună.

Mărinimos din partea lui, dar Judith nu-şi dorea să fie eliberată! Sperase să petreacă suficient timp împreună cu el încât să-l facă să lase garda jos. Se simţise încurajată ori

de câte ori îl auzise râzând sau îi zâmbise. Apoi însă acea rigiditate se strecura din nou în atitudinea lui, furia evidentă stând să răbufnească, şi Judith se temea că ce fusese cândva între ei nu mai era acum. Şi nici măcar nu putea să-l învinovăţească, când îl acuzase de furt la fel de repede ca restul familiei ei.

Cum poţi ierta pe cineva că a crezut cele mai rele lucruri despre tine?

— Ţi-au făcut vreun rău? întrebă preocupat James, apropiindu-se de Jack.

— Nu mi-au rănit decât orgoliul. Am fost prea uşor prinsă.

James zâmbi în timp ce o strivea la pieptul lui.

— Ştii ce are cu mine? De ce a făcut asta?

— Căpitanul care m-a luat? El nici măcar nu te cunoaşte, lucrează pentru altcineva. Nu mi-a spus niciodată cum îl cheamă, aşa că i-am dat eu un nume: Afurisitul. Poţi să-i spui şi tu aşa dacă vrei.

Câţiva dintre cei prezenţi zâmbiră în faţa spectacolului oferit de Jack. Nu şi James.

— De ce ai fost ţinută în cabina căpitanului?

Jack roşi.

— Cum ai…?

— Este singura cabină de pe o corabie care să aibă o fereastră suficient de mare cât să încapi prin ea.

— A pretins că mă lasă să aleg – ori cabina lui, ori puntea. Când am ales puntea, mi-a râs în nas. Nu voia să păţească ceva *premiul* lui cel mare. Dar nu s-a întâmplat nimic condamnabil – în afară de faptul că aş fi vrut să-l omor. Şi apoi Andrássy – de fapt, îl cheamă Andrew – m-a ajutat să fug. A fost ideea lui să ies pe fereastră şi tot el mi-a dat semnalul care m-a anunţat că era momentul potrivit pentru asta.

— Aşadar, se pare că a spus adevărul, zise James.

— În legătură cu ce?

— Ne-a lăsat o scrisoare în care a mărturisit că nu e rudă cu noi, că a fost angajat de Catherine să pretindă acest lucru, ca să ajungă la bordul corăbiei noastre şi să ne poată fura bijuteriile.

— *Ei* le-au furat? întrebă Jack, surprinsă.

Câteva priviri jenate se îndreptară spre Nathan. Expresia lui nu mai era gânditoare sau detaşată. Privirea i se roti prin încăpere şi se opri asupra lui Judith. Cu siguranţă, furia revenise.

Dar James şi Jack nu erau atenţi la schimbul lor de priviri, şi Jack îi spuse tatălui ei:

— Ştiam că n-o să te surprindă să afli că sunt nişte impostori. N-ai avut niciodată încredere în ei.

— Nu, dar Catherine nu s-a mulţumit cu furtul bijuteriilor. Andrew bănuia că avea să încerce să te răpească. Dar, în loc să vină să ne avertizeze, s-a gândit, ca un idiot, că o s-o poată opri.

— Chiar a încercat, dar a fost trântit la pământ. Nici măcar n-am ştiut că l-au luat şi pe el, până când i-au dat voie să mă vadă pe corabie. Şi atunci m-a asigurat c-o să mă ajute să fug. Mi-ar plăcea tare mult să fie Catherine învinovăţită pentru asta, dar probabil n-o să fie. Ea şi Afurisitul sunt prieteni foarte buni. *Foarte* buni, dacă mă înţelegeţi.

Judith îi aruncă lui Jack o privire ciudată. Spusese ultimele cuvinte cam cu prea mult patos. Apoi însă Jack îşi îmbrăţişă din nou tatăl şi adăugă:

— Vreau doar să mă duc acasă.

Nathan se ridică.

— Încep pregătirile de plecare.

Însă James îl opri.

— Trebuie mai întâi să cobor la ţărm, căpitane Tremayne. Nu va dura mult.

Drew ieşi din cabină în urma lui James.

— Crezi că unii dintre ei ar mai putea fi aici?

— Chiar dacă sunt, să-i găsim într-un oraş aşa mare ar fi ca şi cum am căuta acul în carul cu fân. Totuşi, primul instinct este de cele mai multe ori cel corect, aşa că vino cu mine şi du-mă la biroul Skylark de aici. Vreau să aranjez ca o persoană în care ai încredere să afle dacă amicul nostru comun este încă la închisoare şi să ne trimită apoi vorbă. Aş vrea să-l tai de pe listă, sau nu, înainte să mă întorc şi să termin povestea asta.

— Sper că o să mă iei şi pe mine atunci.

— Te mănâncă palmele, yankeule?

— Nu mi-a plăcut povestea asta. Nici unuia dintre noi. Oricine-ar fi, Lacross sau altul, a întrecut măsura când a pus să fie luată Jack.

Capitolul 47

— Judith Malory, insist! Dacă nu-mi spui care este problema *în clipa asta...*

Tocmai terminaseră de luat micul dejun împreună. Ori de câte ori mama ei i se adresa folosindu-i numele întreg *şi* tonul ăsta, Judith ştia că nu era de glumit. Dar pur şi simplu nu voia să vorbească despre Nathan, nu ştia unde era, nu ştia dacă avea să-l mai vadă vreodată. Fireşte, asta n-o oprea să-l caute din priviri oriunde se ducea.

Lui Roslynn îi fusese povestită în detaliu întreaga călătorie, fireşte, aşa că ştia cine era Nathan şi nu avea decât aprecieri la adresa lui, după ce aflase cum îşi schimbase planurile şi îşi dusese corabia în Caraibe ca să o găsească pe Jack. Ba chiar îşi exprimase regretul pentru felul în care fusese tratat de familia Malory, în special de către soţul ei.

— Ar trebui s-o întrebi pe Jack, îi răspunse Judith mamei ei. Ea se poartă foarte ciudat. E mai tot timpul

furioasă, şi fără vreun motiv aparent.

— Nu, eu te cunosc, zise Roslynn. Ţi-am surprins tristeţea din privire atunci când crezi că nu te vede nimeni. Eşti doar îngrijorată pentru Jack? Ţi-a plăcut vreunul dintre bărbaţii pe care i-ai cunoscut în Bridgeport? Sau eşti dezamăgită că Lord Cullen s-a logodit mai înainte ca sezonul de aici să înceapă? A fost ceva foarte neaşteptat, se plânse Roslynn. Dar piciorul ăla lovit i-a atras mult prea multă compasiune din partea doamnelor…

Judith o întrerupse, spunând sec:

— Te asigur că nu plâng după scoţian.

Îşi făcea griji pentru Jack, dar în aceeaşi măsură pentru tatăl ei. Lui Anthony Malory nu-i picase deloc bine să afle că Nathan era nevinovat, că se înşelase atât de mult în ceea ce-l privea. Îşi ceruse scuze în clipa în care Nathan îi adusese înapoi în Bridgeport. Fusese un moment deosebit de jenant pentru el, pe care Judith îl urmărise de la distanţă. Sau poate că starea proastă a tatălui ei era rezultatul certei pe care se părea că o aveau părinţii ei? Nici măcar nu-şi dorea să ştie despre ce era vorba. Sau poate că era pur şi simplu din cauză că o sumedenie de lorzi se ţineau întruna după ea, curtând-o agresiv. Doi dintre ei îi şoptiseră chiar că aveau de gând să îi ceară mâna – de la mama ei.

În mod normal, ar fi râs în faţa unei asemenea mărturisiri a preferinţei tinerilor. Nu le spusese să nu o facă, dar numai pentru că nu-şi dorise să fie nevoită să le explice motivul.

Mai bine îi spunea mamei ei. De fapt, ar trebui să-i aducă împreună pe ambii ei părinţi şi să stea de vorbă cu ei. Dar nu azi. Avea un recital la care trebuia să participe după-amiază, o cină seara şi un bal a doua zi. Un sezon la Londra era extrem de aglomerat.

Aşa că Judith fu uluită să se audă dintr-odată izbucnind:

— Am aflat ce este iubirea, mamă. E ceva oribil. Detestabil!

— Numai dacă… Cine ar îndrăzni să nu-ţi împărtăşească sentimentele? întrebă Roslynn aprinzându-se, apoi însă ghici: Oh, Dumnezeule, tatăl tău a avut dreptate? Te-ai ataşat de tânărul acela de pe corabie, Nathan Tremayne? Dar Tony nu mi-a spus că e atât de serios…

— Pentru că nu este – nu *mai* este. Nu a putut să mă ierte că nu l-am crezut. Nici măcar nu pot să-l învinovăţesc pentru asta. Dar am fost nepotriviţi de la bun început, nu putea exista un viitor între noi. Încep să accept asta. Nu prea am de ales, nu?

— Doar dacă asta-ţi doreşti, scumpo. Sau chiar trebuie să-ţi atrag atenţia că *niciodată* nu trebuie să spui niciodată? Sau poate că trebuie să-ţi amintesc că eu şi tatăl tău nu ne-am căsătorit din dragoste? A făcut sacrificiul suprem, a renunţat la burlăcia lui, ca să mă apere de vărul meu Geordie. Tony era cel mai mare fustangiu din Londra – cu excepţia fratelui său, James, fireşte –, aşa că şi eu am fost sigură că n-o meargă *niciodată.* Şi uite cât de mult m-am înşelat. Deci, povesteşte-mi despre acest domn Tremayne…

*

Nu la foarte mare distanţă, în partea de vest a oraşului, Nathan se ascundea după colţul unei clădiri, aşteptând. Nu era singur. Arnold Burdis se sprijinea de zid, lângă el, cu şase dintre oamenii lui aliniaţi în spate. Lui Nathan i se păru că aude o trăsură oprind la intrarea din spate a tavernei. Dar, când se uită, nu era nimic acolo. Nu auzise decât nişte sunete venind dinspre strada din faţă.

Era una dintre cele trei taverne simandicoase din această parte bogată a Londrei. Comandantul Burdis

postase grupuri din oamenii lui şi la celelalte două şi câte un singur om de veghe la celelalte localuri, mai puţin pretenţioase, dar aflate totuşi în zona vizată. Dacă livrările obişnuite nu se făceau dimineaţa, nici măcar n-ar fi fost încă acolo. Dar avea senzaţia că Grigg era chiar atât de îndrăzneţ. Şi livrările pe timp de noapte, când tavernele erau pline de aristocraţi, ar fi putut atrage suspiciuni. Dar Nathan şi Burdis făceau deja treaba asta de o săptămână, de când Nathan se întorsese în Anglia şi se dusese să-i dea raportul comandantului – şi îi povestise ce aflase de la omul lui Grigg înainte să plece în America.

Începuse să creadă că matelotul îl minţise în legătură cu livrările din Londra. Şi totuşi, tot ce-i spusese bărbatul în acea seară avea sens. De ce ar fi venit un contrabandist în Londra, dacă nu pentru afaceri? De ce nu ar fi intrat Grigg pe această piaţă extrem de profitabilă, după ce aflase că riscurile erau minime? Drumurile peste canal ar fi fost mult mai rapide, şi ar fi evitat coasta de sud, care era intens patrulată. Şi în oraş nu erau poliţişti de taxe. Poate că ţineau docurile sub supraveghere, dar oraşul era prea mare. Şi nu se aşteptau ca bunurile de contrabandă să ajungă pe rute teritoriale.

— Eşti sigur că planul tău chiar o să dea roade? întrebă Burdis, nu pentru prima oară.

— Taverna asta aproape că a rămas fără brandy. Cer nişte preţuri exorbitante pentru cel pe care-l mai au. Am intrat aseară şi am cerut un pahar. Când am comentat că preţul e prea mare, mi s-a spus să nu mă mai plâng şi că o să primească marfă cât de curând.

— Da, da, ştiu că arată promiţător, dar…

Nathan îl întrerupse, amintindu-i:

— Nu te-a pus nimeni să vii!

— Vrei să spui că sperai să nu vin, comentă Arnold. Dar omul ăsta trebuie spânzurat, Nathan. În mod public şi în mod legal. Nu pot să-l las pe mâna ta.

— Dar va fi spânzurat pentru contrabandă, nu pentru uciderea tatălui meu, mârâi Nathan.

— Chiar contează pentru ce îl spânzurăm, atâta vreme cât o să fie spânzurat?

Conta, dar evident că nu pentru Burdis. Grigg provocase ruptura dintre el şi Jory, îi făcuse să se despartă supăraţi, apoi îl omorâse pe Jory înainte ca Nathan să apuce să îndrepte lucrurile, înainte să-i poată spună lui Jory cât de rău îi părea că plecase aşa cum o făcuse.

— Te duci la balul ăla de mâine-seară, la care pot să-ţi aranjez intrarea?

Atitudinea comandantului faţă de Nathan se schimbase considerabil după ce acesta din urmă se întorsese în Anglia – aproape ca şi când ar fi fost prieteni. După ce „lucraseră împreuna" şi avuseseră succes în misiunea lor, Nathan nici măcar nu era surprins. Dar ajunsese să-şi dea seama că putea fi util să ai prieteni în cercurile importante, în clipa în care îşi pusese în minte să intre în lumea *ei.*

Ceea ce fusese o idee nebunească de la bun început, şi, pentru că nici măcar nu ştia dacă Judith avea să fie la bal, spuse:

— Nu ştiu.

— Croitorul meu nu a ajuns la timp la tine? întrebă Arnold.

— Ba da. Doar că încep să mă întreb dacă într-adevăr este o idee bună.

— A trebuit să apelez la cineva care-mi era dator ca să-ţi fac rost de invitaţia aia. A fost o favoare imensă. Cum dracu' nu ştii dacă te duci?

— Uite-aşa. Nu sunt sigur dacă este o idee prea bună să o văd din nou.

Arnold nu îl întrebase pe Nathan de ce îşi dorea să participe la un bal în Londra, dar acum îşi dădu ochii peste cap.

— Aşadar, e vorba despre o femeie. Pentru asta sunt eu acum dator pe viaţă? Ar fi trebuit să ştiu.

— Pe viaţă? zise Nathan, râzând înfundat.

— Nu-ţi poţi imagina ce e în stare gazda balului să ceară la schimb. Dacă n-aş fi deja însurat, nu m-ar surprinde dacă mi-ar cere să o iau de nevastă. E văduvă.

Nathan era obişnuit cu exagerările, dar asta era prea de tot. N-ar fi trebuit să ceară niciodată o favoare. Dar nu îi plăcea cum se terminase legătura lui cu Judith. Cel puţin aceasta era scuza pe care o găsise pentru sine. Se purtase oribil. Ştia asta mai bine decât oricine. Dar nu era obişnuit cu sentimentele pe care le trezise ea în el. Îl scoteau din minţi. Şi nu îi dăduse niciun indiciu în legătură cu ceea ce simţea ea faţă de el. Tristeţea pe care o citise în ochii ei ar fi putut la fel de bine să fie dezgust sau dezamăgire. Şi pe tot drumul de întoarcere la Bridgeport nu o mai văzuse niciodată singură. Fusese mereu însoţită de Jack sau de unchiul ei. Parcă familia ar fi fost un scut pentru ea... A dracului de enervantă familie!

Tatăl ei îşi ceruse într-adevăr scuze, dar cât de sincere puteau fi nişte scuze în spatele cărora se ascundea o ameninţare? „E posibil să fii nevinovat într-o privinţă, dar nu din toate punctele de vedere”, adăugase Anthony în acea zi. „Ştiu ce ai făcut. Stai departe de fiica mea. N-o să ţi-o spun de două ori.”

Poate că Nathan i-ar fi cerut o explicaţie dacă primul lui gând n-ar fi fost acela că bărbatul ştia că se culcase cu fata lui. Dar, mai târziu, gândind cu mintea mai limpede, îşi dăduse seama că nu ar fi putut să ştie asta. La urma urmei, Nathan era încă în viaţă.

Dar nu toţi membri familiei îl tratau cu ostilitate. Unchii ei din America nu erau câtuşi de puţin băieţi răi. Boyd se ţinuse de cuvânt. Îi făcuse rost lui Nathan de un echipaj şi de marfă pentru Anglia şi îi sugerase chiar unde anume o putea vinde repede, în Ipswich sau în Newport, la

cele mai bune preţuri. Nathan nu refuzase, având în vedere că marfa primită gratis avea să-i rotunjească frumuşel punga. Dar se simţea aproape bogat acum, pentru că James Malory îşi ţinuse şi el promisiunea şi îl răsplătise cu o sumă frumuşică pentru ajutorul pe care i-l acordase.

Se apropia de amiază. Burdis avea să facă o pauză curând, dar avea să reia supravegherea mai târziu în acea seară. De la bun început, se îndoise de posibilitatea unei livrări în timpul dimineţii şi era încă sigur că orice contrabandist ar fi preferat să opereze în umbrele nopţii. Nathan ştia că era acolo doar ca să-i facă lui pe plac.

— Va trebui să încep să aduc nişte scaune în misiunile astea, zise Arnold, glumind numai pe jumătate.

Nathan începu să râdă, dar se opri în clipa în care auzi o altă căruţă apropiindu-se. Privi din nou pe după colţul clădirii. Un zâmbet satisfăcut îi apăru încet pe buze. O căruţă se apropia de intrarea din spate a tavernei. Trei oameni erau pe capră şi încă trei în spate, aşezaţi pe nişte lăzi. Nu era nevoie de atât de mulţi oameni pentru o livrare obişnuită.

— A venit, îi avertiză Nathan, coborând vocea. Şi are destui oameni cu el cât să ne dea de furcă. E limpede că nu îşi asumă riscuri cu o încărcătură atât de mare.

— Eşti sigur că el este?

— Nu l-am văzut decât o singură dată, zise Nathan. Dar Hammett Grigg are o faţă pe care nu o poţi uita. Şi îl are cu el pe omul lui de încredere, domnul Olivey.

— Vreau şi corabia lui, îi aminti Arnold.

— Sunt sigur că poţi să îl convingi pe unul dintre băieţi să îţi arate unde este, mai târziu. Dacă mai rămâne vreunul în viaţă. Aşadar, procedăm aşa cum am discutat?

— Am discutat că *nu* omorâm pe nimeni, din câte-mi amintesc eu, mormăi Arnold.

Apoi îşi trimise jumătate dintre oameni să înconjoare taverna şi să vină pe partea cealaltă. Nu voia să scape

nimeni.

— Hai, distrage-le atenţia! Dacă reuşeşti să obţii o mărturisire din partea vreunuia dintre ei, o să adaug şi crima pe lista de acuzaţii. Dacă îţi lasă impresia că e gata să te împuşte, dă-te repede la o parte!

— Da, *mamă!* zise sec Nathan, apoi ieşi de după colţul clădirii.

Căruţa se opri, cu toţi cei şase oameni încă în ea. Nathan se duse în faţă şi mângâie unul din cai, în timp ce se poziţiona între cele două animale. Ajungea şi la hăţuri, dar ar fi trebuit să se aplece ca să fie sigur că le apuca pe amândouă. Căruţa era singurul mod prin care Grigg şi oamenii lui ar mai fi putut să scape, fără să facă nimic mai mult decât să pornească grăbiţi în josul aleii. Dar Nathan ştia că ar fi fost un gest prea agresiv să apuce hăţurile momentan.

Olivey îl observă primul şi-l înghionti pe Grigg. Bărbatul mai în vârstă se uită lung la el.

— Iarăşi tu? Voi, ăştia din neamul Tremayne, sunteţi o adevărată pacoste! zise Hammett, scoţând pistolul.

— Nu e nevoie să folosim armele, răspunse Nathan calm. Nu-ţi ajunge că mi-ai omorât tatăl?

— Cine zice că l-am omorât eu? replică Hammett, cu un zâmbet îngâmfat.

— Unul dintre oamenii tăi.

— Pe dracu’! începu Hammett, apoi însă râse. Jory îmi suflase câţiva cumpărători buni şi nu mă lăsa să mă apropii de soră-ta. I-a preferat pe nenorociţii ăia plini de bani. Şi-a meritat soarta. La fel cum ţi-o meriţi şi tu.

— Sora mea? Nenorocitule…

Pistolul se descărcă. Nathan se feri, apoi sări în faţă, după hăţuri, smulgându-le din mâinile lui Olivey. Grigg folosise un pistol vechi, cu un singur glonţ, însă acum ducea mâna după un altul, pe care îl avea înfipt la centura pantalonilor.

Vocea lui Arnold răsună clar, în clipa în care interveni cu oamenii lui:

— Încetaţi orice mişcare! În numele regelui William, te arestez pentru crima de a fi furat de la Coroană prin contrabandă – şi pentru uciderea numitului Jory Tremayne.

Soldaţii din spatele căruţei apăruseră şi ei, cu flintele aţintite înspre oamenii lui Grigg. Cei trei din spate nu se întinseră după puşti. Al treilea om de pe capră sări şi alergă înspre uşa din spate a tavernei, dar o găsi încuiată. Un glonţ în picior îl opri să mai încerce şi altceva. Nathan se gândi să calmeze caii, temându-se să nu se sperie şi să o ia la fugă din cauza zgomotului, însă aceştia nu făcură altceva decât să ridice capetele, obişnuiţi cu sunetele puternice. Totuşi, Nathan strânse cu putere hăţurile. Olivey ridicase numaidecât mâinile. Grigg făcea acum acelaşi lucru, încet.

Era încă posibil să încerce să ajungă la pistolul de la centură, dar, cu atâtea flinte îndreptate spre el, era puţin probabil.

Nathan se îndreptă spre Grigg, dar Arnold îl trase înapoi şi altcineva îl coborî din căruţă şi-i confiscă armele.

— L-am auzit când a mărturisit totul. Capetele de acuzare includ acum şi crima.

Pe toţi dracii, asta nu-l încălzea cu nimic!

— Lasă-mă doar cinci minute singur cu el, îl rugă Nathan.

Dar Arnold ajunsese să îl cunoască suficient de bine, aşa că-i răspunse:

— Nici nu intră-n discuţie. Nu pot să spânzur un om mort.

— Un minut. Unul singur!

Dură un moment, dar Arnold încuviinţă din cap, deşi nu cu prea mare tragere de inimă.

— Dar nicio secundă în plus.

Grigg ridică pumnii în clipa în care îşi dădu seama ce avea să urmeze. Dar nu era un luptător bun. Stilul lui era să

împuşte oamenii pe la spate, să-i trimită pe alţii să facă treaba sau să joace murdar. Încercă şi de data asta, scoţând un cuţit ascuns în gheată în clipa în care se aplecă de la mijloc, lovit de primul pumn al lui Nathan. Dar Nathan nu era omul care să dea înapoi. Se lansă înspre cuţit în clipa în care îl văzu, îl înşfăcă şi îl azvârli cât colo. După aceea, încercările lui Grigg de a se apăra fură de-a dreptul jenante. Nathan îi îngădui chiar să-l atingă cu una dintre loviturile lui, doar aşa, ca să aibă senzaţia că era o luptă mai dreaptă – dar nu era. Nu simţi nicio satisfacţie când îşi lăsă adversarul fără cunoştinţă, când îl trimisese la pământ cu prima lovitură mai zdravănă. Totul dură mai puţin de un minut.

Capitolul 48

Judith şi Jack fuseseră lăsate să meargă singure la bal, într-o trăsură, în vreme ce părinţii lor le urmau în alta. Totuşi, fetele erau însoţite de escorta lui Jack, patru bărbaţi înarmaţi care o însoţiseră din clipa în care se întorseseră în Londra. Deşi erau îmbrăcaţi în livrele, bărbaţii erau prea înalţi şi prea musculoşi ca să poată trece drept valeţi. James insistase asupra acestui aspect, iar gărzile aveau să rămână cu fiica lui până la noi ordine. Judith se gândea că acesta ar fi putut fi motivul dispoziţiei din ce în ce mai proaste a lui Jack. Cu siguranţă nu-i plăcea să fie ţinută sub pază.

Se uită la Jack, care privea pe fereastră. Erau amândouă strălucitoare în această seară. Rochia lui Jack era de mătase roz, însă stratul de sifon alb de deasupra crea o nuanţă pastelată potrivită ocaziei.

Până şi bijuteriile ei erau roz – cuarţ şi diamante.

Rochia lui Judith era nouă, comandată în ziua în care

se întorseseră acasă, deşi avea încă vreo zece altele pe care nu le îmbrăcase niciodată. Dar nu protestă, pentru că o zi la cumpărături o calma pe Roslynn, iar mama ei avusese nevoie să se calmeze după ce aflase tot ce se întâmplase. Rochia cea nouă era de culoarea preferată a lui Judith, albastru pal. Jumătate din garderoba ei era în această culoare. Dar alesese cu îndrăzneală o culoare mult mai închisă pentru margini, cam doi centimetri şi jumătate. Roslynn nu protestase, când văzuse cât de bine îi scotea ochii în evidenţă. Şi, fireşte, Roslynn avusese grijă să-i cumpere numaidecât un set de bijuterii noi. Aşa că rochia ei era completată cu safire în această seară.

— Arăţi splendid în seara asta, Jack. Aş vrea să pot purta şi eu roz, aşa ca tine, dar mama zice că mă face să par palidă… Mă asculţi?

— Ce?

Judith oftă.

— Aş vrea să-mi spui ce e cu tine. Fie nu mă asculţi, fie te răţoieşti la mine. De cele mai multe ori te răţoieşti. Dacă ai mai avea şi ochii roşii, aş crede că treci prin ce-am trecut eu cu Nathan. Nu e asta, nu?

Jack pufni.

— Crede-mă, când o să mă îndrăgostesc, o să ştiu. Şi o s-o ştii şi tu. Toată lumea o să ştie, pentru că o să-l târăsc direct în faţa altarului, cu urlete şi zbierete dacă va fi nevoie… Ei, o să aibă tata grijă de asta.

Judith nu se putu abţine să nu râdă, imaginându-şi o asemenea scenă.

— Foarte bine. Mă temeam doar să nu te fi amorezat puţin cam prea tare de Quentin.

— Poate că s-ar fi întâmplat dacă am fi avut mai mult timp împreună, dar nu, Afurisitul a avut grijă de asta.

Jack încă îi mai spunea bărbatului care o răpise „Afurisitul” şi, de obicei, se enerva ori de câte ori cineva aducea vorba despre el. Se enerva zdravăn. Însă, de data

asta, tonul ei fusese destul de calm, aşa că Judith nu avea de gând să insiste, ştiind prea bine că nu era cazul ca Jack să ajungă furioasă la bal.

Spuse în schimb:

— Dar vreunul dintre toţi lorzii care-ţi fac curte de când ne-am întors?

— Nu încă, dar nu ne grăbim, ai uitat?

Cum ar fi putut să uite? Nici ea n-ar fi trebuit să se îndrăgostească prea curând, dar planul ăsta nu mersese prea bine în cazul ei. Aşa că făcu o altă presupunere, arătând cu capul înspre acoperişul trăsurii cu care venea escorta.

— Deteşti toate măsurile astea de precauţie, nu?

— Gărzile? zise Jack. Nu, sunt nişte băieţi de treabă.

Judith nu ştia ce să mai creadă, aşa că abordă tactica mamei ei:

— Jacqueline Malory, o să-mi spui *chiar acum* ce se petrece cu tine. Insist!

Jack pufni din nou. Judith se simţi încurajată. Era o reacţie normală din partea lui Jack.

— Nu-mi place să mă simt neajutorată, ca atunci când… M-a făcut să urăsc faptul că sunt femeie!

Judith era uluită. N-ar fi ghicit niciodată că *asta* putea fi problema, şi totuşi ar fi trebuit să-şi dea seama. Jack deţinea mereu controlul în orice situaţie, întotdeauna ea îi conducea pe ceilalţi şi era mereu sigură de ea şi de forţele ei. Cu siguranţă orgoliul îi fusese zdravăn rănit atunci când pierduse acest control, chiar dacă numai pentru o vreme.

Însă Judith îi răspunse pragmatic:

— Prostii! Chiar crezi că un bărbat s-ar fi descurcat mai bine? Un bărbat ar fi fost pur şi simplu pocnit în moalele capului şi luat pe sus. Şi ar fi fost legat fedeleş înainte să se trezească. Crede-mă, Jack, şi bărbaţii pot fi cât se poate de neajutoraţi într-o astfel de situaţie. Dar, spune-mi sincer, asta e chiar tot ce te supără?

Jack îşi frânse mâinile într-un gest de nehotărâre, înainte să recunoască:

— Nu.

— Atunci ce?

— Nu i-am spus totul tatei.

Când ochii lui Judith se măriră, Jack adăugă:

— Nu, nimic de genul ăsta. Dar a mai existat un bilet, cel original, scris de şeful Afurisitului. Când l-am găsit, l-am acuzat pe Afurisit că nu lăsase niciun bilet, ca tata să nu aibă nici cea mai vagă idee despre ce se întâmplase cu mine. L-aş fi putut omorî în ziua aia. De fapt, chiar am încercat. Dar m-a asigurat că trimisese Catherine o versiune mai politicoasă decât cea originală.

Cu ochii încă măriţi, Judith spuse:

— Un răpitor politicos? Vorbeşti serios?

Jack chiar reuşi să zâmbească o clipă.

— Exact acelaşi lucru mi-am zis şi eu în prima clipă. Apoi însă îşi frânse din nou mâinile. M-am temut că, dacă i-aş fi spus tatei, i-aş fi trezit amintiri mai vechi şi ar fi ştiut exact cine a încercat să mă răpească şi unde să-l găsească pe individ. Aşa se înţelegea din biletul original de la şeful Afurisitului. Şi nu vreau ca tata să se ducă după el, cel puţin nu atunci când duşmanul lui se aşteaptă să facă întocmai asta. Nu aş suporta să ştiu că propriile mele cuvinte l-au trimis într-o capcană.

— Nu crezi c-ar trebui să-l laşi pe tatăl tău să hotărască?

— O să-i spun. După ce o să treacă suficient timp cât să i se potolească furia, ca să nu se repeadă cu capul înainte şi să fie ucis.

— Dar ne-am întors deja acasă de câteva săptămâni.

— Ştiu. Şi poate că Afurisitul şi-a prevenit şeful să-şi mute bârlogul şi poate ar trebui să dăm uitării întreaga poveste.

— Pe *el* încerci tu să-l protejezi? întrebă încet Judith.

— Dumnezeule, nu! *El* ar merita să fie spânzurat şi înecat! zise Jack furioasă.

Judith oftă, dar spuse:

— Este alegerea ta, Jack. Sper doar să nu fie o hotărâre pe care să ajungi să o regreţi într-o zi.

— Nici nu-ţi dai seama cât m-am tot frământat în legătură cu asta. Simplul fapt că nu mă pot hotărî mă face să mă simt furioasă pe mine însămi. Dar nu m-am temut niciodată atât de tare pentru tata. Voiau să-l controleze prin *mine!* Să îl omoare din cauza *mea!* O să îi spun, fie c-o să folosească la ceva, fie că nu, dar abia după ce o să se termine sezonul. În plus, până atunci probabil o să aibă mai multe informaţii. Unchiul Clinton l-a asigurat că toţi căpitanii Skylark care trec prin zonă o să fie cu ochii în patru după Catherine, Andrew şi Afurisit. Cu siguranţă o să iasă ceva din asta.

Judith era de cele mai multe ori de acord cu Jack, dar, de data aceasta, plescăi din limbă.

— Nu-mi place s-o spun, dar cred că pur şi simplu ar trebui să ai mai multă încredere în tatăl tău. Atâta vreme când nu este în joc viaţa unei persoane iubite, nimic nu-i va putea sta în cale. Ştii şi tu foarte bine cum e.

Jack zâmbi, apoi râse de-a binelea.

— Da, ştiu. Vreau doar să mă asigur că, într-adevăr, aşa o să se întâmple, lăsând să treacă îndeajuns timp încât cel care a pus la cale toate astea să nu-l mai aştepte. Asta e tot, Judy. Vreau doar ca tata să aibă o şansă mai bună. Şi m-am mai gândit şi cât de mult ar fi suferit dacă ar fi ratat sezonul meu fiind plecat ca să rezolve tărăşenia asta.

Într-adevăr, era un raţionament logic, aşa că Judith nu mai spuse nimic pe această temă. Şi, în mod vizibil, Jack se simţea mai bine după ce-i împărtăşise ce avea pe suflet. Încă zâmbea în clipa în care ajunseră la bal.

Capitolul 49

Balul lui Lady Spencer nu era primul bal al sezonului. Pe acela îl rataseră din cauza excursiei neprevăzute în Caraibe, care le întârziase întoarcerea în Londra cu o săptămână. Nu era nici al doilea bal, dar cel puţin la acela reuşiseră să ajungă, deşi îşi confirmaseră participarea cu numai o zi în avans. Şi acesta era motivul pentru care Judith avea deja atât de mulţi pretendenţi. Dar spera să se poată simţi bine măcar la acest al treilea bal. Nesuferită mai e speranţa asta atunci când ştii că nu ai nici cea mai mică şansă...

Peţitorii lui Jack se năpustiră numaidecât asupra ei, însă Georgina îl ţinuse pe James mai în spate în momentul în care sosiseră, aş că tinerii înflăcăraţi încă nu observaseră că tatăl lui Jack era şi el de faţă.

Georgina insistase asupra acestei măsuri de precauţie. Pentru că James se ferise mereu de ieşirile în societate, existaseră întotdeauna nenumărate zvonuri despre el, care mai de care mai scandaloase, zvonuri pe care unii le mai şopteau şi azi pe la colţuri. Pur şi simplu nu oferise niciodată *înaltei societăţi* şansa de a-l cunoaşte cu adevărat şi nici nu avea să o facă vreodată. Georgina fusese nevoită să-l ţină deoparte şi la primul lor bal, pentru ca Jack să aibă şansa de a cunoaşte câţiva tineri înainte ca infamul ei tată să fie observat. Pe James aproape că-l amuzau uneltirile soţiei lui.

Intrarea lui Judith în sala de bal împreună cu părinţii ei nu era la fel de problematică. Singurele zvonuri care circulaseră vreodată în legătură cu tatăl ei erau acelea că fusese cândva mare crai şi, din această cauză, fusese implicat în dueluri – deloc puţine. Cele mai multe dintre

acestea fuseseră însă date uitării. Era încă un fapt bine cunoscut că era un adevărat maestru al ringului – dar ce tânăr nu ştia asta, având în vedere că toţi vizitaseră, cel puţin o dată, reşedinţa Knighton, ca să-i urmărească vestita îndemânare în luptă?!

Judith ştia că atitudinea tatălui său era cea care îi făcea pe tinerii bărbaţi să ezite să o abordeze – atunci când Roslynn nu stătea cu ochii pe el, îndemnându-l să zâmbească sau cel puţin să păstreze o expresie neutră. Dar, la primul bal, Roslynn reuşise destul de bine să îl împiedice pe Anthony să sperie toţi bărbaţii care se apropiau de Judith, iar Roslynn fusese la rândul ei deosebit de drăguţă cu toţi aceştia, şi tocmai de aceea Judith avea deja mai mulţi peţitori. Apărură şi în această seară, doar că ceva mai greu, având în vedere că Anthony era încă lângă ea.

Însă un cot fu direcţionat înspre coastele lui Anthony, în timp ce soţia lui îi şoptea:

— Poartă-te frumos. Fii amabil. Încearcă să le laşi impresia că eşti prietenul lor.

— Ei, acum chiar că exagerezi, scumpo! se plânse Anthony. Dar o să încerc să aplic prima variantă, dacă promiţi să nu mai stai cu gura pe mine.

Schimbul de cuvinte fu scurt, însă îi acordă lui Addison Tyler şansa de a o răpi pe Judith şi de a o purta în piruete până pe ringul de dans, cu un râs uşurat.

— Doamne, credeam că n-o să-i mai distragă atenţia!

Nu trecuseră nici zece minute de când intrase în sala de bal, şi Judith ştia că tânărul exagera. Dar Addison încă zâmbea, aşa că, evident, replica lui fusese spusă în glumă. Cel dintâi născut al unui conte, Addison avea să moştenească într-o bună zi titlul. Cu părul blond, ochi de un cenuşiu-închis şi trăsături frumoase, ştia că era burlacul favorit al sezonului. Şi o ştiau şi doamnele. Mai multe dintre ele puseseră ochii pe el, înainte ca Jack şi Judith să ajungă

acasă. Judith le cunoştea pe mai multe dintre debutantele care locuiau în Londra, cu care ea şi Jack socializaseră în copilărie şi în adolescenţă, însă mai multe îi întorseseră acum spatele, ca şi cum l-ar fi furat pe Addison Tyler de sub nasul lor.

— Există vreun motiv anume pentru care mă urăşte tatăl tău? întrebă Lord Tyler, în timp ce o învârtea încet pe ritmul unui vals.

— Nu, vă urăşte pe toţi în egală măsură.

— Aşadar, e genul *ăsta* de tată? Nu suportă gândul că o să te piardă?

— Ceva de genul acesta, da.

Addison era unul dintre cei doi tineri lorzi care hotărâseră deja că voiau să se însoare cu ea. Hadley Dunning era cel de-al doilea. Veniseră amândoi să o vadă în fiecare zi în această săptămână, la ora cuvenită, dimineaţa târziu. Şi nu erau singurii care făcuseră acest lucru. Însă Addison avea o atitudine oarecum agresivă faţă de ceilalţi pretendenţi, ca şi cum, odată ce-şi făcuse cunoscute intenţiile, s-ar fi cuvenit ca restul să se retragă. Ba chiar el şi Lord Dunning schimbaseră nişte cuvinte destul de aprinse la recitalul de cu o zi în urmă. Gazda îşi exprimase chiar îngrijorarea ca nu cumva să înceapă vreo bătaie chiar acolo, în salonul ei de muzică. Judith se îndoia că s-ar fi întâmplat aşa ceva, având în vedere că cei doi se cunoşteau destul de bine. Chiar şi aşa, gazda le ceruse să plece.

Addison nu îşi ceruse încă scuze pentru acel incident, poate că nu considera că era cazul. Roslynn fusese amuzată că bărbaţii începuseră deja să se bată pentru ea. Anthony nu ştia, pentru că se dusese să îşi descarce furia în ring, în după-amiaza zilei trecute.

— Cel puţin mama ta este destul de drăguţă.

Destul de drăguţă? Ce-şi imagina caraghiosul ăsta? Că erau el şi ea împotriva părinţilor ei?

Apoi însă, gemu în sinea ei. Căuta un motiv să nu-l placă, nu-i aşa? Şi totuşi, îl preferase de la bun început, dar, trebuia să fie sinceră, doar pentru că era cel mai chipeş dintre toţi. Totuşi, chiar după ce ajunsese să-l cunoască mai bine, îl găsea în continuare acceptabil. Puţin nepăsător, cam prea îndrăzneţ, îi plăcea să flirteze… Dar nu o făcuse să râdă nici măcar o dată.

Sincer, îl plăcea mai mult pe Lord Dunning. Hadley nu era la fel de chipeş ca Addison, dar era cu siguranţă mai amuzant, şi Judith avea mare nevoie să râdă în acest moment al vieţii ei. Şi era şi mult mai prietenos. Părea chiar interesat să o cunoască, nu doar să o ia numaidecât pe sus, ca Addison. Dar Judith nu voia să se lase zorită să ia o hotărâre – şi se simţea zorită. De amândoi. Asta trebuia să înceteze. Sezonul abia începuse.

Aşa că nu spuse nimic, aşteptă scuzele care nu veniră şi reuşi să zâmbească atunci când Addison o conduse înapoi la părinţii ei. Dar tânărul ei însoţitor îl blocă pe Hadley, împiedicându-l să se apropie suficient încât să o poată invita la următorul dans. În mod intenţionat. Ba chiar îl împinse uşor la o parte.

Ceea ce-l făcu pe Anthony să spună:

— Să ştii că mă pricep să izbesc două capete între ele. Dacă eu trebuie să mă port frumos, pe toţi dracii, ar trebui să vă purtaţi şi voi!

Spusese aceste cuvinte cu un zâmbet încordat, ceea ce o ţinu în frâu pe Roslynn. De fapt, de îndată ce Hadley Dunning o conduse pe Judith pe ringul de dans, îi şopti soţului ei:

— Gelozia lui Lord Tyler este amuzantă, dar numai atâta vreme cât nu întrece măsura.

— Nu e cazul să spui mai multe, draga mea, voi…

— Oh, nu vei face nimic! i-o reteză Roslynn, ştiind exact ce îl mâncau palmele să facă. Dacă vor să se bată pentru Judy, lasă-i. Putem doar să sperăm că nu vor face

asta la unul dintre evenimentele majore – de fapt, presupun că n-ar strica să îi spui vreo câteva cuvinte discrete, doar aşa, ca să-l mai domoleşti puţin. Dacă poţi să faci asta fără să te atingi de el. Dacă o să se sperie, asta e. Nu se poate spune că îl preferă în mod deosebit. Judith nu are favoriţi.

— Ah, îmi place cum sună asta! zise Anthony, cu un zâmbet *foarte* sincer.

Vorbeau în şoaptă, dar asta numai pentru că doi dintre pretendenţii lui Judith încă se învârteau pe lângă ei, în loc să se ducă să-şi găsească partenere pentru valsul în desfăşurare. Nu era prea plăcut, însă tinerii tăuraşi îşi făcuseră alegerea şi nu voiau să rişte să rateze următorul dans cu Judith.

— Ar trebui să te întrebi de ce fiica ta nu este încântată de niciunul din aceşti tineri lorzi, îl avertiză Roslynn.

— Ştiu deja de ce. Ea şi Jack au o înţelegere. Nu se mărită anul ăsta. Slavă Domnului!

— Nu ăsta e motivul, şi cred că ştii şi tu. Este îndrăgostită de altcineva. Doar că eu nu l-am cunoscut încă.

— Ei, n-a fost decât o flacără trecătoare, pe care am avut grijă să o sting repede. A depăşit momentul.

— Întâmplător, eu ştiu altceva. Şi cred că este momentul să îl cunosc pe domnul Tremayne.

— Mă bucur să spun că e departe de-aici. Şi departe să rămână!

— Chiar aşa? spuse Roslynn, cu voce aspră. Eşti fericit când fata ta nu e?

Anthony pufni.

— Uită-te la ea, Ros! Râde. Ţi se pare că-i duce dorul caraghiosului ăluia?

— Îşi ascunde bine sentimentele, dar mi-a mărturisit totul. Aşa că, dă-mi voie să te întreb: Ai fi în stare să stai în calea fericirii ei? Cum Anthony nu răspunse, Roslynn adăugă: Ar trebui să-l găseşti şi să i-l aduci.

De data asta, Anthony izbucni în râs.

— Nici nu mă gândesc! Nu ne amestecăm, dintr-un motiv foarte simplu: băiatul ăla nu o vrea. Altfel ar fi aici ca să-mi ceară mâna ei înainte să o facă altcineva. Dar nu este, nu?

— Pentru că, în mod evident, nu îl placi, şi o ştie foarte bine, se plânse Roslynn.

Anthony clătină din cap, în semn că nu era de acord cu soţia lui.

— Nu, lui chiar nu-i este frică de mine, Ros. Câtuşi de puţin. Ăsta-i unul dintre puţinele lucruri care chiar îmi plac la el.

— Măcar e ceva, răspunse Roslynn, zâmbindu-i.

Anthony îşi dădu ochii peste cap.

— Faptul că-mi place totuşi ceva la el nu înseamnă că mi-l doresc ca ginere.

— N-o să-ţi placă niciodată niciun bărbat pentru fiica ta. Nici măcar nu sunt surprinsă că toată treaba e atât de dificilă. Dar trebuie să te gândeşti la Judy, nu la tine. Ştiai că va veni această zi.

— Dar nu a venit încă. Îţi repet, nu o vrea, şi Judith va trebui să…

— El este? întrebă dintr-odată Roslynn, arătând cu bărbia înspre intrare, către un tânăr extrem de chipeş, cu părul atât de blond că prea alb.

Anthony şuieră:

— Ce tupeu pe el, afurisitul!

— Ei bine, chiar tu ai spus că nu-i e frică de tine, zise Roslynn, cu un zâmbet superior.

Capitolul 50

Judith îl văzu pe Nathan în clipa în care acesta intră în

sala de bal, doar pentru că privirea ei se îndrepta mereu în acea direcţie, sperând să îl vadă. Dar, când se întâmplă, Judith avu nevoie de câteva clipe doar ca să se asigure că vedea bine.

Îmbrăcat într-un costum negru de seară, croit impecabil, se potrivea perfect cu scena din jur, ca şi cum chiar ar fi aparţinut acestei lumi. Şi nu era aşa? Cu siguranţă avea titlul care să-i permită să fie acolo, dar cum reuşise să facă rost de o invitaţie? Judith presupunea că avea una, altfel nu ar fi reuşit să treacă de intrare.

Dar puţin îi păsa cum reuşise! Era acolo! Iar inima ei începuse deja să bată mai repede. Îşi venise în sfârşit în fire. Venise să o găsească. Dar să o facă într-un mod atât de îndrăzneţ? Când ar fi putut să o caute pur şi simplu acasă la ea… Ar fi fost lăsat să intre, în fiecare zi de când se întorsese, îşi informase majordomul să-l aştepte, apoi fusese nevoită să facă faţă dezamăgirii, atunci când Nathan nu apărea.

Ochii lor se întâlniră, însă Judith nu-i putu susţine privirea, pentru că încă se învârtea în braţele lui Hadley. Dar, în clipa în care muzica se sfârşi, se întoarse repede la mama ei, ca să fie disponibilă pentru Nathan. Tatăl ei avusese grijă să dispară din peisaj. Slavă Domnului!

Apoi însă îl observă pe Anthony în capătul încăperii. Se dusese să-şi unească forţele cu James.

Ar face bine să nu îl pună pe fugă pe Nathan! Nu în seara asta! Avea să fie o seară magică de-acum, cea mai frumoasă seară a sezonului, a vieţii ei! Şi asta pentru că Nathan venise după ea.

Roslynn nu era singură. Cei doi tineri cu care Judith nu dansase încă o aşteptau şi încă doi li se alăturaseră – unul pe care îl ştia şi altul care nu îi fusese prezentat încă. Trei dintre ei îi cerură favoarea următorului dans şi Judith se grăbi să-i refuze. Dar tot nu plecară!

Roslynn îi şopti:

— Le-am sugerat să-şi găsească alte partenere până le vine rândul să danseze cu tine, dar am impresia că au prins rădăcini.

Judith era flatată, dar, în clipa de faţă, insistenţa tinerilor o irita. Oare Nathan avea să se apropie măcar de ea, când atâţia lorzi se luptau să-i câştige atenţia? Şi nu-l mai putea vedea. Unde se dusese?

Apoi însă Roslynn spuse cu voce şi mai joasă:

— Poate că-ţi este sete. Lady Spencer a pregătit o multitudine de răcoritoare, pe gustul tuturor.

Judith ghici:

— L-ai văzut?

— Tatăl tău mi-a confirmat că domnul Tremayne este aici, da. Apoi adăugă cu un zâmbet: Rămân eu aici şi le prezint scuzele tale.

Judith îi adresă un zâmbet radios şi începu să se îndrepte spre cealaltă parte a încăperii. Dar nu apucase să facă nici cinci paşi, când îl văzu pe Nathan dansând cu altcineva. Se opri, dându-şi dintr-odată seama că era posibil să nu fi venit acolo pentru ea. Ar fi putut foarte bine să fie intrarea lui în societate, de care avea nevoie dacă voia să ia în serios tutela celor două nepoate. Oare începuse să-şi facă relaţiile de care ştia că urma să aibă nevoie mai târziu, când fetele aveau să fie mari? Sau doar se asigura că Anthony avea să-l lase în pace dacă-şi îndrepta atenţia în altă parte, momentan? Sau, şi mai rău, îi transmitea mesajul că totul se terminase între ei?

Dar, oricum ar fi fost, nu-i plăcea tactica lui. Câtuşi de puţin.

Se întoarse la tinerii care o aşteptau şi-i spuse nou-venitului:

— Nu ne-am cunoscut. Să compensăm acest lucru cu un dans?

Tânărul nu o refuză, deşi nu o invitase la dans când avusese ocazia.

— Eu sunt Robert MacTear, spuse el, de îndată ce începură să valseze. Venisem să o salut pe mama ta. E foarte bună prietenă cu a mea.

Nu-i auzi decât numele, care-i suna cunoscut, însă privirea şi atenţia ei erau în altă parte. Nathan trecu la doar câţiva paşi de ea. Nesuferita aia cu care dansa trăncănea ca o moară stricată. Iar el părea absolut fascinat de fiecare cuvânt.

— Mi-a trimis mai multe invitaţii, cu mult înainte să înceapă sezonul. Ştiu că are mari speranţe pentru noi.

Judith clipi.

— Pentru noi doi?

Chiar aşa? Mama ei îi şi căutase alt scoţian, după ce Ian Cullen fusese furat de o altă debutantă? Dar asta ar fi trebuit să se întâmple în timp ce Judith era în America – înainte ca mama ei să ştie despre Nathan.

— Da, îi confirmă Robert. A trebuit să mă întorc în Londra cu afaceri, şi m-am gândit să o anunţ pe mama ta că sunt luat deja – cel puţin o să fiu, când iubita mea o să-mi spună „da”.

Judith aproape că râse. Pur şi simplu peţitul nu părea să fie talentul lui Roslynn. În schimb, spuse:

— Şi eu sunt luată, deşi iubitul meu pare să mă ignore în seara asta.

— În cazul ăsta, poate vrei să râdem şi să ne prefacem că flirtezi cu mine? Doar aşa, ca să-i dăm un imbold? Ştiu din proprie experienţă cât de bine merge treaba asta.

De data asta, Judith râse, apoi spuse:

— Eşti un băiat de treabă, Robert.

Puţin mai târziu, Jack o găsi şi o întrebă:

— Ce naiba caută *el* aici?

— Agită apele, spuse Judith. Doamnele nu-şi pot lua ochii de la el, în caz că n-ai observat.

Jack o privi lung.

— În mod clar, ai observat şi tu. De ce nu-i spui pur şi simplu ce simţi?

— Nu aşa se face.

Sprâncenele lui Jack se împreunară.

— Glumeşti, nu? *Noi* aşa facem.

Nu, poate că Jack ar fi făcut aşa, dar Judith nu avea curajul ăsta. Ar fi vrut să fie mai puternică, şi trecu de mai multe ori pe la bufetul cu răcoritoare, sperând să prindă curaj. Dar degeaba. Totuşi, paharele de şampanie îi dădură curajul să flirteze mai mult decât oricând în acea seară, urmând sugestia lui Robert. Dar nici asta nu părea să-i ajute la nimic. Nathan nu observă, fiind prea ocupat să danseze cu toate celelalte debutante, în afară de ea. Afurisitul pământului, chiar nu avea să o ierte niciodată?

Dar, când îl văzu îndreptându-se spre ieşire, îşi luă inima-n dinţi şi alergă după el, ca să-l oprească.

— Pleci? Serios? Fără să-mi adresezi măcar un cuvânt?

El se întoarse.

— Da. Asta e lumea ta, drăguţă, nu a mea.

Nu ştia cum să-i răspundă, dar începea să simtă din nou acea durere în piept, strângându-i inima, sufocând-o. Şi totuşi, avea impresia că el o aşteaptă să spună *ceva,* însă Judith nu putea decât să se uite la el, la chipul lui frumos pe care nu-l mai văzuse de aproape o lună, la vânătaia de pe obrazul lui care abia dacă se distingea, dar pe care ea o vedea, la linia strânsă a buzelor lui, la maxilarul încordat şi la emoţia intensă din ochii lui. Foc sau gheaţă? Nu-şi putea da seama!

Dar tot ce putu să spună fu:

— De unde ai vânătaia?

— Am reuşit în sfârşit să închei nişte socoteli mai vechi.

— Şi a fost tot ce aveai de înche…?

Întrebarea rămase în aer. Nathan îi întoarse spatele şi

ieşi din sala de bal. Oh, Dumnezeule, de ce flirtase în asemenea hal cu ceilalţi bărbaţi? Oare tocmai îl pierduse din cauza asta?

Reuşi să treacă de restul serii. Şampania părea să o ajute. Poate că băuse totuşi prea multă, pentru că se simţea ameţită în clipa în care se întinse în pat, fără să-şi mai amintească cum ajunsese acasă.

Dar adormi numaidecât în acea seară. Era sigură că e încă ameţită de alcool când îi auzi vocea, îi simţi mâinile pe obraji, cu o atingere care-i vindecă toate rănile. Dar fireşte că nu dormea.

Acum era cât se poate de trează.

— Cum ai intrat aici?

— Pe fereastră, zise el, continuând să-i mângâie obrazul.

La fel ca pisoiul lui, Judith simţea nevoia să se întindă spre mâna lui, aşa că-şi înclină uşor capul.

— Nu a fost prima oară când am stat la fereastra ta.

Asta o surprinse.

— Dar cum ai ştiut care e a mea?

— Acum câteva zile, am găsit-o în spate pe una dintre fetele voastre de la bucătărie şi am convins-o că voiam să arunc cu pietricele în fereastra ta, ca să-ţi atrag atenţia. Mi-a arătat-o bucuroasă. Credea că sunt unul dintre nenumăraţii tăi pretendenţi şi că vreau să te impresionez cu o serenadă privată.

Judith încercă să şi-l imagineze pe Nathan cântând şi o umflă râsul.

— N-ai fi făcut tu aşa ceva!

Razele lunii luminau îndeajuns camera încât să-i poată vedea zâmbetul.

— Nu, n-aş fi făcut.

— Puteai să vii pur şi simplu pe uşa din faţă.

— La cum îl ştiu pe tatăl tău, nu puteam. Dar am aruncat atât de multe pietricele în seara asta, încât m-am

temut că o să sparg geamul. Dar tu n-ai auzit nimic.

Afurisita de şampanie! Ba nu, de fapt se bucura că nu o trezise zgomotul, că Nathan găsise, probabil, scara sprijinită de mărul din grădina lor. Dar de ce o făcuse? Puţinele vorbe pe care i le spusese la bal sugerau că nu avea să-l mai vadă niciodată – cu siguranţă nu *aşa.*

— Ce cauţi aici? întrebă ea, cu răsuflarea tăiată.

— Spune-mi că nu mă aşteptai.

— Nu, nu te aşteptam.

— Ba da, în sufletul tău, mă aşteptai.

Nu-l contrazise din nou, însă Nathan presupusese ceva greşit, în timp ce ea fusese absolut zdrobită de indiferenţa lui din acea seară, convinsă că era încă furios pe ea. Oare căzuseră amândoi pradă unor presupuneri false? Când simplele gesturi, precum cel pe care îl făcea el acum, puteau spune mai mult decât orice cuvinte?

Dar, amintindu-şi cât de mult suferise, spuse:

— Ar fi trebuit să vorbim la bal, cel puţin mai mult decât am făcut-o.

— Am crezut că o să vorbim. Am crezut chiar că o să şi dansăm. Dar, când am ajuns acolo, am rămas uluit de cât erai de frumoasă – şi de cât de bine te potriveai în acea atmosferă strălucitoare. Şi m-am temut că o să te sărut, chiar acolo, în faţa tuturor, dacă…

Judith se ridică numaidecât să-l sărute, întrerupându-l în mijlocul propoziţiei. Îşi dorise să facă acest lucru din clipa în care-i auzise vocea. Venise la bal pentru ea. Venise aici, în seara asta, pentru ea. Nu avea nevoie să mai audă niciun cuvânt. Dar avea nevoie să se simtă din nou aşa cum numai el ştia să o facă să se simtă. Tânjise după asta, plânsese după asta – după el. Ar fi trebuit să-l admonesteze pentru că o lăsase să aştepte, dar nu acum, când îşi dezvăluia cele mai profunde sentimente, când o zdrobea la pieptul lui şi-i devora buzele.

Aşa că, atunci când el o împinse înapoi pe pernă, ar fi

putut să strige de fericire, însă auzi:

— Lasă-mă o clipă, drăguţă, te rog. Nu vreau să te rănesc, dar nu-ţi poţi imagina cât de mult te doresc.

Înţelegea. Ar fi putut spune acelaşi lucru. Dar nu avea nevoie de nicio clipă.

— Trage adânc aer în piept ca să te calmezi, dacă trebuie, dar grăbeşte-te! îi *ceru* ea.

Nathan râse şi-i spuse cu voce tremurândă:

— Să ştii că a mers, glumeaţă mică!

Nu avea timp să-i explice că nu glumea. Dar se ridică şi îşi scoase haina de seară, apoi eşarfa şi cămaşa. Judith dădu la o parte aşternuturile, ca să se poată ridica în genunchi pe marginea patului, în faţa lui. Când fu suficient de aproape, îşi trecu mâinile peste pielea lui goală. Ce senzaţie fascinantă pentru toate simţurile ei! Avea un trup magnific, perfect proporţionat, mare, zvelt, cu muşchii tari. Întotdeauna fusese îndeajuns doar să se uite la el ca să simtă cum se stârneau în ea senzaţii dintre cele mai primitive, pe care nu le înţelesese niciodată pe deplin. Dar, în această clipă, el era flacăra, şi ea era molia, îi era absolut imposibil să-i reziste, şi tot trupul îi ardea de dorinţa pentru el.

Se dezbrăca repede, dar nu atât de iute cât ar fi vrut. Îi zgârie sfârcurile cu unghiile, nu fără intenţie, însă îl auzi gemând. Se opri, nefiind sigură de ceea ce-i făcuse – fusese un geamăt de durere sau de plăcere? Însă îşi aruncă la o parte cămaşa de noapte ca să afle şi îşi zgârie propriul sfârc ca să simtă ce simţise el… „Oh, Dumnezeule!”

El o spuse cu voce tare:

— Oh, Dumnezeule!

Apoi o aruncă cu spatele pe pat.

Se rostogoliră împreună. Judith râse şi ajunse sub el, de unde îi zâmbi radios.

Nathan părea transfigurat. Judith era vrăjită de ochii lui şi de nemărginirea sentimentelor din ei. O iubea! Şi-ar fi

dorit ca el să i-o spună, dar se mulţumea şi doar să o vadă. Iar buzele lui erau acum blânde pe faţa ei, pe umerii ei, pe gâtul ei. Iubirea pe care i-o purta se simţea în fiecare atingere. Chiar şi în clipa în care pătrunse în ea, ceva mai târziu, o făcu cu infinită blândeţe şi grijă.

Erau ca două părţi ale aceluiaşi întreg, sortite să se unească. Se potriveau perfect.

Extazul sosi pentru ea mai întâi, şi asta destul de repede. Spera că nu avea să fie mereu aşa, pentru că jumătate din plăcere era drumul până acolo. Poate că reuşea să-l convingă să mai facă o dată dragoste cu ea. Însă şampania îşi făcu simţit efectul înainte să apuce să termine gândul, şi Judith simţi cum o învăluie somnul.

— Vreau să mă însor cu tine – dacă pot să te am fără restul familiei.

Nathan nu glumea decât pe jumătate, însă Judith nu răspunse.

— Judy?

Zâmbi când îşi dădu seama că era deja adormită. Sau poate doar se prefăcea că dormea, şi atunci însemna că avea deja răspunsul, nu? Nu, se săturase de îndoieli, avusese mult prea multe când venea vorba despre ea. Se îmbrăcă, o sărută pe frunte şi ieşi pe unde venise. Era rândul ei acum. Dacă îl voia în viaţa ei, ştia unde putea să-l găsească şi să-i spună.

Capitolul 51

Judith se trezi cu un zâmbet şi o durere păcătoasă de cap. Durerea de cap îi trecu pe măsură ce orele dimineţii înaintau; zâmbetul persistă. Fusese până la urmă o noapte magică, doar că nu la bal. Şi ar fi fost plăcut să şi-o poată aminti mai în detaliu, dar, chiar şi aşa, se simţea copleşită

de bucurie. Ar fi trebuit să fie mai precaută – la urma urmei, tot aşa se simţise şi atunci când făcuse pentru prima oară dragoste cu Nathan. Dar de data asta era diferit. De data asta, era sigură că Nathan o iubea.

Jacqueline îşi făcu apariţia pe la jumătatea dimineţii, în loc să rămână acasă şi să-şi primească vizitatorii, dar asta nu era ceva neobişnuit. Jack nu avea răbdare să respecte chiar *toate* formalităţile unui sezon. Chiar şi aşa însă, nu putea scăpa de toţi pretendenţii. După ce li se spusese unde plecase, unii dintre ei veniseră să o caute acasă la Judith, aşa că salonul din Park Lane era destul de aglomerat astăzi. Şi tocmai de aceea dură atât de mult până când Jack reuşi să găsească un moment în care să fie singură cu Judith.

Şi atunci, remarcă:

— Pari destul de binedispusă azi, deşi trebuie să recunoaştem că a fost, într-adevăr, un bal splendid, nu-i aşa?

— Nu, dar a fost o noapte splendidă, răspunse Judith.

— Credeam că te-ai întors furioasă acasă.

Judith nu-i răspunse, în schimb zâmbi entuziasmată.

— Am luat o hotărâre. Ai avut dreptate. Ar fi trebuit să-i spun lui Nathan ce simt pentru el. Şi o voi face, cu prima ocazie în care îl voi revedea.

— Dar abia dacă ţi-a adresat două cuvinte aseară! Chiar crezi că o să vă mai vedeţi?

— Da, pentru simplul motiv că a făcut senzaţie aseară. Nu am nicio îndoială că toată lumea din înalta societate nu vorbeşte decât despre el în dimineaţa asta.

Jack privi peste umăr, apoi încuviinţă din cap şi pufni:

— Cu siguranţă, *ei* numai despre asta vorbesc.

— Aşa că fiecare gazdă va dori să-l includă de-acum pe lista de invitaţi, zise Judith.

— Poate o să dorească, dar nimeni nu ştie unde să trimită invitaţiile.

— Dar ştiu eu, spuse Judith, zâmbind vicleneşte. Şi voi avea grijă să se afle.

— O să încalci pactul nostru, nu-i aşa? zise Jack, cu o mutră acră.

Judith o strânse tare în braţe.

— N-am încotro. O să înţelegi şi tu, când o să simţi ce simt eu. Este cel mai minunat lucru, Jack, chiar este!

— Vreau doar să ştii că, dacă te mai face o dată să suferi, voi avea personal grijă să i-o plătesc cu aceeaşi monedă.

Judith râse.

— Şi eu la fel.

Îşi anulă planurile pentru acea după-amiază ca să ia la mână toate invitaţiile şi să scrie câte un bilet către fiecare gazdă a evenimentelor ce aveau să urmeze. Dădu peste tot adresa lui Derek, aşa că Judith îi scrise şi vărului său un bilet, rugându-l să ducă invitaţiile la casa în ruină. Adăugă chiar şi un post-scriptum: „Va fi curând reparată”.

Fireşte, era posibil ca Nathan să nu se ducă direct în Hampshire. Poate că stătea undeva în oraş, aşteptând un moment prielnic ca să-şi declare public intenţiile faţă de ea. Dar, în cazul ăsta, avea să-şi facă rost singur de invitaţii, aşa cum se întâmplase şi cu o seară în urmă. Aşadar, Judith se aştepta să îl vadă din nou, şi asta curând. Singurul lucru la care nu se aştepta era să o caute în Park Lane. Îi spusese cât se poate de clar că nu voia să dea nas în nas cu tatăl ei. Dar ar fi putut veni din nou pe fereastră…

Spre sfârşitul săptămânii, începuse să-şi mai piardă din încredere. Totuşi, nu era disperată. Mai degrabă hotărâtă. Îi împărtăşi lui Jack ce avea de gând să facă. Jack nu făcu decât să o avertizeze să nu se ducă singură. Aşa că îi găsiră pe părinţii ei în sufragerie în acea dimineaţă, într-un moment cât se putea de potrivit. Anthony tocmai se ridicase şi se pregătea să plece. Îşi luase obiceiul de a dispărea din casă înainte să înceapă vizitele peţitorilor.

— Ia loc, te rog, îi spuse Judith. Şi, nu te teme, începând de acum, casa îşi revine în mod oficial la normal.

— Au trecut aşa repede câteva luni, fără să bag eu de seamă? spuse sec Anthony, aşezându-se la loc.

Poate că Judith ar fi râs la gluma lui dacă nu ar fi fost aşa nerăbdătoare.

— Nu, dar, începând din acest moment, voi refuza orice vizită, cu excepţia… Nu, el n-o să vină, şi cred că ştim *de ce* nu o să… înainte să se încurce şi mai tare, spuse cu fermitate: Mi-am anulat şi toate participările la baluri şi la serate. Sezonul s-a terminat pentru mine.

Poate că vestea nu o lua chiar pe nepregătite pe Roslynn, însă aceasta tot exclamă:

— Judy! Dar abia a început!

— Dar nu mai are niciun rost, mamă, când ştiu deja cu cine o să mă mărit.

Se uita la tatăl ei în timp ce rostea aceste cuvinte. Nu o întrebă cu cine, ci doar zise:

— Nu îmi imaginez că intenţionează să-mi ceară mai întâi permisiunea să te ia de nevastă.

— Cu riscul de a primi un refuz?

— Te-a cerut măcar în căsătorie?

— Nu, dar o să mă ceară. De îndată ce voi ajunge în Hampshire. Mă duci acolo?

Anthony nu răspunse. De fapt, se uită la Jack şi întrebă:

— Tu eşti responsabilă pentru curajul din spatele acestui discurs?

Jack zâmbi obraznic.

— Surprinzător, nu. Am vrut doar să văd scena.

Anthony pufni:

— Obrăznicătură!

Nu părea furios – şi era, de obicei, o emoţie care i se citea destul de uşor pe chip. Judith îşi ţinea încă răsuflarea în clipa în care tatăl ei se ridică, veni lângă ea şi-i puse

mâinile pe umeri.

— Eşti sigură că pe el îl vrei, păpuşă?

— Mai mult decât orice altceva.

— Asta e foarte mult, zise el. Şi, ţinând cont de toate câte s-au petrecut în ultima vreme, presupun că cel mai bine ar fi să chem trăsura.

Judith scoase un strigăt de încântare şi îl îmbrăţişă, dar Anthony nu terminase încă.

— Fireşte, dacă o să te dezamăgească, voi dori să aflu motivul.

Cel puţin nu spusese că avea să-l omoare.

Un obstacol fusese depăşit, mai rămânea încercarea cea mare…

Capitolul 52

Casa în paragină arăta la fel de la distanţă. Ei bine, cu excepţia acoperişului, care părea să fie terminat, şi asta cu tot cu ţigle. Dar, când se apropie, Judith constată şi că o mare parte dintre ferestre fuseseră înlocuite, dacă nu chiar toate. În mod evident, Nathan fusese ocupat săptămâna asta. Prea ocupat pentru a deschide invitaţiile care, cel mai probabil, îi fuseseră trimise? Sau alesese în mod intenţionat să le ignore?

Uşa din faţă era larg deschisă. La fel şi ferestrele cele noi. În clipa în care păşi înăuntru, Judith simţi un plăcut curent de aer. Holul de la intrare şi salonul nu se schimbaseră prea mult, dar cel puţin pânzele de păianjen dispăruseră, iar scările aveau scânduri noi – în afară de una, pe care Nathan o fixa chiar în acel moment cu ciocanul.

Avea mânecile de la cămaşă suflecate şi centura cu unelte legată la brâu. Şi purta cizme de husar înalte până la

genunchi? Aproape pufni în râs. Nu-şi dădea seama că n-ar fi trebuit să lucreze în nişte încălţări atât de extravagante? Probabil însă că le găsea prea confortabile şi nu putea rezista. În mod evident, făcuse ceva cumpărături când fusese la Londra. Sau poate că îşi adusese restul garderobei pe care o lăsase în Anglia când plecase spre America.

Judith venise aici animată de o hotărâre de neclintit. Atunci, de ce mama naibii se simţea dintr-odată atât de speriată? Dar nu avea mult timp. Tatăl ei îi îngăduise câteva clipe singură cu Nathan, dar o avertizase că, dacă stătea prea mult, avea să intre să afle motivul. Chiar îşi închipuia că ar fi făcut dragoste într-o casă părăginită? Ei bine, ţinând cont de trecutul lui, probabil că exact asta îşi imagina.

Judith păşi cu grijă înăuntru, pentru că Nathan înlocuise câteva dintre scândurile putrezite ale podelei, dar nu pe toate.

— Sunt şi nepoatele tale aici cu tine? Sunt nerăbdătoare să le cunosc.

Nathan întoarse capul, îşi îndreptă spatele şi coborî scările fără să-şi ia ochii de la ea.

— Vor rămâne cu Peggy şi cu Alf, prietenii unchiului tău James, până când casa va fi potrivită pentru ele.

— Vrei să spui până când va fi gata?

— Nu, doar până când nu va mai fi periculoasă pentru copiii curioşi. Dar nu mai durează mult. Podul şi primul nivel erau cele mai afectate de vreme. La al doilea etaj nu este nici pe departe atât de mult de muncă. Camerele fetelor sunt deja gata.

Judith era surprinsă.

— Şi mobilate?

— Hmm, nu. Şi nu am pus încă nici tapetul. Şi trebuie să mai iau covoare, de pus peste scândurile noi.

— Şi nu crezi că le-ar plăcea să se implice şi ele? Să

vadă cum evoluează lucrurile? Să aleagă singure cum să-şi decoreze camerele? Ar putea să stea alături, la verii mei, până va fi totul gata. Au o armată de servitori care să aibă grijă de ele, inclusiv fosta doică a verişoarei mele, Cheryl. Iar bucătăreasa lui Derek face nişte prăjituri excelente. Ar fi încântate.

Fruntea lui Nathan se încreţi.

— Prea încântate. Nu vreau să se obişnuiască să trăiască într-o casă atât de somptuoasă, pentru că ar putea fi dezamăgite de casa pe care pot eu să le-o ofer.

Judith ştia că nepoatele lui Nathan aveau să fie încântate de noua lor casă, odată ce îi adăuga ea un retuş sau două, dar nu-i spuse asta. Iar sugestia ei îl enervă îndeajuns de tare încât să-l facă să-şi dezlipească în sfârşit privirea de la chipul ei – şi să observe pisoiul pe care îl ţinea în braţe. Îl adusese ca să aibă un pretext pentru vizită – în cazul în care ar fi avut nevoie.

— Nu mă aşteptam să-l mai văd vreodată, zise Nathan, neputându-şi ascunde un zâmbet. Mă gândeam că i-ai găsit o casă până acum.

— Muşcă-ţi limba! Silver are deja stăpân. Şi, apropo, mama a stabilit că este băiat, adăugă ea.

Ochii lui se ridicară din nou spre ai ei.

— De ce l-ai adus?

— Ştiu că ai renunţat la el doar pentru că nu aveai unde să-l ţii până când îţi terminai treburile în America. M-am gândit că l-am putea împărţi pe Silver, dacă tot se pare că vrei rămâne în Anglia o vreme.

— Să-l împărţim?

— Putem… să găsim un aranjament, zise ea, privind în altă direcţie.

Simţea deja că începea să tremure. Nu aşa se aşteptase să decurgă întâlnirea dintre ei. De ce nu era deja în braţele lui? Sau poate că era şi el la fel de intimidat ca ea?

Îl aşează pe Silver pe podea. Pisoiul nu plecă, ci doar începu să-şi lângă lăbuţa.

Nathan ar fi putut să-l ia de jos, dar, în schimb veni după ea, în camera în care se întâlniseră prima oară – atunci când crezuse că era o fantomă. Şi în care, mai recent, o sărutase. Nu-i confirmase niciodată faptul că era contrabandist. Totuşi, Judith era sigură că asta fusese, dar spera că acel capitol din viaţa lui se încheiase.

Camera arăta la fel, cu pături atârnate la ferestre şi cu un pat cu aşternuturi mototolite. Dar păturile păreau curate. Judith presupuse că Nathan pur şi simplu prefera această încăpere intimă dormitorului foarte spaţios de la etaj.

— Arată-mi camera ascunsă, îi ceru ea.

Nu era sigură că avea s-o facă, totuşi Nathan trecu pe lângă ea şi se duse înspre două plăci de lemn decorativ aşezate pe perete, pentru a ascunde marginile tapetului vechi. Una din ele avea un buton într-o parte.

— Era ascuns în spatele unei biblioteci, îi explică el, în clipa în care un panou se deschise în peretele de lângă el.

— Era goală – cărţile fuseseră probabil furate – şi nu merita să fie păstrată, aşa că am folosit lemnul pentru foc, cu mult timp în urmă. Apoi, într-o zi, am observat butonul, în timp ce încercam să văd cât de uşor mi-ar fi fost să sparg zidurile astea cu pumnul.

Judith zâmbi. Probabil se întâmplase pe vreme când era încă furios pe casa asta. Se duse şi privi înăuntrul încăperii. Era destul de mare şi plină până la refuz cu stive de cherestea şi alte materiale de construcţie. Iar în faţă era o ladă de brandy deschisă, din care lipseau câteva sticle.

— Aha!

Nu se putuse abţine. Nathan râse în spatele ei.

— Când am moştenit *The Pearl,* băieţii din echipaj s-au aşteptat să continui treaba tatălui meu. Şi la contrabandă mă pricepeam. Comerţul e o treabă mult mai

sofisticată, şi habar nu aveam unde să găsesc pieţe în care să scot profit în loc să ies în pierdere sau unde să-mi fac legături pentru încărcătura pe care să o transport. Acum ştiu, mulţumită familiei Anderson.

Judith se răsuci pe călcâie.

— Aşadar, vrei să încerci calea legală?

Nathan clătină din cap.

— Mă gândeam mai degrabă să angajez un căpitan şi să trimit *The Pearl* să se alăture flotei Skylark. A fost ideea lui Boyd. Ei ştiu deja toate pieţele şi au toate legăturile necesare.

— Iar tu o să scoţi un profit frumuşel în timp ce o să te ocupi de… o fermă?

Nathan râse din nou.

— Nu, cred că-mi place mai mult idea ta de a construi căsuţe pe care să le închiriez. După ce o termin pe asta, fireşte.

Vorbeau despre lucruri atât de neimportante, în vreme ce…

— Nu am mult timp, zise ea şi se întoarse repede în camera principală, ca să se asigure că tatăl ei nu intrase încă în casă.

Nathan o urmă şi îi puse mâna pe umăr, ca să o oprească.

— Aveam de gând să-ţi dau două săptămâni, zise el.

— Două săptămâni pentru ce?

— Două săptămâni înainte să mă întorc la Londra ca să-mi dai un răspuns. Dar nu mă dau în vând după urcatul pe ferestre, aşa că mă bucur că nu ţi-a trebuit decât o săptămână ca să vii şi să mi-l spui personal. Dar, dacă nu mi-ai auzit întrebarea, aş vrea să-mi dai ocazia să reformulez.

— Sunt sigură că ţi-aş fi răspuns dacă aş fi auzit vreo întrebare, spuse Judith cu răsuflarea tăiată, simţind cum inima începea să-i bată prea repede. Când… când am ratat-

o?

— Săptămâna trecută, şi slavă Domnului că nu ştii despre ce vorbesc.

Se întoarse spre el, exclamând:

— Poftim?

— Am spus totul aiurea, drăguţă. Cu siguranţă ai fi fost prea furioasă ca să spui „da”.

În mod clar, nu vorbea despre ce spera ea că vorbea, dacă spunea că ar fi fost deranjată de ceea ce îi spusese. Şi nu voia să se mai supere vreodată pe el, aşa că nu avea de gând să-i ceară să repete ce spusese atunci.

În schimb, zise:

— Şi cum era cu reformularea?

Nathan zâmbi şi o cuprinse cu braţele.

— M-aş lăsa în genunchi, dar nu sunt sigur că podeaua este destul de rezistentă ca să…

— Da! strigă ea şi-şi aruncă braţele pe după gâtul lui.

Nathan se trase înapoi, râzând.

— Trebuia să aştepţi întrebarea.

— Hai, spune, dar răspunsul meu tot da o să fie, îl asigură ea, zâmbind.

— Aşadar, ai ghicit că te iubesc?

Judith zâmbi.

— Îmi place s-o aud, dar am avut unele bănuieli.

— Nu mai spune! Şi că vreau să mă căsătoresc cu tine?

— De asta nu am fost atât de sigură – până acum.

— Vreau, drăguţă, spuse el tandru. A fost un adevărat chin să mă cert cu tine şi nici nu-ţi poţi imagina cât de mult regret. Dar este un chin şi mai mare să stau departe de tine, şi nu mi-a trebuit prea mult ca să-mi dau seama de asta.

— Şi eu simt că-mi lipseşte ceva când nu sunt lângă tine. Te iubesc de atâta timp! zise ea, apoi chicoti fericită. Încă de pe vremea când credeam că eşti o fantomă.

— Nu am fost niciodată… Nu contează. Spune-mi doar cât de repede ne putem căsători. Şi azi, dacă e după mine.

— Mama va dori să aranjeze nunta. Nu-i putem refuza plăcerea asta.

— Dacă insişti.

— Şi probabil ar trebui să mă ceri în mod oficial…

Mâinile lui îi cuprinseră obrajii, cuvintele lui îi mângâiară buzele:

— Vrei să te măriţi cu mine, Judith Malory?

— Voiam să spun… de la tata.

Nathan scoase un geamăt, lipindu-şi fruntea de a ei.

— Aş face orice pentru tine, dar cu siguranţă ştii că mai degrabă m-aş lăsa împuşcat decât să-i cer permisiunea…

— Atunci, e bine că deja ţi-am dat-o, zise Anthony, din pragul uşii deschise.

Nathan făcu numaidecât un pas în spate şi întrebă:

— De cât timp staţi acolo, Sir Anthony?

Anthony stătea sprijinit de tocul uşii, relaxat, şi răspunse pe un ton tărăgănat:

— De suficient timp. Apoi însă îşi îndreptă spatele şi adăugă: Ca să ştii, Tremayne, singurul ghimpe pe care l-am avut contra ta era faptul că fetiţa mea se îndrăgostea de tine. Nu eram încă pregătit să accept asta. Pe toţi dracii, era prea repede! Dar mi s-a tot spus în ultima vreme că nimeni nu poate hotărî *când* se întâmplă astfel de lucruri. Pur şi simplu se-ntâmplă. Aşa că ai binecuvântarea mea, dacă te interesează. Dar, dacă o răneşti vreodată sau dacă o mai faci o dată să plângă, pe legea mea că te omor – vreau să fim bine înţeleşi.

Judith avea un zâmbet până la urechi.

— Pleacă, tată! Tocmai voiam să ne sărutăm.

— Ba nu, îl asigură Nathan pe Anthony.

Judith îl prinse pe Nathan de cămaşă.

— Ba da.

Ea începu, iar el uită curând că aveau spectatori şi o strânse în braţe, sărutând-o cu foc. Dar Judith nu se putea pierde chiar cu totul, cu un *părinte* de faţă. Totuşi, nu-i dădu drumul. Sfârşi sărutul doar ca să-şi poată pune capul pe pieptul lui, cu un zâmbet fericit pe buze.

— A plecat? şopti Nathan după câteva clipe.

Judith îşi stăpâni un chicot şi privi peste umărul lui.

— Da. Să ştii că o să te obişnuieşti cu el până la urmă. Ba chiar cred că o să ajungeţi buni prieteni.

— Nu ştiu de ce, dar nu-mi pot imagina asta. Dar, cât timp nu ne vizitează prea des…

— S-ar putea să o facă, cel puţin o vreme. Va dori să vadă cu ochii lui că sunt cu adevărat fericită aici. N-o să mă creadă pe cuvânt. Dar n-o să-i ia prea mult până o să se convingă.

— Dar n-o să vrea să stea în casa asta când va veni în vizită, nu-i aşa?

— Probabil că da.

— Atunci, n-o să repar camera de oaspeţi.

— Aşteaptă…

— Nu.

— Dar e ceva ce nu ştii despre mine. Sunt bogată. Şi nu mă refer la banii familiei mele. Am propriii mei bani, şi încă destul de mulţi.

— Şi de ce trebuia să „aştept” pentru asta?

— Pentru că mi-ai promis că nu o să fii ca tata. El refuză să o lase pe mama să cheltuiască vreun bănuţ din averea ei pe lucrurile de care este nevoie. Şi asta o scoate din sărite.

— M-ai convins când mi-ai spus să nu fiu ca tatăl tău. Pe legea mea că nu voi fi ca el!

— Aşadar, pot să decorez eu casa noastră?

— Îmi place cum sună „a noastră”. Da, oricum vrei tu, drăguţă. De parcă eu ştiu ceva despre decorat…

— Şi să o mobilez?

— Nu-ţi forţa norocul.

Judith râse. Jocul ăsta de-a compromisurile avea să fie amuzant. Îşi lipi iar buzele de ale lui ca să o dovedească.

Sfârşit